NEW YORK TIMES VE USA TODAY BESTSELLER

EN KARANLIK YALAN

EN KARANLIK YALAN

Pegasus Yayınları: 1337
Bestseller Roman: 579

En Karanlık Yalan
Gena Showalter
Özgün Adı: The Darkest Lie

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Esengül Aydın Yalçın
Düzelti: İlker Sönmez
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2016
ISBN: 978-605-343-839-7

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

GENA SHOWALTER

KARANLIĞIN EFENDİLERİ
6. Kitap

EN KARANLIK YALAN

İngilizceden çeviren:
Tuba Özkat

PEGASUS YAYINLARI

Sevgili Okuyucu,

Sizlere *Karanlığın Efendileri* adlı paranormal serimin altıncı kitabı olan *En Karanlık Yalan*'ı sunmaktan keyif duyuyorum. Budapeşte'deki ıssız bir kalede bulunan ve her biri diğerinden daha çekici olan on iki ölümsüz savaşçı, kimsenin bozmayı başaramadığı kadim bir lanete mahkûmdur. Güçlü bir düşman geri döndüğünde, Savaşçılar hepsini yok etmekle tehdit eden tanrıların kutsal emanetini aramak için dünyayı dolaşırlar.

Bu hikâyede, Yalan'ın muhafızı Gideon, Kâbus'un muhafızı Scarlet'la mücadele ediyor. Ve "mücadele" derken, elbette baştan çıkarmaktan, deliye çevirmelerden, tümüyle hayrete düşürmekten ve tamamen hayran bırakmaktan bahsediyorum. Scarlet, Gideon'ın uzun zamandır ortalıkta olmayan karısı olduğunu iddia ediyor. Yalnız sorun şu ki Gideon onu hatırlayamıyor. Ama, ah, kadını nasıl da istiyor! Ve ona sahip olmak için her şeyi yapacak...

Bu esrarlı ve şehvetli dünyaya yolculukta, iyi ile kötü arasındaki çizginin belirsizleştiği ve gerçek aşkın en büyük sınava tabi tutulduğu yerde bana katılın.

En iyi dileklerimle,

Gena Showalter

Yalan muhafızının onuruna, bu ithafı Gideon Konuşması'yla yazmayı düşündüm.

Bana devamlı olarak yardım etmeyen (ve etmemekte olan) birine: Margo Lipschultz.

Kesinlikle nefret ettiğim beş adama:

Jill Monroe, Kresley Cole ve P.C. Cast.

Nefret ettiğim karıma: Max

Ve öncelikle de, bizzat Gideon'a. Şansıma, işimi öyle kolaylaştırdın ki sözcükler pürüzsüz, kıymetli bir şarap gibi aktı. Bir kere bile inatçılık etmedin, beni deliliğin kıyısına sürüklemedin ya da kendini, sonradan benim seni çıkarmak için uğraşmak zorunda kalacağım imkânsız durumlara sokmadın.

Teşekkürler.

GİRİŞ

Gideon, bulut gibi yumuşak, gök mavisi renginde pamuklu örtüyle kaplı yatağın üzerinde uyumakta olan kadına baktı.

Karısına.

Yani belki.

Kapkara saçları doğuştan şehvetli yüzünün etrafında dağılmış, uzun kirpikleri zarif elmacıkkemiklerinin üzerine gölgeler düşürüyordu. Bir eli şakağındaydı, parmakları içe doğru kıvrılmıştı ve gök mavisine boyadığı tırnakları lambadan yansıyan altın sarısı ışıkla parıldıyordu. Burnu kusursuz şekilde ve ölçüdeydi, çenesi sertti ve dudakları Gideon'ın gördüğü en dolgun –ve en kırmızı– dudaklardı.

Ve vücudu... Tanrım. Belki de günah için yaratılan o kıvrımlar yüzünden Scarlet adını taşıyordu. Ahlaksızca yuvarlak göğüsleri... belinin narin girintisi... kalçasının kadınsı genişliği... bacaklarının zarif uzunluğu... Kadının her parçası ayartmak, tuzağa düşürmek içindi.

Hiç şüphesiz, seyrettiği en akıldan çıkmayacak kadar güzel kadındı. Gerçek bir uyuyan güzel. Ancak, uyanması için onu öpmeye çalışırsa bu güzel, bir yumruk savururdu.

Bu düşünce, saf bir erkeksi tatminle sırıtmasına neden oldu.

Bir adam tek bir bakışla kadının kar beyazı teninin altında tutku ve ateş olduğunu bilirdi. Öte yandan çoğu erkeğin bilemeyeceği şey bu kadının da tıpkı Gideon gibi bir iblis tarafından ele geçirildiğiydi.

Aradaki fark, benim kendiminkini hak etmiş olmam. O hak etmedi.

Lanet olası yıllar önce, Pandora'nın kutusunu çalıp açarak içindeki kötülüğü salmaları için arkadaşlarına yardım etmişti. Pekâlâ. Bir hataydı. Ona sorarsanız tekrar düşünmeye bile değmezdi ama tanrılar ona sormamıştı, o yüzden ceza olarak sorumlu olan her savaşçı kendi bedeninde bir iblis taşımakla lanetlenmişti. Ölüm, Felaket, Şiddet, Hastalık gibi kötü adamlar işte.

Gerçi savaşçılardan çok iblis vardı, o yüzden iblislerin geri kalanı Tartarus'taki ölümsüz mahkûmların içine yerleştirilmişti. Yani Scarlet'ın hayatı boyunca kaldığı yerdeki.

Gideon'a Yalan düşerken, Scarlet'a Kâbus düşmüştü.

Gideon'ın kısa çöpü çektiği açıktı. Kız sadece ölü gibi uyuyor ve insanların rüyalarını istila ediyordu. Gideon da acı çekmeden tek bir doğru bile söyleyemiyordu. Hoş bir kadına güzel olduğunu söylemek; dizlerinin üzerine düşüp hiçbir şeye benzemeyen bir ızdırabın içinde patlaması, organlarını kesmesi, damarlarından asit akması, gücünü sömürmesi, hatta yaşama arzusunu sarsması demekti.

Onun yerine, "Çirkinsin," derdi. Çoğu kadın gözyaşlarına boğulur ve kaçıverirdi. Yani, evet, gözyaşlarına bağışıklığı vardı.

Ama Scarlet ne yapardı? diye merak ederken buldu kendini. Ve kızın gözyaşları onu rahatsız eder miydi?

Uzanıp parmak ucuyla çenesindeki kıvrımı takip etti. Teni nasıl da ipeksi ve sıcaktı. Aldırış etmeden Gideon'a güler miydi? Boğazını kesmeye mi yeltenirdi? Gideon'a inanır mıydı? Yoksa ona yalancı mı derdi?

Yoksa o da diğerleri gibi sıvışıp gider miydi?

Kızı incitme, öfkelendirme ve en sonunda onu kaybetme düşüncesi aklına pek yatmadı.

Kolu yan tarafına düşerken eli yumruk oldu. *Belki ona gerçeği söylerim. Belki onu överim.* Ama yapamayacağını biliyordu. O hatayı

bir defa yaparsın, tamam. Aptalsındır. İki defa yaparsan, Darwin'in teorisini kanıtlıyorsundur.

Gideon zaten bir kere yapmıştı.

Gideon'ın en büyük düşmanı olan Avcılar onu yakalamış ve ona Şüphe'nin muhafızı Sabin'i öldürdüklerini söylemişlerdi. Şimdi, Gideon o herifi kardeşi gibi seviyordu –herif kimsenin yapamadığı kadar iyi tokat yapıştırabiliyordu– o yüzden patlamış, onlardan ne kadar nefret ettiğini, hepsini nasıl öldüreceğini haykırmıştı ve her bir kelimesi tanrıların dürüst gerçekliği olmuştu. Yemininin gerçekleştiğini görmesinin yıllarını, hatta asırlarını alabilecek olması önemli değildi. Söylediklerini kastetmişti ve bu yüzden ızdırap verici bir hızla cezalandırılmıştı.

Ardından yerde kıvrılıp kıvranırken, işkence etmek için kolay bir hedef olmuştu. Avcıların yaptığı da tam olarak buydu. Tekrar tekrar.

Onu tek gözü şişip kapanacak ve dişlerini dökecek kadar şiddetle dövdükten sonra, tırnaklarının altına keskin iğneler sokmuş, elektrik vermiş ve sırtına sonsuzluk işaretini –*onların* işaretini– oyup ellerini kesmişlerdi. Cidden sona geldiğini düşünmüştü. Ta ki son derece canlı olan Sabin onu bulup kurtarıncaya ve eve görünceye kadar (tabii daha önce bahsedilen şu tokat olayını yaptıktan sonra).

Neyse ki, sonunda iki eli de yeniden çıkmıştı. Gideon'ın beklediği bir şeydi bu. Çok... *sabırlıca.* Böylece intikam alabilirdi, evet. Daha doğrusu, en başta amacı oydu. Fakat sonra arkadaşları bu kadını, Scarlet'ı, hapsetmişti ve kadın karı koca olduklarını iddia etmişti.

O noktada Gideon'ın öncelikleri değişmiş sayılırdı.

Evlenmek şöyle dursun, kadını hatırlamıyordu bile. Fakat geçen binlerce yıl boyunca genç kadının yüzünün görüntülerini *görmüştü.* Çoğunlukla bir kadının üzerine kan ter için yığıldığı her seferde, adını koyamadığı bir şeye ya da birine duyduğu özlemle öyle dolu oluyordu ki tam olarak tatmin olamıyordu. Bu yüzden, genç kadının iddiasını

kesin olarak inkâr edemedi. Ama kadını yalanlamaya, yanıldığını kanıtlamaya ihtiyacı vardı.

Aksi halde, korumaya yemin ettiği bir kadını yüzüstü bıraktığını bilerek yaşamak zorunda kalırdı. Karısı acı çekerken kendisinin diğer kadınlarla düşüp kalktığını bilerek yaşamak zorunda kalırdı.

Birinin onun hafızasıyla oynadığı bilgisiyle yaşamak zorunda kalırdı.

Yani evet, Scarlet'tan bir açıklama istiyordu, fakat genç kadın keçi gibi inatçıydı ve ona daha fazlasını anlatmayı reddetmişti. Mesela nasıl tanıştıklarını, birbirlerine âşık olup olmadıklarını, mutlu olup olmadıklarını. Nasıl ayrıldıklarını.

Dürüst olmak gerekirse, detayları sır olarak sakladığı için kızı suçlayamazdı. Onu nasıl suçlayabilirdi ki? Gideon nasıl Avcıların tutsağı olduysa, kadın da burada Efendilerin tutsağıydı ve Gideon da onu tutsak edenlerle konuşmamıştı. Hatta şu pek keyif verici el kesilmesi sürecinde bile.

O yüzden, bir plan yapmıştı. Scarlet'ın ona açılması için kadını başka bir yere götürmesi gerekiyordu. Sadece kısa bir süreliğine. Sadece cevaplarını alana kadar. Ve bu sabah, planını gerçekleştirmişti. Sözde karısı etrafındaki dünyadan bihaber uyurken onu kaçırmış ve Budapeşte'nin merkezindeki bu otele itfaiyeci gibi taşımıştı.

Sonunda, istediği her şeye sahip olacaktı.

Scarlet'ın tek yapması gereken uyanmaktı...

BİRİNCİ BÖLÜM

Birkaç saat önce...

Gideon Budapeşte'deki kalesinin yenilenmiş koridorlarında uzun adımlarla yürürken emsalsiz bir kararlılıkla, haydi partiyi başlatalım, diye düşündü.

Yalan iblisi, onunla hemfikir olarak zihninde mırıldandı. İkisi de sözde karısı Scarlet'tan hoşlanıyordu ama tamamen farklı sebeplerden. Gideon genç kadının görünüşünden ve yaptığı küstahça, sivri dilli yorumlardan hoşlanıyordu. Yalan'ın hoşlandığıysa... Gideon emin değildi. Bildiği tek şey, kadın ne zaman o güzel "sadece hayalini kurduğun şeyleri sana yapabilirim" diyen ağzını açsa, canavar onaylarcasına mırıldanıyordu.

Genellikle patolojik yalancılara sakladığı bir tepkiydi. Ancak, iblis Scarlet'ın yalan söyleyip söylemediğini tam olarak bilemiyordu. Bunun anlamı da, Scarlet'a duyduğu tüm o yakınlığın altında Yalan'ın hüsran dolu ve Gideon'ın ağzından çıkan her kelimeye karşı hassas olduğuydu. Bu da *Gideon'ın* hayatını sinir bozucu hale getiriyordu. Artık arkadaşlarına kendi isimleriyle bile seslenemiyordu.

Bu kadın kahrolası pis bir yalancı mıydı, değil miydi? Ayrıca evet, ironinin fazlasıyla farkındaydı. Tek bir kez bile gerçeği söyleyemeyen bir adam olan Gideon, birisinin ona bok yığını gibi yalanlar

uydurması ihtimalinden şikâyet ediyordu. Ama öyleler miydi, değiler miydi? Yapmışlar mıydı, yapmamışlar mıydı? Kadının söylediği her şeye ve kendisinin yapmış, düşünmüş olduklarına kafa patlatarak kendini deliye çevirmeden önce bilmesi gerekiyordu.

Gerçekleri iyisiyle kötüsüyle, dosdoğru, baştan sona ortaya koymasını rica ettiği son seferde görmezden gelinmişti.

Sonunda harekete geçiyordu.

Gideon, Scarlet'ı zaten kendisine ait olan zindandan kurtarmış gibi davranmasının, ona güvenmesini sağlayacağını umuyordu. Gideon'a güvenmesinin kadının açılmasını ve onun kahrolası sorularına yanıt vermesini sağlayacağını umut ediyordu.

Of. Hüsranı yine kendini gösteriyordu.

Yenilgi iblisinin muhafızı Strider, "Bunu yapamazsın, Gid," diyerek aniden peşine takıldı.

Siktir. Ondan başka herkes olurdu.

Gideon gerçeği söylerken nasıl acı çekiyorsa, Strider da bir meydan okumayı, *herhangi bir* meydan okumayı, acı çekmeden kaybedemezdi. Xbox da buna dahildi ve Gideon'ın "Assassin's Creed"[1] havasını cidden bozuyordu çünkü Gideon aklını dağıtmak ve yeni parmaklarının sertliğini kırmak için ona meydan okumuştu.

Her neyse. Video oyunları haricinde, o ve Strider her zaman, tartışmasız birbirlerinin arkasını kollarlardı. O yüzden arkadaşının buraya gelip Gideon'ı kendinden kurtarmaya karar vermesine şaşırmamalıydı. Bu, mücadeleyi bırakacağı anlamına da gelmiyordu.

Strider, "O kadın tehlikeli," diye ekledi. "Kalbe doğru giden ayaklı bir bıçak gibi, dostum."

Evet, öyleydi. Rüyaları istila ediyor, uyuyanlara en kötü korkularını gösteriyor ve ardından ortaya çıkan dehşetle besleniyordu. Lanet olsun, birkaç hafta önce kadın aynısını ona da yapmıştı. Örümceklerle.

---

1 Aksiyon-macera türü video oyunu. (ed.n.)

Üzerinde tüylü, ufak piç kurularının yürüdüğünü gözünde canlandırınca bir anlığına midesi bulandı ve ürperdi.

Korkak. Adam ol. Sayısız savrulan kılıçla irkilmeden yüzleşmişti; aynı şekilde onları kullanan canavarlarla da. Birkaç örümcek neydi ki? Başka bir ürperti daha. Tiksindiriciydi, olan o işte. Boncuk gibi gözlerinin ona baktığı her seferde ne düşündüklerini biliyordu: *leziz.*

Ama niçin Scarlet başkasının rüyalarını istila etmemişti? Bunu da en az "evliliklerini" merak ettiği kadar merak ediyordu. Scarlet diğer savaşçılara ve onların kadınlarına dokunmamıştı. Hem de her birini kılıçtan geçirmekle tehdit etmesine rağmen. Ve bunu cidden yapabilirdi.

Strider, "Lanet olsun. Beni görmezden gelmeyi kes," diye hırladı ve kapısı kapalı bir yatak odasının önünden geçtikten saniyeler sonra gümüş rengi duvara yumruk atarak bir delik açtı. "İblisimin bundan hoşlanmadığını biliyorsun."

Havayı toz ve döküntüler sardı, gürültülü bir çatırtı yankılandı. Harika. Yakında diğer savaşçılar kalkıp neler olduğunu öğrenmek için koşarlardı. Ya da belki öyle olmazdı. Bu ev halkının üyeleri çabuk kızan kişiler olduklarından (*öhhö* çok fazla testosteron *öhhö*), beklenmedik, vahşi seslere alışmış olmaları gerekirdi.

"Bak. Üzgün değilim." Gideon arkadaşına bir göz atarak sarı saçlarını, mavi gözlerini ve bir şekilde *He-Man* yapısına uyan, aldatıcı biçimde masum yüz hatlarını inceledi. Birden fazla kadın ona, "Tam bir Amerikan yakışıklısı" demişti. O da ne demekse artık. O kadınlar genellikle Gideon'a bakmaktan sakınırlardı, sanki bakışlarını onun dövme ve pirsinglerinin üzerinde gezdirmek ruhlarını karartacakmış gibi. Belki de haklıydılar. "Ama haklısın. Bunu yapamam."

Bu Strider'ın yanıldığı ve Gideon'ın bunu kesinlikle yapacağı anlamına geliyordu. *O yüzden kabullen!*

Kalede yaşayan herkes –ve lanet olsun, çok fazla insan vardı, arkadaşları "biriciklerine" (öğk) bağlandıkça rakam artıyormuş gibi

görünüyordu– Gideon Dili'nde yetkindi ve ne söylerse tam tersine inanacaklarını biliyorlardı.

Strider gergin şekilde, "Pekâlâ," dedi. "Yapabilirsin. Ama yapmayacaksın. Çünkü o kadını bu evin dışına götürecek olursan endişeden saçlarımın ağaracağını biliyorsun. Ve sen saçlarımı olduğu haliyle seviyorsun."

"Ah, Stridey. Bana asılıyor musun? Parmaklarımı o tiksinç buklelerin arasından geçirmem için mi uğraşıyorsun?"

Strider, "Bok kafalı," diye homurdandı fakat öfkesi açıkça yatışmıştı.

Gideon kıs kıs güldü. "Tatlı turtam."

Strider'ın dudakları seğirerek sırıtışa dönüştü. "Böyle aşırı duygusal olduğun zamanlardan nefret ettiğimi biliyorsun."

Herif bunu seviyordu. Tartışmasız.

Kaledeki birçok oturma odasından birinin yanından geçerek bir köşeyi döndüler. Bu oda boştu. Daha sabahın körü olduğu için çoğu savaşçı hâlâ kadınlarıyla birlikte yataklarındaydı. Eğer tam şu anda silahlarını kuşanmıyorlarsa tabii.

Alışkanlıktan mekânı taradı. Tam olarak bu odada duvarlara çıplak adam portreleri dağılmıştı; bu, sapkın mizah duygusu Gideon'ınkine rakip olan Anarşi tanrıçasının nezaketiydi. Kırmızı deri koltuklar (Acı'nın muhafızı Reyes, bazen iblisini susturmak için kendini kesiyordu, o yüzden kırmızı kullanışlıydı), ışıltılı kitap rafları (Şehvet'in muhafızı Paris romantik romanlardan keyif alıyordu) ve koltukların üzerine doğru uzanıp kıvrılan garip, gümüş rengi lambalar vardı; onların kimin için olduğunu hiç bilmiyordu. Vazolardaki taze çiçekler tomurcuklanmış, havaya tatlı bir koku yayıyorlardı. Yine, onlar hakkında da hiç fikri yoktu. Tamam. Onları kendi istemişti. O şeyler *güzel* kokuyordu.

Gideon taze, leziz havayı derin derin soludu. Ancak onun yerine bir dolu suçluluğu içine çektiğiyle kaldı. Ne yazık ki son zamanlarda bu sürekli oluyordu. O tüm *bunların* sefasını sürerken, karısı oldu-

ğunu iddia eden kişi aşağıdaki zindanlarda çürüyordu. Bundan önce, Scarlet binlerce yılı Tartarus'ta geçirmişti, o yüzden kadını aşağıda bırakmak onu iki misli zalim yapardı.

Gerçekten nasıl bir adam böyle bir şeye izin verirdi? Bunu ancak pislik bir herif yapardı ve Gideon kesinlikle pisliklerin kralıydı. Sonuçta, soruları cevaplandıktan sonra Scarlet'ı yeniden zindana götürecekti. Yani, sonsuza kadar. Karısı olsa bile.

Evet. O kötü, çok kötü bir adamdı.

Basitçe, Scarlet kalıcı olarak özgür kalmayacak kadar tehlikeliydi, rüyaları istila etme yeteneği çok yıkıcıydı. Çünkü Scarlet'ın kâbuslarında öldüğünüzde, gerçekten ölüyordunuz. O kadardı. Son. Ve eğer Avcılara yardım etmeye karar verirse, ki bu olabilirdi, hani şu reddedilen kadınlar olayı falan, Efendiler bir daha asla huzurla uyuyamazlardı. Savaşçıların güzellik uykularına ihtiyaçları vardı, yoksa hırlayan canavarlara dönüşüyorlardı.

Tipik bir örnek: Gideon. Haftalardır uyumamıştı.

İblisi aniden, *yavaşla*, diye talimat verdi. *Çok hızlı hareket ediyorsun.*

Genellikle Yalan aklının gerisindeki bir varlık olurdu. Orada ama sessiz olurdu. Yalnızca iblisin ihtiyacı çok büyükse konuşurdu. Fakat o zamanlarda bile, söylemek istediğinin tam aksini söylerdi. Ve şimdi Gideon'ın acele etmesini ve Scarlet'a ulaşmasını istiyordu.

Gideon ilgisizce, *bana kanat ver de hallolsun*, diye yanıtladı ama adımlarını hızlandırmıştı. Yalan'ın ne demek istediğini düşünebilirdi ve düşündü de. Her zaman olduğu gibi. Bu özel anlarda kendisine ya da iblisine asla yalan söylemezdi. Belki böyle anlarda vahşice ve merhametsizce savaşmaya mecbur kaldığı içindi.

Sahipliğin de ötesinde, karanlık ve kaosta kaybolmuştu, ruh eşine ve onun şeytani isteklerine bir köleydi. Sadece çığlık attıklarını duymak için insanlara işkence ediyordu. Aileler hâlâ içindeyken evleri yakıp kül etmişti. Ayrım gözetmeksizin öldürmüş ve bunu yaparken de alay etmişti.

Birkaç yüzyılını almıştı ama Gideon en sonunda ışığa giden yolu bulmuştu. Şimdi kendisi kontrol altındaydı ve canavarı ehlileştirmeyi bile başarmıştı. Çoğunlukla.

Strider iç geçirerek dikkatini çekti."Gideon, adamım, dinle beni. Bir kez söyledim ama yine söyleyeceğim. Kadını bu duvarların dışına götüremezsin. Senden kaçacak, bunu yapacağını biliyorsun. Avcılar şehirde, bunu da biliyoruz ve onu yakalayabilirler. Onu aralarına alırlar. Kullanırlar. Ya da eğer kadın onları reddederse, seni incittikleri gibi onu da incitebilirler."

Birincisi, Strider sanki Gideon oyunbaz, baştan çıkarıcı kadını birkaç günlüğüne zapt edemezmiş gibi konuşuyordu. Gideon bunu yapabilirdi. Kişileri dayakla öttürmeyi iyi bilirdi. İkincisi Strider sanki Gideon kızı kaybetse bulamayacakmış gibi konuşuyordu. Ve üçüncüsü muhtemelen Strider söylediklerinde haklıydı ancak bu Gideon'ın ani öfkesini yatıştırmadı. Strider gibi nabza göre şerbet veren biri olmayabilirdi ama lanet olsun ki onun da kadınlar konusunda *bazı* becerileri vardı.

Dahası, Scarlet bizzat bir savaşçıydı. Bir ölümsüz. Kendini karanlıkla sarmalayabilirdi. Hiçbir insan ışığının ve ölümsüz gözün ötesine geçemediği yoğun bir karanlıkla. Yani onu elinden kaçırmak, nasıl denir, eğitimsiz bir insanı kaybetmek kadar utanç verici olmazdı.

Onu kaybedeceğinden değildi, bunu kendine tekrar hatırlattı ve ayrıca kadının kaçmak *isteyeceğinden* de değildi. Gideon onu baştan çıkaracaktı. Kadının içindeki enerjinin keyfini sürecek ve onunla birlikte kalması için kadını umutsuz hale getirecekti. Ve bu o kadar zor olmamalıydı. Gideon'dan onunla evlenmesini sağlayacak kadar hoşlanmıştı, değil mi? Belki.

Lanet olsun!

Strider başka bir iç çekişin ardından, "Ne düşündüğünü biliyorum," dedi. "Senden kaçsa ne olacak ki? Onu bulacaksın."

"Yanlış." Bunu düşünmüştü, evet ama sonra bu fikirden vazgeçmişti. Al bakalım. *Nesin sen? Bir kız mı?*

"Pekâlâ, sen onu ararken kadına ne olacak? Gün içinde korunmaya ihtiyacı var ve eğer onunla birlikte olmazsan onu kim koruyacak?"

Siktir. İyi noktaya değinmişti. Scarlet gündüz saatlerinde işlevini kaybediyordu. İblisi yüzünden çok derin uyuyordu. Hiçbir şey ya da hiç kimsenin onu günbatımına dek uyandıramayacağı kadar derin. Bilincini kazanması için kadını sarsarken ona neredeyse beyin anevrizması geçirteceği zaman keşfettiği bir gerçekti bu.

Birkaç saat sonra kadının gözleri açılıp sanki on dakikalık şekerlemesinden yeni kalkmış gibi doğrularak oturuverdiğinde, Gideon şoka girmişti.

Bu da başka sorulara neden olmuştu. Scarlet'ın iblisi niçin kadının çevresindeki herkesin uyanık olduğu gündüz saatinde uyuyordu? Bu kâbus yaratma amacını engellemek için değil miydi? Seyahat ettiğinde ve zaman dilimi değiştiğinde neler oluyordu?

"Onu bulduğumuz için şanslıydık," diye devam etti Strider. "Eğer Aeron'ın meleği bizden tarafta olmasaydı, onu korumaya çalışırken ölmüş olacaktık. Sebebi ne olursa olsun, onu serbest bırakmak aptalca ve tehlike..."

"Bunu daha önce söylemedin." Defalarca söylemişti. "Ayrıca, Olive artık bizim ekibimizde değil." Anlamı, ekipte olmasıydı. "Eğer ihtiyacımız olursa bize tekrar yardım edemez." Yardım edebileceği anlamına geliyordu. "Şimdi, senden nefret ediyorum adamım ama lütfen konuşmaya devam et." *Seni seviyorum ama çeneni kapa!* Cidden.

Onları zindana götüren basamaklardan aşağı inerken Strider yenilenen hüsranıyla hırladı, vitray camlar yerini ufalanan, kan lekeli duvarlara bırakıyordu. İçerideki hava küflüydü; ter, sidik ve kan karışımı kötü bir koku oluşmuştu. Tanrılara şükür ki hiçbiri Scarlet'tan gelmiyordu. Suçluluğu bununla başa çıkamazdı. Neyse ki –ya da ne yazık ki; kime sorduğunuza bağlı– kilit altındaki tek

varlık o değildi. Ödeşme, yani sorgulama, yani işkence için bekleyen birkaç avcıları vardı.

"Ya sana yalan söylüyorsa?" diye sordu arkadaşı. Adam ne zaman pes edeceğini bilmiyordu ve evet, Gideon Strider'ın pes *edemediğini* biliyordu. Bu da, arkadaşının yüzüne bir yumruk indirip oradan sıvışmamasının sebebiydi. "Ya gerçekten karın değilse?"

Gideon homurdanırcasına güldü. "Sana söylemeyi unuttum. Yalanla doğruyu ayırt etmek benim için zor." Scarlet hariçti ama bu hatırlatıcıyı o anda mesele yapacak değildi.

"Evet ama bana aynı zamanda onu tanımadığını da söyledin."

Birilerinin hafızası kusursuzdu. Aman ne harika. "Karım olabilmesi mümkün değil." İhtimaller azdı ama evet, vardı. "Bunu yapmak zorunda değilim."

Scarlet onun rüyalarını istila ettiği ilk seferde zindanda onu ziyaret etmesini talep ettiğinde aksini yapamayacak kadar çaresizdi. Onu görme ihtiyacıyla doluydu, bir tarafı hâlâ anlayamadığı bir seviyede kadını tanıyordu. Scarlet öpüştüklerini, seviştiklerini, hatta evlendiklerini öne sürdüğünde, aynı tarafı ona katılarak mırıldanmıştı.

Tabii onu hatırlamıyor olsa bile.

Onu *niçin* hatırlayamadığını bininci defa merak etti.

Birkaç teori üzerine odaklanmıştı. İlki: Tanrılar hafızasını silmişti. Fakat bu, niçin olduğu konusunu gündeme getiriyordu. Neden kendi karısını hatırlamasını istemesinlerdi ki? Neden Scarlet'ın de anılarını silmemişlerdi?

İkinci teori: Anıyı kendi silmişti. Ama yine, niçin böyle bir şey yapacaktı ki? Ayrıca *nasıl* yapacaktı? Gerçekten unutmaktan *hoşlanacağı* başka bir milyon şey vardı.

Üçüncüsü: Birleştiklerinde iblisi bir şekilde bunu silmişti. Fakat bu doğruysa, Zeus'un hizmetkârı olduğu gökyüzündeki zamanını, eski Tanrı Kral'ı günün her anında korumakla yükümlü olduğunu neden hatırlıyordu?

Strider'la birlikte Scarlet'ın son birkaç haftadır kaldığı ilk hücrede durdular. Karyolasında uykudaydı, Gideon da zaten öyle olacağını biliyordu. Ve ne zaman onu görse yaptığı gibi derin bir iç çekti. *Güzel.* Ama...

Benim mi? Öyle olmasını istiyor muydu?

Hayır, elbette istemiyordu. Bu her şeyi karıştırırdı. Tabii sorun olmasına izin verecek değildi. Yapamazdı. Dostları önce gelirdi. Öyle olmuştu ve her zaman da öyle olacaktı.

En azından kadın temizdi; Gideon içmesine ve banyo yapmasına yetecek kadar suyu olduğundan emin olmuştu. Ve iyi beslenmişti; her gece üç defa yemek gitmesini sağlıyordu. Eninde sonunda onu geri getirdiğinde de aynısını yapacaktı. O kadarı yeterli olmak zorundaydı.

Acele etme, diye çığlık attı Yalan, resmen kafatasının bir tarafından diğerine atlıyordu. *Acele etme!*

Kes şunu, dostum. Bununla başa çıkacağım. Fakat henüz kendini kıpırdamaya zorlayamıyordu. Görünüşe göre, bu an için sonsuzluk kadar beklemişti ve tadını çıkarmak istiyordu.

Tadını mı? Gerçekten bir kadına dönüşüyordu.

Sertleşmeden önce başka tarafa bak, dedi kendine. Tamam, işte bu biraz daha erkeksiydi. Kasten gözlerini çevirdi. Kadını saran duvarlar kalın, geçilmesi imkânsız taştan yapılmıştı. Bu nedenle, yanında mahkûm olan Avcıları asla göremezdi. Aslında, bu Gideon için sorun değildi. Avcıların *onu* görmesini istemiyordu.

Evet. Gideon onun *kendisine* ait olmasını istiyordu. En azından şimdilik.

Avcıların konusu açılmışken, parmaklıklarının ardından savaşçıları görmüşlerdi ve gölgelere doğru çekilirken mırıltıları incelerek sessizliğe gömülmüştü. Hatta nefes almayı bile bırakmış olabilirlerdi, içlerinden birinin seçileceğinden ödleri kopuyordu. Güzel. Düşmanlarının ondan korkmasını severdi.

Korkmak için her türlü sebepleri vardı.

Bu adamlar, Gideon ve arkadaşlarından nefret ettirebilecekleri ve onlarla dövüştürebilecekleri melez çocuk yaratma umutlarıyla masum ölümsüz kadınları hapsederek onlara tecavüz etmişlerdi. Pandora'nın kutusunu Efendilerden önce bulmaları için Avcılara yardım edebilecek çocuklardı bunlar. Hepsi de kutuyu kullanarak her iblisi konağından ayırma umudundaydı. Savaşçılar böyle bir şeyden sağ çıkamazdı, adamlar artık canavarlara geri dönülmez şekilde bağlıydı.

Bu da, o aptal kutuyu açmalarının cezasının bir parçasıydı.

Gideon fazla kullanılmadığı için gergin ve titrek olan parmaklarıyla Scarlet'ın hücresinin anahtarını çıkarıp uzandı.

"Bekle." Strider tek elini onun omzuna yerleştirdi, onu yerinde tutmaya çalışıyordu. Gideon silkinip ondan kurtulabilirdi ancak arkadaşının bu ufak irade savaşını kazandığını düşünmesine izin verdi. "Onunla *burada* konuşabilirsin. Cevaplarını *burada* alırsın."

Ama bir izleyicileri vardı ve bu da Scarlet'ın rahatlayamayacağı anlamına geliyordu. Ve eğer rahatlayamazsa, ona dokunmasına izin vermezdi. Gideon için ne kadar küçük düşürücü olsa da ona dokunmak istiyordu. Ayrıca, başka nasıl onu baştan çıkararak bilgi alacaktı? Ne kadar çirkin olduğunu söyleyerek mi? Ona neler yapmak *istemediğini* söyleyerek mi?

"Gevşeme, adamım. Sana daha önce defalarca söylemediğim gibi, bilmek istemediğim şeyi öğrendiğimde onu geri getirmek gibi bir planım yok. Tamam mı?"

"Tabii onu geri getirebilirsen. Bu küçük problemi de çoktan tartıştık. Hatırlıyor musun?"

Unutması zor sayılırdı. Ne yazık ki. "Dikkatli olmayacağım. Sana söz vermiyorum. Ama bunu yapmamalıyım. Benim için önemli değil."

Şu zorlayıcı tavrı onu hiç terk etmiyordu. "Şu an bizi bırakma zamanı değil. Üç antik eser bizde ve Galen fena öfkeli. Ondan aldığımız nesne için intikam almak isteyecektir."

Galen iblis etkisindeki bir savaşçı olsa da, Avcıların lideriydi. Ancak meleksi görünüyordu ve Umut iblisiyle eşleşmişti, yani bütün insan takipçileri onun kesinlikle bir melek olduğunu düşünüyordu. Onun yüzünden, dünyanın kötülüğü konusunda Efendileri suçluyorlardı. Onun yüzünden, kötülükten uzak bir gelecek bekliyorlar ve almak için ölümüne savaşıyorlardı.

Aeron'ın yeni kadını, tanrısına sadık, gerçek bir melek olan Olivia, üçüncü nesneyi piç kurusundan çalmıştı: Görünmezlik Pelerini. Pandora'nın kutusunun yerini bulmak için dört nesneye ihtiyaçları vardı: Her Şeyi Gören Göz (tik), Tecrit Kafesi (tik), Görünmezlik Pelerini (belirtildiği gibi, tik) ve Budama Asası (tik yakında geliyor); Galen Pelerin'i geri kazanmak ve aynı zamanda diğerlerine de el koymak için can atıyordu.

Bunun anlamı da savaşlarının gerçekten kızıştığıydı.

Gerçi mesele değildi. Hiçbir şey Gideon'ı şu anki hareketinden alıkoymayacaktı. Aslında bir parçası hayatı buna bağlıymış gibi hissettiği içindi.

"Gid. Dostum."

Gözlerini kısarak arkadaşına bir bakış attı, dudakları bir hırlayışla kıvrılıyordu. "Öpülmek için yalvarıyorsun." Ölümüne dövülmek.

Bir dakika ağır bir sessizlik içinde geçti.

Sonunda Strider kollarını havaya kaldırıp avuçlarını açarak, "Tamam," diye homurdandı. "Al onu."

Tanrı aşkına. "Hiç planlamıyordum ama onayın için çok teşekkürler." Ama Strider neden bayılıp yere yığılmamıştı? Az önce bir bahsi kaybetmişti, değil mi?

"Ne zaman döneceksin?"

Gideon omuz silkti. "Bir hafta diye düşünmüyordum?"

Elbette bir hafta Scarlet'ı ona karşı yumuşatmaya ve geçmişleri hakkında açılmasına yeterdi. Şu anda, kadın ondan nefret ediyor gibiydi. Gideon sebebini bilmiyordu ama öğrenecekti. Bu bir yemindi.

Ama yine de... Kadın açıkça tehlikeli adamları tercih ediyordu. Başka neden onunla evlenecekti ki? Yani Gideon gereken özellikleri taşıyordu.

Strider, "Üç gün," dedi.

Ah. Pazarlık zamanı. Demek Strider o yüzden iblisine yenik düşmemişti. Yenilmemişti, sadece başka bir strateji üzerinde çalışıyordu. Gideon anlayabiliyordu. Arkadaşlarını arkada bırakmak konusunda da, Scarlet'ı bu hücrede bırakmak kadar suçlu hissediyordu. Ona ihtiyaçları vardı ve eğer o yokken başlarına bir şey gelirse çılgına dönerdi.

"Şu anda beş günü düşünmüyorum," diyerek uyum sağladı.

"Dört."

"Anlaşmadık."

Strider sırıtarak başını salladı. "Güzel."

İşte. Scarlet'ı yumuşatmak için dört günü vardı. Daha kısa sürede daha zor savaşlar vermişliği vardı, bundan emindi. Gerçi, şu anda o savaşları anımsayamıyor olması komikti.

Lanet olsun, belki de seçici hafıza kaybından muzdaripti. Belki kavgalar ve Scarlet –muhtemelen sık sık kavga ediyorlardı çünkü kadın inatçı, otoriter ve fena halde geveze biriydi– o kaybın en büyük zayiatlarıydı.

Gerçi seksi hatırlamak isterdi. *Akıl uçuran cinsten.* Biliyordu işte.

"Diğerlerini bilgilendireceğim," dedi Strider. "Ama bu sürede, onu nereye götürmek istiyorsan seni ben götüreceğim."

"Tabii, olur." Gideon sonunda anahtarı sokup Scarlet'ın hücresinin kilidini açtı ve kapı gıcırtıyla açıldı. "Onu kendim götürmeyeceğim. Herkesin nereye gittiğimizi bilmesini istiyorum."

Strider bir kez daha hırladı, bu seferki de hüsran doluydu ancak şimdi öfkeyle sarılıydı. "İnatçı pislik. Nereye gidiyorsan oraya güvenle ulaştığından emin olmak zorundayım, yoksa kimseyi öldürecek kadar odaklanamayacağım. Katı bir 'her gün en az bir Avcı' diyetinde olduğumu biliyorsun."

"İşte o yüzden benden telefon almayacaksın." Gideon hâlâ uyumakta olan Scarlet'a yaklaştı. Artık uyurken kendini geçilmeyen karanlıkla sarmalamıyordu. Sanki Gideon'ın her zaman onu görebilmesini istiyordu. Sanki onu incitmeyeceğine dair Gideon'a güveniyordu.

En azından Gideon'ın kendine söylediği şey buydu.

"Tanrım. Beni buna ikna ettiğine inanamıyorum. Sana bok kafalı olduğunu söylemiş miydim?"

"Hayır." Scarlet'ı nazikçe kollarına aldı.

Kadın iç geçirerek yanağını adamın kalbine sürttü. Şu anda kaburgalarına bir balyoz gibi çarpmakta olan kalbine. Düzensiz ritim hoşuna gitmiş olacaktı ki daha yakına sokuldu. *Güzel.*

Gideon'ın bir doksan birlik boyunun yanında, Scarlet bir yetmiş beşti. İnce, ancak yağsız bir şekilde kaslıydı. Gideon'ın ona verdiği kıyafetleri reddetmişti, o yüzden Aeron onu bulduğunda üzerinde olan tişörtü ve pantolonu vardı.

Gideon yine derin bir nefes aldı ama bu defa suçluluk yoktu. Çiçekli sabun kokuyordu ve bu Gideon'ı tüketti. Onlarca yıl önce, sözde evli oldukları zamanlarda nasıl kokuyordu? Şimdiki gibi çiçek mi? Yoksa başka bir şey mi? Çok daha egzotik bir şey mi? Kendisi gibi karanlık ve şehvetli bir şey mi? Onu başından ayağına kadar yalarken emmekten keyif alacağı bir şey miydi?

Aklını topla. Şu an böyle düşüncelere kapılmak için doğru zaman değildi.

Kadını sıkıca göğsüne bastırarak döndü; o, kalenin duvarlarının dışındayken koruyacağı bir hazineydi. Arkadaşlarından bile. Kadına karşı niyeti ne saf ne de onurluydu, buna rağmen onun hakkında böyle romantik ve yırtıcı düşüncelere kapılarak kendisiyle çeliştiğini biliyordu. Aptal şehvet.

Strider'ın ifadesi tetikte, ancak kabulleniciydi, sessizce hiçbir savunma hareketinin gerekli olmayacağını söylüyordu. "Git. Ve dikkatli ol."

Tanrılar aşkına, arkadaşlarını seviyordu. Ne olursa olsun onu destekliyorlardı. Hep de öyle yapmışlardı.

"Bu arada, az önce ciğer görmüş bir kedi gibi görünüyordun," dedi Strider başını iki yana sallayarak. "Bu pek iç açıcı değil. Kendini nasıl bir belaya soktuğunu bilmiyorsun, değil mi?"

Belki de bilmiyordu. Çünkü uzun zamandır bir şeyi böylesine yoğun bir şekilde beklememişti ve muhtemelen temkinli olmalıydı. Manyaklığını göstermişti gerçi... "Aklımdan sana bir parmak hareketi yapmıyorum. Bunu biliyor musun?"

"Evet, biliyorum. İşaret parmağını göstererek bana bir numara olduğumu söylüyorsun."

Gideon kahkaha attı. Öyle bir şeydi.

Arkadaşı, "Dört gün," diye hatırlattı. "Yoksa seni bulmaya gelirim."

Gideon ona bir öpücük attı.

Strider gözlerini devirdi. "Rüyanda görürsün. Ama dinle. Bize canlı bir şekilde dönmen için dua edeceğim. Ve kızla birlikte. Ve onun da sağ olması için. Ah, ve öğrendiğin şeyden memnun şekilde dönmen için. Ve diğer yönlerden de tatmin olmuş şekilde; böylece hayatındaki diğer kadınları unuttuğun gibi onu da unutursun."

Tamam. Bu dua çok fazlaydı. "Sağ ol. Çok. Bu konuda ciddiyim. Eee ne zaman rahip olmadın? Ve tanrılar ne zaman bize cevap vermekten hoşlandıklarına karar verdiler?" Strider önceden dua etmekle hiç vaktini harcamazdı ve tanrılar onların ricalarını görmezden gelmeye cidden bayılırdı.

Hayır, bu doğru değil, diyerek kendini düzeltti. Tacını yeni almış Titan kralı Kronos, artık davetsizce kaleyi ziyaret etmekten ve Gideon ile arkadaşlarına itaat etmeye mecbur oldukları boktan talepleri sunmaktan hoşlanıyordu.

Masum insanları öldürmek gibi. Ya kadınını ya da arkadaşını seçmek gibi. Arkadaşının ruhunun nereye gönderilmiş olduğunu söy-

lemeleri için yalvarırken, söz konusu arkadaşının başım bedeninden ayrılmış olması gibi. Evet, bu olmuştu. Aeron, Kronos'un emrinde olan savaşçı bir meleğe başını kaybetmişti, Gideon adamın ruhunun nerede olduğunu öğrenmek için yalvarırken (kendi yöntemiyle), gözünden yaşlar sel gibi akmıştı. Aslında, hepsi yalvarıp bebekler gibi ağlamışlardı.

Fakat sonunda, Kronos onlara söylemeyi reddetmişti. Piç kurusu onlara, tevazuyla ilgili bir derse ihtiyaçları olduğunu söylemişti.

Sonrasında Aeron elbette kendine dönmüştü. Ya da aslına bakılırsa, tatlı Olivia'sının yardımıyla dönmüştü. Bedenine iade edilmişti ancak iblisi yoktu ve yine kalede yaşıyordu. Fakat Gideon Kronos'u kayıtsızlığı yüzünden hâlâ affetmemişti, o yüzden yakın zamanda dualarını sunacak falan değildi.

"Rahip." Strider düşünceli bir şekilde başını yana yatırdı. Elbette Gideon'ın sorularını görmezden gelmişti. Ama Gideon onu kolayca affederdi. "Hoşuma gitti. Yani, pratik olarak doğru. Bir sürü kadını cennetin kapılarına kadar götürdüm."

Hepsini götürmemiş miydi?

Scarlet da farklı olmayacak, diye kendini temin etti.

Gideon sırıtarak kadınını taşıdı.

İKİNCİ BÖLÜM

Scarlet sıçrayarak uyandı. Ama o zaten hep öyle uyanırdı. İblisinin rüya diyarındaki zamanı tamamlandığı anda, sanki bir jeneratöre bağlanmış ve düğmesine basılmış gibi farkındalık zihnine çökerdi.

Nefes nefese, kan ter içinde doğrulup oturdu, vahşi bakışları tam olarak görmeden geziniyordu. Şimdilik. İblisiyle birlikte kurbanlarından topladıkları çığlıklar çoktan solmaya başlamış ancak o uyuyan zihinlere yansıttıkları görüntüler aklında kalmıştı. Çatırdayan alevler, eriyen et, rüzgârda süzülen ve dans eden siyah kül.

Gecenin menüsü yangındı.

Uyurken iblisi kontrol edemiyordu, iblis birini bulabilmek için aranıyor, yapabildiği kadar tahribata yol açıyordu. Ancak Scarlet önerilerde bulunabiliyor, iblisi belirli kişilere belirli şekillerde saldırmaya kışkırtıyordu. İblis genellikle önerdiklerini yapmak için koşturuyordu. Ancak Scarlet son zamanlarda önerilerde bulunmuyordu.

Karanlığın Efendileri onu yakaladığından beri oto pilotta hizmet veriyordu, düşünceleri özellikle tek bir savaşçı tarafından tüketiliyordu. Mavi saçlı, muhteşem, tamamen sinir bozucu Gideon.

Gideon onu neden hatırlamıyordu?

Her zamanki gibi, yine adamın seçici hafıza kaybını hatırlayınca kadının bedenindeki bütün kasları gerildi. Elleri yumruk haline geldi;

dişleri birbirine kenetlendi, çenesinde ufak acılar oluştu. Fakat en çok da birini, herhangi birini, öldürmenin vahşi ihtiyacı onu yiyip bitirdi.

Öfke, etrafındakiler için iyi değil. Sakinleş. Başka bir şey düşün.

Aklını iblisine dönmeye zorladı; üzüntü verici olsa da, ölüm ve kaos, kocasından çok daha güvenli bir konuydu. Uyanık oldukları saatlerde –bu da her gün on iki saate denk geliyordu, gerçi her zaman aynı on iki değildi– Scarlet ipleri elinde tutuyordu. *Genç kadın* karanlığı çağırabiliyor ve çığlıkları toplayabiliyordu. İblisi onu teşvik edebiliyordu ve Scarlet sık sık o teşviklere kulak veriyordu. Sonuçta bu iki taraflıydı. Ve Kâbus iblisi genellikle kışkırtmayı severdi. *Korkut o adamı... Çığlık attır şu kadına...*

Fakat şu anda, iblisi garip bir şekilde hoşnuttu.

Kâbus çevrelerini ondan önce görerek, *zindanın dışındayız*, dedi.

Ah. Ona ne şüphe.

Alevler en sonunda söndü ve Scarlet alanı taradı. Kaşlarını çattı. Tamam. Pekâlâ. Şimdi neredeydi?

Haftalardır o zindana kilitlenmiş, ufalanan taşların ve demir parmaklıkların içine kapatılmıştı. Diğer hücrelerden durmadan acı dolu inlemeler süzülüyordu ve keskin, buruk kokular burnunun içinde kalıcı bir yer etmişti.

Şimdi... rahatlama. Duvarlar çiçekli duvar kâğıtlarıyla süslüydü ve pencerelerde koyu renkli kadife perdeler asılıydı. Yatağın tepesinde ışıltılı, menekşe rengi bir avize sarkıyordu; ışıklar bir üzüm salkımı şeklindeydi. Ve yatak, pekâlâ, bakışı her bir santiminde gezindi. Toz mavi örtüleri ve elde işlenmiş sayvanları olan geniş bir yataktı.

En iyisi de, havada tatlı bir koku vardı, sanki şu tepelerinden sarkan üzümler, elma ve vanilyayla karışmış gibi kokuyordu. Tadını çıkararak derin bir şekilde içine çekti. Buraya nasıl gelmişti? Farkına varmadan?

Ölü gibi uyurken taşınmış olduğu açıktı. Genellikle nefret ettiği bir şeydi ancak bu defa nefret edemedi çünkü bu tam da umduğu gibi

özgür kaldığı anlamına geliyordu. Evet, umuyordu. O kalede kalmak istememişti, sadece Gideon'a yakın olmak istemişti. Gerçekten.

Yine de... Diğerlerinin rüyalarında kaybolmuşken –ve evet, karanlığın ve karmaşanın krallığına ne zaman girdiği önemli değildi, bir yerlerde birileri uyuyordu, iblis onların dehşetinden besleniyordu– herhangi biri ona saldırabilirdi ve Scarlet kendini savunmaktan aciz olurdu. Herkes ona her şeyi yapabilirdi ve onları durduramayacak kadar güçsüz olurdu.

Çaresizken hareket ettirilmekten rahatsız olmuştu.

Genellikle gölgelerle kendini böyle bir durumdan korurdu. Uyumadan hemen önce sadece zihinsel olarak bir parmağı kıvırırdı ve gölgeler uyuduğu süre boyunca onu çevreleyip herhangi birinin onu görmesini imkânsız hale getirirdi. Fakat Gideon'ın evinde olduğunu fark ettikten sonra o gölgeleri çağırmayı bırakmıştı.

Belki de bir açıdan uyurken Gideon'ın onu izlemesinin adamın anılarını canlandırmasını dilemişti. Belki Gideon'ın ona karşı yeniden arzu duymasını ve yeni hayatının bir parçası olması için yalvarmasını dilemişti. Ki bu aptalcaydı. Piç kurusu onu çürümesi için Tartarus'ta bırakmıştı; bu adamın arzusunu istememeliydi.

Mahvolmasını istemeliydi.

"Vay vay. Nihayet uyandığın için çok üzgünüm."

Onun derin ve gümbürdeyen sesiyle birlikte, Scarlet kasıldı ve bir kez daha göz gezdirdi. Sonra onu gördü ve kalbi aniden durdu. Yatak odasının kapısında duruyordu, kaslı kolları gevşekçe sallanıyordu. Günahkâr zevklerle dolu benzersiz gecelerin sözünü veren ahlaksız yüzüyle, beklentiyle parlayan gözleriyle ve kayıtsız pozuyla çelişen bir savaşçıydı o.

Gideon. Bir zamanlar sevgili kocası, şimdiyse yalnızca küçümsemesini hak eden bir adamdı.

Kalbi yeniden atmaya başlayarak çabucak hız kazandı ve farkındalık filizleriyle birlikte kanı ısındı. Binlerce yıl önce onu ilk defa gördüğünde yaşadığı tepkinin aynısıydı.

Benim hatam değil, ne o zaman ne de şimdi. Ondan daha güzel, kısmen melek, kısmen şeytan ve gittikçe artan kasları olan bir adam daha yoktu. Olur da cazibesine kapılırsa kendisini nasıl tehlikelerin beklediğine dair uyaran, kadının iç dünyasının ta derinlerindeki bir yeri, itici olduğu anda bile cezbeden bir adam. Scarlet'ın elinde olmadan can attığı tehlikeler.

Üzerinde 'Beni İstediğini Biliyorsun' yazan siyah bir tişört, azıcık toplanmış siyah bir pantolon ve gümüş zincirden bir kemer vardı. Sağ kaşında üç pirsing vardı ve şimdi dudağında da bir tane görünüyordu. Bir halkaydı. Gümüş. Scarlet alaycı bir şekilde, kemerine uyum sağlaması için, diye düşündü.

Gideon görünüşüne hep dikkat ederdi ve alay edilmesinden hoşlanmazdı. Bundaki bir şey bir zamanlar genç kadını eğlendirmişti, adamın daha yumuşak bir yanını göstermişti. Bir kırılganlık izi.

Ancak Scarlet bugün neşeye dair hiçbir şeyi toplayamamıştı. Gideon karamele batırılmış çikolatalı şekerleme gibi yenilebilir halde dururken, kendisi muhtemelen kanalizasyondaki bir sıçanı andırıyordu. Sadece Efendilerin her akşam ona getirmiş oldukları suyla kendini silebilmişti, o yüzden kıyafetleri buruşuk, kirliydi ve saçı karmakarışıktı.

"Söyleyecek çok şeyin var, ha?" diye homurdandı Gideon. "Doğru yoldayız o zaman."

Scarlet onun sadece yalanlarla konuşabildiğini biliyordu, o yüzden ne demek istediğini tam olarak anladı. Gideon onun konuşmasını istiyordu. *Rahat davran. Seni nasıl etkilediğini bilmesine izin verme.* Tek kaşını havaya kaldırdı, takındığı ifadenin kayıtsız olmasını umdu. "Hâlâ beni hatırlamıyor musun?" Güzel. Ses tonunda bir zerre bile acı yoktu.

Gözleri duygudan arınmış, o kristal gibi küreleri elmas gibi sertleştirmişti. "Elbette hatırlıyorum."

Yani, hayır. Hatırlamıyordu. Piç. Yüz ifadesinin değişmesine izin vermedi, adamın onu ne kadar üzdüğünü bilmesine izin vermeyecekti. "O zaman beni kaleden neden çıkardın?" Merak ederek bir parmağını yavaşça, kasten boynundan aşağı kaydırıp göğüslerinin arasına indirdi, evet. Adamın gözleri bütün yolu takip etti. Gideon'ın bir parçası hâlâ onu çekici buluyor muydu? "Ben çok tehlikeli bir kadınım."

"Bu konuda zaten uyarılmamıştım." Kelimeler aksak, kesik soluklarla çıkıyordu. "Seni rahatça konuşmak için çıkarmadım, orası kesin."

O zaman onu istediği için değil, sadece merakını gidermek içindi. Scarlet'ın eli kucağına düştü. Hayal kırıklığına *uğramamıştı.* Bu da önceki gibiydi ve Scarlet kendini çoktan sayısız kedere hazırlamıştı. Bir kez daha olması pek bir fark yaratacak değildi.

"Bulunduğumuz yerin dilimi çözeceğini düşündüysen aptalın tekisin."

Gideon sessiz kalsa bile, çenesindeki bir kas seğirdi. Aklının karıştığı açıktı.

Scarlet anın keyfini sürmeye karar vererek ona şeker tatlılığında bir gülümseme gönderdi. Ve Gideon'ı bilgisiz bırakmak, kendisinin endişe dolu binlerce yıl boyunca onun nerede olduğunu tahmin etmesi gibi, Gideon'ın da tahmin yürütmesini sağlamak bir nevi tatmin ediciydi.

O derinlerinde hep var olan endişeyi hatırlayınca, ne kadar sahte olsa da gülümsemesini kaybolmaktan kurtaramadı. Hatta hiddetle üstüne gitmemek için dilini damağına yapıştırmak zorunda kaldı.

Bir gece ona, *"Senin için geri geleceğim,"* demişti. *"Seni özgür bırakacağım, yemin ederim."*

"Hayır. Gitme. Beni burada bırakma." Tanrılar aşkına, o zamanlar her halta zırlıyordu. Ama bir mahkûmdu ve Gideon onun tek parlak ışığıydı.

"Seni, senden uzun süre ayrı kalamayacak kadar çok seviyorum, hayatım. Bunu biliyorsun. Ama bunu yapmak zorundayım. İkimiz için de."

Elbette ondan sonra onu bir daha ne görmüş ne de ondan bir haber almıştı. Ta ki Titanlar ölümsüzler için bir hapishane olan Tartarus'tan kaçana ve gökyüzünün kontrolünü Yunanlardan alana dek. Kendisi dünyaya inene ve aramaya başlayana dek... Onu iğrenç bir gece kulübünde kadın peşinde âlem yaparken bulmuştu.

Hiddeti artarak görüşünü kırmızı noktalar kapladı. *Derin nefes al, derin nefes ver.* Yavaşça noktalar kayboldu.

Scarlet, "Burada işimiz bitti," dese bile hareketsiz kalarak adamın tepkisini ölçtü. "İstediğin şeyi almayacaksın ve kesinlikle beni burada tutmayacaksın."

"Benden kaçmakta özgürsün." Gideon kollarını devasa göğsünde bağladı, tişörtünün kumaşı karın kaslarında gerildi. "Pişman olmazsın."

Yine onun ne demek istediğini biliyordu. Kaçarsa acı çekmesini garantileyecekti. Ama Scarlet, "Vücudumu esnetir esnetmez teklifini değerlendirip kaçacağım. Önerin için sağ ol. Bunu kendi başıma düşünemezdim," dedi.

Gideon hüsran ve öfkeyle hırladı, tüm o aldırmazlık işaretleri gitmişti. "Seni buraya getirerek acımasızlık ettim. Karşılığında bana bir borcun yok, o yüzden *kıpırdamadan durmasan* iyi edersin."

"Anlaştık. Sen zalimsin ve ben sana hiçbir şey borçlu değilim, o yüzden yerimde kalmakla yükümlü değilim."

Başka bir hırlama daha. Scarlet gülmemeye çalıştı. Lanet olsun, ona sataşmak hâlâ eğlenceliydi.

Eğlence mi? Scarlet'ın sırıtışı ikinci defa soldu. Bu adam sadece yalan söyleyebildiği için ondan keyif almak yerine nefret etmeliydi. O düzenbaz dili, Scarlet'ın zaten kırılgan olan kalbini parçalara ayırmıştı.

"Bu kadarı yetmez," diyerek taş attı Gideon.

"Vay canına. Şimdiden fazlası için yalvarıyorsun." Bir zamanlar onun özel olduğunu düşünmüştü. Fakat Gideon tamamen diğerleri gibi olduğunu kanıtlamıştı. Annesi, kralı, sözde arkadaşları. Scarlet'a değer vermeleri gerekirdi ama hepsi, hem de her biri ona ihanet etmişti.

Suçlulardı evet, ama suçlular bile sevebilirdi. Öyle değil mi? Öyle. *O zaman neden beni sevemediler?*

Bütün hayatını Tartarus'ta kilit altında geçirmişti çünkü annesi, Kronos'un karısı Rhea, hapsedilmesinden önce bir ölümlüyle ilişki yaşamıştı ve en sonunda Scarlet'ı bir hücrede doğurmuştu. Diğer tanrı ve tanrıçalarla paylaştığı bir hücrede.

Scarlet onların arasında büyümüştü ve ilk başta ondan hoşlanmışlardı. Ancak yaşı büyüdükçe kimilerinde kıskançlık filizlenmişti. Diğerlerindeyse şehvet.

Kısa süre sonra esaret, nefret ve acı tek güvenilir yoldaşları olmuştu.

Gideon'a kadar.

Bir zamanlar Zeus'un elit muhafızlarından biriydi ve ne zaman yeni bir mahkûm getirse gözleri buluşurdu. Scarlet o anları beklerdi, o anlar için can atardı. Gideon da o anlardan zevk alıyordu çünkü Tartarus'u daha sık ziyaret etmeye başlamıştı. Başka bir suçluyu daha kilit altına almak için değil, sadece onu görmek, onunla konuşmak için geliyordu.

Onunla olan anılarını düşünme. Ona karşı yumuşayacaksın. Ve yumuşayamazsın, seni gerzek.

Özgürlüğünü kazandıktan sonra Olimpos'ta, daha doğrusu Kronos tarafından yeniden isimlendirilen Titanya'da kalmalı ve yeniden başlamak için kendine bir tanrı bulmalıydı. Ama *hayıııır*. Gideon'ı son bir defa daha görmek zorundaydı. Sonra onu görünce, ona yakın olmaya mecbur kalmıştı. Sonra kalmaya karar verince, Efendilerin Pandora'nın kutusundaki iblislerle eşleşen her bir ölümsüzü aralarına katmak... ya da onları öldürmek niyetiyle izini sürdüklerini duymuş

olduğundan, ondan uzak durmaları için onları uyarma konusunda kendini ikna etmek zorunda kalmıştı.

Scarlet yine Gideon için, *piç kurusu*, diye düşündü. *Müthiş. Böylesi daha iyi. O pis bir yalancı, soğukkanlı bir katil ve ondan nefret ediyorsun.* Gideon'ın yanıtları aldıktan sonra hâlâ onu öldürmeyi planladığını biliyordu; bunu biliyordu. Çünkü Scarlet ona *asla* yardımcı olmayacaktı ve bu onu bir engel yapıyordu.

Gideon, "Bu sessizlik harika," diye belirtti.

"Hoşuna gitmesine memnun oldum," diye yanıtladı. Adamın ifadesinde bir öfke belirdi ve Scarlet başka bir sırıtışla mücadele etmek zorunda kaldı. "Çünkü sana bundan daha fazlasını sağlamak üzereyim."

Başka bir hırlama daha.

"Ah, için rahatlasın diye söylüyorum, kaçmayacağımı bilmelisin." Henüz. O da konuşmak istiyordu, tabii bu adamın merakını tatmin etmek için değildi.

Çok uzun zaman boyunca, Scarlet onun yeni birini bulup bulmadığını merak etmişti. Kalıcı birini. Ve geçmiş zaman olduğunu biliyordu. Bulduysa, elbette Scarlet o sürtüğü öldürmek zorunda kalacaktı. Gideon'ı hâlâ önemsediğinden falan değil –kendine yeniden önemsemediğini hatırlattı– bu adam öyle bir mutluluğu hak etmediği için.

Bu onun kindarlığı falan değildi. Kenara atılmış eski kız arkadaşı olarak, bu onun hakkıydı.

"Kıpırdamadan durduğun için teşekkür etmiyorum," dedi rahatlamış bir iç çekişle.

Teşekkürler, diyordu. "Rica etmiyorum." Scarlet da, siktir oradan, diyordu.

Gideon'ın gözleri kısıldı ve sanki onu ayağını yere vuran küsmüş bir çocuk gibi gösterecek şekilde dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Scarlet'a bir puan. "Nasıl oluyor da evlenmediğimiz halde arkadaşlarım her şeyi biliyor?"

Nasıl oluyor da kimse evli olduklarını bilmiyordu? Basitti. "Gizlice evlendik, aptal."

Bu defa, Gideon onun alayına yanıt vermedi. "Senden utanmıyor muydum?"

Ah, bunun için onu tokatlayabilirdi. Elbette diğer türlüsünü düşünmek yerine ondan utandığını düşünmüştü. Sonuçta Scarlet mahkûmdu ve o özgür bir adamdı. Gideon o ufak detayı hatırlıyor falan değildi ama yine de kendini pek yukarılarda gördüğü açıktı.

Piç kelimesi onu tanımlamaya yetmezdi.

Scarlet dişlerinin arasından, "Benden utanmıyordun ama eğer benimle yakınlık kurduğun öğrenilseydi öldürülürdün," dedi.

Gideon başıyla onayladı; sanki Scarlet'ın gerçek bir suçlu değil de Yunanlar tarafından Tartarus'a kapatılmış bir Titan olduğunu artık anlamış gibi. Sanki Gideon'ı yaratmış olan Yunanların, en kötü düşmanlarından biriyle "çıktığı" için onu mümkün olan en kötü yolla cezalandıracağını anlamış gibi.

"Pekâlâ. Eğer bunca zamandır evli değilsek kullanmadığın isim neydi?"

Ah, ne? Onu zindanda ziyaret ettiği ilk seferde söylediği kahrolası adını şimdiden unutmuş muydu? O zamandan bu yana sadece birkaç hafta geçmişti. "Adım Scarlet." *Seni göt!* "Ama sana bunu zaten söyledim." *Göt, göt, göt.* Elleri altındaki pamuklu örtüde yumruk halini aldı.

Gideon başından savarcasına elini salladı. "Bunu zaten bilmiyordum. Bilmek istemediğim şey soyadın."

Bu Scarlet'ın sakin kalmasına engel oldu. Örtüyü daha sıkı kavradı ve gözleri ufak aralıklar kalacak şekilde kısıldı. Gideon'ın bunu samimi merakından değil de bilgi edinmek için yaptığı açıktı ve Scarlet'ı buna düşecek kadar aptal sanıyordu.

Gideon onun bir tanrı mı, yoksa tanrıların hizmetkârı mı olduğundan emin değildi. Bir tanrı olarak soyadına sahip olmazdı. Hizmetkâr olsaydı olurdu, soyadı statüleri düşürürdü. Sanki sadece ilk adınla tanınamazmışsın gibi. Bir insan gibi. Gideon eleme işlemini yapıyordu. Scarlet'ın tanrı ya da hizmetkâr olmasının adama bir yararı olacağından değildi. Ya da insan. Scarlet hepsinin arasında bir şeydi.

Önceki sırıtışına uyan şeker gibi bir tonla, "Aslında ne zaman bir film izlesem ve şeker gibi yeni bir adam bulsam soyadım değişiyor," dedi.

Şimdi Gideon'ın çenesi açılmıştı, dudağındaki halka lavanta rengi ışıkta parıldıyordu. Bundan rahatsız olmuştu, değil mi? Sözde karısının başka adamları gözleriyle yiyip bitirmesi düşüncesinden hoşlanmamıştı demek, hı?

"Şeker gibi bir adam? Pastaneden satın aldığın bir şey gibi mi?" Sesi alaycıydı, onu utandırmayı amaçlıyordu.

"Lanet olsun, hayır." Onun da öyle düşünmediği açıktı çünkü sözlerinden dolayı yere yığılmamıştı. O halde, Gideon rahatsız olmuştu. Güzel. Sonunda. Gerçek tatmin. İki sayı. "Bilirsin. Şeker gibi bir adam. Şehvet duyulacak, yalamak isteyeceğin, emmek isteyeceğin ve bir ısırık almak isteyeceğin erkekler. Şey, senin değil tabii, benim." Onca yıl boyunca onun hasretini çektiğini düşünmesini kesinlikle istemiyordu. Uyanık halde uzandığını, onu arzuladığını, onun için yanıp tutuştuğunu.

Bu, her ne kadar doğru olsa da.

O gözler biraz daha kısıldığında kirpikleri bir araya geldi ve gözlerinin parlak mavilerini kararttı. "Sen bir Efendi değilsin. Benim gibi değilsin. Kendine Scarlet Lord dememelisin."

"Sen kendine Gideon Lord mu diyorsun?" diye sordu. Bunu bilmiyordu.

"Hayır."

Evet. "Pekâlâ, o zaman, kendime *asla* Scarlet Lord demeyeceğim." Bir daha Gideon'la o yolda yürümezdi. Bu dünyaya ve gökyüzüne bu adama ait olduğunu duyuramazdı.

Eğer bu adamla paylaşacağı herhangi bir şey varsa, o da hançerinin ucu olurdu. Tam şu kara, unutan, terk edip giden kalbinin içinde.

Korkunç bir kaş çatışla inci gibi dişlerini açığa çıkardı. "Attığın adıma dikkat etmen için seni uyarmıyorum. Sinirlendiğimde tehlikeli olmam."

"Hey, şimdi diyeceğim şeyi daha önce duyduysan beni durdur. Ama... bekle bakalım... gidip kendini becer."

Bir sebepten, adamın öfkesi güçsüzleşti ve dudakları gülümsemeye benzer bir şekilde kıvrıldı. "Cesaretin yok. Seni neden seçtiğimi anlayamıyorum."

Sakın. Yumuşayayım. Deme.

"Sonrasında kendini nasıl isimlendirdiğini bilmek istemiyorum." Kolları göğsünde bağlı kalsa da kapı pervazından çekilerek doğruldu. "Lütfen bana anlatma. Lütfen."

Hafiften eğleniyormuş gibi sıradan bir şekilde sorulmuş olsa bile, gözlerinde gerekirse aralarındaki mesafeyi kapatacağını ve onu sarsarak cevabı alacağını gösteren keskin bir parıltı vardı.

Eğer Gideon ona dokunursa, o güçlü parmaklar kollarının etrafına dolanırsa... Hayır, hayır, hayır. Buna izin veremezdi.

Scarlet sanki bu bilgi önem arz etmiyormuş gibi omzunu silkti. "Pekâlâ, birkaç haftalığına kendime Scarlet Pattinson dedim. Robert Pattinson'ı görmüş müydün? Yaşayan. En. Seksi. Adam. Ve hayır, bunun beni şu gençlerin peşinden koşan olgun kadınlardan biri yapması umurumda değil. Melek sesiyle şarkı söylüyor. Ah tanrılar, bir adamın bana şarkı söylemesine bayılıyorum. Sen hiç söylemedin çünkü sesin korkunç." Hoşnutsuzlukla ürperdi. "Yemin ederim, sanki iblisin biri pençelerini sülfüre sürtüyormuş gibi sesin var."

Gideon'ın parmakları kaslarına öyle vahşice batıyordu ki şimdiden altlarında morluklar oluşmaya başlamıştı. "Ve şimdi bana ondan önce kim olduğunu söylemeyeceksin."

"Lütfen" olayını bırakmıştı. Müthiş. Scarlet yine onun içine işliyordu. Fakat bu noktada onu daha ne kadar ileri götürebilirdi? Üzerine abanmadan önce o aptal erkeklik gururu ne kadarını kaldırabilirdi? Onu sarsmadan önce? Ve cevaplar için değil, bir özür için.

Bir zamanlar, bu soruların cevaplarını bilirdi. Gideon ona *asla* öfkeyle dokunmazdı. Fakat o Scarlet'ın âşık olduğu aynı hassas adam değildi. Ona nezaketin ilk lezzetini göstermiş olan adam. O olamazdı. Diğer mahkûmlarla birlikte Karanlığın Efendileri'ni ve onların maceralarını duymuştu. Öldürdükleri masumları, yok ettikleri şehirleri.

Ayrıca, Scarlet kendi iblisinin, aralarındaki bağ üzerinden kendisine ne yaptığını biliyordu. Karanlık, dehşet, tamamen kontrol kaybı. Tüketilmişti, artık hiçbir yönden insan değildi. Hafızasında bazı boşluklar olsa da, zaman birkaç günde geçmiş gibi görünse de ona anlatıldığına göre bu asırlarca sürmüştü. Yine de... Scarlet da artık aynı insan değildi.

"Bir süreliğine Pitt'tim," dedi. "Sonra Gosling. Sonra Jackman. Sonra Reynolds. Hep Reynolds'a geri döndüm. Favorimdir. O sarı saçlar, o kaslar..." Scarlet ürperdi. "Bakalım, başka kim vardı? Ah. Bane, Pine, Efron ve Dicaprio oldum. DiCaprio da bir diğer favorim. Aslına bakarsan, başka bir sarışın daha. Belki sarışınlara karşı zaafım vardır."

Belki bu taş biraz iz bırakırdı. Gideon tüm o mavilerin altında siyah saçlıydı.

"Ah, ve kızlara düşkün değilimdir," diye devam etti, "ama Jessica Biel fikrimi değiştirebilirdi. O dudakları *gördün* mü? Yani evet, Scarlet Biel da oldum."

Gideon yine şu çenesini çıkarma olayını yaptı. Ve eğer Scarlet yanılmıyorsa adamın öfkesi tam gücüyle geri dönmüş, neşesinden

geriye kalanları yakıp bitirmişti. "Demek çok az şeker parçan var," diye belirtti.

Görünüşe göre, daha da üstüne gidebilirdi. Öncesinde nasıl onun sadece öfkeli olduğunu düşünmüştü? Sesinde duyduğu şey baskılanmış hiddetti... ve bir o kadar da tahrik oluşun derin mırıltıları vardı.

Sonuncusu Scarlet'ın bir zamanlar iyi bildiği bir ses tonuydu ve bir daha duyacağını hiç düşünmemişti.

Gülümseme. "Ne diyebilirim ki, çeşitliliği seviyorum? Belki bir gün her birini paketleyip etiketlemek benim görevim olur."

Gideon'ın burun deliklerinden resmen buhar çıkıyordu. Evet, hiddet. Doğrulup ileriye adım attı, kendini durdurdu ve eşiğe doğru geri çekildi. "Şimdilik bu konu kapanmadı," diye bağırdı. Ayrılacakmış gibi döndü.

"Bekle." Scarlet bu karşılıklı konuşmayı sonlandırmaya hazır değildi. Henüz olmazdı. "Peki ya sen?" diye sorarken dikkati kendinden uzaklaştırdı. *Dikkatli ol.* "Bilmem gereken kız arkadaşlar oldu mu? Ya da daha iyisi, başka bir eş? Eğer olduysa, seni çokeşlilikten hapse atmak zorunda kalacağım." İşte. Gideon'ın onun çaresizliğini tahmin edebilmesine imkân yoktu. İçini deşen bilme ihtiyacını.

Gideon yavaşça arkasını döndü. Sıktığı dişlerinin arasından, "Evet," derken kelimeyi güçbela söyledi. Hayır anlamına geliyordu, hiç olmamıştı. "Bir kız arkadaşım var ve biriyle evliyim."

Scarlet tuttuğunu bile fark etmediği yakıcı soluğunu bıraktı. Gideon bekârdı. Eline geçirdiği herkesi götürebilecek bir erkek fahişeydi, evet, ama hâlâ birine bağlanmamıştı. Scarlet titremeye başladı. Rahatlamadan dolayı olmadığından emindi, sadece sevdiği birini tam gözlerinin önünde öldüremeyecek olmanın hayal kırıklığıydı.

Yani... burada işimiz bitti.

Artık istediği bilgiyi almıştı; Gideon'ı bırakabilirdi. Ancak bacaklarını yatağın yan tarafından sarkıtıp ayağa kalktı. Adamı yere yıkmadan ya da kaçmadan. *Gerzek.* "Ben duş alıyorum ve sen de bana

yemek getiriyorsun. Tartışmayı aklından bile geçirme, yoksa yemin ederim rüyalarını sayısız örümcekle doldururum." En azından, bunu yapacağını düşünüyordu.

Bir sebepten, Kâbus ona işkence etmekten hoşlanmıyordu. İlk defa bir şey yapması için iblise yalvarmak zorunda kalmıştı ve aptal canavar her anında karşı çıkıp sızlanmıştı. Bu daha önce olmamıştı. İblisi fırsat eşitliği sunan bir işkenceciydi.

Kâbus ondan neden hoşlanıyordu? Tüm insanlar içinde, *ondan*. İblisin etkisine, Gideon onu yüzüstü bıraktıktan *sonra* girmiş olduğundan, iblisi onu tanımıyordu bile. Fakat iblisi onun Gideon hakkındaki bitmek bilmeyen şikâyetlerine tahammül etmişti, o yüzden Kâbus'un Scarlet'ın şikâyetlerinin sona ermesi için Gideon'ın ölmesini isteyeceğini düşünürdü.

"Pekâlâ?" diye zorladı. "Niye orada öyle duruyorsun? Kımıldasana."

Gideon'ın dudakları yine şu şirin titreme şeyini yapıyordu. Sırıtmamaya mı çalışıyordu? Garip adam. Başka biri olsa rahatsız olup ayaklarını vura vura giderdi. Ya da o kadar kibirli, emredici bir ton kullandığı için onu bıçaklamakla tehdit ederdi.

"Nasıl arzu edersen, tatlım."

Bu da hiçbir şey yapmayacağı anlamına geliyordu. Çözmüştü. Gideon hep inatçı olmuştu ve emirleri hiç iyi karşılamazdı, bu da bir zamanlar Scarlet'ın onda hoşlandığı bir şeydi. Hâlâ. Onu sohbetlerinden memnun olmuş halde gönderemezdi.

Memnuniyet yalnızca kendisine aitti.

Bu da, ona başka bir düğüm atmasının vaktinin geldiğini gösteriyordu.

Uzun adımlarla yürüyüp soyunurken, omzunun üzerinden seslendi: "Ah, bu arada Gid, başından beri sana yalan söylüyordum. Biz hiç evlenmedik."

Lanet olsun, lanet olsun, lanet olsun! Gideon Scarlet'ın ne zaman yalan söylediğini hâlâ saptayamıyordu ve bu gerçekten *sinirini bozmaya* başlıyordu. Bir sebepten, o güzel dudaklardan çıkan her kelime hâlâ kulaklarını okşuyordu ve daha da kötüsü, o duyulabilir dokunuş bütün bedenine yayılıyordu. Nasıl?

Durum: Genellikle iblisi gerçeği duyunca tıslardı. Durum: Genellikle yalanlar iblisi mırıldatırdı. Konu Scarlet *Pattinson* olunca –neredeyse otelin duvarına yumruk atarak bir delik açıyordu, tıpkı kaledeyken *öfkesi* baş gösterdiğinde Strider'ın yaptığı gibi– iblis sadece onun sesini duyuyordu, gerçeği ya da yalanı umursamayacak kadar zevkin içinde kayboluyordu.

Gideon'ın bunu durdurması gerekecekti. Aksi hale, cevaplarına asla ulaşamayabilirdi.

Bırak onu, diye talep etti Yalan.

Gidip onu almak mı? *Haydi oradan. Sağ ol ama hayalarımı oldukları yerde seviyorum.* Öperek uyandırmaya çalıştığınız için sizi yumruklayan bir kadın, yıkanırken çıplak kıvrımlarına baktığınız için hayalarınıza diz atıp onları boğazınıza yollardı.

Çıplak...kıvrımlar... Ah, selam ereksiyon.

Banyo kapısı tamamen kapanarak kadına dair her santimi gizlemişti. Bu kötü, ah şey, *iyi* bir şeydi. Sutyeni ve külotuna kadar soyunmuştu. İkisi de siyahtı. Dantelli. Sutyenin kancası öndeydi, sanki ayrılmak istiyordu. Şu hayaları yukarı fırlatma olayına değeceğini düşünürken ileri doğru atılmıştı bile.

Ağzı sulandı, alevden bir dil vücudunda dans ediyor, haşlarcasına kanını kaynatıyordu. Bir şekilde, kapıya vurmadan önce kendini durdurdu. *Biraz direnç göster, tanrılar aşkına.* Bu sadece şeydendi, lanet olsun, o güzeldi. Sanki bir portrenin can bulmuş hali gibi tamamen solgun, hafifçe pembe ten ve upuzun ipeksi siyah saçlar. Tümüyle tehlikeli kıvrımlar ve diri kaslar, normalde birlikte iyi gitmeyen iki şeydi. Ondaysa, birlikte iyi görünüyorlardı. Hem de zarif bir şekilde.

Zarif. Scarlet'ın sırtı ve dövmeli zemini için mükemmel kelimeydi. Belinin çevresinde *AYRILIK ÖLÜM DEMEK* kelimeleri yer alıyordu ve etrafında çiçekler vardı. Hem de pek çok çiçek. Her renkte, şekilde ve desende çiçek vardı ve Gideon her birini dilinin ucuyla takip etmek istiyordu. Tomurcukların altında, baldırlarında, bir gökkuşağının zengin tonlarına bürünmüş bir kelebek dövmesi vardı. Işıl ışıldı ve sanki o çiçeklere doğru gidiyormuş da uçuşunun ortasında yakalanmış gibiydi.

Za-rif.

Gideon'ın dikkatinin çoğunu çeken bu değildi gerçi. *AYRILIK ÖLÜM DEMEK.* Bu kelimelerin aynısı ve onları çevreleyen çiçekler kendi belinde de dövme olarak vardı. Neden bu kadar kız işi bir şey yaptırmıştı? İşte arkadaşlarının gözlerinden yaşlar gelene kadar güldükten sonra bilmek istedikleri şey buydu. Onlara, hiçbir şeyin görünüşünün etkisini azaltamayacağını kanıtlamak istediğini söylemişti.

Gerçekteyse bunu yapmasının sebebi, o kelimeleri ve çiçekleri durmadan zihninde görmesiydi. Ona bela olmuştu ve Gideon biliyordu, bir şey ifade ettiklerini *biliyordu* ama *ne* anlama geldiklerini bilmiyordu. Şimdi onları bu kadının üzerinde görmüş olduğunu biliyordu. Bunun anlamı da evli olsun ya da olmasınlar, birlikte zaman geçirmiş olduklarıydı.

Onu neden hatırlayamıyorum?

Sanki iblisine sormuş gibi Yalan, *ben biliyorum*, diye yanıtladı.

Kapa çeneni. Sessizken seni daha çok seviyordum.

Aniden otel odasını porselene çarpan su sesi doldurdu. Muhtemelen şu anda Scarlet çıplaktır, diye düşündü. Büyük ihtimalle suyun içinde sırılsıklamdır ve o leziz bedeninden sular akıp giderken inliyordur.

Gideon inledi, tek eliyle yüzünü ovaladı ve aklında beliren edepsiz görüntüleri silmeyi umdu. Yardımı olmadı. Mesafenin kalanını aldı, kolu kapıya doğru uzandı. *Hoşça kalın, hayalar. Birlikte güzel zamanlar geçirdik.*

Tıpkı önceki gibi, kendini tam zamanında yakaladı. Hırlayıp geri çekildi ve ayaklarını sertçe yere yapıştırdı. Hayır, hayır, hayır.

En azından kaçacağından endişelenmesine gerek yoktu. Başarılı olamazdı. Scarlet uyurken, Gideon bütün kapılara, pencerelere ufak sensörler yerleştirmiş ve onları telefonuna bağlamıştı. Gitmeye çalıştığı anda haberi olacaktı. Ve Scarlet bunu yapacaktı. Yakında. Kendine mani olamazdı. Mücadele etmenin onun doğasının bir parçası olduğu açıktı.

Gideon'ı öfkelendirmek de öyle.

O anda kimi arzuluyorsa onun soyadını seçen bir kadınla nasıl başa çıkması gerekiyordu? Diğer dişileri arzulaması güzeldi aslında. Hatta seksiydi. Bu konuda cesaretlendirilmesi de gerekiyordu. Ama erkekler? Ah. Hayır. Evli olma ihtimalleri varken ve tabii aralarındaki şeyi oturtana kadar olmazdı.

Yine de bu kadınla nasıl başa çıkmak *istediğini* biliyordu. Ten tene. Bedenindeki her hücre duşa girmesi, her yanını yalayıp tatması için özlem duyuyordu. Ondan sonra, ah, evet işte ondan sonra, dibine kadar içine batacak, kadının onun saçlarını çektiğini ve sırtını tırnakladığını hissedecekti. Bacaklarını etrafına doladığını ve sıkıca tutunduğunu hissedecekti. Adını soluduğunu ve daha fazlası için yalvardığını duyacaktı.

En sevgili organı olan Küçük Gideon ağlamaya başladı ve ikizler muhtemel kaybı umursamayarak yalvardı.

Bu olmayacak, çocuklar. En azından, henüz. Scarlet ona beklediğinden daha yoğun bir şekilde direnmişti. Gideon'ın da çok sertçe denediğinden değildi. Sert. Ha. Ama belki de bu iyi bir şeydi. Strider'ın ona hatırlatmış olduğu gibi, Avcılar Budapeşte'deydi ve kan peşinde koşuyorlardı. Artık Efendileri öldürebildiklerinden ve seçtikleri insanları iblislerle eşleştirebildiklerinden, artık Efendiler zafere yakın olduğundan, Avcılar her zamankinden daha kararlı ve tehlikelilerdi. Eğer Gideon Scarlet'ı baştan çıkarırsa onu korumayı unuturdu.

Onu başka bir şehre götürüp orada baştan çıkarabileceğini göz önünde tuttu. Öylesi daha güvenli olurdu. Ama, hayır. Arkadaşlarını öylece bırakamazdı. Ona her zamankinden daha fazla ihtiyaçları vardı. Maddox'ın aklı fikri hamile karısını rahatlatmaktaydı; Lucien'ın kız arkadaşı düğünlerini planlıyordu; Sabin'in karısı cennetteki kız kardeşini ziyaret ediyordu, o yüzden savaşçı neredeyse duygusal açıdan tetikteydi; ve Reyes'in kadınının uğraşacak tonla boktan şeyi vardı. Her Şeyi Gören Göz olarak, cennet ve cehenneme dikkatle bakabiliyordu ve gördüğü şeyler sık sık Scarlet'ın rüyalar âleminde üretebildiklerinden çok daha kötü şeyler oluyordu.

Kısa süre önceye kadar Gazap'ın muhafızı olan Aerondan bahsetmeye bile gerek yoktu, hâlâ ölümden dönüşünün iyileşme evresindeydi. Yüzyıllardır ilk defa zihni kendine aitti, iblisi artık onun bir parçası değildi. Beklenildiği gibi, hâlâ değişikliğe alışmamıştı.

Gideon savaşçıların çoğunun olduğu gibi kıskanç değildi. Aslında o diğer yarısını, karanlık parçasını seviyordu. Birlikteyken daha güçlüydüler. Birlikteyken daha kuvvetli, daha akıllıydılar ve Scarlet dışında kimse ona yalan söyleyemezdi. Tamam, pekâlâ. Başka birkaç kişi daha yapabilirdi fakat yalnızca duygularının aklını başından almasına izin verdiyse. Ki bu sıklıkla olmazdı.

Ama yalanlar yüzünden gerçeği söylemekten aciz olmaktan bahsetmişken... *Başından beri sana yalan söylüyordum. Biz hiç evlenmedik*, demişti Scarlet.

Ona ve ayartıcı cilvesine lanet olsun. Evliler miydi, değiller miydi? Gideon'ın onunla ilgili anıları vardı, evet, sanki daha önce onu yatağa götürmüştü. Sanki bedeninin her santiminin tadını çıkarmış ve şu anda yapmak istediği şeylerin hepsini çoktan yapmıştı. Fakat onlar gerçekten ziyade dürtüleri, önemsiz fanteziler de olabilirdi.

Gideon iç geçirdi ve Scarlet'ın uzanmış olduğu yatağa doğru ilerledi. Çarşafı kaldırıp hâlâ sıcak olan kumaşı yanağına bastırdı,

mor mokara orkidesi kokusu burnuna ulaştı. Bu sıcaklığı teninde hissetmiş miydi? Bu kokuyu tanıyor muydu?

Kaşlarını çatarak çarşafı bırakırken aleti biraz daha inledi. *İyi niyetini unutup o banyoya dalıvermeden önce buradan çık.*

İblisi içeri dalma düşüncesinden hoşlandı. *Banyoya girme. Şu anda banyoya girme!*

Cidden. Kes şunu. Gideon dolambaçlı, düzenbaz şekilde Scarlet'a yemek getirmeyeceğini söylemiş olsa da, o anı kastetmişti. Odadan çıkıp kapıyı kilitledi, asansörle alt kata inerek istediği yiyeceği yazdı ve sonra notu resepsiyoniste uzattı.

Tüm o süre boyunca, Yalan Scarlet'la arasında oluşan mesafeden nefret ederek aklında öfkeyle, sinsice dolandı. Tamamen gerçeküstüydü. Resepsiyonist gülümsedi ve yazmaya başladı. "Bize bir saat verin, Bay Lord."

Gideon *neredeyse* kadını düzelterek soyadının Pattinson olduğunu söyleyecekti. Onu Scarlet'a bağlayacak herhangi bir şey. Bunun yerine başıyla onayladı ve odaya geri döndü. Scarlet açtı. Bu nedenle onu besleyecekti. Karısı olsun olmasın. Asıl önemli olan şuydu ki Gideon'ın hâlâ ona soracak soruları ve Scarlet'ın de ona verecek cevapları vardı.

Bundan sonra nasıl davranacağı –bir mağara adamı mı yoksa ayartıcı biri gibi mi– Scarlet'a kalıyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Scarlet hiç bu kadar olağanüstü şekilde temiz hissetmiş miydi? Saçını fırçalarken hayret etti.

Tanrılar aşkına, bu güzeldi. Üzerinde zerre kir yoktu. Şimdi havaya yayılan elma ve vanilya kokusu gibi kokuyordu, tabii tenini kaplayan her zamanki çiçeksi kokuyla birlikte. Teninin sürekli çiçek kokması babasının inceliği miydi? Bunu hep merak etmişti.

Sancıyan kasları canlanmış, ruhu yenilenmiş gibi hissetti. Şey, bir bakıma. Neden hâlâ buradaydı? Neden Gideon'a söz verdiği gibi kaçıp gitmemişti?

Kâbus yanıtlamadı; su, iblisi huzurlu bir uykuya dalacağı kadar yatıştırmıştı.

Önemli değildi. Yanıtı biliyordu. Gideon hâlâ ilgisini çekiyordu.

Sana daha kaç defa söylenmesi lazım? Yine ona karşı hisler beslemek için kendine izin veremezsin.

Düşünmesi kolay, gerçekten önlemesi zordu. Gideon her şeyi halletmişti. Lavaboda bir diş fırçası, diş macunu ve saç fırçası vardı. Ah, evet. Ve saçı için kahrolası mavi bir fiyonk vardı. Temiz kıyafetler klozet kapağının üzerine yerleştirilmişti, gerçi bunlar Scarlet'ın kendisi için seçeceği şeyler değildi. Gideon onun için pantolon ve tişört yerine, varlığıyla yokluğu belli olmayan dökümlü mavi bir

elbise seçmişti. Çizmeler yerine de topuklu ayakkabılar. Ayrıca ona bir sutyen vermemişti. Sadece mavi külot.

Açıkça maviye karşı bir ilgisi vardı. Neden?

Bilmesi gerekirdi ve bilmediği için nefret etti. Bu yeni bir gelişme miydi?

Sonrasında kendine bunun önemli olmadığını söyledi. Gideon'ın düşünceleri ve muhakemesi onun derdi değildi.

Gideon kapının diğer tarafından, "Seni beklemekten çok mutluyum," diye seslendi.

O sesin tınısı bütün bedenindeki tüyleri diken diken etti. Scarlet, onun kapının önünde yukarı aşağı yürüdüğünü hayal etti ve gülümsemek istedi. Sabır hiç ona göre olmamıştı. Scarlet bundan hep hoşlanmıştı çünkü Gideon onunla birlikte olmak için fazlasıyla hevesli olurdu.

Eskiden her görevden sonra aceleyle onun hücresine gelir, yüzünü öper, ellerini bedeninde gezdirir, kıvrımlarını yeniden öğrenmek için can atardı.

"Seni çok özledim," derdi. Hem de her lanet olası seferde.

"Beni bir daha bırakma." Hep Scarlet'ın yanıtı olurdu.

"Eğer yapabilseydim seninle birlikte bu hücrede kalırdım." Bu konuşmayı son yaptıklarında uçup giden, hüzünlü bir gülümseme göndermişti. *"Belki de bir gün kalırım."*

"Hayır." Scarlet onunla birlikte olmaya ne kadar hasret duyarsa duysun, onun için böyle bir şeyi istememişti. *"Sadece... gittiğin zamanları bana unuttur"*

Ve yapmıştı. Hem de nasıl yapmıştı.

Her zaman, Scarlet'ın boynuna kalıcı olarak tutturulan tasmayı çıkarabilse bunu yapacağını ve onunla birlikte kaçacağını söylerdi. Fakat o kabiliyete sahip değildi. Yalnızca Zeus'un birkaç seçilmişi bunu yapabilirdi. O yüzden altın tasma yerinde kalmıştı, görünüşe göre tenine yapışmış ve onu zayıflatıp iblisinin güçlerini kısmıştı.

Ayrıca, sadece seçilmiş bir grup ölümsüz Tartarus'a ışınlanabilirdi –yani sadece düşünce gücüyle bir yerden başka bir yere seyahat edebilirdi– ve Gideon onlardan biri değildi. Scarlet'ı bütün hükümdarlıktan gizlice geçirmek, muhafızları ve kapıyı geçmek zorunda kalacaktı. Bir tanesi bile başlı başına zordu, birlikteyken ise tasma olsun ya da olmasın imkânsızdı. Fakat yine de Gideon denemek istemişti.

Bu düşünceyle yumuşadığını hissetti. Lanet olsun! *Savaş şununla. Başka bir kalp kırıklığından kurtulamazsın ve onun sana vereceği tek şey bu. Kalp kırıklığı.*

Scarlet fırçayı lavaboya attı ve fırça uğursuz bir şekilde tıkırdarken elbiseyi başından geçirdi. Yumuşak kumaş tenini okşayınca Scarlet inledi. Kendisi asla bu şekilde giyinmemişti ama belki de giyinmeliydi. Ne kadar da bitikti... Külot da eşit derecede yumuşak olduğundan bir kez daha inledi. Topukluları es geçip onun yerine eski çizmelerini giydi. Kalpsiz bir adama ders vermek iyiydi.

İşini bitirip döndü, omuzlarını dikleştirirken kararlılığı artıyordu. Gideon'la son bir karşılaşma daha ve sonra onu ekecekti. Ama buraya kadardı, son. Sonunda kapanışı yapacaktı. Kesinlikle ihtiyacı olan, eksikliğini duyduğu şey oydu. Elde ettiği anda kendisi için inşa etmeye başladığı hayata geri dönecekti. İnsan paralı askeri olarak sürdüreceği hayata. Ya da daha çok ahlaksız işleri zahmetsizce yapacağı.

Yap şunu. Aş gitsin.

Uzun adımlarla banyodan çıkıp fiyongu uzatırken, "Bunu vererek benimle kafa mı buluyorsun?" dedi. Tatlı bir koku bulutu buharla onu takip etti.

Adamın heyecan verici bakışı anında onu inceledi, bir zamanlar en sevdiği yerlerde oyalandı. Gözlerine karanlık bir şeyler doldu ve yutkundu. "Ne?" Kelime bir gaklama sesi gibi çıktı. "Bence çirkin." Yani güzel olduğunu düşünüyordu.

Ve Scarlet'ın güzel şeylere sahip olmasını istiyordu. Ne kadar da... tatlı.

Lanet olsun ona!

Gideon daha önce orada olmayan tekerlekli, kare bir masanın önünde duruyordu, bir kez daha kolları göğsünde bağlanmıştı. Onu boğmaktan sakınmak için miydi?

"Demek okul kızları gibi giyinen kadınlardan hoşlanıyorsun?" Scarlet kalbinin gümbürtüsünü ve damarlarına yayılan sıcaklığı görmezden geldi. "Böyle masum fantezilerin olduğunu fark etmemiştim," dedi ve sonra sövmek istedi. Sesi soluk soluğa çıkmıştı. Belki de belirttiği durum aklına oldukça edepsiz bir soru getirdiği içindi. Gideon bugünlerde nelerin fantezisini kuruyordu?

Nasıl sevişmekten hoşlanıyordu? Bir zamanlar olduğu gibi nazik ve tüketici mi?

Kadınlarının nasıl olmasını seviyordu? Scarlet'ın bir zamanlar olduğu gibi tatlı mı? Büyük ihtimalle.

Zindanında olduğunu keşfettiğinden beri Scarlet'a karşı birkaç ilgi işareti göstermişti ama Scarlet bir kaya gibi sertti.

Öyle olmak zorundaydı. Hayatı böyle elbiseler giymesine müsaade etmiyordu. Savaşmaya hazır olmak zorundaydı, her zaman. O Tanrı Kraliçe olan Rhea'nın kızıydı ve fidye için müthiş bir rehine olurdu. Annesinin bir şey ödeyeceğinden değildi. Daha da ötesi, veraset yoluyla tahta çıkma sırası için ölümlü yarısını ortadan kaldıracak çok sayıda düşmanı vardı.

Aniden burnuna taze ekmek, tavuk ve pilavın kokusu çarptı ve ağzı sulandı. Fiyonk unutuldu. Kaçış unutuldu. Eli yan tarafına düştü. Serseme dönerek, "Bana yemek getirdin," dedi.

Bir başka tatlı hareketti, pislik.

"Hayır. Hepsi benim için." Gideon arkasındaki sandalyeye oturdu. Masanın yüzeyine buharı tüten bir sürü tabak dağılmıştı, o buhar adamın etrafında dönüyor ve bir rüya âlemi yaratıyordu. "Bu arada, bu renk üzerinde berbat görünüyor."

Scarlet dudaklarını yaladı ve kendine bunun yemek için olduğunu söyledi. Gideon onun görünüşünü beğendiği için değildi. Ki bu iyiydi. "İntikamım acı olacak, bilirsin. Ayrıca yakında zamanda bu elbiseyi *sana* giydireceğime güvenebilirsin."

Gideon omzunu silkerek dikkati omuzlarının genişliğine çekti, sonra tabaklardan birini uzattı. Tavuk, pilav ve sebzelerin olduğu tabaktı bu. Scarlet ne yaptığının farkına varmadan ellerini uzatarak ona doğru yürüdü. Tabağı aldıktan sonra onun karşısındaki yere oturdu ve yemeğe gömüldü.

Çok. İyi.

"Eee... neden gündüzleri uyumuyorsun?" diye sordu Gideon. "Buradaki insanlar uykudan kalkmadığı zaman."

Bunu paylaşmaya aldırmazdı. Gideon'ın planını tahmin edebiliyor olsa da. Planı, Scarlet'ı hafif bir soruyla başlatmaktı. Yemekle aklını dağıtmışken onu konuşturmaktı. "Dünyada bir yerlerde, insanlar ben uyuduğum zaman uykuda oluyorlar ve iblis onları buluyor. Bunun yanında, her gün bir saniye geç uykuya dalıyorum. Ve her gece bir saniye geç uyanıyorum. Zaman sürekli hafifçe değişiyor, bir noktada herkesi hedef alabilmemizi sağlıyor." *Başka deyişle, bizden korkmalarını sağlıyor.*

"Bildiğim iyi olmadı." Bir duraklamanın ardından konuştu: "Neden o dövmelere sahip olduğunu bilmek istemiyorum. Sana o dövmeleri kimin yaptığını bilmek istemiyorum. Ve aramızdaki şeylerin nasıl bittiğini öğrenmeyi kesinlikle istemiyorum."

Evet. Scarlet haklıydı. "Sana gerçekten evli olmadığımızı söyledim." Bir kadeh kırmızı şarapla leziz şekilde tatlandırılmış tereyağlı havuçtan bir ısırık aldı. *Daha da iyi.*

"Ve ben sana inandım."

Scarlet onun kayıtsızlığını taklit ederek omzunu silkti. "Bu akşam yeterince soruna cevap verdim. Ve beni buraya bu yüzden getirdiğini biliyorum. Beni rahatlatmak, gardımı düşürmek ve bilmek için

can attığın her şeyi öğrenmek için, böylece beni yeniden kilit altına alabilirsin." Ya da daha kötüsü.

"Yanılıyorsun," derken uzandı ve kendi eliyle onunkini kavradı. Dudaklarına doğru götürüp aniden yanan etine yumuşak bir öpücük kondurdu. "Sadece seninle vakit geçirmek, seni tanımak, etrafımızdaki dünyayı unutmak istedim."

Yumuşuyordu... yine... Bu sözleri duymak için o kadar özlem duymuştu ki sık sık fiziksel olarak acı çekmişti. Şimdi onları duymak...

Ve yalan olduklarını fark etmek...

Yumuşama o anda duruverdi. Scarlet, aniden Gideon'ın onun sırtına sapladığı görünmez bıçağı çıkarmak ve onunla adamı bıçaklamak istedi. Gerçeği söylediğinde acıdan bir yumak gibi kıvrandığını duymuştu ve kıvranmadığına göre, az önce kocaman bir palavra anlattığını biliyordu.

Scarlet'la oynuyordu ve Scarlet neredeyse ona izin verecekti. *Sertleş. Sen bir sürtüksün. Öyle davran.*

"Bu senin için basit, değil mi? Etrafındaki dünyayı unutma olayını diyorum." Ses tonu acı doluydu ve yatıştırmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. "Senin zavallı, hüzünlü hafızan."

Gideon kaşlarını çatıp elini çekti.

Scarlet bağırmak istedi. Hüsranla. Kendisine yeniden dokunmasını talep etmek için. Kendisine yeniden dokunmasını *istediği* için öfkeyle. Tüm bunların yerine sessiz kaldı ve yemeğini bitirdi. Her bir kırıntıyı, her damla şarabı tüketip karşısındaki adam için hiçbir şey bırakmayacaktı.

Gideon samimi gibi görünen bir merakla, "Bu konuda niçin bu kadar... inatçı değilsin?" diye sordu. "Bana bilgi verme konusunda?"

Çünkü Scarlet binlerce yılı onun nerede olduğunu, kiminle ne yaptığını merak ederek geçirmişti. Onu hiç düşünüp düşünmediğini, neden onun için hiç geri dönmediğini merak ederek. Hatta hayatta olup olmadığını merak ederek. Her gün bir öncekinden daha kö-

tüydü; zihninde sürekli bir şeyler çalkalanıyordu, duyguları incinmiş, parçalanmış ve öylece bırakılmıştı.

Fakat yürek burkan bir yoğunlukla, Gideon'ın onu sevdiğini biliyordu, o yüzden, öldürüldüğü için ona geri dönmemiş olduğunu kabul etmek zorunda kalmıştı. Gideon'ı uzak tutabilecek tek şey ölümdü. O yüzden onun yasını tutmuştu, öyle güçlü, öyle yoğun şekilde ağlamıştı ki gerçekten kandan gözyaşları dökmüştü.

Ve sonunda onun hayatta olduğunu keşfettiği zaman... Ah, o acı. Acı hâlâ ona dadanıyordu, yüreğindeki daimi bir gölgeydi.

Aksine, Gideon onu yalnızca birkaç haftadır merak ediyordu. Uyuyana kadar ağlamamıştı. Endişe ve yürek sızısı katlanılamayacak kadar yoğun olduğu için kusmamıştı.

Scarlet ellerini öyle çok sıktı ki tuttuğu bardak parçalara ayrıldı. Avcuna kırmızı damlalar saçıldı ancak ardından gelen sızıyla irkilmedi. Bir zamanlar katlandığına kıyasla bu hiçbir şeydi. *Hiçbir şey.* Artık *hiçbir şey* için ağlamıyordu.

Gideon iç geçirdi ve parmaklarını onun bileğine sarıp hasarı inceledi. "Yaralandığını gördüğüme sevindim. Daha iyi hale getirmek istemiyorum."

Gerçek.

Gideon kalenin zindanına girdiğinde ve Scarlet onun güzel yüzünü gördüğünde, o sırada gerçekten hissettiği tek şey huşuydu. Gideon hayattaydı. Yine onunla birlikteydi. Ama sonra öfkesi alevlendi. Onu dargınlık ve acı vermesi için tüketici bir dürtü takip etti. Yine de bunların hiçbiri o zamanlar hissettiği şeyle kıyaslanmazdı.

Hiddet. Çok fazla hiddet.

Adam buna nasıl cüret ederdi? Böyle önemsiz yaraları önemsememeye nasıl cüret ederdi! Orada olabildiğince sakin bir şekilde oturuyor, sırf yapabildiği için elinde sopa tutan bir çocuk gibi Scarlet'ın duygularını dürtüklüyordu. Çünkü Scarlet onun için kocaman bir soruydu. O kadardı. Gideon yanıtları istiyordu. Onu değil. Scarlet'ın

bağışlamasını değil. Onun *gerçek* yaralarını dindirmeyi ve onu "çok daha iyi" hale getirmeyi daha az önemseyemezdi.

Onca yüzyıl önce de Scarlet onun için bir hiç miydi? Evet, onunla evlenmişti ama kısa süre sonra onu bırakmıştı. Şimdi biliyordu, Pandora'nın kutusunu çalıp açmak için onu bırakmıştı. Ayrıca o olaydan sonra iblisiyle eşleştiğini ve gökyüzünden kovulduğunu da biliyordu. Fakat Scarlet aynı gün hâlâ hücresinin içinde kilit altındayken iblis tarafından ele geçirilmişti.

Karanlıkta geçirmiş olduğu yüzlerce yıldan –ne zaman geriye baksa garip bir şekilde kısa bir zaman geçmiş gibi görünüyordu– ve aklının kontrolünü yeniden ele geçirdikten sonra, Gideon'ı hatırlamıştı. Ona da bir iblis verilmiş olduğunu fark etmiş ve onun da kontrolünü yeniden kazanacağını düşünmüştü. Böylece onun için geri dönmesini beklemişti. Beklemişti. Beklemişti; hem de lanet olası uzun bir süre boyunca. Sonra aklında tüm o sorular dönmeye başlamıştı. Ardından içine endişe çöreklenmiş, onu da Gideon kurtulamadığı için duyduğu keder izlemişti.

Ve bu keder içindeyken iblisini bile şaşkınlığa uğratan şeyler yapmıştı. Korkunç şeyler. Hücresini paylaştığı tanrı ve tanrıçalardan hiçbiri –annesinin *şefkatli* elinden uzaklaştırıldığı diğer hücresinde– Scarlet'ın saldırganlığından sağ çıkmamıştı.

Yunanlar yaptıkları yüzünden neredeyse onu infaz ediyordu fakat en sonunda Zeus onu babası ve en büyük hasmı olan Kronos'un önüne atmaya karar vermiş, Scarlet'ın Rhea'nın kocasını boynuzladığının kanıtı olmasından keyif almıştı. Yunan hükümdar, tahttan indirilmiş Titan kralına işkence eden şeyin, ne kadar tehlikeli olursa olsun hayatta tutulmaya değeceğini söylemişti.

Ardından Titanlar en sonunda özgürlüklerini kazandılar. Scarlet, Kronos ve Rhea'nın onu arkada bırakmaktan keyif alacaklarını biliyordu fakat Yunanları yenmek için onun yeteneklerine ihtiyaçları vardı.

Çığlıklar solduktan ve kan durduktan sonra, Karanlığın Efendileri'yle ilgili bilgi alabilmek için antik yazıtları didik didik araştırmış, onları bulmayı ve Gideon'ın nasıl can verdiğini sormayı ummuştu. Kemiklerinin nerede yattığını. Ona düzgün bir cenaze düzenlemeye, dua etmeye ve onunla vedalaşmaya niyetliydi.

Tüm bunların yerine, kocasının hâlâ hayatta olduğunu keşfetmişti.

Hissettiği rahatlamanın ucu bucağı yoktu. Ama sonra hiçbiri onu üzmemişti, ta ki diğer sorular ona dadanmaya başlayana kadar. Neden onun için geri dönmemişti? Neden hayatta kaldığına dair haber yollamamıştı?

Bunları sormak için onu aradı. Ve evet, kendini yeniden onun kollarına atmak için. Bir kez daha bedenini sarışını, içine kayıp çıkışını hissetmek için. En sonunda. Uzun yıllar boyunca hayalini kurmuş olduğu gibi.

Onu Budadaki bir barda bulmuştu. Scarlet onun yanından geçip gitmişti ancak Gideon onu fark etmemişti. Ona bir bakış atmıştı, evet. Sanki Scarlet'ın zerre önemi yokmuş gibi başını çevirmişti, evet. Bir insan dişisine doğru parmağıyla işaret vermekle ve sonra kulübün orta yerinde o dişiyle sevişmekle meşguldü.

Scarlet en başından yürek acısı yaşayarak oradan ayrılmıştı. Modern insan toplumunu televizyon izleyerek öğrenmek için elinden geleni yapmıştı. Tüm o süre boyunca gizlice Gideon'ın onu –suçlularla birlikte büyümüş, annesi tarafından hiç istenmemiş, babasını hiç tanımamış ve içinde kapana kısılmış bir iblis olan kadını– dikkate değer bulmasını umuyordu; kulağını açık tutmuştu, Gideon ve onun ne yaptığıyla ilgili hep merak içindeydi.

Belki Efendilerin onu yakalamasına kasten izin vermişti. Böyle bir ana özlem duyduğunu bilinçsizce kabul ediyordu. Gideon'ın gerçekten nasıl bir pislik olduğunu görmek için bir an. Sonunda, şükürler olsun ki onu düşüncelerinden atacağı bir an. Bu, şimdi bile, tamamen doğasına aykırı ve asla yapmayacağına yemin ettiği bir

şeydi. Tutsaklık nefret ettiği bir şeydi. Yine de o kahrolası zindanda kalmış ve kaçmaya kalkışmamıştı. Onu hatırlamayan bu adam için. Onu kullanmakla hiçbir sorunu olmayan bir adam için. Onu inciten. Onu parçalara ayıran.

Onun–acı–çekmesi–gerekiyordu.

Scarlet elinde tuttuğu tabakla ayağa fırladı. Hiçbir uyarıda bulunmadan tabağı Gideon'a fırlattı. Tabak adamın suratına çarptı ve şarap bardağı gibi parçalara ayrıldı. Böylece onun elinden kanlar damlarken, adamın da yüzünden damlıyordu.

Yeterli değildi.

Gideon da kaşlarını çatarak ayağa kalktı. "Bu güzeldi. Sağ ol!"

Scarlet çoktan diğer tabağı fırlatmıştı ve bu seferki adamın göğsüne çarptı. O da parçalara ayrılarak tişörtünü kesip geçti.

"Sen ne yaptığını sanmıyorsun?"

"Sana gününü göstermeyeceğim. Senden her şeyimle nefret etmiyorum. Senin tanrıların yaratmış olduğu en büyük pislik olduğunu düşünmüyorum. Bu nasıl? Anlayabildiğin dilden konuştum mu?"

Öldür onu. Onu öldürmek istiyordu.

"Seni hatırlayabilirim, Scarlet," diye bağırdı. Scarlet bir çatal kavrayıp hançer gibi tutarken adam geriledi. Daha azıyla adam öldürmüşlüğü vardı. Hatta ölümsüzleri bile. "Ama gözümün önünde belirip durmadın." Gergin hareketlerle tişörtünü kaldırdı. Kesiklerin arasında, kalbinin üzerinde göz dövmesi vardı. Koyu renkli gözler. Tıpkı Scarlet'ınki gibi. "Görmüyor musun? Sen... gözümün... önünde... belirip durmadın."

Bu bir yalandı, tıpkı onun gibi. Öyle olmak zorundaydı.

"Bu hiçbir şeyi kanıtlamaz! Binlerce insanın siyah gözleri var."

Gideon başını eğdi ve ensesindeki saçı sıyırdı. Orada, kalp şeklindeki kan kırmızı dudakların dövmesini gördü. Onunkiler gibiydi. Sonra Gideon döndü ve bir kez daha tişörtünü kaldırdı. Belinin alt

kısmında her türden çiçeklerin ve *AYRILIK ÖLÜM DEMEK* yazısının dövmesi vardı.

Scarlet'ın dövmesinin birebir aynısıydı. Gideon ona bunu bir kez daha göstermişti, zindana girdiği ilk sefer ama tekrar görmek yine göğsüne yumruk yemiş gibi hissettirdi.

Gideon, "Sadece bundan anlam çıkarmamak istiyorum," diye ekledi yumuşakça. Kendi etrafında dönerek bir kez daha onunla yüz yüze geldi. "Bana yardım etme. Lütfen."

O dövmeleri görmek hiddetini azaltmadı. Hayır, onları görmek daha da artırdı. Gideon onu hayal etmişti ama yine de tüm o kadınlarla yatmıştı. Hayatına devam etmiş, o görüntülerin kaynağını aramamıştı.

"Bunun her şeyi düzelttiğini mi düşünüyorsun, seni umursamaz piç kurusu? Sen burada gününü gün edip hayatını yaşarken, ben Tartarus'ta Yunanların kölesiydim." Bir adım, sonra iki, masanın etrafından dolandı ve ona yaklaştı. Gideon tam bir savaşçı olduğu için yerinde kaldı. "Benden ne yapmamı isterlerse yapmak zorunda kaldım. İstesem de istemesem de." Onların eğlenceleri için etrafta çırılçıplak dolanmak. Onlar kazanana bahis oynarken diğer mahkûmlarla dövüşmek. Ellerinin ve dizlerinin üzerinde diğer insanların pisliğini temizlemek. "Yine de beni orada bıraktın. Benim için dönmedin. Benim için geleceğine söz vermiştin!"

Öfkeyle dolup taşarken kesik kesik soluyarak çatalı adamın göğsüne sapladı ve bütün gücüyle çevirdi.

Şaşırtıcı şekilde, Gideon onu durdurmaya çalışmadı. Kendini savunmak için uğraşmadı. Onun yerine gözlerini kısarak orada durdu. Öfkeli miydi? Ve eğer öfkleiyse, kime öfkeliydi? Scarlet'a mi? Yoksa Scarlet'ı o alçakça şeyleri yapmaya zorlayan Yunan tanrılarına mı?

Önemli değildi. Bu sadece Gideon'ın cezasının başlangıcıydı.

"Ayrıca başka ne var biliyor musun?" Parmakları çatalı öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri itiraz edercesine çığlık atıyordu. "Buraya gelip de seni başka bir kadınla gördükten sonra, kendimi başka bir adama

verdim. Bu defa isteyerek. Sonra bir başkasına daha." Yalanlar, hepsi yalandı. Denemişti. Gideon'ı o şekilde incitmek istemişti ama o yolu takip edememişti işte.

Ah, başarısız olduğu için kendinden nasıl da nefret etmişti. Gideon'a kötü hissettirmekten fazlasıydı, birisinin ona bir zamanlar Gideon'ın hissettirdiği gibi hissettirmesine ihtiyacı vardı. Korunan, sevilen, değer gören. Tıpkı bir hazine gibi. Onda da sefil bir halde başarısız olmuştu. İki buluşmadan da boşluk ve hüzün içinde uzaklaşmıştı.

Gideon'ın omuzları çöktü ve içindeki bütün karanlık hisler çekilmiş gibiydi. "Üzgün değilim. Öyle bir şey yapmaya ihtiyaç duymana sevindim. Birlikte olduğun adamları öldürmek istemiyorum. Birlikte geçirdiğimiz zamanla ilgili her şeyi hatırlıyor olsam bile. Yine de bir şekilde beni *etkilemiyorsun*."

Üzgündü, Scarlet'ın öyle bir şey yapmasından dolayı üzgündü ve adamları mahvetmek istiyordu. Hoş sözlerdi. Gideon için. Fakat Scarlet hiçbirine inanmıyordu. Gideon çok geç kalmıştı. Bir hırlamayla birlikte adamın göğsündeki çatalı çekip çıkardı, ucunda kırmızı damlalar vardı, sonra yeniden saplayıp çevirdi.

Gideon homurdandı.

"Tekrar söylüyorum," diye hırladı Scarlet, "bunun her şeyi düzelttiğini mi sanıyorsun? Beni unutmuş olduğun gerçeğinin yaptıklarını daha az acı verici hale getirdiğini mi düşünüyorsun?" *Kapa çeneni, kapa çeneni, kapa çeneni.* Gideon'ın onu ne kadar yaralamış olduğunu bilmesini istemiyordu.

"Ben yapma..." Gideon kaşlarını çattı. Sonra kot pantolonunun cebine uzanıp telefonunu çıkardı. Gözleri çabucak ekranı taradı ve gözlerinin bir sonraki buluşmasında, o heyecan verici derinliklerde için için yanan bir öfke vardı. "Konuklarımız yok."

"Arkadaşların mı?" Scarlet onun nasıl bildiğini sormadı. Sadece modern teknolojiyi onun kadar sevdiğini tahmin edebilirdi.

"Tabii. Avcılara hayranım."

Scarlet ona tekrar vurabilir, çabucak gözlerine batırabilir, böylece yaralı ve kör bir halde davetsiz konuklarla başa çıkması için onu bırakabilirdi. Fakat onu sadece kendisi incitebilirdi, onlar değil.

"Kaç kişi?" diye sorarken çatalı çıkardı ve odak noktasını öfkesine çevirdi. *Uyan, Kâbus. Yeteneklerine ihtiyaç duyulabilir.*

İblisi zihninde gerinip esnedi.

"Biliyorum," dedi Gideon.

Yani bu konuda o da Scarlet kadar bihaberdi. "Hangi kapıdan girdiler," diye sordu.

"Önden değil."

Scarlet hızlı bir araştırma yaptı. Yatak odası/mutfaktan ön hole açılan bir kapı vardı. O hol üç koridora ayrılıyordu. Davetsiz misafirlerinin hangi yönden geldikleri önemli değildi, oraya girmek zorundalardı. Harika.

Hazır mısın, bebeğim? Çünkü annen hatalıydı. Bu konuda belki falan yok. Sana ihtiyaç var.

Beklenti dolu bir mırıltı içinde gümbürdedi. *Eğlenceli olacak.*

Son darbeyle ben başa çıkacağım. Tamam mı?

Açgözlü.

Evet. Ancak içinde büyüyen karanlığa çıkış yeri vermesi gerekiyordu. *Ve Gideon'ı rahat bırak. Onun düşmanlarına gösterdiğin şeyleri görmesini istemiyorum.*

Bu ona bir hırlama kazandırdı. *Onu asla incitmem.*

Savaşçıyı rüyalarında korkutmaya isteksiz olsa bile, bu Scarlet'ın duyacağını asla düşünmediği bir açıklamaydı. Şartlar farklı olmuş olsaydı, nedenini bilmeyi talep ederdi. Ona bir yararı olacağından falan değildi. Kâbus, cevaplar konusunda ondan daha cömert değildi.

"Yatağa çık," diye emretti Gideon'a. "Bu iş bende."

"Ah, evet," dedi. Pantolonunun bel kısmından keskin, parlayan bir bıçak ve ufak bir tabanca çıkardı. Tüm bu zaman boyunca silahlıydı,

yine de Scarlet'a karşı kendini savunmamıştı. "Böyle şirin şeylerle kendi başına savaşman düşüncesi hoşuma gidiyor."

Maço adamlar. Bunun gibi durumlarda kadınları bir sorumluluk olarak değerlendirirlerdi. Fakat bu adam yakında öğrenecekti. Scarlet, onun hapishanedeyken tanıdığı kız değildi. Ya da hatırlayamadığı kız.

"Buradalar. Burada olduklarını biliyorum," diye fısıldadı biri. Bir fısıltıydı, evet, fakat kulakları sanki bunlar yanında söyleniyormuşçasına her kelimeyi duyuyordu. Bu, hapisteyken geliştirdiği bir yetenekti. Sayısız durumda hayatını kurtaran bir yetenekti.

"Eğer kızı ona götürürsek bizi içeri almak zorunda kalırlar," dedi diğeri.

"Peki ya adam?" dedi bir başkası.

"Ölecek."

Kâbus çoktan başlamaya hazır bir haldeyken kahkaha attı ve Scarlet Gideon'ı sandalyesine doğru itti. Gideon bir oflamayla düşerken, Scarlet eğilerek gardını aldı ve iblisini serbest bıraktı. Karanlık patlayıverdi, binlerce korku verici çığlık katlanılmaz yoğunluğun arasından geçiyordu. Gideon gibi güçlü bir ölümsüz bile onun ötesini göremezdi. Ancak Scarlet her bir parıltılı detayı zahmetsizce içine çekiyordu.

"Senin yerinde olsaydım kulaklarımı tıkardım," diye önerdi Scarlet.

Gideon, "Scar," diye başladı. Görünüşe göre iblisinin geçmesine izin verdiği ismine en yakın şeydi, sesinde bir öfke belirtisi vardı. Ayrıca ah, o yüz ifadesi taş gibiydi. Gideon bundan nefret ediyordu. Fakat söylemeye niyetlendiği şey her neyse, Scarlet'ın bir parmağını onun dudaklarına yerleştirmesiyle kesildi, dırdır etmemesi için sessiz bir emirdi. Düşman duyardı.

Bir dakika geçti. Gideon'ın gerginliği hiç geçmese de başıyla onayladı. Zarifçe eğilerek dövüşten çekildi ve olaylarla başa çıkması için ona izin verdi. Teslimiyeti tamamen beklenmedikti. Niçin ayağa fırlayıp aptalca ona yardım etme talebinde bulunmamıştı?

Buna daha sonra kafa yor. Scarlet kaşlarını çatarak yüzünü davetsiz misafirlere döndü. Dört kişilerdi, hepsi erkekti ve her birinde silah vardı.

Sadece dört mü? Kendilerini normalde olduklarından daha güçlü görüyor olmalıydılar. Ya da onu ve Gideon'ı gerçekte olduklarından daha zayıf sanmışlardı. Ya da belki de bu sadece başlangıçtı. Büyük ihtimalle diğerleri otelin çevresinde dolanıyor, izliyor, saldırmak için doğru zamanı bekliyorlardı.

Adamlar odaya girdikleri anda karanlıkla ve çığlıklarla karşılaştılar, tökezleyerek yönelmeye çalıştılar ve neler olduğunu anlamaya uğraştılar. Fakat bunun için çok geçti. Kâbus etraflarında dolanarak zarif olduğu kadar ölümcül bir türbülans, karanlık bir dansçı gibi onları oldukları yerde tutuyor, hatta kulaklarının etrafında süzülüp en derin korkularını fısıldıyordu.

Acı.

Kan.

Ölüm.

Kısa süre içerisinde başlarını tutarak inliyorlardı. Karanlığın Efendileri'nin onları bağlayarak Avcıların sıklıkla diğerlerine yaptıkları işkenceleri onlara yapışlarının görüntüleri, görebildikleri tek şeydi.

Kâbus'un yeteneklerinden biri gizli korkuları sezmek ve onları kullanmaktı. Gideon'ın örümcek korkusunu öyle öğrenmişti. Tek sorun şuydu ki o korkulara neyin *sebep* olduğunu bilmesinin hiçbir yolu yoktu. Ve Gideon'ın korkusunu fena halde merak ediyordu. Onunla birlikte Tartarus'tayken böcekleri umursuyor gibi görünmemişti. Hatta hücresini istila ettiklerinde onları Scarlet'ın üzerinden uzaklaştırırdı.

"Durdur şunu, lütfen durdur şunu," diye yalvardı birisi.

"Yeter!" diye bağırdı bir diğeri.

Hayır. Tam olarak yetmezdi. Soğuk, önemsemez. Böyle olmak zorundaydı Scarlet. Bundan gerçekten iblisi kadar zevk alıyordu. Diğerlerine acı çektirerek başarılı olanları incitmekten keyif alıyordu.

Çok uzun zaman boyunca, kendisi bir kurbandı. Ama artık değildi. Bir daha asla.

Gülümseyerek uzun adımlarla adamlara doğru yürüdü, çatal hâlâ elindeydi. En yakındakine ulaştı, korku dolu inlemeleri kulaklarına şeker gibi geliyordu ve adamın saçını yüzünden çekti. Yatıştırıcı dokunuş adamı şaşırttı, yine de ona doğru eğildi, sanki bulabildiği herhangi bir yerden rahatlama arıyordu. Sanki onun bir dost olduğunu varsayıyordu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan çatalı adamın şahdamarına gömdü. Adam çığlık attı ama çığlığı etrafında süzülen diğerlerininkine karıştı. Tüyleri diken diken eden, ancak hoşa giden bir müzikti. Adamdan sıcak kan fışkırdı, yığılırken Scarlet'ın elini yıkadı. Bir sonraki adama doğru seğirtti, o adamı da aynı nazik dokunuşla ödüllendirip fırtınadan önce sakinleştirdi, sonra ona da sapladı.

Daha fazla kan fışkırdı, en yoğun kırmızılıkla akan bir nehirdi, bizzat Scarlet[2] adının özüydü.

Scarlet aynı çabukluk ve etkinlikle diğer ikisinin işini bitirdi. Aynı zalimlikle. Belki de onlarla birazcık oynamalıydı. Ah, neyse. Bir dahaki sefere.

İnlemeler ve hareketler son bulunca gözlerini yumdu ve gölgeler ile çığlıkları yeniden içine çekti. Onlar orada bir kasırga gibi dönerken, yıllar içinde yapmayı öğrendiği şekilde onları bilincinden uzak tuttu. Aksi takdirde, çok uzun süre önce deliliğe adım atardı.

O zamanlar Gideon'la ikisinin bir daha asla yakın olmayacak olmasının bir lütuf olduğunu düşünmüştü. Bedeninin duyularının kontrolünü yitirdiğinde, iblisinin üzerindeki etkisini kaybediyor, uyanık olsa bile canavarın dizginlerinin serbest kalmasına izin veriyordu. Şu heriflere –Avcılar mıydı?– yapmış olduğu şeyi otomatik olarak

---

2 (İng.) Kıpkırmızı. (ed.n.)

âşıklarına yapardı. Bıçaklama kısmı değil ama ışığın kati olarak yok olması, kulaklarında kahrolası şekilde yankılanan çığlıklar.

Bir erkek için, böyle bir durumla karşı karşıya kalmak zordu. Gideon'ın, aleti onun içine gömülmüşken yüzünde korku ve tiksinti ifadelerinin belirmesi Scarlet'ın sonu olabilirdi. Gururunu bitirirdi, orası kesin. Yaşama isteğini, belki. Zaten şu anda sadece içgüdüsel düzeyde yaşıyordu. Nefes al, ye, öldür. Bu kadardı.

Mevcut göreve odaklan. Gideon bıraktığı yerde oturuyordu. Ancak ifadesi boştu, gözleri onun üzerinde, kanla kaplı ellerinde dolaşırken yüzünde korunaklı bir maske vardı. Gideon adamlara bakmadan önce dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

"Hasar?" diye sordu, sesinde hâlâ duygudan eser yoktu.

"Ölü," diye yanıtladı. "Rica ederim." Bir teşekkür beklemek çok mu fazlaydı? Adamı yaralanma cefasından kurtarmıştı. Pekâlâ, şey, kendisinin sebep olmadığı bir yaralanmadan.

Mavi gözler anında ona dönerek onu olduğu yere mıhladı. "Evet, onlar hakkında konuşuyordum. Senin değil."

Ah. Onun nasıl olduğunu mu öğrenmek istiyordu? Şaşırtıcı. *Yumuşamak yok.* "Ben iyiyim. Üzerimde çizik bile yok. Ama sanırım gitmeliyiz." Kalbindeki sızıyı umursamadan, *ayrı yollara*, diye sessizce ekledi. "Daha fazla Avcı'nın yolda olduğundan eminim."

Gideon ona cevap vermedi.

Yap haydi. Git, diye emretti kendine. Yapmadı. Nasıl bir sersemse olduğu yerde kaldı. Henüz kapanışın yapılmadığı açıktı. Gerçekten yapılmamıştı.

Neye mal olacaktı?

"Sadece orada oturacak mısın?" diyerek Gideon'a sataştı.

Gideon ayağa kalktı ama silahları hâlâ ellerindeydi. "Sen ve mutfak aletleri kötü bir takımsınız."

Başka bir sızı göğsünü deşti. "Daha fazla iltifat yok, yoksa sana bir kez daha ilk elden gösteri sunacağım." Sadece ona sataşmak için kan damlayan çatalı kaldırdı ve havada salladı.

"Evet, lütfen. Başka bir gösteri güzel olurdu." Gideon korkusuzca onun yanından geçti ve kurbanlarının önünde çömeldi. Hızlı bir maharetle adamların vücutlarını, hatta kıyafetlerinin altını araştırdı. "Hepsi işaretli."

Scarlet'ın eli ağır bir şekilde yanına düştü. Avcılar kendilerine sonsuzluk sembolüyle dövme yaparlardı, bu kötülüğün olmadığı bir sonsuzluk istediklerini duyurma yollarıydı. Bu delikanlıların taşımadığı işaretlerle... Ah. "Belki sadece üyelerdir. İçeri girerken içlerinden biri girmelerine izin verilmesiyle ilgili bir şeyler söylüyordu. Belki de Avcılar Aşağılıktır' kulübüne girmekten bahsediyordu."

Gideon doğrulurken başıyla onayladı, bir tutam mavi saç alnına düştü. "Bu çok anlamsız."

"Çünkü senden daha akıllıyım." Scarlet adamın saçını düzeltme dürtüsüyle savaştı. Hâlâ bir kapanış olmasa da kendini söylemeye zorladı: "Sanırım buradaki işimiz bitti." Bu defa gerçekten.

"Tabii." Gideon aralarındaki ufacık mesafeyi kapatarak kadınla burun buruna geldi; adamın sıcaklığı onu sarmalıyor, miskli parfümü duyularını bulandırıyordu. "Dikkatle dinleme. İyi olmana üzgünüm." Kirpikleri alçaldı, ah hem de yavaşça, durup oyalanıyor ve Scarlet, dudaklarına baktığını biliyordu.

Onu öpmeyi mi düşünüyordu?

Yutkundu. Hayır. Hayır, hayır, hayır. "Gideon."

"Konuşmaya devam et." Yavaşça, ah çok yavaşça, onu öpmeye niyetliymiş gibi ona doğru eğildi.

Hayır. Hayır, hayır... evet. Evet, evet, evet. Bedenindeki her kas beklentiyle kasıldı, hazırdı. Damarlarındaki kan cızırdadı ve parladı. Tadı hâlâ aynı mıydı? Aynı mı hissettiriyordu? Bilmek zorundaydı.

Sonra onu bırakabilirdi. Sonra kapanışı yapacak, arkasına bakmak ya da merak etmek zorunda kalmayacaktı.

Fakat daha dudakları birbirine değmeden, Gideon'ın parmakları yumuşak bir tıkırtıyla bileğini çevreledi. Hayır, parmakları değildi. Çok sert, çok ağır ve çok soğuktu. Kaşlarını çatarak aşağı bir bakış attı ve Gideon'ın onları birbirine kelepçelediğini gördü. Her şeyi kavradı.

Şu... piç kurusu...

Kırmızı bir pus görüşünü parçaladı. Bu sefer noktalar yoktu, tamamen buluttandı. Kandırılmıştı. Piç kurusu onu kandırmıştı. Onu öpmeye hiç niyeti yoktu. Ona karşı hissettiği arzuyu kullanmıştı.

"Umarım kendinle gurur duyuyorsundur." Ona yaptığı tek uyarı bu oldu. Çatalı adamın göğsüne sapladı ve çevirmek yerine avcunu sapına vurarak daha derine itti. Bu defa, Gideon yüzünü buruşturmadan duramadı. "Ve umarım seninle işim bittiğinde bunun çocuk oyuncağı gibi görüneceğini biliyorsundur."

"Ayrı olduğumuz sürece," dedi Gideon dişlerinin arasından, "ben mutluyum."

Olduğumuz sürece... olduğumuz sürece... Mutlu olmak için birlikte olmaya mı ihtiyaç duyuyordu? Bir parçası aniden sersem gibi sırıtmak, hatta belki kirpiklerini kırpıştırmak istese de, ona kaşlarını çattı. Aptal, yumuşayan kalp. Gideon az önce ona ihanet etmişti ve adam ona birkaç pohpohlayıcı laf söyledi diye neredeyse eriyordu. Hiçbir şey ifade etmeyen pohpohlayıcı sözlerdi çünkü Gideon hâlâ sadece cevap istiyordu.

"Söylesene. Bu seni mutlu mu ediyor?" Hayalarına dizini geçirdi.

Gideon iki büklüm olarak nefes nefese kaldı fakat o solukların arasından Scarlet bir kelimeyi seçmeyi başardı: "Evet."

Güzel. "O zaman beni nereye götürüyorsun?"

"Cennete." Dişlerinin arasından çıkardığı bir başka itiraftı.

Yine. Scarlet kolaylıkla tercüme etti. Gideon onu dosdoğru cehenneme götürmeyi planlıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Hayalarındaki şişlik indikten sonra, Gideon Ölüm'ün muhafızı olan Lucien'ı arayıp otel için tasfiye istedi, sonra karşı çıkmakta olan Scarlet'ı dışarı sürükledi. Camla kaplı avludan geçtiler ve şehrin parlakça aydınlatılmış sokaklarında ilerledikten sonra, birkaç blok ötedeki bir park yerine gizlediği Escalade'ine ulaştılar. Gece tam faaldi, yıldızların saçıldığı gökyüzü altın rengi yarım ayı çevreliyordu. Gideon her şeye hazırlıklı olsa da, saldırmak için bekleyen başka Avcılar –ya da bu durumda, üyeler– yoktu.

O dört veledin onu nasıl takip ettiğinden emin değildi. Özellikle de eğer hiçbir eğitimleri yoksa. Arkasında hiç iz bırakmadığından son derece emindi. Eğer iz olmuş olsaydı, bilirdi. Ama sahip olduğu bütün paraya, ah şey, Torin'in parasına bahse girerdi ki iz bırakmamıştı. O yüzden, ya bir tanrı veya tanrıça onu izleyip yerini söylüyordu ya da çocukların şansı yaver gitmişti ve Gideon kayıt yaptırırken oteldelerdi.

Gideon tesadüflere inanmazdı, o yüzden çoğunlukla birinci ihtimalin üzerinde duruyordu. Kronos Efendilere yardım ediyordu ve Tanrı Kraliçe olan Rhea kocasıyla savaş halindeydi, Avcılarla bir olmuştu. Fakat neden onunla savaşmaları için gerçek Avcıların yerine yeni üyeleri gönderecekti ki? Ve nereye giderse gitsin Gideon'ın bulunduğu yer ifşa mı olacaktı?

Muhtemelen.

Direksiyondaki eli kasıldı, aracı geri vitese alırken Scarlet'ın kolu da onunkiyle birlikte hareket ediyordu.

Scarlet sohbet edermişçesine, "Sana bu kadar acele ettiren şey ne?" diye sordu.

Gideon'ı kandıramadı. Scarlet ona hâlâ deli gibi öfkeliydi.

Gideon sessiz kalarak onları kasvetli garajdan çıkardı ve şehrin sokaklarına döndüler. Saat geç olduğu için trafik hafifti. Gözleri her ihtimale karşı dikiz aynasına dönüp duruyordu.

Scarlet, "Göğsüne bir çatal daha yemek için yalvarıyorsun," diye homurdandı.

Yine onu görmezden gelerek, "Kron!" diye bağırdı. *Dur. Ona sinirlisin. Başka bir yolu olmak zorunda.* Ama Gideon işin aslını biliyordu ve kendine yalan söylemeyecekti. Tüm zamanların içinde, şimdi olmazdı. "Sana ihtiyacım yok!"

Yolcu koltuğundaki Scarlet kasıldı. "Kron. Kronos'tan mı bahsediyorsun?"

Gideon başıyla onayladı.

Scarlet öfkeyle tısladı ve kelepçeyi çekiştirdi. "Onunla ne işin var? Ondan nefret ediyorum!"

Herkesle bir derdi mi vardı? "Cevaplara ihtiyacım yok, tamam mı?"

"Pekâlâ, beni bırakabilirsin ve *sonra* onunla sohbet edersin." Kadının sesine süzülen bir keskinlik vardı. Gideon'ın daha önce hiç duymadığı bir sesti, hatta ona çatal sapladığında bile. Scarlet'ın boğuşmaları arttı, yolcu tarafındaki kapıyı açmak için tekmeliyordu.

Yoksa o... tanrıdan *korkuyor* muydu? Olamazdı. Scarlet dört potansiyel Avcı'yı hiç tereddütsüz alt etmişti.

"Ondan... kaçınma sebebim... acil değil." Gideon'ın karnı sancılandı. Neredeyse gerçeği söylüyordu. Neredeyse tanrıyı arama sebebinin gerçekten acil olduğunu söylemişti. Kendini yalan söylemeye zorlamıştı. "Ve bu sebepler ölüm kalım meselesi değil."

"Umurumda bile değil!" Bam, bam, çizmeler plastiğe karşıydı. *Çat.* "Onu burada istemiyorum."

Ah, evet. Korkuyordu. Neden?

Sormak yerine –sorsaydı bile ona anlatmayacağını biliyordu– ona biraz zaman vererek sakinleşmesi için konuyu değiştirdi. Eğer Scarlet çekiştirmeye devam ederse Gideon bir uzvunu kaybedecekti. Yine. "O çocukları canlı bırakmak zorunda mıydın?" Hiç merhamet göstermeden onları öldürmüştü.

Gideon da aynısını yapardı elbette ama o bir erkekti. Kızların yumuşak kalpli falan olması gerekmez miydi? Şey, Sefalet'in muhafızı Cameo dışında. Hatun tırnaklarını törpülerken düşmanını öldürebilirdi.

"Evet." Scarlet'ın özgür kalma teşebbüsleri yavaşladı, sonra tamamen durdu. Omzunun üzerinden Gideon'a doğru bir bakış attı. "Yani?"

"Neden? Onlara bilgi için zevk verebilirdik."

Sanki aniden bastıran bir sırıtışla savaşıyormuş gibi dudakları titredi. "Vay, Gideon, o tarafa kaydığını bilmiyordum. Gerçi tatlı çocuklardı, değil mi? Özellikle de sarışın olan. Uyarmayı hayal ettiğin o muydu?"

İşte *bu* tonu hatırlıyordu. Şeker tatlılığında ve cehennem kadar rahatsız edici. Ama evet, sarışının şirin olduğunu söyleyebilirdi ve Scarlet'ın bunu fark etmesinden nefret etti. Aslında, kadının sarışınları tercih etmesinden nefret ediyordu. Onun karısı aslında... *Onun karın olup olmadığını bilmiyorsun.*

Yalan, *benim değil,* demeye başladı. *Benim değil.*

Yani Yalan onu sahipleniyor muydu? Yok ya. Eğer onu sahiplenecek birisi varsa o da Gideon'dı. *Eğer* evlilerse.

O zaman ne olacağını merak etti. Hâlâ ne olursa olsun onu yeniden zindanına götürmeyi planlıyordu. Bu da Scarlet'ın ondan nefret edeceği anlamına geliyordu. Sanki şimdiden etmiyordu. Erkeksi bölgelerine ne kadar zavallıca davrandığına baktığında bundan şüpheleniyordu.

Suçluluk hissi geri dönerek burnunu, ciğerlerini doldurdu, sonra da tüm vücudunda dolaşmaya başladı. *Bu şekilde olmak zorunda.*

Evet. O benim değil.

Kes sesini.

"Neden onları canlı bıraktın?" diye ısrar etti Gideon.

Scarlet'ın zarif görünümlü omuzları kayıtsız bir omuz silkişiyle kalktı. "Acı vermek için oradaydılar. Eğer yaşamalarına izin vermiş olsaydım peşimize düşmeye fırsatları olurdu. Diğerlerini bize karşı zehirlerlerdi. Ve kararlılıkları her zamankinden daha büyük olurdu."

Söylediği şey mantıklı geldi, ama ayrıca karnının kasılmasına sebep oldu. Sesindeki kati inanç, Gideon'a onun ruhunu dağlayan bir görüntüsünü verdi. Hiç şüphesiz, Scarlet Gideon'ın bunu görmesini tercih etmezdi. Bir zamanlar Scarlet bir düşmanını öldürmek yerine serbest bırakmıştı ve o düşman onun için geri dönmüştü. Onu avlamıştı. Diğerleriyle beraber.

Piç kuruları onun canını *nasıl* yakmıştı? Ona tecavüz mü etmişlerdi? Onu dövmüşler miydi? Direksiyon bükülürken gıcırdadı, neredeyse ikiye bölünüyordu ve Gideon tutuşunu gevşetmek için kendini zorladı. Eğer gökyüzünden kovulduğunda, bir zamanlar söz vermiş olabileceği gibi onun için geri dönmüş olsaydı böyle bir kader önlenir miydi?

Tanrılar. Suçluluğu kansere dönüşerek onu yiyor, onu yarası açık ve sızlar halde bırakıyordu. Yeniden Scarlet'tan bir açıklama duymak istedi ama onun yine hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordu. Gidecekleri yere ulaşıp onu baştan çıkarana kadar hiçbir şey söylemeyecekti. Suçluluk duysun ya da duymasın yapacağı buydu. Davetsiz misafirleri gelmeden önce, Scarlet onun öpücüklerini kabul etmeye hazır görünüyordu. Lanet olsun, eşit derecede tutkuyla karşılık vermeye bile hazır görünüyordu.

Gideon bunu istedi. Buna ihtiyacı vardı.

"Söyleyecek bir şeyin yok mu?" diye sordu Scarlet. "Sıkıcı yorum da mı yok?"

Sıkıcı mı? Elinden gelenin en iyisini yapıyordu, lanet olsun. *Sadece hüsrana uğradığı için etrafa saldırıyor.* Ama Gideon bunun gerçekten kendi hatası olmadığını kendine hatırlattı. Hatıralarına bir şeyler olmuştu. Bu bilgi suçluluğunu hafifletmiyordu.

Aslında, Kronos'la tartışacağı bir başka şey hafızasıydı.

Kendini ikinci kez, "Kron!" diye bağırırken buldu.

Yine önceki gibi, Scarlet özgür kalmak için çırpınmaya başladı. "Sana onu burada istemediğimi söyledim. Sana dedim ki..."

Fakat sözlerinin devamı kayboldu. Gideon bir an için direksiyondaydı, Scarlet'a kelepçeliydi ve uzun, geniş yollarda ilerliyordu. Sonrasındaysa gökyüzündeydi, pofuduk beyaz bulutlar etrafını sarıyordu ve Scarlet görünürde yoktu.

Gideon paniklememeye çalışarak döndü, vahşi bakışları onu arıyordu. Onu sadece daha fazla bulut karşıladı. Yol yoktu, binalar yoktu ve kahrolası insanlar yoktu. "Scar," diye bağırdı, kalbi kaburgalarını kırıp geçmeye hazırdı. Onu bulmak zorundaydı. İzin veremezdi...

"Rahat ol, Yalan. Kadının için zaman bir anlığına durdu. Seni geri gönderdiğimde her şey bıraktığın gibi olacak."

Bir kez daha döndüğünde Kronos'a tepeden bakıyordu. Gözlerini dikmemeye çalışsa da kalp atışları yavaşladı. Gideon'ın Kral'ı her görüşünde adam daha da gençleşiyordu, ama bu... bu... *Fazla genç,* diye düşünerek başını iki yana salladı.

Gümüş rengi saçlar gitmişti. Yerinde şoke edici bal rengi ve soluk altın rengi bukleler vardı. Kırışık teni gitmişti. Şimdi yüzünde bir çizgi bile yoktu, yüzü pürüzsüzdü ve güneşte bronzlaşmıştı.

Bulutlar kadar yumuşak görünen beyaz bir cüppenin içindeydi ve sandaletler bir savaşçıya ait damarlı, yara izleri olan ayaklarını sarıyordu. Adamdan öyle bir güç yayılıyordu ki Gideon omuzlarını

döven her etkili dalgada ağırlığını hissediyordu. Kendi gücünden destek alarak ayakta kalıyordu. Çok fazlasını kullanıyordu.

"Beni neden çağırdın?" diye sordu Kral.

"Son olarak..." yani öncelikle, "her şeyin dediğin gibi olmayacağına yemin etmeni istemiyorum." Kral için bile, karışık olsa da önemliydi.

Scarlet gibi, Kronos da onu gerçekte ne söylediğini kavramaya yetecek kadar iyi tanıyordu. Kafa karıştırıcı olsun ya da olmasın. "Sözüm söz. Kız kaza yapmayacak. Sen ona söylemediğin sürece gittiğini bile bilmeyecek." Ve şükürler olsun ki talebinden dolayı Kronos öfkelenmemişti. "Şimdi mutlu musun?"

Biraz rahatsız olmuştu belki ama öfkelenmemişti. Güzel. "Hayır. Mutlu değilim." Bedenindeki her kas, kemiklerini mengene gibi sıkmayı bırakarak rahatladı. "Teşekkür etmiyorum."

"Bu, Aeron'ın ruhunu nasıl bulacağını söylemediğim için beni bağışladığın anlamına mı geliyor?"

Hayır. Asla. Ancak bunu Kral'a itiraf etmek yerine sessiz kaldı. Ceza yerine sessizlik daha iyiydi. O bile bunu bilecek kadar akıllıydı. Fakat sorduğu soru Kral'ın ani sabır cömertliğini açıklıyordu.

Kronos şimdi biraz kasılarak, "Yaptığım şeyi," dedi, "senin iyiliğin için yaptım."

Gideon'ı yalvartmak ve sonra yalvardığı şeyi ona vermemek onun kendi iyiliği için miydi yani? Yaa. Tabii.

"Sen bir ölümsüzsün, tanrı değilsin, o yüzden anlayışın kısıtlı. Ancak bir gün, bana teşekkür edeceksin." Sözcükler aralarında yankılanırken, Kronos'un burnu tiksintiyle buruştu. "Kendimi sana açıkladığıma inanamıyorum. Bu mide bulandırıcı, gerçekten, sana bebekmişsin gibi davranmak zorunda olmam. Bana göreceğimi söyledikleri korkusuz savaşçı nerede?"

Gideon gözlerini devirecekken kendini son anda durdurdu. Ona bebek gibi davranmak mı? Ha! "Sen bir..."

"Diline sahip ol, Yalan." En karanlık obsidiyenlere benzeyen gözleri keskinleşti. Ne kadar garip. Genellikle o gözler en saf altın renginde olurdu. "Aksi takdirde, kaybedersin."

Sert bir baş hareketiyle onayladı. Belki de o kadar akıllı değildi.

"Daha iyi." Kronos dilini şaklattı, otoritesinin düzgün şekilde sağlanmasından açıkça memnundu. "Şimdi, tekrar soruyorum. Ve son defa. Beni neden çağırdın?"

Karının başını bir tepside sunman için. Ayrıca gümüş olmasına da gerek yok. Herhangi bir metal iş görecektir. Böyle bir şeyi sesli olarak söyleyemezdi. "Sadece bilirsin, karın... gerçek bir armağan." Anlık cezayı bekleyerek kendini hazırladı. Gerçi kendini hançere uzanmaktan alıkoyamadı. İçgüdüsü daha azma izin vermiyordu.

"Eğer çöpe armağan diyorsan," diye yanıtladı Kral kaygısızca, "o zaman evet. Aynı fikirdeyiz."

Aşağılayıcı bir tonda söylenmiş olsa da, gerçekti. Yalan tiksintiyle tükürdü.

Gideon hançeri kabzasına soktu. Şaşılacak şekilde, Kral'la aynı görüşteydiler. "Olay bu değil. Her hareketimizi izlediğinden şüphelenmiyorum. Bizi takip ettirdiğinden şüphelenmiyorum. Ve bizi öldürmesi için insanları gönderdiğinden şüphelenmiyorum."

"Biliyorum. Bir süredir biliyordum." Yine gerçek. Kronos burnunun kemerini sıktı, sabrının sonuna gelen bir adamdı ve bıçağı yoktu. "Kahrolası kadın. Her zaman değerinden daha çok soruna yol açıyor."

"Onu nasıl cesaretlendirebiliriz?" *Durdurabiliriz*, diye sessizce eklerken, sadece istediği şeyi söyleyebilmeyi deli gibi istiyordu. "Hiç felaketlere sebep olmuyor ve biz senin kıçını Galden kurtarmadan önce bizi öldürtmeyecek." Daha doğrusu kıçını değil de, başını Galendan kurtaracaklardı.

Reyes'in kadını ve Her Şeyi Gören Göz olan Danika, cennete ve cehenneme göz gezdirmekten fazlasını yapabiliyordu. Geleceği

öngörebiliyordu. Galen'ın Kronos'un başını keseceğini iddia etmişti. Bu da Kronos'un Efendilere yardım etmesinin tek sebebiydi.

Hayır, bu doğru değildi. Başka bir sebebi daha vardı, Gideon'ın çok kısa süre önce öğrenmiş olduğu bir şey. Kronos bir iblis tarafından ele geçirilmişti. Açgözlülük tarafından. O da tıpkı Scarlet gibi Tartarus'ta mahkûmdu ve "ekstra" iblisleri konuk etmek için seçilen şanslı birkaç kişiden biriydi.

Kronos önünde ileri geri yürürken etrafına yaydığı güç yoğunlaşıp havada çatırdıyordu. "Yoldaşın Aeron'a olanlardan sonra, tılsım yaptırdım. Her biriniz için bir tane. Taktığınızda sizi izlemesini önleyecek."

Gerçek. Bu harika değil de neydi? "Bana verme." Hemen, hemen, hemen.

Kralın volta atışı duraksamadan devam etti. "Tek sorun şu ki, *bütün* tanrıların sizi izlemesini önleyecek."

Kendini kastediyordu. Piç kurusu burnunu her şeye sokmak zorundaydı. "Değersiz bir haber. Eksileri artılarına ağır basıyor. O yüzden, bana verme," diye tekrarlarken elini uzatıp parmaklarını salladı.

Sabırsızlığı biraz da baştakilerden gizlenme arzusundan geliyordu. Fakat daha çok, sadece Scarlet'a geri dönmek istiyordu. Ondan uzakta olmaktan hoşlanmadığını fark etti.

Volta atışı devam etti, hatta hız kazanıyordu. "Sadece bir dakika bekle. *Eğer* bunu yaparsam, günlük rapor almam gerekecek. Ve eğer birinin aşağıda neler olduğunu bana anlatmadığı tek bir gün geçerse, bizzat ben kalenize baskın düzenlerim ve boyunlarınızdaki o tılsımları çıkarırım. Tabii önce başlarınızı kopardıktan sonra."

Gideon başlarının koparılmasının iblislerini serbest bırakacağını, muhtemelen delirmiş canavarların acımasızca saldırılara sebep olacağını, hatta bunu yaptığı için Kronos'un bile lanetleneceğini belirtmedi. Titanlar gökyüzünün kontrolünü ele geçirdiklerinde, Kral'ın savaşçıların yaşamalarına izin vermesinin sebebi buydu. Gerçekteyse onları umutsuzca yok etmek istemişti.

Öte yandan, kralların kralının lanetlenebilir olmasını düşünmek garipti. Ama evet, bu yapılabilirdi. Görünüşe göre, Kronos kasabadaki en güçlü tanrı değildi. Bu onur, Aeron'ın hayatını kurtarmış olan gizemli varlığa aitti. Uzun zaman önce ölümü bile yenmiş olan bir varlık. Olivia ona, "Tek Gerçek İlâh" diyordu.

Aslında, Kronos'un iblisleri konaklarından saldığı için cezalandırılmama ihtimali vardı çünkü artık yeni bir eşleştirme yapılabildiğini biliyorlardı. Dostları Baden'ın iblisi Kuşku'ya yapılmış olan oydu. Yeni bir eşleştirme.

Baden ölmüştü ve Kuşku şimdi dişi bir Avcı'nın içindeydi. Gideon'ın, boğazına bir hançer dayasa bile öldürebileceğinden emin olmadığı bir dişiydi. Kadınları öldürmeye aldırdığından falan değildi. Daha önce yapmıştı. Sabin'in liderliği altındayken, kadınlara eşit davranmak uyulması zorunlu kurallardan biriydi. Her şeyde, savaşta bile. Gideon'ın canını sıkan şey, Baden'ın bir parçasının o kadının bedeninde geziyor olmasıydı.

Dostunun *ikinci* yenilgisinde nasıl olur da bir rol oynayabilirdi?

"Yalan! Beni dinliyor musun? Sana anladın mı diye sordum."

Bekle. Ne? Gideon kendini düşüncelerinin karanlık bataklığından çekip çıkardı. "Lütfen söylediklerini tekrar etme."

Tanrının yanakları kırmızı renge büründü ve bu utançtan oluşan bir renk değildi. Hayır, Kral'ın ifadesini hiddet süslüyordu. "Söylediklerimi tekrarlamayacağım. Ya bana istediğim günlük raporları verirsin ya da o tılsımları alamazsın. Şimdi..." siyah gözleri parladı "anlıyor musun?"

Rapor, tılsımlar. Elbette. Bu öfke nöbeti cidden gerekli miydi?

"Hayır, anlamadım."

Sonunda Kronos sakinleşti, soluk alıp verişini düzenlerken burun deliklerinden alevler çıkıyordu. Altın rengi bakışları Gideon'ınkilere kilitlendi. Yine altın rengi olduğunu fark etti. Bu sürekli değişimin sebebi neydi?

"Pekâlâ." Kronos elini uzatıp boş avcunu açtı. Gök mavisi ışıklar parladı, sonsuz beyaz enginliğin içinde iğne deliği gibi noktalar belirdi ve ardından elinin üzerinde bir şey kristalleşmeye başladı. Aslına bakılırsa, iki taneydi.

Gideon yakından bakmak için öne eğildi. İki gümüş zincir gördü, ikisinin de ortasından bir kelebek sallanıyordu. Sivriltilmiş kanatlara yer yer ufak yakutlar, safirler, bir parça oniks, fildişi ve hatta opal bile yerleştirilmişti. Her mücevher ya da taş canlı görünüyordu, yalnızca genellikle rüyalarında gördüğü içsel ateşle dönüyordu.

Hoştu ama... "*Öyle* erkeksi görüneceğim ki." Kelimeler daha o durduramadan ağzından çıkıverdi.

Kraldan bir hırıltı kaçtı, öncekilerden çok daha tehditkârdı. "Bu bir şikâyet mi, Yalan? Çünkü biliyorsun ben..."

"Evet, evet. Özür dilemiyorum. Onları istemiyorum." Kolyeler geri alınmadan önce hemen kapıverdi ve boynuna taktı. Metal sıcaktı –hem de derisine su toplatacak kadar– ancak çıkarmadı. Diğerini cebine attı. Bir şekilde, Scarlet'ı bunu takması için kandıracaktı. "Düşmanlarım ne olacak?" *Dostlarım.*

"Kaleyi ziyaret edip onlara vereceğim."

Gerçek. Genellikle suratsız olan bir tanrı için ne uygundu. Bir sebebi olmalıydı, Gideon için iyiye işaret olmayan bir şey. Yine de... Alabildiğini almıştı. "Teşekkür yok," dedi yine.

"Eğer hepsi bu kadarsa..."

"Bekleme." Kral ona bir başlangıç sunmuştu, isteyerek ya da istemeyerek, ama o hemen atıldı. "Scarlet bana evli olduğumuzu söylemedi ve ben merak etmiyordum da eğer..."

"Scarlet?" Bir kez daha gözlerindeki altın rengi yok oldu, obsidiyen yaşayan bir varlık gibiydi. "Rhea'nın kızı mı?"

Gideon gözlerini kırpıştırdı. *Rhea'nın* kızı mıydı? O lanet olası bir soylu *prenses* miydi? Bunun anlamı... "Onun babası değil misin?" diye soruverdi. Bu, ikisinin uyumlu kara gözlerini açıklardı.

"Hayır!" Tek bir kelimeden öyle çok tiksinti döküldü ki Gideon içinde boğulabilirdi. "Bir daha kutsal şeylere böyle bir hakarette bulunma, yoksa daha önce hiçbirinizin bilmediği türden acı verici bir taşkını serbest bırakırım."

Bu tiksinti niyeydi? Niye uyarıyordu? Lanet olsun ki Scarlet güzel, zeki, cesur bir kadındı ve bu piç kurusu ona kızım demekten gurur duymalıydı. Gideon kendi kendine öfkeli olmadığını söylese bile elleri yumruk halini aldı. Kayınpederinin Kronos olmaması rahatlatıcıydı. Apar topar, *muhtemel* kayınpeder diye ekledi.

Sabin'in karısı Galen'ın kızıydı ve Gideon o ufak aile bağının sebep olduğu sorunları görmüştü. *Yok, almayayım.*

Kronos, "Babası bir ölümlüydü ve annesi de bir orospu," diyerek devam etti, tiksintisi bitecek gibi değildi. "Arabandaki *o* mu? Son zamanlarda sana fazla dikkat etmemişim gibi görünüyor, Yalan. Kızı zindanda tuttuğunuzu biliyordum ama dışarı çıkardığını fark etmemişim. Benim iznim *olmadan.* Seni cezalandırmalıyım."

Yine, gerçek. *Dikkatli ol.*

İblis aniden, *o benim değil,* deyiverdi. Krala karşı bir uyarıydı. Şükürler olsun ki Kronos duyamazdı.

Şimdi olmaz. Üsteleme. "Özür dilemiyorum, Yüce Olan." Söylediği "yüce olan" kelimeleri yüzünden acı patlaması yaşamaması onu şaşırttı. Kronos, onun sözcükleri hakaret olarak kastettiğini anlamış olmalıydı. "Söylemediğim gibi, bana evli olduğumuzu söylemedi. Hatırladığım bir şey. Bana daha fazlasını anlatsın diye ona karşı yumuşadığımı düşünmesi için oyun oynamak istemedim. Ayrıca yanıtları aldıktan sonra onu yeniden zindana götürmeyi planlamıyorum."

"Evlenmek mi? Scarlet ve sen mi?" Kronos kaşlarını çattı, buna kafa yorarken başını yana eğdi. "Seni ilk gördüğü anda seninle ilgilendiğini herkes biliyordu ama ikinizin evlenmek istemeniz bir yana görüştüğünüze dair hiç ipucu yoktu."

Scarlet *hep* onunla mı ilgilenmişti? Birdenbire göğsünü kabartmak ve kahrolası bir goril gibi vurmak istedi. Scarlet onun görünüşünden hoşlanıyordu ve her zaman da hoşlanmıştı. Sarışınlara karşı duyduğu sözde hayranlığa rağmen. *Tanrılara şükür.*

Kesinlikle kadının hiddetini geçirip ilgisini uyandırabilirdi. Bir şekilde, bir yolla. "Zihnimden Scarlet'ın hatıralarını silecek kadar gücü olmayan birini tanıyor musun?"

Neredeyse yoğunluğuyla ezici olan bir duraksama oldu. Kronos aniden huzursuz olarak dudaklarını yaladı. Sonra tereddütle, "Hayır," dedi.

Gideon'ın iblisi mırladı. Yalan. Kronos az önce ona yalan söylemişti. O tür bir güce sahip birini tanıyordu. Kim? "Neden..."

"Daha fazla soru istemiyorum." Emri bağırarak verdi, şimdi ses tonu kızgınlaşmıştı. "Sadece... onunlayken dikkatli ol. Öldürücüdür. Aksi takdirde, ilgisini kendime alırdım."

İblisi bir kez daha mırıldamış olsa bile, *ona dokunmayacaksın*, diye çığlık atmak istedi. Bir yalan daha. Ancak Kral hangi konuda yalan söylemişti? Öldürücü olduğu konusunda mı, yoksa kadının "ilgisini" kendine alacağını söylerken mi? Yoksa ikisi de mi?

Öldürücü olup olmaması önemli değildi. Tanrı aşkına, o Gideon'ın karısıydı. Belki. Ama ne olursa olsun, Gideon onunla yatacaktı. Eğer bu onunla ilgili hatırasını geri getirmezse, hiçbir şey getirmezdi. En azından, bu *ona* mantıklı geliyordu. Hem ya sonrasında Avcılarla devam etmekte olan savaşlarında ona ve arkadaşlarına yardım etmeye istekli olursa ne olurdu?

Evet, elbette. Eğer yardım ederse onu zindana geri götürmek zorunda kalmazdı, Kronos'a götüreceğini söylemiş olsa bile. Kral savaşı kazanmak istiyordu, değil mi? Scarlet düşmanlarını uyurken mahvedebilir, bombalama, bıçaklama ve silahla savaşmaları gereğini ortadan kaldırabilirdi.

Bu kesinlikle çift taraflı bir kazanç olurdu. Dezavantajı yoktu. Şey, aslında ufacık, minicik bir şey vardı, hatta bahsetmeye bile değmezdi. *Kendine asla yalan söylemezsin sanıyordum.* Gideon bakır tadı alana kadar dilini ısırdı. Pekâlâ. Dezavantajı çok fazlaydı. Yıkıcıydı. Scarlet'a asla güvenemezdi çünkü iblisi onu okuyamıyordu. Ayrıca kadına yaptıklarından sonra, Scarlet ona yardım etmeyi asla istemezdi.

Bu nedenle, Scarlet ona karşı ne kadar yumuşasa da zindana dönmek zorunda kalacaktı.

Kronos bir iç çekişle, "Aklının gelip gitmesinden usandım," dedi.

Gideon da usanmıştı. Sonuçlar berbattı. "Son bir şey daha yok." Bundan sonra tartışacak başka bir şeyi daha olduğunu tanrının fark etmemesini umdu. "Hapisteyken, kimse onu... incitmedi mi?" Son kelime boğuk çıktı.

Kralın gözlerinde sert bir şeyler parçalandı, sadece rengini silmedi, aynı zamanda ifadesini örttü ve duygulara dair her şeyi engelledi. "Buradaki işimiz bitti. Senin yapacak işlerin var. Benim yapacak işlerim var. Yani..."

Açıkça görülüyordu ki artık Scarlet'ı konuşmayacaktı. Ona lanet olsun. Gideon'ın içindeki her şey –Yalan da dahil– karşı çıkarak inlese de, gönderilmeden önce çabucak konuyu değiştirdi. "Bilmek istediğim başka bir şey yok. Olivia, Sienna'nın sende olduğundan bahsetmedi." Sienna, Paris'in kadınıydı. Adamın kollarında ölmüş olan bir kadın. Görünüşe göre, hâlâ hasret duyduğu bir kadın.

Gideon, bu tür şeyleri en son öğrenenin hep kendisi olduğunu hissetti. Paris kesinlikle ona anlatmamıştı. Fakat Olivia kendi hayatıyla ilgili detayları olduğu kadar, başkalarının hayatlarıyla ilgili detayları da paylaşmaya bayılırdı ve Gideon onunla vakit geçirmeyi seviyordu. Kronos'un Sienna'nın ruhunu alarak kızı yakınında tuttuğundan ve sonra, Gazap Aeron'ın bedeninden ayrıldığında, tanrının iblisi kızın içine yerleştirdiğinden bahsetmişti.

Kızın şimdi içinde olduğu acı... sonsuz zihinsel ızdırap. Muhtemelen iblis her türlü aşağılıkça şeyi yapması için onu zorluyordu. Yapacağı şeylere engel olamayacaktı. Sonsuzluğun kalanı boyunca ona dadanacak şeylere.

Kronos isteksizce, "O bende," diye itiraf etti.

Gerçek. Yalan tısladı.

Kendine, *dikkatlice yanaş*, diye hatırlattı. "Ona bir göz atmasam olmaz mı?" *Ve sonra Paris'e haber versem.*

"Hayır." Hiç tereddüt yoktu. "Bakamazsın. Ve şimdi, gerçekten işimiz bitti. Sana zaten çok fazla müsamaha gösterdim ve bak bu beni nereye getirdi." Kronos elini havada salladı ve bir an sonra Gideon Escalade'ın direksiyonundaydı, Scarlet de koluna kelepçeliydi.

Değişiklik öyle sarsıcıydı ki, kazayla direksiyonu kırdı. Araba bir yana saparken tekerlekler gıcırdadı. Diğer şeritten başka bir araba onlara yanaşıyordu, farları parlaktı. Başka bir ani hareketle araba onunkini sıyırdı. Zar zor.

Scarlet'ın soluğu kesildi. "Sen ne halt ettiğini sanıyorsun? Ben ön camdan uçup gittim diye konuşmamız bitmez, biliyorsun."

İblisi hoşnut bir iç çekiş koyuverdi. *Benim değil.*

Gideon kendine geldi ama az önce gökyüzünde neler olduğundan bahsetmedi. Scarlet Kronos'tan ne kadar nefret etse de –niçin?– Gideon onun tepkisinden emin olamazdı. Ancak, her kadın hediye almaktan hoşlanırdı ve şu an bir dikkat dağınıklığı için mükemmel bir zaman gibiydi.

Bunu batırma. "Şey, ah, cebime uzanırsan bundan nefret ederdim."

Şüpheli bir sessizlik oldu. Sonra da kaygısız bir şekilde, "Hiç sanmıyorum," dedi.

"Senin için bir hediyem yok."

Kara gözlerinde ilgi parladı ancak hareketsiz kaldı. Hatta şüpheliydi. "Hediye dediğin şey sert bir alet olmayacak, değil mi? Çünkü eğer öyleyse, geri iade ederim. Birkaç santimi eksik olarak."

Gideon neşesiyle savaşırken dudakları titredi. Ve evet, aleti sertleşti. Sertleşmesi için onun yakınında olması yeterliydi. Hatta lanet olsun, onu düşünmesi. Scarlet'ın edepsiz mizah anlayışından hoşlanmıştı. "Evet, öyle ama onu da bulmayacaksın."

Şimdi *kadının* dudakları titredi. Bu daha önce de olmuştu, yine de Gideon onu gülümserken hiç görmemişti.

Gerçekten gülümserken. Ve bunu umutsuzca istiyordu. Resmen ışık saçardı. Işık saçacağını biliyordu, o güzel, gülümseyen yüzünü zihninde görebiliyordu. Şehvetli kırmızı dudakları kenarlarından kıvrılarak düzgün ve beyaz dişlerini çıkarırdı. Gözkapakları biraz düşerdi fakat gözlerindeki hınzır parıltı hâlâ görülebilir olurdu.

Gideon içine derin bir soluk çekti. Bu bir hatıra mıydı? Scarlet'ın ona gülümsemesinin bir anısı mıydı? Onunla birlikte mutluyken? Fazlasıyla sevilirken?

Scarlet, "Pekâlâ," diye homurdandı fakat cebine doğru uzanırken elinin titremesini gizleyemedi, fazlasıyla kalın olan erkekliğinden uzak durmaya özen gösterdi. Fazlasıyla sıcak metali kavradığında ağzından bir soluk daha kaçtı. Hatta sıçramıştı bile.

Gideon zevk dolu iniltisini bastırmak için dudaklarını ince bir çizgi gibi birbirine bastırmak zorunda kalmıştı. Dokunuşu... Küçük Gideon'a öyle yakındı ki, uzanmak için bileğini biraz kıvırması yeterliydi. Gideon Scarlet'ın oraya uzanmasını, gülümsemesini görmek istediği kadar umutsuzca istiyordu. Ama hepsi için çok erkendi ve Scarlet bileğini kıvırmadan elini çıkarıp tılsımı inceledi.

"Bu ne?" Sesindeki şey hayal kırıklığı mıydı?

"Benimkinin bir eşi değil, orası kesin."

Gideon kendi tılsımını tişörtünün altından çıkarırken kadının bakışı ona kaydı.

"Ah." Eğer az önceki şey hayal kırıklığıysa, yok olmuştu. "Neneden uyumlu kolyeler takmamızı istiyorsun?"

Gideon şimdi onun mutlu mu, üzgün mü, yoksa hasret dolu mu olduğunu söyleyemiyordu. Ya da belki sadece üçünün bir birleşimiydi. Mesela, hediye onu mutlu etmişti çünkü Gideon'ın onu düşündüğü anlamına geliyordu. Mesela, hediye onu üzmüştü çünkü Gideon ona şimdi veriyordu, hâlâ onu hatırlamıyorken. Mesela, hediye onu hasret dolu hale getirmişti çünkü Gideon birlikte olacakları bir gelecek için umutlu görünüyordu.

Scarlet sertçe, "Eee?" diye üsteledi.

Gideon kendini omzunu silkmeye zorladı çünkü cevap veremedi. Amacını mahvetmeden bir cevap veremezdi. Kendi yoluyla, onun için satın almadığını itiraf etmesi canını yakardı. Bir zamanlar paylaşmış oldukları ve belki bir kez daha paylaşacakları şeyin sembolü olmadığını itiraf etmek mi? Onu incitirdi.

"Ne zaman aldın?"

Yine omzunu silkti.

Scarlet öfkeyle kolyeyi boynuna taktı ve Gideon rahatlayarak bağırmak istedi. İşte. Olmuştu, olmuştu işte. Scarlet gözetleyen gözlerden korunuyordu ve Gideon meseleyi üstelemek zorunda kalmamıştı. Gece aniden daha parlak göründü.

"Bu arada, sen onu takarken aptal gibi görünüyorsun. Aslına bakarsan, bir kız gibi görünüyorsun."

Ya da parlak değildi. Sözleri Gideon'ın önceki korkularını onaylıyordu fakat içten içe Scarlet'ın sadece yine ani çıkış yaptığını biliyordu çünkü Gideon'ı anlamıyordu. Ne kadar da ona uygun.

Onu çok iyi tanıyorsun, değil mi? Kendine bile bir cevabı yoktu.

"Eee, nereye gidiyoruz?" diye homurdandı.

Yine omzunu silkti. Cidden bilmiyordu. Onu baştan çıkarmak ve kazanmak için üç buçuk günü –hayır, gecesi– vardı. Onun ve kendi geçmişini öğrenmek için. Bu yüzden, romantik bir yer en iyisi olurdu. Ama neresi?

Scarlet'ı tanımadığı açıktı çünkü onun neyi romantik bulacağına dair hiçbir fikri yoktu. Kuytudaki bir kulübeye mi? Süslü püslü bir otele mi? İç geçirdi. "Her zaman gitmek istediğin ama gidemediğin bir yeri bana söyleme."

"Ah, şimdi konuşmak mı istiyorsun?" diyerek onu böldü. "Hiç sanmıyorum." Scarlet gözlerini kısarak radyoyu açtı ve sert, gümbürdeyen *rock* müziğin sesini açıp koltukta arkasına yaslandı ve pencereye doğru döndü.

Mesaj alınmıştı. Gideon deneyip görebilirdi. Ve iyi şekilde de değil.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Saatler sessizlik içinde geçti. Şey, sessizlik sayılmazdı. Radyo Scarlet'ın sevdiği kalbi sıkıştıran *rock* şarkılarını çalmaya devam ediyordu. Tanrılar aşkına, iPod'unu özlemişti. Kulağındaki kulaklıklarla gözlerini yumabilir ve evindeymiş gibi davranabilirdi. Kalıcı bir evi olduğundan değildi ancak herhangi bir yer, yüzyıllardır sevdiği ve nefret ettiği adamla bu kadar yakın bir yerde olmasından daha iyiydi. Hâlâ çok yoğun bir şekilde özlem duyduğunu artık inkâr bile edemediği bir adam.

Neredeyse inkâr etmek istemiyordu. Ama edecekti. Onu yeniden paramparça etmesi için Gideon'a bir şans daha vermesinin hiçbir yolu yoktu. Ona zevk vermesi ve unutması için.

Gerçi ne kadar utanç verici olsa da, neredeyse pes etmişti.

Gideon ona bir armağan vermişti. Scarlet'ın bugüne kadar gördüğü en güzel kelebekli kolyeydi ve onunkiyle uyumluydu. Adamın cebine ilk uzandığında, aletini avuçlamasını gerçekten *istemediği* için hayal kırıklığına uğramıştı. Sonra kolyeyi görmüştü ve şey, kucağına atlayıp o güzel yüzünün her santimini öpmek istemişti. Her bir pirsingini yalamak ve dilini onunkine sürtmek istemişti. Adamın kollarının kendisine dolandığını ve sıkıca sarıldığını hissetmek istemişti. Sanki yeniden Gideon için bir anlam ifade ediyormuş gibi. Gideon'ın, onun adını kendi tarzında nefes nefese söylediğini duymak istemişti.

Fakat Gideon tüm bu şeyle ilgili neredeyse... rahatsız gibi görünüyordu. Hatta suçlu. Neden? Scarlet'ın düşünebildiği tek sebep, Gideon'ın bu hareketinden çok fazla anlam çıkarılmasını istemediğiydi. Gideon, Scarlet'ın onun kucağına atlamasını ve güzel yüzünün her santimini öpmesini istememişti.

Bu muhtemel görünüyordu. Özellikle de piç herif müziğin sesini kısmaya ve onunla yeniden konuşmaya çalışmadığı için. Belki de adam Scarlet iletişim ağlarını kapattığı için *rahatlamıştı* bile. Ki bu aptalcaydı. Scarlet'ı onunla konuşmak için hapishaneden çıkarmıştı, değil mi? Daha fazla denemeliydi. Scarlet'ın işbirliği yapacağı yoktu tabii. İşbirliği yaptığı anda, Gideon onu yeniden zindana götürmeye çalışacaktı ve Scarlet planladığı gibi onu ekecekti.

Aslında, yarın bunu yapacaktı. Muhtemelen onu kaybettiği için arkadaşları Gideon'a kızacaktı fakat bu Scarlet'ın sorunu değildi. Ayrıca onun yardımı olmadan Avcılarla dolu bir şehre geri dönmek zorunda kalacaktı, ama yine, bu onun sorunu değildi.

Başa çıkılacak yeterince sorunu vardı zaten.

Bunlardan biri hızla yaklaşıyordu.

Güneş doğmaya başladığında Gideon sürmeye devam ediyordu. Scarlet koltuğunda kasıldı, gelmekte olan şey yüzünden ödü kopuyordu ancak durdurmaya gücü yetmezdi. Öncelikle üzerinden bir uyuşukluk akıp geçiyor, gücünü tüketiyor, uzuvlarını ağır bir hale getiriyordu ve başı dönüyordu. Sonra gözkapakları kendi kendine kapandı, kirpikleri birbirine yapışmış gibiydi. Ardından zihnini karanlık doldurdu, ardı arkası kesilmeyen bir örümcek ağı gibiydi –örümcekler, Gideon örümceklerden nefret ederdi, şimdi bunu düşünmesi ne komikti– ve en sonundaysa her şeyi gölgede bırakan ahenksiz çığlıklar takip etti.

Oradan sonrasını iblisi devraldı.

Kâbus neşeyle kahkaha atarak onu insanların ve insan olmayanların zihinlerinin kapı boşluğu gibi olduğu karanlık, sisli bir hükümdarlığa götürdü. Bir kapı açıldığında, bu o kişinin uykuya daldığını ve iblisin

içeri girebileceği anlamına geliyordu. Konum mühim değildi. Mesafe mühim değildi. Zaman aralığı mühim değildi. Yetişkin, çocuk, erkek, kadın olması da mühim değildi. Dehşetle beslenmek dışında hiçbir şey iblis için mühim değildi.

Sadece bir bakışla, iblisle ikisi o kapının kime ait olduğunu, nasıl insanlar olduklarını ve en çok neyden korktuklarını bilirlerdi. Gideon ve aptalca örümcek korkusu gibi diye düşünürken yine gülümsedi. O, kalp atışlarında tek bir değişim olmadan binlerce kişiyi öldürmüş iri, kötü bir savaşçıydı. Fakat bir böcek üzerinde yürüdüğünde neredeyse altına işiyordu.

Scarlet onu suçlayamayacağını düşündü. Kendisi de uyuz edici küçük böceklerden *nefret* ediyordu. Tartarus'taki hücresini durmadan istila ederlerdi, her gölgeden ve duvar çatlağından çıkarlardı. Ve akıl ermez uykularından her uyanışında kendini ısırık izleriyle kaplı olarak bulurdu.

Hücre arkadaşlarının ardında bıraktığı berelerden bahsetmiyordu bile. Ta ki *onların* rüyalarını istila etmeye başlayıncaya kadar.

Onlara bu karanlık hükümdarlıkta her ne yaptıysa, gerçek hayatta da oluyordu ve kendi kanlarından göletlerde, sık sık kayıp uzuvlarla uyanıyorlardı. Hatta bazıları hiç uyanmamıştı.

Kimi istiyoruz? diye sordu iblisi. Aralarındaki en sık sorulan soruydu.

Yıllar içinde birlikte çalışmayı öğrenmişlerdi. Hatta birbirlerinden hoşlanmış, birbirlerine güvenmişlerdi. Tek arkadaşının iblis olduğu zamanlar olmuştu.

"Bir Avcı iyi olurdu," diye yanıtladı. Belki herifi ölümüne korkutabilirlerdi. Bu Kâbus'u hep gösterişli bir ruh haline sokardı. Ayrıca, Avcılara borcu vardı. Gideon'ı incitmek istemelerini umursadığı için değildi, onun için son derece güzel olan bir yemeği mahvettikleri içindi.

Bu eğlenceli olacak. İblis onları ileri doğru sürüklerken daha fazla neşeyle kahkaha attı, kapılar bir bulanıklık halinde yanından geçiyordu.

Durduklarında, Scarlet'ın daha önce görmüş olduğu her kapıdan daha geniş olan açık bir kapının önündeydiler. İçeriden zevkli iniltiler geliyordu, bir kadınla erkeğin yozlaşmış karışımıydı. Etin ete çarpma sesi vardı. "Daha fazla" ve "lütfen" mırıltıları geliyordu.

Demek erotik bir rüyaydı.

"Bu kim?"

Galen. Avcıların Lideri. Umut'un Muhafızı.

Galen. Scarlet kaşlarını çattı. İblis taşıdıkları için Efendilere karşı ordusunu yönlendiren ancak kendisi iblis taşıyan bir savaşçıydı. Çelişki kafa karıştırıcı olsa da onu şaşırtmadı.

Galen ona hep bir insandan çok yılanı andırmıştı. Birkaç defa Gideon'ın Tartarus'a mahkûm getirmesine yardım etmişti ve Gideon onunla yüzleşirken yüzü hep gülüyordu fakat Gideon arkasını döndüğü anda Galen'ın öfkeli bakışları Gideon'ın sırtını deliyordu.

Gideon, Galen'ın sayesinde tanrıların gözüne girmek için bir yol bulduğunu ve ödül olarak da Scarlet'ın özgürlüğünü isteyeceğini ona anlattığında, Scarlet her ne planlıyorsa yapmaması için ona yalvarmıştı. Elbette, Gideon onu dinlememişti. Başarısıyla ilgili çok kendinden emin, çok umutluydu.

Scarlet, Gideon'ın başarısızlığındaki payı yüzünden çok, çok uzun zamandır Galen'a "teşekkür" etmek istiyordu ancak kendine bunu yapma iznini vermemişti. Bu Gideon'a yardım ederdi ve Scarlet bunu istememişti.

Fakat şimdi, göğsüne dayanan kolye tenini yakarken, olasılığa o kadar da aldırmadı.

Hazır mısın?

Yavaşça sırıttı. "Haydi yapalım şu işi."

İçeri girdiler, rüyayı gören kişi tarafından görülemeyen bir hayaletti ve Scarlet aniden duyduğu şeyin kanıtını izliyordu. Galen uzun ve kaslıydı, sarı saçları ve mavi gözleri vardı. O gözler altındaki güzel, sarı saçlı bir dişiye bakıyordu. Dişiyi banyo lavabosuna daya-

mış, heybetli beyaz kanatlarını açarak kadının etrafına sarıp tüylü bir sığınak yapmıştı.

Kadının üzerindeki giysi çenesine kadar sıyrılmış, büyük -cidden büyük- göğüslerini açığa çıkarmıştı. Galen hevesle onlara yumuluyordu. Galen onun içine gömülürken kızın külotu bileklerindeydi, maksimum haz üretmek için kalçası kıpırdıyordu.

Adamın pantolonu sadece belinden açıktı, o yüzden Scarlet onun çok az yerini gördü. Ne fenaydı. Düşmanının aletinin boyutu ve kıçının sertliğiyle ilgili Gideon'a sataşabilirdi.

Kâbus huşu içinde, *ne çok korku var*, dedi.

"Anlat bana." Scarlet kendisi istemediği sürece rüyadaki Galen'ın onu duyamayacağını bildiği için yüksek sesle konuştu.

Yalnız kalmak. Yenilgiye uğramak. Çaresizlik. Başarısızlık. Dikkate alınmamak. Unutulmak. Ölmek.

Garipti. Adam Umut iblisini taşıyordu. Daha iyimser olması gerekmez miydi? Önemli değildi. Scarlet rüya banyonun içine girdi, Galen onun sesinden olduğu gibi varlığından da bihaberdi ve Kâbus'un sahneyi yeniden doldurmasına izin verdi.

"Onu yaratıldığına pişman et."

Zevkle.

Aniden, kıvranan, inleyen kız bir adama dönüştü. İnsandı.

Galen hareket etmeyi kesti. Hatta bağırıp sıçrayarak uzaklaştı, hareketiyle birlikte kanatları titriyordu.

Scarlet kahkaha attı. Ah, bu eğlenceli olacak. "Daha çok."

Banyonun yerine uzun, karanlık bir tünel belirdi ve insan yok oldu. Galen döndü, çılgın bakışları yeni çevresini araştırıyordu, kanatlarının uçları duvarlara sürtüyor ve eşeliyordu.

"Neler oluyor?" dedi kulak tırmalayan bir sesle. "Neredeyim?"

Sözleri yankılandı ama o kadardı, tek ses oydu. Umutsuzca yanıt arayarak kendine gelip ileri doğru koştu. Tünel sonsuzluğa uzanıyordu,

görünürde bir sonu yoktu. Paniği ikiye katlandı, takıldı, sıcak solukları çıkıyor ve bedeninden ter akıyordu.

Leziz. Kâbus kahkaha attı. *Tadı çok güzel.*

Scarlet, "Daha çok," dedi tekrar.

Bu onuru sen ister misin?

Paylaşmak önemsemektir, diye düşündü. "Evet, lütfen."

Onu sınıra kadar götür ve bir gün ona neler olabileceğini göstereyim. Ah, korkusu... diğerlerinin hiçbiriyle karşılaştırılamaz.

Scarlet kendisinin cisimleşmesine izin verdi, yine de zorlu savaşçıya gerçekte nasıl göründüğünü göstermedi. Yansıttığı görüntü bir zamanlar Tartarus'tayken tanıştığı ufak bir kıza aitti. Tek bir gün için, çocuğun hücrenin içine girmesine izin verilmişti. Fate adında ufak bir kızdı.

Herkes ondan korkmuştu çünkü Fate'in söylediği her şey gerçek çıkmıştı. *Her şey.* O yüzden Yunanlar onu çabucak ölüme yollamıştı, zavallı şey.

Fakat o tek gün için, Scarlet'ın arkadaşı olmuştu.

O tek konuşmaları sırasında Fate, "Eğer gördüğün şeye inanırsan kocanı kaybedeceksin," demişti.

Elbette Scarlet gördüğü şeye –Gideon'ın yokluğuna– inanmıştı, yani elbette Scarlet onu kaybetmişti.

Çok, çok uzun yıllar geçmişti. Galen Fate'i belki hatırlardı belki de hatırlamazdı.

Her iki türlü de... *oyunlar başlasın.*

Fate gibi, Scarlet lekeli bir tunik giyiyordu, son derece masum iri, mavi gözleri ve sonsuza kadar hüzünle bükülmüş bir ağzı vardı. Kırmızı saçları ayak bileklerine kadar bukle bukle iniyordu.

Galen'ın birkaç santim önünde belirdi. Nazikçe, "Gel," dedi ve ufak, çamurla kaplı elini uzattı. "Seni neyin beklediğini görmelisin."

Adam kendi ayağına takıldı ancak ona çarpmadan önce durdu, hâlâ nefes nefeseydi ve terliyordu. "Sen kimsin?"

Gideon kadar unutkandı demek ki. Fakat bazen cehalet Scarlet'ın yararınaydı. Sıklıkla insanların hayal ettiği şeyler, Scarlet'ın onlara söyleyebileceği herhangi bir şeyden çok daha kötü oluyordu.

"Gel," diye tekrarladı. "Görmen lazım."

"Ben... Evet. Pekâlâ." Galen titrek bir şekilde avcunu onunkine yerleştirdi.

Scarlet onu koridordan aşağı yönlendirirken, Kâbus resmen zihninde sıçrayıp duruyordu. En sonunda bir ışık belirdi; belirmesini Scarlet istediği için tabii ki. Ve o ışığın önemi boşa gitmedi. Bir kez daha, adamın korkusu aniden arttı.

Hatta elini ondan kurtarmaya bile çalıştı, fakat Scarlet daha sıkı tuttu, göründüğünden daha güçlüydü. "Görmen gerek," dedi adama. "Bilmelisin."

Işığa ulaştılar ve orasının bir savaş meydanına tepeden bakan bir uçurum olduğu ortaya çıktı. O savaş alanında erkek üstüne erkek, kadın üstüne kadın, ölümden ve yıkımdan bir okyanus uzanıyordu; her beden kanlı, hareketsizdi. Ve her birinin bileğinde sonsuzluk sembolü vardı. Avcıların işareti.

Tam ortalarında Galen vardı. Hâlâ ayakta duruyordu, gerçi o da kanlı ve yaralıydı. Beyaz tüylü kanatları açıktı, fakat kırılmış oldukları belliydi. Adamın gücü tükeniyordu, çarpışan dizleri pes etmek üzereydi.

"Hayır. Hayır!" Yanında, titrek rüya Galen dizlerinin üzerine düştü, etrafından toz bulutu kaldırdı.

Savaş alanında, her zamanki gibi tehditkâr havasıyla Gideon adama doğru yürüdü. Mavi saçları güçlü rüzgârla etrafında dans ediyordu ve pirsingleri güneş ışığında parlıyordu. Ağzının kenarından kan akıyordu, dudağındaki halka sökülmüştü. Tek elinde uzun, keskin bir kılıç tutuyordu. Diğerindeyse bir tabanca vardı.

Kahkaha atarak silahını ortadaki Galen'a çevirdi ve ateş etti. Avcıların lideri geriye doğru savrulup kıçının üstüne düştü, Gideon bastırmaya devam ederken Galen doğrulmaktan acizdi.

Yanındaki Galen yeniden, "Hayır!" diye bağırdı. "Ayağa kalk. Dövüş onunla! O iblis kızın zehirli ısırığından düşmanımın ellerinde can vermek için kurtulmadım."

Dövüşmedi, Gideon'ın kılıcını kaldırmasına ve indirmesine izin verdi. Galen'ın başı kesilerek vücudundan ayrıldı.

"Hayır! *Hayır!*" Gök mavisi gözleri Scarlet'ınkileri buldu, derin bir umutsuzluk taşıyordu. Yüzü solgundu, derisinin altındaki mavi damarlar dikkat çekecek şekilde belirgindi. "Bana bunu değiştirebileceğimi söyle. Bana bunun kaderim olmadığını söyle."

Scarlet o tatlı, küçük kız sesiyle, "Yalan söylememi mi diliyorsun?" dedi.

Elleri yanında yumruk halini aldı, onu bekleyen şeye karşı işe yaramaz silahlardı. "O zaman bunu bana niçin gösterdin? Niçin?"

"Çünkü..."

Scarlet bir sarsıntıyla uyanıp doğrularak oturdu, rüyadaki Galen gibi soluk soluğaydı. Lanet olsun. Onunla işi bitmemişti ama Scarlet'ın oradaki zamanı sona ermişti. Ve on iki saat boyunca geri dönüş olmayacaktı.

En azından Kâbus tatmin olmuştu. İblis, Galen'ın dehşetinden beslenmişti, öyle bir dehşetti ki herhangi bir insanın hissettiğinden çok daha yoğundu ve şimdi aklının arka kısımlarına geri çekiliyordu.

"Güzel değil. Uyanık değilsin."

Gideon.

Sesi üzerinden süzülüp içine girerek onu yaktı. Öfkeyle, şehvetle. Hoşça kal eğlenceli rüya dünyası, merhaba nefret edilen gerçeklik.

"Neredeyiz?" diye sorarken yeni çevresini inceliyordu. Gideon'ın önündeyken uykuya dalmıştı -yine- ve onun da fırsattan istifade ettiği açıktı.

"Boktan bir yerde."

Scarlet bir otel odası yerine, kendini bir ormanda buldu; güneş koyu mor gökyüzünde batıyordu. Soğuk bir yosun tabakanın üzerinde

uzanıyordu ve yanında doğal, fokurdayan bir kaynak vardı. Hâlâ Gideon'ın ona verdiği elbiseyi giyiyordu ama Gideon en azından kelepçeleri çıkarmıştı.

Scarlet arabadaki müziğin sesini açmadan hemen önce Gideon ona en romantik bulduğu şeyi sormaya çalışmıştı. Scarlet yanıt vermemişti, o yüzden Gideon'ın tahmin yürütmek zorunda kaldığı belliydi. Ve Scarlet'ı afallatan bir şekilde, piç kurusu doğru tahmin etmişti. Bu harikaydı. Gece kuşları cıvıldıyor, yabani çiçeklerin kokusu havayı dolduruyor ve Gideon ihtişamlı bir şekilde mora boyanmış ışıkla yıkanıyordu.

Şu anda, Gideon ondan sadece birkaç santim ötede oturuyor, bir ağacın gövdesine yaslanıyordu. Bir tutam saç alnına düşmüştü ve tıpkı önceki gibi, Scarlet o tutamı yerine itme dürtüsünü bastırmak zorunda kaldı. Bebek mavisi gözleri Scarlet'ın üzerinde geziniyor, onu dikkatle inceliyor, oyalanıyor, onun tadına varıyordu. Hatırlamaya mı çalışıyordu?

Elleri kucağında yumruk olmuştu. Kendini Scarlet'a uzanmaktan alıkoymaya mı çalışıyordu?

Tanrılar yardımcısı olsun ama Scarlet bu adamın onun vücuduna neler yapabildiğini tam anlamıyla biliyordu; elleriyle, diliyle. Saniyeler içinde Scarlet'ı kıvranıp yalvartabilirdi.

Adamın cazibesiyle savaş. "Beni bıraksan da olur." *Ya da mesela, bilmem, en sonunda sen onu ekebilirsin.* "Benimle olmaktan hiç keyif almayacaksın."

"Haklı olduğuna eminim."

Yüceler yücesi. Bu adam cidden onunla yatmayı düşünüyordu. Scarlet'ın şartlı teslimi konusunda son derece kendinden emindi. Neden, ah, neden bu kadar seksiydi?

Gözlerinde toplandığına emin olduğu arzuyu görmemesi için gözlerini kıstı. "Beni cevap almak için çıkardın, o zaman niçin romantik anlamda yumuşamam için bu kadar çaba harcıyorsun?

Yumruklarınla konuşturmaya çalışsan daha çok şansın olur." Güzel. Sesi soluk soluğa değil de, öfkeli çıkmıştı.

"Onu zaten düşünmedim."

Gideon ona vurmayı mı düşünmüştü? Bu... bu...

"Ve kendimi buna kesinlikle ikna edebildim."

Ah, canım.

Tanrılar aşkına, gerçekten gerzekti, adam onu dövmemeye karar verdiği için yağ gibi eriyordu. Sonra da şahdamarına çatal saplamamaya karar verdiği için meleklerin şarkılarını duyardı. "Ne yaptığın önemli değil, başarısız olacaksın." Bunun bir blöf olmaması için parmaklarını çaprazladı.

"Tüm istediğim birbirimizi yeniden öğrenmemiz olsa bile mi?"

Evet. Hayır. Ahhh!

Hey. Yumuşamak yok. "Birbirimizi *unutmakta* da yanlış bir şey yok."

Gideon bacaklarını uzatırken dişlerini sıktı, ayak bilekleriyle Scarlet'ın dizlerini sıkıştırdı ve ayaklarını sert, *gittikçe büyüyen* aletine doğru tehlikeli bir şekilde yaklaştırdı. Ne yazık ki –ah, neyse ki– pantolonu tensel teması önlüyordu. Bu yüzden o düşük belli pantolondan nefret etti; seviyordu, lanet olsun.

Gideon, "Ee bugün kim değilsin?" diye sorarak bilgece konuyu değiştirdi.

Canını yak. Bu ağır baştan çıkarışı durdurmasını sağla. "Scarlet... Reynolds." Scarlet, sanki bu düşünce onu keyiflendirmiş gibi titredi. "Evet. Bugün biraz Rye-Rye modundayım."

Gideon bir saniyeliğine dişlerini göstererek çenesini öne çıkardı. "Evli değil miyiz?"

"Tabii, öyleyiz," dedi Scarlet. "Ancak aklımda seni Ryan'la aldatıyorum."

Şimdi adamın pembe dilinin ucu dudaklarının arasından göründü, sanki çiğneyip koparmaya niyetli gibiydi. "O kadar eğlencelisin ki."

"Şaka yaptığımı kim söyledi?"

Scarlet gözlerini kırpamadan Gideon üzerindeydi, onu yosuna doğru bastırırken göğsü onunkine yaslanıyor, ağırlığı onu sabitliyordu. "Beni fena şekilde *sinirlendirmiyorsun*."

Omurgasından aşağı bir ürperti akıp gitti, göğüs uçları ona ulaşmaya çalışarak elbisesine dayandı. Scarlet onu üzerinden atabilirdi; yeterince güçlüydü, yeterince yetenekliydi ama yapmadı. Gideon'ın tişörtünün yakasını kavrayarak onu yerinde tuttu. Şiddetle arzuluyordu... "Şey, eğer fark etmediysen söyleyeyim, sen beni fena halde *sinirlendiriyorsun*."

Gideon nefes alıp verirken burun delikleri şişip iniyordu. "Konuşmaya devam et, sana meydan okumuyorum."

Kapa çeneni demek istiyordu. "Yoksa ne olur?" Öyle lanet şekilde güzel kokuyordu ki, tıpkı misk ve cezbedici baharat gibi. Ondan sıcaklık yayılıyor ve Scarlet'ı sarmalıyor, kurnaz bir sarılışla etrafını çevreliyordu.

"Yoksa..." Adamın bakışları dudaklarına indi. Öfkesi sönüyor gibiydi, onun yerini daha sıcak, daha ihtiraslı bir şey alıyordu. O hırıltılı soluklar hiç yavaşlamadı ve onların arasında, "Sen öyle inanılmayacak kadar... çirkinsin ki," dedi. Son kısım tereddütle söylenmişti, sanki ona söylemeye çalıştığı şeyi anlamamasından korkuyordu. "Bana acı çektirmiyorsun. Bir sürü şey için açlık çekmemi sağlamıyorsun. Edepsiz şeyler. Ahlaksızca şeyler."

Öp onu.

Hayır, sakın cüret etme.

Bedeni ve zihni arasında bir savaş alevlendi. Eğer onu öperse, takip edeceğinden emin olduğu şeyi durduramazdı. Gideon'ın dudakları onunkilerle bir defa buluşursa, Scarlet kaybolurdu. Adamın tadı onu uyuşturuyordu, bedeni onu bağımlı yapıyordu. Onunla birlikteyken hep öyle olmuştu.

Ve şimdi, istiyordu ama alamazdı. Gerçek anlamda olmazdı. Fakat tek bir keyifli gece için, yine ona ait olacaktı. *Her* bedel buna değerdi. Ayrıca bonus olarak: Başındaki belaları unutabilirdi, onu beklemekte olan yalnız geleceği unutabilirdi.

Unutmak. Yanlış kelimeydi. Scarlet artık direnmek için kendini ikna etmek zorunda kalmadan kasıldı. "Kalk üstümden."

"Seni incitmek istiyorum," diye fısıldadı, sıcak nefesi teninde geziniyordu. "Durmamı söyle."

Ona zevk vermek istediğini ve Scarlet'ın tek yapması gerekenin başlaması için ona izin vermesi olduğunu söylüyordu. Hâlâ istediği, ihtiyaç duyduğu ancak asla gücünün yetmediği şeyi önlemek için umutsuzca bir hamleyle başını iki yana salladı. "Hayır. Yapmayacağım."

Bekle. Hayır, ona durmasını söylemeyecek miydi? Ahh!

Gideon, sanki Scarlet'ın tam olarak bunu söylemesini umuyormuş gibi yavaşça *-ah nasıl da ahlaksızca-* gülümsedi, Scarlet'ın ne demek istediği umurunda değildi. "Ne kötü," dedi. Ve sonra Scarlet'ın dudaklarına alev alev yakan bir öpücük kondurdu.

ALTINCI BÖLÜM

Gideon sersemleyerek, yukarıdaki yüce tanrılar, diye düşündü. Bu kadının –onun kadınının– tadı olgun meyveler gibiydi, tenine yıldırım değiyormuş gibi hissettiriyordu ve Gideon dilini kıvırarak onunkine sürterken kadının çıkardığı sesler, şu ufak kesik solukları eroinin ambrosiayla birleşmiş hali gibiydi. Bağımlılık yapıcı, akıl bulandırıcı, çok yoğun.

Gideon onu yere bastırıp, bacaklarını bacaklarının arasına yerleştirmişti ve ereksiyonu kadının uyluklarının birleşim yerine dayanıyordu. Kadının göğüslerini yoğurmak istiyordu. Tanrılar, bunu nasıl istiyordu. Fakat o kadarı çok hızlı olurdu. En azından Scarlet için. O yüzden yapabileceği tek şeyi yaptı. Scarlet'ın bileklerini kavrayarak başının üzerinden yere sabitledi, böylece etkili bir şekilde kendi hareketlerini de kısıtlıyordu.

Hataydı. Elbette bu hareket kadının belinin yay gibi kıvrılmasına sebep oldu ve göğüsleri arasındaki ufak mesafe kapandı. Kasa karşılık yumuşak, şehvetli göğüsler. Scarlet'ın meme uçları öyle mükemmel şekilde sertti ki Gideon'ın göğsünde hissettiği en leziz sürtünmeyi yaratıyor, adamı farkındalığın yeni bir seviyesine fırlatıyordu.

Scarlet'ın neşesinin ve mutluluğunun kendisininkinden daha önemli olduğu tehlikeli bir seviyeydi.

Yine de onu serbest bırakmadı. Bunun için çok geçti. Daha fazlasına sahip olmalıydı. Eğer o göğüs uçlarında parmak uçlarını gezdiremeyecekse, eğer onlara dilini değdiremeyeckse, o zaman kendini onlara doğru sürtmeye devam etmek zorundaydı. Ayrıca bir bonus olarak, her ufak hareketiyle birlikte aleti onun özüne sürtünüyor, ikisinin de ürpermesine ve inlemesine neden oluyordu.

Genellikle öpüşmekle işi olmazdı. Belki de sebebi asla istediği şeyi söyleyememesiydi; yalan söylemek ve aksini talep etmek zorunda kalıyordu. Tatlı ve masumca olmasını istemek zorunda kalıyordu. Nazik ve hassas olmasını istiyordu. Ancak Scarlet'layken, hiçbir şeyi istemesine gerek yoktu. Scarlet ona öylece, sert ve ıslak şekilde verdi. Derin ve yoğun. Kadın onu ısırdı, dilini emdi, dişlerini sürttü. Ve Gideon doyamadı.

Kadını sonsuzluk kadar öptü. Böcekler öterken ve ay gökyüzündeki yerini almak için savaşırken öptü. Soluğu kesilene kadar öptü. Scarlet altında kıvranana, bacaklarını etrafına dolayıp onu sıkana, sessizce daha fazlası için yalvarırken onu dişleyene kadar öptü.

Ve yine de, tüm bu süreçte, Scarlet mesafeli görünüyordu. Sanki gerçek anlamda onunla değilmiş gibiydi. Sanki bir parçasını geride tutuyormuş gibi.

Haydi oradan.

Gideon mesafeye müsamaha göstermezdi. Ona çok fazla baskı yapmak istemeyebilirdi fakat öpüşmeleri sona erdiğinde ondan başka bir adamı düşünmeyecekti. Gideon'la evli olduğu için mutlu olacaktı. Onun hayalini kuracak, onu herkesten daha çok isteyecekti.

Yüzlerce yıl kadar önce aralarındaki şey böyle miydi? Coşkulu ateşle yoğrulmuş tüketici ihtiyaç, bastırılamaz sızılarla mı birleşiyordu?

Gideon kadının bir elini bıraktı ve Scarlet anında parmaklarını onun saçlarının arasından geçirdi, tırnakları kafatasına saplanıyordu. Gideon'ı kanatacak kadardı. Evet, evet. Daha çok. Belki de ona *birazcık* daha baskı uygulayabilirdi. Ancak bunu yaparken öpücüğü feda

etmek zorundaydı. Ağızları bu şekilde dayanırken doğru düzgün düşünemezdi.

Gideon inleyerek ağzını onunkinden ayırdı. Scarlet sanki acı içindeymiş gibi gözlerini sımsıkı yummuştu. O dudaklar şişkin, kırmızı ve nemliydi. Gideon kendine hâkim olamayıp nemi yalayarak uzaklaştırdıktan sonra, elbisesini yukarı doğru sıyırıp kadının külotunu, karnını ve en sonunda da göğüslerini ortaya çıkardı. Gideon ona sutyen vermemişti. Scarlet'ın onun yanında otururken, kendi tenini ve onun meme uçlarını sadece ince bir parça kumaşın ayırması fikri çok hoşuna gitmişti.

Göğüsleri mükemmel ölçüdeydi, bir avuçtan biraz azdı ve o meme uçları dudakları gibi kırmızıydı. Başını eğerken ağzı sulandı. Ve yüce tanrılar, o ufak böğürtlenlerden birini ağzına çekip emmek ilahi bir deneyimdi. Dili temas ettiği anda, Gideon'ın bütün bedeni içten dışa doğru alev almış gibi hissettirdi. Kanı, organlarını küle dönüştürdü. Küle dönmüş organları, kemiklerini akışkanlaştırdı ve o akışkan kemikler, derisini kavurarak ardında kabarcıklar bıraktı.

Scarlet de aynı eritici hissi tecrübe etmiş olmalıydı ki haz dolu bir çığlık patlatıverdi. "Yemin olsun", "aklımı kaybediyorum" tarzında bir haz çığlığıydı. Gideon buna bayıldı, acayip zevk alıyordu. Ancak kadının çığlığını bin tane çığlık daha takip etti. Fakat onlar hazdan kaynaklanmıyordu. Onlardan korku ve acı sızıyordu.

Boğuk bir sesle, "Gideon," dedi.

Gideon bir kez daha başını kaldırdı. Scarlet'ın gözleri hâlâ sımsıkı kapalıydı ancak şimdi ağzı sımsıkı, acı dolu bir çizgi halini almıştı. Kadının kulaklarından ve ağzından çıkan yoğun karanlık gölgeler başının çevresinde dönüyordu.

Gideon bunun onun iblisi olduğunu fark etti.

Gideon bedeninin ve hareketlerinin kontrolünü yüzyıllar önce kazanmış olduğundan, Yalan hayalet gibi bir eşlikçi olmuştu. Orada olsa da zorlukla fark edilirdi. Şey, son zamanlara kadar. Scarlet'tan

önce, iblis onunla nadiren açıkça konuşur ya da varlığını fiziksel olarak gösterirdi. Bunların yerine, iblisi onu çoğunlukla dürtüyle yönlendirmişti.

Scarlet için bu bir dürtü değildi. Bu alabildiğine bir gösteriydi. Ve Gideon'ın ne yapacağına dair tek bir işareti bile yoktu.

"Bunu nasıl daha kötü hale getirebilirim, şeytan?" Gideon ondan uzaklaşmaya, yapabileceği herhangi bir şekilde onu rahatlatmaya çalıştı, hatta bu artık onunla öpüşmemek anlamına geliyor olsa bile. Fakat sonunda Scarlet'ın gözkapakları açıldı, irisleri parlak kırmızı rengiyle parlıyordu ve Gideon'ın tişörtünü kavrayarak onu geri çekti.

"Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?" Kelimeler sert bir hırlamadan ibaretti ve altında tüm şu ahenksiz çığlıklar seriliydi, bir çeşit kötü niyet gelgiti gibi. "Bizi iyi dinle. Eğer durmaya cesaret edersen seni cezalandırırız."

Biz. Yaparız. İblisi olaya *o kadar* dahil miydi? Bu kadar büyük bir kısmı mıydı? Ta-mam. İlk üçlüsü değildi ama kesinlikle en garibiydi. Ancak hayrete düşecek vakti yoktu.

Scarlet Gideon'ın tişörtünün ortasına tek parmağını taktı, kumaşı yırtarak göğsünü açığa çıkardı. Avucunu adamın pirsingli meme ucunda açtı ve dudaklarını yaladı. "Daha çok," diye inleyip ona doğru yükseldi.

Kadınlığı aletine sürttüğünde, geri kalan kanı da Gideon'ın beynini terk etti. Hatta aletinin ucu pantolonunun belini zorluyordu. Scarlet'ın tepesinde hâlâ gölgelerin dolanıyor olması, hâlâ aralarında çığlıkların yankılanıyor olması bile Gideon'ın cesaretini kırmakta başarısız oldu. Bu kadına karşı arzusu fazlasıyla büyüktü. Onun da daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Kendine, *seks yok*, dedi. Henüz değil. Hâlâ bunun onu çok kısa sürede çok fazla zorlamak olacağını düşünüyordu. Daha sonrasında hata yaptığı için ağlamasını, Gideon'ın ondan yararlandığını iddia

etmesini ve bunu kendini ondan daha çok uzaklaştırmak için bahane olarak kullanmasını istemiyordu.

"Orada öylece oturuyorsun. Acele et!"

Daha şimdiden, açıkça tutku sarhoşuyken Gideon'ın performansıyla ilgili şikâyet ediyordu. Bunun ilk olduğunu söylemek isterdi ama yapamazdı. Çoğu kadın onun *"yapabildiğin kadar hızlıca gir, orgazm ol ve et, sonra ayrıl"* mantığından şikâyet etmişti.

"Gideon! İtaat et."

"Tabii, tabii. Bana önce neyi istediğini gösterme." Gideon hemen harekete geçmedi elbette ancak Scarlet'ın kendi göğüslerini yoğurmaya başlamasını izledi. Tıpkı onun yapmak için yanıp tutuştuğu gibi. İpeksi siyah saçlardan tutamlar omuzlarına doğru döküldü ve sanki kadını gıdıklıyormuş gibi parmaklarının etrafında kıvrıldı.

Scarlet tek eliyle aşağı doğru uzanarak güzel mavi külotunu geçip ıslak sıcaklığına girerken gözkapakları yarı yarıya kapandı ve dişleri alt dudağına saplandı. Tanrılar, bu kadın seksiydi. Karnı bu zamana kadar gördüğü en şehvetli oyuğa sahipti ve bacakları da en ateşli bacaklardı.

"Bu senin için yeterli mi? Sana gösterdim işte, lanet olsun, şimdi sözünü tut."

En sonunda, Gideon hareket etti. Uzandı, elbisesini kavrayıp çekerek başından çıkardı ve kenara fırlattı. "Dizlerini birleştir," derken sesi çatallaştı.

İlk önce Scarlet itaat etti ve bacaklarını ona kapadı. Gideon dizlerine baskı uygulayarak onları açmaya çalıştığında ne yaptığının farkına vardı ve bacaklarını açıverdi. Gideon'a istekli bir halde kendini açıyordu. Kadının kalçası ileri geri hareket ediyor, bir şeyler yapması için Gideon'a yakarıyordu.

Bir an için, Scarlet'ın görüntüsünün keyfini çıkardı. Onu daha önce böyle görmüştü. Ruhunun derinliklerinde bunu biliyordu, biliyordu işte. Bu görüntü yeni görünmüyordu ama kendisinin bir

parçası öyleydi. İçinin derinliklerinde gizliydi ama oradaydı. Yine de külotunu kenara çekip parmaklarını kendisinin olmak istediği yere soktuğunda ve başını eğerek dilini kadının kaygan sıcaklığında gezdirdiğinde aldığı tat yeniydi. Kesinlikle bununla ilgili hatırası yoktu.

Ve ne büyük kayıptı. Böyle tatlı, böyle sarhoş edici bir tat daha yoktu. Scarlet onun ağzını doldurarak her duyusunu istila etti, her hücresini damgaladı.

"Gideon. Lütfen. Lütfen, lütfen, lütfen." Scarlet. *"Daha fazla. Hemen!"* Scarlet'ın iblisi. Şimdiden aralarındaki farkı söyleyebiliyor olması komikti.

Fakat Gideon'ın daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. Karnının üzerine uzanarak yüzünü onun bacaklarının arasında tuttu ve hararetli beyninin onu zindanında bulduğundan beri hayal ettiği her şeyi yaptı. Yaladı, emdi, dişledi, en tatlı şekillerde dilini ona soktu, derinlerine gömülüp her damlasının tadına vardı.

Bu yeterli olmadığında, parmakları oyuna katıldı. Önce biri, sonra ikisi. Üçü onu esnetti ve Gideon onu incitmekten korktu, o yüzden Scarlet ona ahşana kadar istediğince vakit harcadı. Ve kadın alıştığında Gideon'ın parmaklarına resmen coşkuyla binerek ona doğru yükseldi, saçını çekti, kafasını tırnakladı. Gideon buna yine bayıldı. Doyamadı. Sonsuza kadar sürmesini istedi.

Daha fazlasını yapmak istedi. Her şeyi yapmayı. Diğerlerine yapmanın sadece hayalini kurduğu ama iblisi yüzünden yapamadığı şeyleri. Ahlaksızca olan, çoğu kadının muhtemelen utanıp kaçacağı şeyleri. Lanet olsun, büyük ihtimalle çoğu adam da utanıp kaçardı. Fakat Gideon çoğu insanın bilincine varamayacağı şeyleri görmüş ve yapmış bir savaşçıydı. Çok, ama çok uzun zamandır yaşıyordu ve normal şeyler sıkıcı geliyordu.

Belki Scarlet ona dilediği her şeyi yapması için izin verirdi. Hatta belki bundan zevk bile alırdı. Scarlet de uzun süredir yaşıyordu. Fakat geçmişi, yüzlerce yılı bir köle olarak geçirmiş olması hesaba

katılırsa, nefret de edebilirdi. İki türlü de olsa, şimdi zamanı değil, diye kendine hatırlattı.

Bu, Gideon'ın o hazır olmadan daha fazlasını yapmayacağını ona temin ederken birbirlerini doyuma ulaştırmakla ilgiliydi. Fiziksel olduğu kadar zihinsel olarak da. Scarlet'ın ona güvenebileceğiyle ilgiliydi. Bedeniyle. Sırlarıyla.

Yalan mıydı? Aniden, artık bilmiyordu.

"Gideon, Gideon. Evet, bu hoşuma gitti. Durma. Her ne yapıyorsan... tanrılar, bayıldım."

Daha bitik kelimeler hiç dile getirilmemişti. Scarlet gittikçe yaklaşıyordu, bedeni kasılıyor, bitişe hazırlanıyordu.

Bensiz olmaz, diye düşündü. Gerçi kendini sıvazlarken kadının elinin aletinin çevresini sarmasını, onu okşamasını, hatta belki hayalarını avuçlayıp çekmesini istedi. Bir kez daha onu yalamaya başlarken, aletini aşağı yukarı hareket ettirdi; tutuşu sağlam, kaydırışı kendinden emin ve *bu kadın* için ıslaktı. Tanrılar, evet. Bu iyiydi.

Tıpkı parmaklarıyla yaptığı gibi dilini de derine daldırdı ve aynen öylece, genç kadın patlayıverdi. İçindeki duvarlar üzerine kapanarak Gideon'ı tutsak etti. Dizleri şakaklarını sertçe sıktı ve Gideon kafatasının çatlayabileceğini düşündü. Umursamadı. Bunu Scarlet'a o yapmıştı, ona bu hazzı o vermişti. Onu kontrolünün sınırından itivermişti.

Kadının doyumunun tatlılığına varırken Gideon'ın üzerinden gurur ve sahiplenicilik taştı. Aletindeki elinin hızını, yoğunluğunu artırdı ve kadının üzerine çıktı, tek elini omzunun yanına dayayarak onu ezmesini engelledi. Scarlet'ın gözleri hâlâ yarı kapalıydı ve hızla soluk alıp veriyordu. Alnında ter ışıldıyordu ve şişmiş ağzının kenarından bir damla kan süzülüyordu. Genç kadından saf bir memnuniyet havası yayılıyor olsa da göğüs uçları hâlâ sertti.

Benim, diye düşündü ve sonra o da sınırdan aşağı yuvarlanarak tohumlarını kadının karnına akıttı. Belki ondan öteye fışkırtmalıydı

ancak boğazına bir kılıç dayanmış olsaydı bile dönecek gücü bulamazdı. Onu seyretmekle meşguldü ve evet, tohumlarının onun üzerinde olma düşüncesinden hoşlanmıştı. Bir damga gibi. Sonuçta, bu sadece adil olandı. Onun esansı da Gideon'ın içindeydi, içinde yüzüyordu.

İşte *şimdi* kendine engel olamayarak üzerine yığıldı, onu eziyordu, son damla onu tamamıyla kurutmuştu. Hiç enerjisi kalmamıştı. Nefesini bile toplayamadı ama zihninin yapmak istediği tek şey tüm olanları tekrar yaşamaktı. Görüntüler, sesler, tatlar, hisler.

Muhtemelen Scarlet için de aynısı geçerliydi, aklı yaşananlarda kalmış, kalbi ona karşı yumuşamıştı. Artık Gideon ona her şeyi sorabilirdi ve Scarlet ona gerçeği anlatırdı, bundan emindi.

Scarlet, "Kalk üzerimden, seni koca kütük," diyerek onu kenara itti.

Bir dakika. Ne?

Gideon onun sertliğiyle şaşkına dönerek sırtüstü döndü, doğrulan kadına bakıyordu. Artık etrafında gölgeler dolanmıyordu ve acı dolu çığlıklar ölmüştü. Scarlet sırtını ona dönük tutarak fokurdayan su kaynağına doğru yürüdü. Dövmelerinin detaylarını göremeyeceği kadar karanlıktı.

Bir dahaki sefere, o dövmeleri öpeceğim. Ama ah, kalçasının çizgilerini görebiliyordu ve şey, lanet olsun. Dört hece: *Mü. Kem. Mel. Lik.* Sıkı, avuçlanmak için yaratılmış. *Niye onu avuçlamadım?*

Onun eğlence bölgesine odaklanmış ve geri kalan her şeye ilgisini kaybetmişti. Yine, *bir dahaki sefere,* diye düşündü.

Scarlet tek kelime etmeden suya girip omuzlarına kadar içine gömüldü. İşte o zaman en sonunda onunla yüz yüze geldi, gerçi bakışları hiç onunkilerle tam anlamıyla buluşmadı.

"Senin, ah, toparlanma süren pek yavaşmış," dedi kadına. Doğrulup oturdu ve tek elini karışmış saçlarının arasından geçirdi.

Scarlet keskin bir şekilde, "Şey, toparlanacak pek bir şey yoktu," diye yanıtladı.

Gideon'ın gözleri şaşkınlıkla kocaman açıldı, sonra gücenmiş şekilde kısıldı. Küçük şımarık cidden gitmiş, pek de zarif olmayan bir şekilde deneyimin onun için iyi olmadığını söylüyordu. Yalan söylüyordu. Elbette. Ve bunu ona söylemesi için iblisine ihtiyacı yoktu. (Ki piç zaten söylemiyordu.) Scarlet fena halde kendinden geçmişti. Kıvranmış ve çığlık atmıştı. Lanet olsun, daha fazlası için yalvarmıştı.

Gideon kaşlarını çatıp ayağa kalkmak için sıçradı ve dizlerinin bağı çözülecek gibi olduğunda tökezlemiş gibi davrandı. Açıkça görülüyordu ki, *o* toparlanamamıştı. Gergin, sarsak hareketlerle tişörtünden kalanları çıkardı ve pantolonunu bileklerine indirdi.

Kendini görünce, siktir, diye düşündü. Öfkesi uçup gitti. Hâlâ çizmelerini giyiyordu. Ne tür biri bir kadını ilk defa tadarken çizmelerini giyerdi?

Çizmelerini tekmeleyip çıkardı, yine suratının üzerine kapaklanıyordu. Kot pantolonunu da çıkardı. Silahlarını da çıkardı, her santimine bağlanmış silahlara bakılırsa on bin tanesini de. Çırılçıplak, arsızca kaynağa doğru yürüdü ve kızın yanına yerleşti. Buhar yükseliyordu, sis havada dans ederken parıltı gibiydi. Sıcak su yorgun kaslarını okşadı.

"Ne yapıyorsun? Sen davetli değildin." Scarlet diğer tarafa yüzerek aralarına becerebildiği kadar mesafe koydu. Yine de hiçbir şey bakışlarını ayıramadı. Şimdi kızışmış iradeler savaşına kilitlenmişlerdi. En azından Scarlet'ın gözleri artık kırmızı değil de siyahtı.

"Sana çok daha azını yapabilirdim, biliyorsun," diye homurdandı Gideon. "Teşekkür etmemen lazım değil mi?"

"Senin teşekkürün tam burada." Scarlet müthiş bir keyifle orta parmağını gösterdi. "Ve evet, bana çok daha fazlasını yapabileceğini biliyorum." Genç kadının eli suya geri düştü ve başını yana yatırarak onu incelemesini yoğunlaştırdı. "Neden yapmadın?" Yumuşakça fısıldadı.

Hileli bir soruydu ve, *"Bu pantolon beni şişman gösteriyor mu?"* sorusundan çok daha kötüydü. Kendini lanetlemeden cevap vermenin hiçbir yolu yoktu. *Hazır değildin* dese, karşılığında *"Hazır olup olmadığımı sen nasıl bileceksin; beni tanımıyorsun bile"* cevabını alırdı. Ya da ona vermesi gereken *"Daha fazla yapmak istemedim"* yalanı, *"Ben de öyle"* cevabıyla karşılanır veya şimdi onu hatırlayıp hatırlamadığına dair bin tane soru olurdu.

Konuyu değiştirme vaktiydi. "Neden orada kalmıyorsun?" derken tek parmağını kıvırarak ona gelmesini işaret etti.

Scarlet inatçı şekilde başını iki yana salladı. Ancak, "Kalacağım, teşekkürler," dedi.

Gideon'ın gözünün altındaki bir kas seğirdi. Ona sarılmak istiyordu, lanet olası. Kollarını onun etrafına sarmak ve ona iyice sokulmak istiyordu. Onun istediği, şey, onunla anın keyfini çıkarmaktı. Çünkü bu onun buzlarını eritirdi. Tabii ki.

"Ne demek istediğimi bilmiyorsun, Scar."

Scarlet, "Bak," derken, sadece ses tonundan bile güç yayılıyordu. Üstlerini örten yaprakların arasından geçmek için savaşan kehribar rengi ay ışığı huzmesi genç kadının kelebekli kolyesini parlattı. "Olan oldu. Yaptığımızı geri alamayız ancak bir daha olmayacağını garantiye almak için adımlarımızı dikkatli atabiliriz."

Gideon yalnızca ona şaşkınlıkla bakabildi. Ne demeye öyle bir şeyi yapmak isteyeceklerdi ki?

Sanki zihnini okuyormuş gibi Scarlet, "Sadece bir daha o yoldan gitmemize gerek yok," diye devam etti. "İlk seferinde iyi sona ermedi ve ikincisinde de sadece daha kötü biter."

"Bunu kesin olarak bilebilirsin." Gideon doğruldu, aralarındaki mesafeyi kapatmak ve onu sarsmak niyetindeydi. Scarlet çok kararlı, çok kendinden emindi.

Scarlet tek ayağını uzatıp Gideon'ın göğsüne yaslayrak onu durdurdu. "Olduğun yerde kal." Gözlerinde yeniden kızıllık belirdi, boynundaki ışıldayan yakutla uyumluydu.

Demek öyle. Sonuç olarak, iblis şu anda yüzeyin pek de altında değildi. Fakat Kâbus ondan hoşlanmış ve kesinlikle onu istiyormuş gibiydi. Bu, Scarlet'ın şu anda bile bedeninin –ve iblisinin– ihtiyaçlarıyla savaştığı anlamına mı geliyordu?

Gideon dalgın dalgın tekrar taşların üzerine yerleşti. Fakat Scarlet ayağını çekmeye çalıştığında onu bileğinden kavrayıp tuttu.

"Bırak beni. Ah, tanrılar. Sakın bırakma. Bırakmaya cüret etme."

Başparmağını ayak kemerine bastırarak masaj yaptı. Eğer onu savaşmadan sarsamıyorsa, Gideon da onu silahsız bırakırdı. Genç kadının başı arkasındaki kayadan duvara doğru düştü ve Gideon ne kadar sertçe uğraşırsa, Scarlet o kadar soluksuz kaldı.

Gideon ona, "Burada uğraşmıyorum," dedi. Lanet olsun, asla bu kadar çok uğraşmamıştı. "Hatırlamaya, telafi etmeye, bir şeyleri yoluna koymaya."

Scarlet zevkle solumaya devam ederken, "Sen beni istemiyorsun. Gerçek değil bu. Sen cevap istiyorsun," dedi.

Gideon inkâr edemezdi. Cevapları istiyordu. Fakat geçen her saniyeyle birlikte, daha fazlasını istiyordu. "Ayrılık ölüm demek," dedi Gideon ve bu bir yalan olduğu için –gerçi neredeyse yalan olmamasını diliyordu– acı ve zayıflıkla kıvranmadı.

"Hiçbir anlamı olmayan aptalca sözcükler."

Gideon da o şekilde hissediyordu, evet, birazcık, ama Scarlet'ın anılarına el değmemişti. O öyle hissetmemeliydi. Gideon rahatsızlığının ve hüsranının görünmesini engellemeye çalıştı. "Bana hiçbir şey verme." Bir şey. "Sadece birazcık hiçlik." Her ne olursa.

Uzun bir süre sessizlik içinde geçti. Gideon onun ayağını ovalamaya devam etti ve Scarlet de keyfini çıkarmayı sürdürdü ancak konuşmadı. Gideon, onun kendisini görmezden gelmeyi amaçladığını

düşündü. Fakat sonra, en sonunda, genç kadın iç geçirdiğinde, o ağırca verilen soluğun içinde öyle çok duygu vardı ki.

"Bir zamanlar, Tartarus'a bir mahkûm getiriyordun. Tahtı ele geçirmek için Zeus'u öldürmeye çalışan bir ölümsüzdü. Onu hücrelerden birine tıkmadan önce, benim bir tanrıçayla dövüştüğümü fark ettin." Genç kadının alnı kırıştı. "Kim olduğunu hatırlayamıyorum, sadece uzun ve sarışın olduğunu anımsıyorum."

Bu binlercesinden biri olabilirdi. "Lütfen, devam etme."

"O... kazanıyordu." Alnındaki çizgi derinleşti ve Scarlet kaşlarını çattı. "Bu doğru gelmiyor. Demek istediğim, aklımda onun beni yerde tuttuğunu ve tırnakladığını görebiliyorum ama görüntü bana... yanlış geliyor. Hiç mantıklı değil." Tek elini havada salladı, su damlaları fırlayarak sıçradı. "Her neyse, sen bizi fark ettin ve bana doğru koşmak için mahkûmu saldın. Sen Tanrıça'yı üzerimden alıp ayağa kalkmama yardım ederken, yeni mahkûm kaçmaya kalkıştı. Onun peşinden koştun ve benim hücremdeki bütün tanrılarla tanrıçalar da kaçmaya çalıştı. Sen adamı yakalarken onları geride tuttum çünkü başının belaya girmesini istemedim."

Vay canına. Kendisi de kaçabilirdi ama kaçmamıştı. Onun için kalmıştı. Bunu öğrenmek... mahcup ediciydi. Eğer gerçeği söylüyorsa tabii, öyleydi. Yalan ne halt yemeye ona söylemiyordu ki? "Tanrılarla tanrıçalar intikam almak için ne yapmadı?" Böyle bir ihaneti cezasız bırakmazlardı. Özgürlüklerini kazanmalarını engellemişti, onu cezalandırmış olmalıydılar. Şiddetli bir şekilde.

Scarlet aldatıcı bir kendini beğenmişlikle omzunu silkti. "İstediğin gibi, sana bir şey anlattım. Alacağın tek şey bu."

Lanet olsun. Anlattığı hikâye sadece daha fazlası için açlığını bilemişti. "Benimle olmak için çok acıya göğüs germemişsin gibi görünüyor. Bunu niçin yapmadın?"

"Seni ilgilendirmez." Bir kez daha, Gideon'ın söylediği şeyi yanlış anlamış gibi davranmadı ve Gideon'ın ona olan saygısı ve hayranlığı arttı. Elbette hüsranıyla birlikte.

"Bana anlatma, sana bir iyiliğim olmayacak. Ne istemezsen." Hiç şüphesiz özgürlüğünü isteyecekti. Gideon bunu ona verecekti çünkü lanet olsun, ona daha fazla yalan söyleyemezdi. Sonra onu yeniden yakalayacak, planladığı gibi kilit altına alacaktı.

Kendine bunun gerekli olduğunu hatırlattı. O tehlikeliydi, Gideon'ı ve sevdiği herkesi yok edebilirdi. Gideon *gerekli* sözcüğü bir parçası olana, nefes almak kadar hayati bir hale gelene kadar bu gerçekleri kendine hatırlattı.

Scarlet'ın ilgisi canlandı. "Sonradan görülecek bir iyilik mi?"

"Hayır."

Scarlet ayağını ondan çekti ve diğer ayağını uzattı. Gideon işe koyulup sıradaki ayağa masaj yaparken gülümsememeye çalıştı. Nasıl da sessizce talep ediyordu. Çok sevimli.

Gerekli.

"Pekâlâ, evet," dedi Scarlet. "Sana anlatacağım." Dudaklarını yalayıp bakışlarını kaçırdı ve gözlerini gökyüzüne dikti. "Sadece... bana bir dakika ver."

"Bir dakika" dediği şey on bir dakikaya döndü. Her lanet olası saniyeyi saydığından falan değildi.

Belirsizlik onu öldürüyordu, gerçi söyleyeceği şeyden kuşkulanıyordu. *Ceza riskini aldım çünkü seni seviyordum.* Bir parçası o kelimeleri duymak istedi, hatta bu onu bir sadist yapsa bile. Diğer parçası kelimeleri duymayı *gerçekten* istedi. Hatta bu onu bir mazoşist yapıyor olsa bile. Scarlet şimdi öyle hissetmiyordu ve eğer hissetseydi onun için iyi sona ermezdi. Bu, Gideon'ı boş ve hastalıklı bırakan bir düşünceydi.

Kahrolası derecede gerekli.

"Bilmek istediğinden emin misin?" diye sordu en sonunda, tereddütlü ancak umutluydu. "Bu bilgi seni değiştirecek ve bu iyi yönde olmayacak."

O zaman "Seni seviyorum" olamazdı. Scarlet'ın ifadesi sıkıntılıydı, Gideon onu hiç böyle görmemişti. Birden endişelendi ve parmakları hareket etmeyi kesti. Doğrulup daha dik oturdu, bakışları genç kadının ruhuna girmeye çalışıyordu. "Hayır. Bana anlatma. Bana *hemen* anlatma."

Scarlet yutkundu. "Gideon. Bizim... seninle benim... bizim bir... oğlumuz vardı. Bir oğlumuz vardı ve onun adı Steeldi."

YEDİNCİ BÖLÜM

Sırlar iblisinin muhafızı olan Amun, evinin etrafındaki geniş yeşil ormanın ortasındaki katlanır sandalyede yayılmıştı. Önünde pille çalışan bir soğutucu ve yanında buz gibi biralar vardı. Alkolün ölümsüzlere pek etkisi yoktu ama o yine de tadını seviyordu.

Tepesindeki güneş öyle parlak bir şekilde ışıldıyordu ki birkaç bin kehribar rengi huzme ağacın üst kısımlarındaki kalın örtüyü geçmeyi başarıyor ve doğrudan tenine düşüyordu. Ve evet, açıkta çok yeri vardı. Dışarıya şort mayosu ve yüzünde gülümsemesiyle çıkmıştı.

Gözlerini kapadığında bir plajda olduğunu düşünmek kolaydı. Yalnız. Bunu mümkün olduğunca sık şekilde yapıyordu; insanlardan ve ne kadar çok deneseler de ondan asla gizleyemedikleri sırlarından uzakta geçirdiği kendine ait zamanıydı. İblisinin her zaman gün yüzüne çıkarmak için can attığı, bulmak için sinsice akıllarında dolandığı, düşüncelerini dinlediği sırlar. Bizzat Amun'un da duyduğu düşünceler.

Bu yeterince zor olsa da katlanılabilirdi. Eğer tek yeteneği bu olmuş olsaydı, normal bir hayat yaşayabileceğini düşünürdü. Fakat iblisi ayrıca o hatıraları *çalabiliyordu*, her yeni ses zaten zihninde süzülmekte olan binlercesine katılıyor, en sonunda onunkilerin içine karışana kadar sesini artırıyordu, böylece artık hangisinin kendine ait olduğunu ayırt edemiyordu.

Sanki hatıralarını aldığı kişinin hayatını *o* yaşamış gibi oluyordu. O hayat iyi de olsa, tamamen korkunç da olsa.

Düşünceleri aşırmak Amun'un yapmaktan nefret ettiği bir şeydi ama bazen gerekliydi. Düşmanının ne bildiğini ve planladığını öğrenmek bir çarpışmayı kazanmayı sağlayabilirdi. Düşmana unutturmak savaş kazanmayı sağlayabilirdi. O yüzden, nefret etse bile hiç tereddüt etmeden iblisini o şekilde kullanırdı. Kullanmıştı da, tekrar tekrar.

Bir kadının kıkırtısı dikkatini çekti ve gözlerini açtı. Gizli bölgesine kimin yaklaştığını bilmek için onu görmesine gerek yoktu. Olivia, melek. Aeron ateşli bir şekilde onun peşindeydi.

Amun şimdiden onların düşüncelerini duyabiliyordu.

Tanrılar, kahkahası feci şekilde seksi.

Eğer kanatlarımı kullanırsam beni yakalayama, ama beni yakalamasını gerçekten istiyorum.

Onu... neredeyse... yakaladım...

Beni neredeyse yakaladı!

Nefes nefese, sırıtan Olivia çalıların arasından fırladı, Amun'u fark etti ve tuniğinin altında baldırının dış tarafına bağlı olan hançerini kavradı. Kim olduğunu anlayınca durdu, rahatladı ve el salladı.

Onun aniden durmasını beklemeyen Aeron, bir saniye sonra onun arkasındaki çalılardan fırladı ve kıza çarparak ikisi birlikte yere devrildi. Aeron kıvrılarak düşüşün darbesini kendi üzerine aldı. Fakat Olivia ihtişamlı beyaz kanatları açıp çırparak hızlarını azalttı ve yapraklardan bir yatağın üzerine nazikçe iniverdiler.

Aeron sahte bir hırlamayla, "Sonunda seni yakaladım, hayatım," diyerek onu öpmeye yeltendi.

Olivia, "Aeron," diye karşı çıktı, bakışları Amun'a kayıyordu. "Yalnız değiliz."

"Yalnız değil miyiz?" Savaşçı anında ayağa fırladı, çoktan kendi silahlarına uzanmıştı ve aynı anda Olivia'yı karnının üzerine çevirdi. Hiç şüphesiz, kadının hayati organlarını korumak içindi. Amun'u

gördüğünde o da rahatladı. Ve eğer Amun yanılmıyorsa, kızarmıştı da. "Selam."

Amun, *Selam*, diye işaret etti. Arkadaşını doğru düzgün selamlamayı, onunla konuşmayı çok isterdi fakat Amun serbest kalmak için savaşan sesler varken ağzını açmanın tehlikelerini çok iyi biliyordu. Tek bir kelime etse, her tarafını istila ederlerdi. Savunmalarını parçalar ve bildiği tek şey halini alırlardı. Sonra etrafındaki herkes, onun günlük olarak dinlemeye zorlandığı şeyleri duyardı.

Arkadaşlarını böyle bir zehre maruz bırakmayacak kadar çok seviyordu. Ayrıca, o alışmıştı. Onlar alışmamıştı.

Aeron Olivia'nın ayağa kalkmasına yardım etti ve ışıldayan beyaz tuniğinin üzerindeki yapraklarla dal parçalarını silkeledi. "Burada ne yapıyorsun?"

Amun yine cevabını işaretle verdi.

Aeron sadece onu boş boş izledi. Savaşçı bu dili öğreniyordu ama henüz yeterli değildi. "Yavaşla, lütfen."

Olivia onun yerine, "Ufak bir tatilde olduğunu söylüyor," diye tamamladı. Amun başını sallayarak Aeron'a kadının doğru söylediğini gösterdi.

"O zaman biz gidiyoruz," dedi Aeron.

Kalın. Lütfen. Olivia'nın hiç sırrı, hiç günahı yoktu, Amun'un onda hayranlık duyduğu şeylerden biriydi. Amun'un tanıştığı en açık, en dürüst ve en masum varlıktı. Şey, Aeron'a gelince, Amun zaten onun bütün sırlarını biliyordu. İblisi için yeni bir şey değildi, o nedenle savaşçının varlığında iblisi hareketsiz kaldı.

Gerçi düşünceleri bambaşka bir konuydu. Akıllarından geçenleri dinlemekten başka bir şey yapamayacak kadar çaresizdi. Ona göre, sanki sesli olarak konuşuyorlarmış gibiydi.

Aeron, *Amun'un hislerini incitmeden buradan nasıl çıkabilirim?* diye düşünüyordu. Olivia'ysa, *Amun ne kadar üzgün görünüyor, onu neşelendirmeliyim*, diye düşünüyordu.

Olivia, "Seninle kalmayı çok isteriz," diye yanıtladı ve Aeron'ın elini tuttu.

Gazap'ın eski muhafızı kıza kaşlarını çattı. Açıkça görülüyordu ki Aeron Amun'la konuşarak vakit geçirmektense, sonraki birkaç saati Olivia'yla çırılçıplak yuvarlanarak geçirmek istiyordu.

Amun sırıtmamaya çalıştı. Eğer yalnız geçirdiği vakitlerden daha çok keyif aldığı bir şey varsa, o da arkadaşlarına takılmaktı. Sessiz kalmak zorunda olduğu için bunu sık sık yapmazdı, o yüzden eline ne veriliyorsa onunla yapardı.

Teşekkürler. Sizinle vakit geçirmeyi çok isterim.

Olivia mutlulukla, "O zaman bize izin verdiğin sürece seninle vakit geçirmeliyiz," diye cevapladı.

Aeron kaşlarını daha çok çattı ve Amun kahkahasıyla savaştı. Olivia kanatlarını arkasına toplayıp üstsüz savaşçıyı Amun'un sandalyesine doğru yönlendirip azıcık çekiştirdi.

Aeron ağır bir nefes vererek kendini bıraktı, silahları ve hançerleri çarpışarak tıngırdadı. Bir zamanlar, Aeron'ın bütün bedeni dövmelerle kaplıydı. Ona yapmış olduğu şeyleri ve eğer dikkatli olmazsa yeniden yapabileceklerini hatırlatmak için ölümün ve şiddetin karanlık dövmeleriydi. Fakat pek de uzun olmayan bir süre önce, Aeron öldürülmüş ve mucizevi bir şekilde hayata geri dönmüştü. Diriltilmiş vücudunda dövmeler yoktu.

Ya da eskiden yoktu.

Aeron kendini yeniden süslemeye başlamıştı bile. Ancak bu defa şekiller gülünçtü. Hemen kalbinin üzerindeki noktada Olivia'nın adı yer alıyordu ve bileğinde detaylı bir şekilde kızın yüzü vardı. Hatta dönüşümü sırasında kaybettiği kanatlarının anısına, sırtına siyah kanatlar bile yaptırmıştı.

"Ah, o bira mı?" Olivia Aeron'ın kucağına yerleşirken heyecanla ellerini çırptı. Siyah bukleleri omuzlarında zıplıyordu, aralıklı olarak

gizlenen ve ortaya çıkan parıltılı çiçek yapraklarıyla örülmüştü. "Birayı hep denemek istemişimdir."

Amun soğutucuyu ondan uzaklaştırırken, Aeron, "Hayır! Birayı denemek falan yok," diye bağırdı. Sonra daha sakince konuştu, "Hayatım. Hayır. Lütfen."

Olivia'nın alkol aldığı son seferi çok iyi hatırlıyorlardı. Hiç şüphesiz, Olivia dünyanın en hüzünlü sarhoşuydu.

Kız ofladı. "İyi. Tatmayacağım."

Aeron rahatladı. Belki de sebebi kızın tadına bakmak yerine lıkır lıkır içmeyi planladığını bilmiyor oluşuydu.

Kız şişeye uzanamadan Amun onun dikkatini dağıttı. *Bugün çok hoş görünüyorsun.* Ve görünüyordu da. Yanakları pespembeydi ve gök mavisi gözleri parlaktı. Her tarafından sevgi saçılıyordu.

Olivia ona ışık saçarak, "Teşekkürler," diye yanıtladı.

Aeron, "Ne dedi?" diye sordu.

"Hoş göründüğümü düşünüyor."

Savaşçının dudakları büzüştü. "Birkaç dakika önce sana aynısını söyledim ve benden kaçtın."

"Ama beni yakaladığında seni ödüllendirecektim."

Savaşçının kısılmış eflatun rengi gözleri Amun'a odaklandı. Amun'un duyduğunu bilerek, *niye burada olmak zorundaydın ki?* diye düşündü. *Şimdi ödülüm için beklemem gerekiyor.* "Ee. Buraya sık sık gelir misin?" diye sordu sesli olarak.

Amun ağırbaşlı görünmeye çalışarak başıyla onayladı.

Eflatun bakışları çevrelerindeki her şeyi dikkatle inceledi. "Sebebini görebiliyorum. Burası güzel. Huzurlu."

Olivia'nın onu bu yola sokmasının nedenlerinden biri de buydu. Erkeğinin kısa bir süreliğine bile olsa sorunlarını unutmasını ve sadece keyif almasını istemişti.

Kesinlikle bir cennet, diye işaret etti Amun.

"Ama Avcıların gizlice üzerine çökmesinden endişelenmiyor musun?" diye sordu Olivia ve kendi dünyasına gömüldü. Nefretin bu kadının yaradılışında olmadığını biliyordu ancak erkeğine yaşattıkları acıdan hoşlanmıyordu.

Sen endişeleniyor musun?

Olivia kızardı ve Aeron kahkahalara boğulacakmış gibi göründü. Görünüşe göre bunu anlamıştı.

Aslında, arazinin çevresinde demir parmaklıklar var ve Torin burayı 7/24 gözlem altında tutuyor, rahatlamaktan başka hiçbir şey için endişelenmiyorum.

Torin, Hastalık'ın muhafızı. Zavallı adam insanlara bir çeşit hastalık bulaştırmadan tensel olarak temas edemiyordu. Elbette bu hastalık ölümsüzleri öldürmezdi ancak onları *etkilerdi* ve *onlar* da dokundukları kişilere bulaştırırlardı. Bu nedenle, Torin zamanının çoğunu odasında yalnız geçiriyordu.

Şey, artık o kadar yalnız değildi.

Amun onun düşüncelerinden olduğu kadar, Cameo'nunkilerden de görmüştü. Sefalet'in muhafızı olan Cameo'yla ikisi haftalardır tutkulu bir "Bana dokunamazsın ama ben sen dokunuyormuşsun gibi davranırken beni izleyebilirsin" ilişkisini yürütüyorlardı. İkisi de bunun sonunun olmadığını biliyordu fakat şu anda birbirlerinden feci halde zevk alıyorlardı. Hatta öyle çoktu ki, bazı zamanlarda Amun kendi kafatasını kesip beynini çıkarmak ve sadece birkaç dakikalığına huzur bulmak istiyordu.

"Gerçekten rahatlama vaktine burnumuzu sokmak istemedik," dedi Aeron. "O yüzden biz de kendi yol..."

Benim olan sizindir.

Aeron'ın omuzları çökünce, Amun başka bir kahkahayla daha savaştı.

"Evet ama sevgilim haklı. Huzur içinde rahatlamayı hak ediyorsun. O zaman, niçin sen ormanın yarısını, biz de diğer yarısını

almıyoruz? Hayır, bu işe yaramaz," diye hızla devam etti. "Sadece ara hattı dert ederiz."

Sersem kadın.

"Ah, buldum. Bir takvim yapabiliriz." Olivia kendisiyle gururlanarak sırıttı. "Mesela, pazartesi, çarşamba ve cumaları sen alırsın, biz de salı ve perşembeleri alırız."

Ya da çoktan burada hak iddia ettiğim için ben her günü alırım. Ve siz de arada sırada beni ziyarete gelebilirsiniz.

Olivia tercüme ettiğinde Aeron karşı çıktı. "Ya da o üç günü sana verdiğimiz için bize teşekkür edersin. Aksi takdirde, sırrını ortaya saçabiliriz ve sonra kalede yaşayan herkes buraya gelmeye başlar."

Amun ona orta parmağını gösterdi, tercümeye gerek duyulmayan bir hareketti.

Sonrasında arkadaşından kaçan gürültülü kahkaha Amun'un kulakları için yatıştırıcı merhem gibiydi. Olivia'dan ve Aeron'ı ölüme götüren olaylardan önce, Aeron asla böyle keyfini sergilemezdi. Daha çok Amun'un kendini gösterdiği kişi gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, çoğu zaman Amun gerçekten öyleydi. Karamsar. Hüzünlü. Neredeyse dertli.

Nasıl bir şey? İblisin olmadan yaşamak? Yüzlerce yıl geçmişti, Amun gökyüzünde kaygısızca ve müdahaleler olmadan yaşamanın nasıl bir şey olduğunu zorlukla hatırlıyordu.

"Dürüst olayım mı?" Aeron omuzlarını ağaçlardan birinin gövdesine yaslayana kadar eğildi. Olivia'yı kendisiyle birlikte çekti ve kızın kendini onun etrafına dolamasına yardım etti. "Hayret verici. Aklımın gerisinde korkunç şeyler yapmam için bana yalvaran bir ses yok. Acı vermek, sakat bırakmak ya da öldürmek için dürtü yok. Ama ayrıca... garip. O piç kurusuna, şey, iblise –üzgünüm hayatım– insanlar hakkında bilgi almak için ne kadar çok güvendiğimi fark etmemiştim. İnsanların niyetlerini okumayı yeniden öğrenmem gerekiyor."

Amun bunu biliyordu, Gazap sayesinde savaşçı insanlara yaklaştığı anda onların günahlarını seziyordu. Sonra onları cezalandırma ihtiyacıyla doluyor, onlar diğer insanlara nasıl acı verdiyse onlara aynı şekilde acı veriyordu.

Uyum sağlayacaksın.

"Yakında, umarım."

Olivia, "İyi haber şu ki eskisi gibi karamsar değil," diye ekledi.

Dudakları seğiren Aeron kızın burnunun ucunu öptü. "Hepsi senin sayende, hayatım."

"Rica ederim."

Amun'un yüreği birazcık sarsıldı. Arkadaşının bulmuş olduğu mutlulukla. Ve evet, kıskançlıkla. O da kendine ait bir kadın istiyordu. Umutsuzca. Keyif alabileceği birini de bulmuştu. Kaia, bir Harpy. Bir yalancı ve hırsız olmasına rağmen bu konuda açıktı, günahları herkesin gözlerinin önündeydi. Hiç sırrı yoktu.

Fakat Şehvet'in muhafızı ve Amun'un yakın arkadaşlarından biri olan Paris'le yatmıştı. Paris'in onu tekrar isteyeceğinden ya da istese bile yeniden elde edebileceğinden değildi. Paris bir kadınla bir defa yattıktan sonra, bir daha onun için sertleşemezdi. Lanetinin bir parçasıydı. Ancak Amun küçük Harpy'nin onun yüzünden kafası karışmış olduğunu bilse bile, kızın yakın zamanlarda durulmayacağını biliyordu. Ve Amun sonsuza kadar sürecek bir şey istiyordu.

Diğer kadınlarla, şey, insan kadınlarıyla çok zordu. Her günün her dakikasında ne düşündüklerini biliyordu. Ne zaman başka bir adamı çekici bulduklarını biliyordu. Onun hakkında güzel bir şey söylerken aslında acımasızca bir şey düşündükleri zaman biliyordu.

Aeron dikkatini yeniden bulundukları zamana çekerek iç geçirdi. *Buradayım. Ona sorabilirim de,* diye düşündü savaşçı.

Amun doğruldu. Aeron'ın er ya da geç bu soruyla ona yaklaşacağını biliyordu, fakat nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Hâlâ da bir yanıtı yoktu. *Bana sorma,* diye işaret etti. *Henüz olmaz.*

Arkadaşının gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Zihnimi okumandan nefret ediyorum."

O zaman düşüncelerini gizle. Gerçi, bunu yapmanın bir yolunun olduğunu sanmıyordu. Kimse böyle bir beceriyi başaramamıştı.

Aeron, "Yapamam," diyerek bunu onayladı. "Bu da yarın Olivia'yla birlikte gittiğimizi çoktan bildiğin anlamına geliyor."

Aslında, hayır. Bu doğru değildi. Aeron Olivia'yı arkada bırakmayı planlıyordu, kız henüz bunu bilmiyordu. Savaşçı onu güvende tutmak için çaresizdi. Bu da ona göre, kız sinirlenecek olsa bile onu arkada bırakmak anlamına geliyordu.

Nereye gidiyorsunuz? diye sorsa da, yine cevabı çoktan biliyordu.

Aeron, "Cehenneme," diye yanıtladı. Bu bir metafor da değildi. Herif tamamen söylediği şeyi kastediyordu. "Bizimle birlikte gelmeni istiyoruz."

Aeron'ın kızı olarak gördüğü küçük iblis, Legion, şu anda kızgın bir alemde kapana kısılmıştı ve Aeron onu kurtarmak için her şeyi yapacaktı. Savaşçı, Amun'a başka herhangi bir yere gitmeyi teklif etmiş olsaydı, tereddüt etmeden kabul ederdi. Ama cehennem... ürperdi. İblisi bir zamanlar orada yaşamıştı. Aynı iblis kaçmak için savaşmış, bunu başarmış ve sonra da bu başarısı için cezalandırılmıştı.

Fakat o yerin hatıraları asla solmamıştı. Sıcaklık, çığlıklar, sülfürün iğrenç kokusu ve havada kalıcı olarak bulunan çürümüş et kokusu. İğrençti. Hâlâ orada yaşayan iblislerin rezil düşünceleri ve orada acı çeken işkence görmüş ruhları ekleyince, Amun için yeni tarzda bir cehennemdi.

Peki ya Baden? diye sordu. Aeron'ı sıkboğaz eden yüklerden bir diğeriydi.

Aeron kara kaşlarından birini kaldırdı. "Onu da mı biliyorsun? Harika."

Baden. Bir zamanlar en iyi arkadaşlarıydı. Fakat binlerce yıl önce, Avcılar kafasını kesmişti. Aeron'ın aksine, ona hayatta ikinci bir şans

verilmemişti. Görünüşe göre, şansı hak edecek bir şey yapmamıştı. Fakat kısa süre önce ölümden sonrasında biraz vakit geçirmiş olan Aeron onu görmüştü. Onunla konuşmuştu.

Baden oradaydı. Baden özgürleştirilebilir, Aeron gibi onlara geri döndürülebilirdi. Sadece, onu hayata döndürmek için tanrılardan birini ikna edecek bir yol bulmaları gerekiyordu.

Aeron bu bilgiyi kendine saklamıştı. Ama zaten, bu paylaştıkları bir alışkanlıktı. Aeron bütün gerçeklerin ağırlığını sever, olası bir sorundan diğerlerine bahsetmeden önce muhtemel çözümler bulurdu. Bu daha önce hiç şu andaki kadar belli olmamıştı. Aeron artık acı çekmiyordu, ama diğerleri çekiyordu ve bir çözüm yolu bulana kadar onların acılarına daha fazlasını eklemek istemiyordu.

"Legion güvende olduğu anda," dedi Aeron, "diğerlerine Baden'dan bahsedeceğim. Sonrasında onu özgür bırakmaya konsantre olabiliriz. Ama Legion önce gelmek zorunda. Acı çekiyor. Baden çekmiyor."

Ya Avcılar? Antik nesneler? Pandora'nın kutusu? Onları unutacak mısın? Şimdi bir iblisin olmadığından, artık seni alakadar etmemeli.

Aeron'ın yüzü bir kaş çatışla karardı, gözlerinden gölgeler sızıyor gibiydi. "Yanılıyorsun. Fazlasıyla alakadar ediyor. Düşmanımın antik nesneleri bulmasına izin verdiğim için en iyi arkadaşlarımın ölümünü izlemeyi istemiyorum. Onları korumak için orada olmadığımdan en iyi arkadaşlarımın ölümünü izlemek istemiyorum. Ama Legion'u da seviyorum. Aşağıda işkence görüyor ve buna dayanamıyorum. Onu özgür bırakmalıyım, yoksa kimseye bir faydam olmayacak."

Sana yaptığı şeyden sonra bile mi?

Aeron tereddütsüzce, "Evet," diye yanıtladı.

Olivia başıyla onayladı. "Evet. Ben de."

Amun Olivia'dan böyle bir bağışlayıcılığı beklerdi. O bir melekti ve çoktan farkına vardığı üzere, nasıl nefret edeceğini bilmiyordu. Hatta öfkeli bile kalamıyordu. Ama Aeron? Şeytanla bir anlaşma yapan, neredeyse meleğini öldürerek hayatını mahvedecek bir dişiyi

bağışlamak? Şok ediciydi. Ama belki de artık iblisinin intikam ihtiyacı yokken bağışlamak onun için çok daha kolay geliyordu.

"Onu ne kadar erken bulursak, Baden'ı o kadar erken bırakırız ve ben de o kadar erken nesnelere ve Avcılara odaklanabilirim," diye ekledi.

Gitmek için bir sürü sebep vardı, evet, ama hiçbiri Amun'un arkada kalma sebeplerini gölgede bırakmıyordu. *Seninle gelmesi için başkasına soracak mısın?*

Aeron başını arkasındaki ağaca vurdu, bir defa, iki defa ve sonra gözlerini okyanus gibi uzanan göğe çevirdi. "Hayır. Sana sormaktan bile nefret ediyorum. Kaleyi korunaksız bırakmak ya da savaşçılara yapacakları başka görevler vermek istemiyorum."

Öyleyse, niye ben? Aeron cevabı hiç doğrudan düşünmemişti ve Amun arkadaşının zihninden hiç çekmemişti, yani cidden bilmiyordu. Diğer savaşçılar da onun kadar güçlüydü, savaşmakta ve öldürmekte onun kadar yetenekliydi.

Olivia hüzünlü, küçük bir iç çekişle, "Sırlar," dedi. "İblisin Legion'un nerede tutulduğunu öğrenebilir."

Bu mantıklıydı ve Amun neredeyse inledi. Çünkü bu özellikle ona ihtiyaç duydukları anlamına geliyordu. Kas gücü için değil, iblisi için. Başka kimse yapamazdı. O zaman onlara nasıl hayır diyebilirdi?

Diyemezdi.

Aniden bitkin düşen yüzünü ovaladı. İçindeki her şey ve herkes karşı çıkarak çığlık atıyor, onu irkiltiyor olsa bile, başıyla onayladı. *Eğer bunu yapmayı kabul edeceksem, bir kişiye daha sormak zorunda kalacaksın.* Olivia'nın yerini alması ve başarı şanslarını artırmaları için.

"Kim?"

William.

William bir çeşit ölümsüzdü, gerçi hiçbiri onun tam olarak ne olduğunu bilmiyordu. Herif seks tanrısı olduğunu düşünmekten hoşlanıyordu, Amun o kadarını biliyordu. Herkesle yatardı ve yatmıştı

da. Birkaç standardı olan bir adamdı, orası kesin. Fakat dövüşmeyi de seks kadar çok seviyordu ve bir iblis tarafından ele geçirilmemişti. Bu sebeple, yeraltı dünyasının karanlığı onu korkutmazdı. Ve eğer Amun düşerse, ki öyle olacağından şüpheleniyordu, Aeron'a çıkması için yardım edecek biri olurdu.

"Yapacağım," dedi Aeron. "Ona soracağım."

Amun, Olivia'nınki kadar hüzünlü bir iç çekiş koyuverdi. *O zaman ben de varım.*

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Kan... kız zihninde onu damlarken, akarken, taşarken gördü. Çığlıklar... acı dolu, şeytani çığlıkları kulaklarıyla duydu. Karanlık... onu sarıyor, gittikçe üzerine daha sıkıca kapanarak neredeyse onu boğuyordu.

Bunun ne kadar zamandır devam ettiğini bilmiyordu. Zaman onun için varlığını yitirmişti. Yalnızca acı ve kaos vardı. Ve ateş. Ah, Tanrım, o ateş. Dumanın, çürüyen bedenlerin ve kükürdün kokusunu alabiliyordu.

Yaşlar gözlerinin kenarlarından akarak yanaklarını ıslatıyordu. Dizlerini göğsüne doğru çekmiş, bir yatakta uzanıyordu. Durmadan soğuktan ürperiyordu ve yine de içten içe yanmaya devam ediyordu. Birisi onu buraya taşımıştı. Kim olduğunu hatırlayamadı. Tek bildiği, adam onu buraya bıraktığı anda kendine mani olamayarak ona saldırmıştı. Öyle fenaydı ki adamın kanıyla yıkanmak istemişti. Adamın çığlığının diğerlerininkine katıldığını duymak istemişti.

Adam kurtulduysa da o bilmiyordu. Umursamıyordu. Başka bir kurbanı daha aslında hoş karşılardı ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Bugün nasılsın, evcil hayvanım?"

Sözcükler çığlıkların üzerinden zorlukla duyulabilirdi fakat hepsini anladı. Ve yatağının yanında kimin durduğunu görmek

için gözlerini açmasına gerek yoktu. Kronos. Tanrıların kralı... onun efendisi.

Ona zarar veremem. Kendime ona zarar verme iznini veremem. Onu cezalandırırdı. Yine.

Zihnindeki ayartıcı bir diğer ses, *yak şunun canını*, diye fısıldadı. Öyle iyi hissettirirdi ki.

Yapamam. Biraz daha acı olursa un ufak olurdu. Sonsuza dek kaybolurdu.

Bir zamanlar Sienna Blackstone olarak biliniyordu. Bir zamanlar, insandı. Bir zamanlar, bir Avcıydı. Sonra Şehvet'in muhafızı Paris'e âşık olmuş ve onu güçlendirmek için onunla yatmıştı. Büyük hataydı. Gücünü kazanan savaşçı onu bir kalkan olarak kullanmaya karar vermişti. Sienna'nın bir zamanlar onu kaçırdığı gibi, adam da onu kaçırmış, Avcılardan oluşan kendi insanlarının onu silahla vurmasına izin vermişti.

O zamanlar, öyle bir ızdırap yaşamanın mümkün olduğunu düşünmemişti. Bir adamdan hoşlanıp sonra aslında onun seni hiç önemsemediğini keşfetmek. Etini delip geçen kurşunlar. Kayıp giden hayat. Şimdi acı bir şekilde gülüyordu. Ne kadar da aptalmış. O ızdırap değilmiş. O sadece bir masajdan ibaretmiş. Çünkü asıl ızdırap *buydu.*

Sırtı asit ve tuza batırılmış gibi hissettiriyordu. Kürek kemiklerinin arasında, mahvolmuş etinden filizlenerek büyümekte olan iki sert *şey* vardı. Belki de boynuzlardı. Ya da belki kanatlar. Arada sırada, onların çırpındığını hissettiğini sanıyordu.

"Cevap ver bana. Hemen."

Cezalandır, diye emretti o ayartıcı ses. *Kendine ait olduğunu iddia ettiği şeylerin hepsini al ve sonra da kellesini al.*

Aklı katlanabileceğinden çok daha şeytani şeylerle dolu olsa bile, yeni görüntüler yerleşmeye başladı. Kronos'un yüzyıllar boyunca çalmış olduğu şeyleri gördü: antik nesneler, güç, kadınlar. Onun aldığı bütün yaşamları ve onları tam olarak nasıl aldığını gördü. Öyle

çoktu ki. Ah, onun açgözlülüğü yüzünden ömürleri kısa sürmüş öyle çok kişi vardı ki. Sadece düşmanları da değildi, kendi adamlarıydı. Hatta insanlar bile. Yoluna çıkmış olan herhangi biri. Kanlar akmış, çığlıklar yeni bir kreşendoya ulaşmıştı.

Ah, Tanrım. İnleyerek ellerinin ayalarını gözlerine bastırdı. Ölümden sonra onu neyin beklediğini bilseydi, Tanrı Kral'ın gerçekten nasıl biri olduğunu bilseydi, onu gökyüzüne getirmesine izin vermezdi.

Paris'le birlikte kalırdı. Varlığının her zerresiyle nefret ettiğini düşündüğü bir adamla.

Paris için hissettiği nefret onu adama bağlamış olmalıydı çünkü bedeni öldükten günler sonra bile ruhu onu takip etmişti. Paris onu görememiş, hiçbir şekilde sezememişti. Adamın onun için bir savaşçı cenaze merasimi düzenlemesini izlemişti ve bu onu şaşkına çevirmişti. Paris'in onun için ağlamasını izlemişti; bu kafasını karıştırmıştı. Paris'in onun için yas tutmasını izlemişti; bu beklenmedik bir şekilde ona dokunmuştu.

Ona olan öfkesi dinmeye başlamıştı. *Beni kullanmış olsa bile, bana gerçekten değer vermiş olmalı,* diye düşünmüştü. Ve eğer önemseme kabiliyeti varsa, belki de o Sienna'yı inandırmaya çalıştıkları şeytani yaratık değildi.

Fakat sonra adamın bedeni zayıflamaya başlamıştı ve Sienna unutulmuştu. Paris gücünü geri kazanmak için bir yabancıyla yatmıştı. Sonra bir diğeriyle. Sonra bir tane daha. İçlerinden birini bile umursamamıştı. Kadınların onunla yatmaktan daha fazlasını istemesini umursamamıştı. Biter bitmez dönüp gitmiş ve arkasına bile bakmamıştı. Tıpkı eğer Sienna onu patronu için yakalamış olmasaydı ona da yapacağı gibi.

Kadının öfkesi öncekinden daha sıcak bir şekilde geri döndü.

İşte o zaman Kronos önünde belirdi. "Benimle gel," dedi, "ve yeniden yaşa."

"Yeniden yaşamak istemiyorum." Yönlendirildiği hayat rüyalarla dolu değildi. Kız kardeşi evlerinden kaçırıldıktan sonra, babası ve annesi gidivermişti. Hiçbir şey yapmak istememişlerdi, hatta arkada kalan kızlarıyla bile. Karanlığın Efendileri'yle savaşmak, Sienna'nın sebebi, yegâne amacı olmuştu. Sienna'ya, eğer Pandora'nın iblisleri yok edilirse dünyada daha fazla kaçırılma, daha fazla kötülük olmayacağı söylenmişti.

Ancak Kronos yine de vazgeçmemişti.

"O zaman ölümünün intikamını alabilirsin," diye yanıtlamıştı.

"Onu da yapmak istemiyorum." Sadece sessizlik içinde ölümden sonrasına geçmek, dünyayı ve sakinlerini unutmak istiyordu. Belki orada kız kardeşini bulurdu.

"Neyi istediğini bilmiyorsun. Ama ben gözlerindeki arzuyu görebiliyorum, sen kabul etsen de etmesen de. İkinci bir şans için can atıyorsun. Sana vermeyi reddettikleri şeyi istiyorsun. Bir aile. Seni koruyacak, seni el üstünde tutacak birini. Seni sevecek birini."

Sienna boğazındaki yumruyu yuttu. "Sen buna sahip olmamı nasıl sağlayacaksın?"

"Bir ordu yaratıyorum. Benzerini daha önce hiç görmediğin savaşçılardan oluşan kutsal bir ordu. Onun bir parçası olabilirsin."

Onu koruyacak, el üstünde tutacak ve sevecek birini böyle mi bulmayı planlıyordu? "Hayır, sağ ol."

"Bunu sensiz yapamam."

Neden? Birisiyle fiziksel bir savaşı kazanamayacak kadar kırılgandı ve saçmalıklarıyla ilgili insanlarla konuşma konusunda her zaman çok çekingen olmuştu. İşte bu yüzden patronu Dean Stefano onu hep ofiste tutmuş, iblis ilmini araştırtmıştı. Dean ondan Paris'i baştan çıkarmasını istediğinde şaşkına dönmüş ve başta hayır demişti.

Sonra adamın resmini görmüştü. Bir ölümlünün ummaya bile cüret edemediği kadar ince bir güzelliğe, şehvete sahipti. Yüreği pır pır etmiş ve avuçları umutsuzca adama dokunmak isteyerek gerçekten

de terlemişti. Sienna gibi basit biri olunca, onun gibi bir adam genç kadının farkına bile varmazdı. Paris kadar güzel bir adamın, nasıl olup da böyle bir kötülüğe ev sahipliği yapabildiğini anlamamıştı.

Adamla tanışma, o kötülüğü bizzat görme arzusu gitgide takıntı haline gelmişti. O yüzden en sonunda evet demişti. Atina'da "tesadüfi" bir karşılaşma ayarlamıştı. Paris onunla ilgilenmişti ve bu kendini özel hissettirmişti. Neredeyse onu ilaçla bayıltmayacak, yoluna gitmesine izin verecekti. Ama sonra adamın gözlerinde parıldayan, kötülüğünü bütün dünyanın görmesi için açık açık yayan, gözlerine dolan kırmızı rengi fark etmişti. İşte o zaman adamın kökenini inkâr etmek mümkün olmamıştı.

Adam bir melek gibi öpüyor olsa da, bir şeytandı. Eğer onun yok edilmesine yardım ederse belki, sadece belki, dünya gerçekten yaşamak için daha iyi bir yer olurdu. Belki çocuk kaçırmalar gerçekten sona ererdi. Bu yüzden yapmıştı. Ona ilaç vermişti.

Ve sonra Sienna çabaları uğruna ölmüştü.

Ayrıca ne kadar berbat olsa da en çok pişman olduğu şey ne miydi? Paris'ten tamamen ve katıksızca keyif almamış olmak. Sadece ikisi, bütün endişelerini unutarak. Hemen ardından ne mi gelirdi? Onu öldürmemek.

Kronos, "Bana katılırsan," diye eklemişti, "Paris'le yeniden karşılaşacaksın. Yemin ederim. Canın ne isterse yapman için senin olacak."

Adamın sözleri, Sienna sesli olarak kabul etse de etmese de, onun neyi istediğini gerçekten bildiğinin kanıtıydı. Paris'i tekrar görmek mi? Savaşçının onun merhametinde olması mı? Evet! Ama yine de, bu yeterli olmamıştı. "Hayır."

Sanki Sienna konuşmamış gibi devam etmişti adam: "Ama bundan daha fazlası var, kız kardeşini yeniden göreceğini garantiye alacağım."

Yaşadığı şok öyle büyük olmuştu ki neredeyse Kronos'u tutup sarsacaktı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Hayatta mı?"

"Evet."

Tanrı'ya şükür. Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür, Tanrı'ya şükür. "O zaman evet," dedi tereddüt etmeden. "Evet, sana yardım edeceğim. Hemen. Acele et. *Lütfen*."

"Benim olacağını söylüyorsun, askerim. Öyle mi?"

"Evet. *Eğer* beni kardeşime götürürsen."

"Götüreceğim. Bir gün."

Aciliyet hissi yoğunlaştı. "Neden şimdi değil?"

"Görevin önce geliyor. Katılmıyor musun?"

Hayır. Fakat yine de, "Evet," dedi. Kıymetli Skye'ını yeniden görmek için ne olursa yapardı.

"O zaman halloldu." Adam yavaşça sırıtırken üzerinden tatmin yayılmıştı ve Sienna'yı gökyüzündeki sarayına götürmüştü.

Henüz kız kardeşini görebilmiş miydi? Hayır. Kronos onu dövüşmesi için eğitmiş miydi? Hayır. Şu görev her neyse, onu yapması için yollamış mıydı? Yine, hayır. Sadece onu burada tutmuştu, eğer Kronos onu ziyaret etmez ya da çağırmazsa yalnızdı, düşünmekten başka yapacak bir şeyi yoktu. Ve nefret etmekten.

Ayrılmaya çalışmış ama yapamamıştı. Kendisinin hâlâ anlayamadığı bir şekilde Kronos'a bağlıydı. Reddedemediği ya da itaatsizlik edemediği bir şekilde. Adam ondan her ne isterse yapıyordu, yenemediği bir güç tarafından mecbur bırakılıyordu. Buna rağmen defalarca denemişti.

Kronos, "Sana bir soru sordum," diyerek onu anılarından sıyırdı ve doğrudan mahveden acısına geri getirdi. "Nasılsın?"

"Daha kötü." Bir ürperiş.

Kronos iç geçirdi. "Seni kullanmak için hevesli olduğumdan diğer türlüsünü ummuştum."

"Benim neyim var?"

"Ah, sana söylemeyi unuttum mu?" Kahkaha attı, ses çok vurdumduymazdı. "Artık içinde Gazap iblisini taşıyorsun."

Kadının içindeki her şey durdu. Çığlıklar. Ruhunun kalp atışları. Hatta dönmekte olan karanlık bile durdu. Gazap iblisi... onun içinde miydi?

Hayır. Hayır, hayır, hayır! Onlardan biri değildi. Onlardan biri *olamazdı.* "Yalan söylüyorsun. Yalan söylüyor olmak zorundasın."

"Pek değil. Zihninde kendine yer bulmaya çalışıyor ve kanatları sırtından çıkıyor."

Panik arttı, yayıldı. Kanatlar, demişti. Tam olarak şüphelendiği gibiydi.

"Şimdiye kadar düşüncelerini duyabildiğinden, normalde yapmak istemediğin şeyleri yapman için sana ısrar ettiğinden eminim."

Ah. Tanrım. Kronos yapmıştı. Cidden yapmıştı. Onu bir iblisle birleştirmişti. *Hayıııır!* Bu defa, kelime içinde bir feryattı. Kronos onu, genç kadının savaştığı şeylerden birine dönüştürmüştü. Tam da yok etmeyi umduğu şeye.

Bir hıçkırık kaçıverdi. "Seni piç! Beni lanetledin!"

Kronos alınıp öfkelendi. "Ne cüretle benimle bu tonda konuşursun? Seni *kutsadım.* Sadece bir insanken, kayıp bir ruhken benim için nasıl savaşabilirdin? Cevap basit. Yapamazdın. O yüzden bunu yapman için sana bir yol verdim."

Gözlerinden akan yaşlar sanki yanaklarında oluklar oyuyormuşçasına yaktı. "Bu sürede de beni mahvettin."

Adam kendinden emin, "Bir gün bana teşekkür edeceksin," dedi.

"Hayır. *Hayır.* Bir gün, bunun için seni öldüreceğim." Bir yemin.

Tıpkı avına hazırlanan aç bir yılan gibi, ağır sessizlik aralarında süründü. "Sana bir armağan getirmeme rağmen beni tehdit ettin." Cık cıkladı. "Görmek için *öldüğün* biri."

Skye?

Sienna nefes almaya cüret etmeyerek gözkapaklarını açık kalmaya zorladı ve puslu görüşünün ardından Tanrı Kral'ın yanında gerçekten de bir dişinin durduğunu gördü. Kız adamın omzuna geliyordu, Sienna'nınki gibi koyu renkli saçları ve yanık teni vardı. Yüz hatları gölgeler tarafından gizlenmişti ancak bu Sienna'nın kalbinin göğsünde gümbürdemesini engellemedi.

Sienna titreyerek uzandı. "Kardeşim?"

İkili ondan uzaklaşırken kıyafetlerin sürtünme sesleri geldi. "Bugün armağan almayı hak etmiyorsun, evcil hayvanım. Bu nedenle de, almayacaksın."

"Skye!"

Sessizlik. İkisi arkalarını dönüp uzaklaştı. Kız karşı çıkan tek bir kelime bile etmedi.

"Skye!" diye bağırdı tekrar. "Skye! Geri dön. Konuş benimle." Son kısmı, boğazında oluşmaya başlayan sert düğüme takılarak boğuk çıktı.

Yine yanıt yoktu.

Sienna yatağına yığılırken yeni hıçkırıklarla sarsılıyordu. Kronos bunu ona nasıl yapabilirdi? Nasıl böyle acımasız olabilirdi?

Bedelini ödemeli. Acı çekmeli.

Derin bir ses kafasında dönüverdi ve şokla, tiksintiyle irkildi. *Kes sesini, kes sesini, kes sesini. Ne olduğunu biliyorum. Senden nefret ediyorum.*

Hakareti hiç etki etmedi. *Bedelini ödemeli. Senin çektiğin gibi acı çekmeli.*

Bu defa sesi beklediği için sıçramadı. Hareketsiz kaldı. Hatta düşünüp taşınmaya bile başladı. Gazap iblisi içindeydi. Nasıl çaresiz ve hasta olduğu göz önüne alınırsa, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Henüz. Öyleyse niye kullanmayacaktı ki? Sadece bir defa? Sadece teraziyi dengelemek ve işleri düzeltmek için?

"N-nasıl? Benim şu anda çektiğim acı gibi acı çekmesini nasıl sağlayacağım?" Ah, Tanrım. Bir iblisle konuşuyordu! *Dur!* Bu garip

ve yanlıştı... yine de tuhaf bir şekilde özgürleştiriciydi. Durmak falan olmayacaktı. Kronos bunun bedelini ödemeye mecburdu.

En değer verdiği şeyi çalmalısın.

"O ne peki?" Yanıt ne olursa olsun, iblisin önerdiğini yapacak ve çalacaktı. Tereddüt etmeyecekti. Kronos onu bu korkunç yangının içine fırlatmıştı; onunla birlikte yanabilirdi. "Karısı mı? Çocukları mı?"

Gücü.

"Pekâlâ." Bir yemin daha. Fakat bir tanrının gücünü tam olarak nasıl çalması gerekiyordu?

Bedel ödeyecek. Acı çekecek.

Evet. Gözyaşları gitgide kurudu ve kalp atışları duruldu. Boğazındaki düğüm çözüldü. Üzerinden soğukluk süzülerek onu doldurup ele geçirdi. "Bedelini ödeyecek. Acı çekecek."

"Cehennemi ziyaret etmek mi? Haydi oradan."

Amun eğlence odasındaki geniş plazma ekranın önünde durarak William'la yüz yüze geldi. Adamın dikkatini çekmenin tek yolu bu olmuştu. Amun ne zaman William'ın yatak odasının kapısını çalsa, ona gitmesini söylemişti. Ne zaman William'ı kasabada takip etse, savaşçı, her defasında kadın nüfusunun fazla olduğu yere gidip içlerinden bir ikisini götürürken onu görmezden gelmişti. Hatta piç herif bazen Amun orada dururken işe koyulmuştu.

Şimdiyse, William tutsak bir izleyiciydi. Çünkü Amun takviye kuvvetleriyle gelmişti. Anya, Anarşi tanrıçası. O kadar güçlü ve kinci biri olunca, canının istediği zaman istediği kişiye istediği şeyi yaptırabilirdi.

Özellikle de William'a.

İkisi yakın arkadaşlardı ve birbirlerine işkence etmeyi seviyorlardı. İşte o yüzden, Anya William'a ait olan bir kitabı çalmıştı. Görünüşe göre oldukça önemli bir kitaptı ve savaşçı kendisini bir çeşit lanetten kurtarmak için ona ihtiyaç duyuyordu. İkisi Amun'un yanındayken

o detayları hep aptalca düşüncelerin arkasına gizlemeye oldukça dikkat ediyorlardı.

Elbette yanıtları almak için zihinlerinde dolanabilirdi ama yapmamıştı. Daha fazla sırra ihtiyacı yoktu, çok teşekkürler.

William ne zaman "iyi bir çocuk" gibi davransa, Anya'nın ona birkaç sayfayı geri verdiğini biliyordu. O yüzden, Anya William'a artık kalede yaşayan genç Gilly'yle birlikte "Guitar Hero" oyunu oynaması için meydan okuduğunda, William kabul etmişti. Üçlü televizyonun etrafına yerleşti ve Anya, Amun diyeceklerini diyene kadar hareketsiz kalmalarını buyurdu. Aslına bakılırsa, Amun diyene kadar değil, işaret edene kadar olacaktı.

Amun, *Legion'u kurtarmak için yardımına ihtiyacımız var*, diye başladı.

William gizemli bir şekilde, "Üzgünüm ama başka bir yerde planlarım var," dedi. "Yarın sabah ayrılıyorum ve birkaç haftalığına burada olmayacağım."

Gilly, "Planın ne?" diye sorarken, Lucien'ın kısa süre önce ona vermiş olduğu kelebekli kolyesiyle oynuyordu. Ayrıca Amun, Anya ve William'ın da birebir kopyalarını taktıkları bir kolyeydi. Her zaman takmaları söylenmişti, hareketlerini tanrıların gözetleyen gözlerinden gizlemek içindi. "Niçin başka bir yere gittiğini bana söylemedin?"

Vay be. Bu da neyin nesiydi? Kızın sözlerinden saf sahiplenme akıyordu.

Amun aniden Gilly'nin, *sen benimsin*, diye düşündüğünü duydu. *Biz birbirimize aitiz, ayrılamayız.*

Ta-mam. Amun ensesini ovuşturdu. Bunu bilmesine gerek yoktu.

William gergin bir ifadeyle bagetini havaya atıp yakaladı ve çevirdi. "Seni neden bilgilendirmediğim önemli değil. Gidiyorum ve sonuç bu."

Vay be. William genellikle her konuda şaka yapardı. Hiçbir şeyi ciddiye almazdı. Böyle asabi oluşu...

Bunu durdurmam gerek, diye düşündü William. *Bu devam edemez.*

Güzel. Bu güzeldi.

"Bu yolculuk son diyorsun, öyle mi?" Anya arkadaşına doğru tek kaşını kaldırırken dudakları meydan okurcasına büküldü. Anya Ölüm'ün muhafızı Lucien'la nişanlıydı ve Amun'un bugüne kadar gördüğü en güzel dişilerden biriydi. Şaşırtıcı olmayan şekilde, Lucien kadının her arzusunu yerine getirmişti. "Henüz bu yolculuk için benden izin almadın."

Gilly, "Bensiz gidemezsin," dedi.

"Gidebilirim ve gideceğim. Ve beni tehdit etme, Anya. Bu, kitabıma ne yaparsan yap tamamlayacağım tek şey."

Yüz ifadesi bir hiddet bulutuyla sarılı olan Gilly, basgitarını yere çarptı. Plastik çatırdadı. Kız kalbi için de bunun aynısını hayal ediyordu. "Beni her zaman koruyacağına söz verdin. Eğer gidersen beni nasıl koruyabilirsin?"

Kızın düz, kahverengi saçları ve iri, güzel kahverengi gözleri vardı. Ortalama boyda olmasına rağmen, on yedi yaşındaki bir kızın sahip olması gerekenden daha fazla kıvrımı vardı. Ve William'ın ona bakmamak için elinden geleni yaptığı açıktı.

Başarısız oluyordu. *Durmak... zorundayım. Neden durduramıyorum?*

O sırada Amun'un zihninde, herkesin sırlarıyla dolu olan bir kitabın sayfaları açıldı ve birdenbire neler olduğunu tam olarak anladı. Gilly William'a âşık olduğunu düşünüyordu. William kıza çekiliyordu ve bundan ödü kopuyordu. Ona göre çok gençti.

Fakat William Gilly'ye duyduğu arzu için hiçbir şey yapamasa bile, adalet isteğiyle ilgili bir şeyler *yapabilirdi.* Gilly çocukken feci şekilde istismar edilmişti ve William onları en yavaş, en acı verici yollarla öldürmeyi planlayarak kızın ailesinin izini sürmüştü. Gittiği yer orasıydı. İntikamını almak için Nebraska'ya gidiyordu. Zor da olmazdı. Annesi bir ev hanımı ve üvey babası da bir doktordu.

"Sana yalan söylemedim. Seni hep koruyacağım," derken William'ın sesi nazikti. Ayağa kalkıp ona doğru uzandı ama sonra ne yaptığını fark edince kollarını yanlarına indirdi. "Bu konuda bana güvenmen gerek."

Amun dikkatlerini çekmek için ellerini çırptı. *Aeron'a yardım etmeme yardım et ve ben de sonra kızın ailesiyle ilgili sana yardım edeceğim.*

William'ın dikkati çoktan dağılmıştı. Amun'un ellerini izlememişti ve ne söylediğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Anya Amun'un ima ettiği şeyi fark ettiğinde, mavi gözleri büyüdü. Sözcükleri İngilizce ya da Macarca söyleyip Gilly'nin anlamasına izin vermek yerine, William'la tanrıların dilinde konuştu. Sert sesler Amun'un kulaklarına müzik gibi geliyor, ona gökyüzünde geçirdiği kaygısız yılları hatırlatıyordu.

William aynı dilde, "Yardıma ihtiyacım yok," diye hırladı. Kasılarak en karanlık gecelerin rengindeki saçından elini geçirdi. "Aslında, bunu yalnız yapmak *istiyorum.* Ayrıca bunun yanında, Legion beni sinir ederdi. Gittiğine memnunum. Sanırım kendi annemi bile cehennemden kurtarmayacağımı söyleyebilirim. Tabii bir annem olsaydı. Anya'yı bile kurtarmazdım."

Tanrıça gözlerini devirerek, "Sağ ol," dedi. "Ama dinle. Aeron kızın gitmesinden memnun değil." Sesi Amun'un bugüne kadar duymuş olduğundan daha nazikti. "Bu da Lucien'ın memnun olmadığı anlamına geliyor. Bu da ben memnun değilim demek oluyor."

William hareketsizce durdu. "Umurumda değil."

"Lucifer senden korkuyor, Willy. Cehennemdeyken Aeron ile Amun'un yapamadığı şeyleri yapabilir ve gidemediği yerlere gidebilirsin."

Bir an için, William'ın zihni açılarak Lucifer'ın ondan tam olarak neden korktuğunu hatırlamaya başladı. Fakat sonra hatırasını bastırdı, bu da Amun'un okuyamadığı anlamına geliyordu. Kurcalamadan olmazdı ve bu hâlâ Amun'un yapmak istediği şeylerden biri değildi.

"Tekrar söylüyorum," dedi William omzunu silkerek, "umurumda değil."

Onun kadar inatçı olan Anya ısrar etti. "William, neyi geri çevirdiğini bir düşün. Gilly'nin ailesinin yanına gittiğinde, ne düşündüklerini, neden korktuklarını, başka nasıl korkunç şeyler yaptıklarını bilmeyeceksin. Ama Amun bilir. Sana söyleyebilir. Onlara acı çektirmekten ya da onları öldürmekten daha fazlasını yapabilirsin. Onlara dehşet saçabilirsin."

Gilly ellerini havaya kaldırdı. "Lütfen birisi İngilizce konuşup bana neler olduğunu anlatabilir mi? Birisi? Lütfen?"

Anya ve William birlikte, "Hayır," dedi.

"Tanrım! *O kadar* eziksiniz ki. Burada değilmişim gibi mi davranmak istiyorsunuz? Peki. Size bir iyilik yapacağım. Gideceğim. Zaten neden sizinle takıldığımı da bilmiyorum." Bununla birlikte, Gilly odadan hızla çıkıp gitti.

William kaşlarını çatarak bagetlerinden birini davullardan birine sapladı. "Pekâlâ. Varım, Amun. Seninle ve Aeron'la birlikte cehenneme gideceğim. Sonrasında, insanlarıma cehennemi getirmeme yardım edeceksin. Anladın mı?"

Ne olursa olsun, Amun başıyla onayladı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Scarlet doğrulup oturduğunda ve gözlerini yepyeni bir akşama açtığında, ne bekleyeceğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Ortaya attığı "bir oğlumuz vardı" bombasından sonra, Gideon resmen şoka girmişti. Sessizleşmiş, içine kapanmıştı ve Scarlet bir yüzleşmeye zorlamamıştı çünkü Gideon'ın bu şaşırtıcı haberi sindirmesi için zaman vermek istemişti.

Ancak Gideon bunu yapamadan güneş doğmuş ve Scarlet iblisine yenilerek uykuya dalmıştı. Her zamanki dehşet oyunlarının bir parçası olamayacak kadar aklı dağılmıştı ve kimi hedeflediklerini bile bilmiyordu.

"Yalan mı söylüyordun? Anlatma bana!"

Sözcükler kamçı gibi şakladı ve Scarlet çabucak odaklandı. Gideon onu ormandan çıkarmamıştı. Hâlâ ağaçlar etrafını sarıyor, kuşlar ve böcekler şarkı söylüyorlardı. Su kaynağı hâlâ fokurduyor ve hâlâ sis sürükleniyordu. Gün ışığı azalmıyordu, menekşe rengi gökyüzü yoktu, sadece yoğun bir karanlık örtüyle ağır bulutlar vardı. Fırtına geliyordu.

Hem de birden fazla şekilde.

Gideon gölgelerin içindeydi. Scarlet'ın gözlerinin görmekte hiç sorun yaşamadığı gölgeler... Mavi saç tutamları ıslanmış ve alnı ile yanaklarına yapışmıştı, yine de şakaklarından ağzına kadar yayılan

gerginliğin üzücü çizgileri için muhteşem bir çerçeve oluşturuyordu. Gözleri lazer gibiydi, genç kadının kendini sardığı zihinsel kalkanları delip geçiyordu. İfadesi gergin, korkusuzdu, dudakları bir hırlayışla dişlerinden geriye çekilmişti.

Ellerinde birer hançer tutarak Scarlet'ın önünde dikildi.

Scarlet'ın soluğu aniden boğazında takılıverdi, bakışlarını kendi bedeninde gezdirdi. Kollarında ya da bacaklarında hiç kesik yoktu ve elbisesi tek parça halindeydi. Gideon'ın onu yaraladığını gösteren bir kan damlası bile yoktu.

Tamam. Pekâlâ. Hiddetle ona saldırmamıştı. Bunun anlamı, "Bugün kim değilsin?" demeden durabilir mi demek oluyordu? Onu öperek uyandırmadan tüyebilirdi demek miydi?

Tanrılar, bu adamın öpücüğü. Scarlet uzanıp parmak uçlarını ağzının üzerinde gezdirdi. Dudakları hâlâ sızlıyordu. Dili yağmalamış, almış ve vermişti. Öyle büyük tutku yaratmış, öyle çok zevk vermişti ki. Elleri her yana gitmiş, ona dokunmuş, onu öğrenmişti. Ona dayanan bedeni öyle sert ve sıcaktı ki Scarlet'ı doğrudan gökyüzüne götürmüştü. Yine hapiste, çaresizdi ama umursamıyordu çünkü erkeği vardı. Onu seven bir adam.

Bedeninin taleplerine boyun eğmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Öyle uzundu ki kontrolünü kaybetmişti. Gideon bu kaybı umursuyor gibi görünmemişti. Hayır, keyif alıyor gibiydi. Karnına tohumlarını saçmış ve hâlâ birliktelermiş gibi onu işaretlemişti.

Sonrasında, Scarlet onun yanma sokulup kıvrılmak istemişti. Adamın boynunu öpmeyi ve o misksi kokusunu içine çekmeyi istemişti. Her sırrı ortaya döküp bir zamanlar paylaştıkları her şeyi konuşmak istemişti.

Ama Scarlet onu tanıyordu, bir zamanlar genç kadının kendisi için ne anlam ifade ettiğinin farkında olmayan bu adamı tanıyordu. Ve Gideon'ın planladığı şeyin bu olduğunu hiç şüphesiz biliyordu.

Onu hapisten cennete getirmişti, yalnızca cevaplar için. Dürüst şekilde ya da oyunlarla gün yüzüne çıkarmaya niyetlendiği cevaplar.

Gideon hep böyle olmuştu. Bir şey için kararlılığı patlak verdiğinde, Scarlet'tan daha inatçı olurdu. Bu harika olduğu kadar sinir bozucuydu da. Scarlet'ın kendisinin gelini olacağına karar verdiği anda, bunu gerçekleştirmek için cenneti ve yeryüzünü yerinden oynatmıştı. Hem de tüm engellere rağmen.

Ancak genç kadın öyle kullanılmayacaktı. Onu becerebileceğini –ya da neredeyse becerebileceğini– ve yoluna gideceğini düşünmesine izin vermeyecekti.

"Scar. Hiç tepemi attırmıyorsun. Dikkatini bana verme." Gideon bileğinin ölümcül bir kıvrılışıyla hançerlerinden birini fırlattı. "Bana bilmek istemediğim şeyi anlatma."

Scarlet dönerek bıçağın hareketini takip etti. Bıçağın ucu şu anda bir ağacın gövdesine girmiş, titriyordu. Ve kabukta yüzlerce oyuk vardı. Görünüşe göre, o şeyi bütün gün boyunca atmıştı. Scarlet yeniden ona dönerek yumuşakça, "Hayır," dedi. "Yalan söylemiyordum." Steel yalan söyleyeceği bir konu değildi. Asla. Hiçbir sebeple. O Scarlet'ın hayatındaki en önemli insan olmuştu, bir nevi hâlâ öyleydi.

Gideon'dan hırıltılı bir soluk kaçtı. "Var-*dı* demedin. Adını geçmiş zamanda söylemedin. Bunun anlamı o... o..."

Scarlet boğuk bir sesle, "O öldü," diye fısıldadı. "Evet."

Gideon'ın yüz hatları mutlak bir ızdırapla burkuldu. Belki de ona oğlandan bahsetmemeliydi. Bazen *kendisi* de bilmemeyi diliyordu; çok acı vericiydi. Fakat bir parçası, Gideon'ın kendi çocuğuyla ilgili bilgiyi unutmadığını düşünmüş, bunu ummuştu. Karısıyla ilgili hatıralarına yönlendirebileceği bir bilgi olabilirdi.

"Hepsi. Hepsini bilmek istemiyorum." Gideon konuşurken dizlerinin üzerine yığıldı. "Lütfen."

Bu kadar güçlü bir savaşçının böylesine bir umutsuzluğa kapıldığını görmek genç kadını paramparça etti ve aniden gelen yakıcı

gözyaşlarını bastırmak için gözlerini kırpıştırmak zorunda kaldı. Eğer ona şimdi anlatırsa, bunun sebebi seks olmayacaktı. Adamın yalvarması olacaktı. En azından, Scarlet ortaya yeni çıkan bu paylaşma ihtiyacını bu kılıfa uydurdu. Her şeyi paylaşma ihtiyacını.

"Pekâlâ, tamam," dedi. Şiddetli, pürüzlü soluğu göğüs boşluğunu sıyırırken, sesi artık boğuk değildi. "Sana anlatacağım. Sana onun hayatı ve ölümüyle ilgili her şeyi anlatacağım ama konuşamazsın. Eğer beni sorularınla bölersen devam edemeyebilirim." Duyguları onu boğardı. Yıkılıp hıçkırmaya başlardı ve Gideon'ın kendisini öyle görmesine izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Bu yeterince zor olacaktı. "Beni anladın mı?"

Bir dakika geçti, Gideon hareketsiz, sessiz kaldı. Aklından geçen şey neydi, kabul etmeye tereddüt etmesinin sebebi neydi, bilmiyordu. Scarlet'ın bildiği bir şey varsa, o da Steel hakkında hiç konuşmadığıydı. Asla. Sadece çok acı vericiydi. Gideon sessiz kalıyor olsa da, Scarlet kendisinin bunu aşıp aşamayacağından emin değildi. Kesinlikle ağlamadan yapamazdı.

Kendi uydurduğun bir hikâyeymiş gibi davran. Arana mesafe koy. Ya, tabii.

Sonunda, Gideon Scarlet'm talebiyle sessizleşmesine sebep olan mesele her neyse, onu aştı ve başıyla onayladı. Adamın dudakları ince, inatçı bir çizgi halinde birleşerek söylemek isteyebileceği her ne varsa kesti.

Scarlet derin bir nefes alıp güçlenmek için bir şey aradı. Bulamadı. Sadece, kelimeler şekillenmedi işte.

Titrek bacaklarını zorladı ve hançerli ağaca doğru uzun adımlarla ilerledi. Tek çekişle bıçağın ucunu çıkarırken Gideon onu durdurmaya çalışmadı. Sonra Scarlet volta atmaya başladı, keskin metali sabit, rahatlatıcı olduğunu umduğu bir ritimle bacağına vuruyordu. Toprak ve göğün kokusu olan serin, nemli bir rüzgâr etrafında dönerken, dallar ve taşlar ayak tabanlarını kesti.

Sadece kelimeleri söyle. Numara yap, numara yap, numara yap. Başka birinin hayatıyla ilgili konuşacaksın. Başkasının oğlu. "Sana hamile olduğumu söyledim ve sen mutluydun. Zeus'tan beni senin gözetiminde salmasını talep ettin. Hayır dedi. O yüzden kaçışımı ayarladın. Ancak, ben yakalandım. Sen daha başarısız olduğumun farkına varamadan yirmi kırbaç yemiştim. Beni mahvetmeyi, bana kimin yardım ettiğini söylemeye zorlayabileceklerini düşündüler. Söylemedim." Söylemektense ölürdü.

"En azından acı başa çıkılabilirdi ama bebeği kaybetmekten öyle çok korkuyordum ki. Hücre arkadaşlarım da canımı yakmaya çalıştı fakat o güne kadar dövüştüğüm herkesten daha sert dövüştüm ve kısa sürede kalıcı olarak kendime ait bir hücreye atıldım, sadece bizim... ara dönemlerimiz için değildi. En sonunda bizim..." son kelimede sesi kısıldı, "...güzel küçük oğlumuzu da orada doğurdum."

Steel'in görüntüsü aklında belirdiğinde kendi ayağına takıldı, o tatlı oğlanın bir melek gibi görünerek göğsünde uyuması... Kendini toparlarken titriyordu.

Gideon sözüne sadık kalarak sessizce durup bekliyordu.

Yağmurun ilk birkaç damlası düştü, sanki doğa ona ağlıyordu. Scarlet'ın kaybettiklerine.

Numara yap. "Beni her gün ziyaret ettin. Ve her gün biraz daha uzun kaldın ve gitmekte biraz daha isteksizdin. Sadece yanımda kalmak için kendini hapse attıracak olmandan korkuyordum." Ayrıca bu fikirden hoşlandığını itiraf etmeye utanıyordu. "Sonra bir gün bana geldin, özgürlüğümü kazanmak için yeni bir planın olduğunu, yine de o anda bana detayları veremeyeceğini söyledin. O plan elbette Pandora'nın kutusunu çalmaktı. Uzun lafın kısası, asla geri dönmedin."

Yanlarındaki ağaçlar bulanıklaşmaya başladı. Çenesi titredi ve yanakları ıslandı, artık yağmur daha sabit bir şekilde yağıyordu. *Yap şunu. Devam et.* Gideon'a bakmak istedi ama yapmadı. Adamın yüz ifadesi nasıl olursa olsun onun mahvoluşu olabilirdi.

"Sonra Kâbus tarafından ele geçirildim, senin de bildiğin gibi ve annelik için uygun değildim. O yüzden Yunanlar onu aldı. Steel'i aldılar." Ve ayrılıkları için Gideon'ı daha fazla suçlamaya başlamıştı. Eğer onun için, onlar için geri dönmüş olsaydı, olaylar ne kadar da farklı olabilirdi. "Aklım başıma geldiğinde ve neler olduğunu fark ettiğimde, onu görmek için yalvardım ancak çığlıklarım önemsenmedi. Her gün kaçmaya çalıştım. Ve her gün beni tekrar kırbaçladılar."

Gideon'ın boğazından boğulur gibi bir ses çıktı fakat Scarlet hâlâ kendine ona bakma izni vermiyordu.

"Sonunda, Tartarus'un, hem hapishanenin hem de bekçinin ne kadar zayıfladığını fark ettim. En sonunda kaçmayı başardım ve Olimpos'a gittim. Ve ben... ben bebeğimizi buldum." Bu defa boğulma sesi *kendisinden* çıktı. "Ama o artık bir bebek değildi. Yüzyıllar geçmişti ama sadece bir gençti. Sanırım ölümsüzlüğü yaş almasını yavaşlatıyordu. Ve onun... kim olduğuma dair hiçbir fikri yoktu."

Yağmur, gözyaşları. İkisi de genç kadını sırılsıklam etti.

Numara yap, kahrolası. "Boynuzları ve sivri dişleri çıkmıştı, gözleri kırmızıydı ve derisinin kimi kısımları pul puldu. İşte o zaman ona da bir iblis verildiğini fark ettim. Hangisi olduğunu hâlâ bilmiyorum. Fakat, lanet olsun, o öyle güzeldi ki." Son kısmı bir çığlıktı, tıpkı bir ölüm perisinin haykırışı gibiydi ancak elinde değildi.

Sessizlik. Suyun serin yıkayışı.

Bitir şunu. "Onu şamar oğlanları yapmışlardı. Ona gülüyor, onu tekmeliyor, alçakça istismar ediyorlardı. Gözlerinde hiç mutluluk yoktu. Sadece azim vardı. Dayanıklı, gururlu, güçlüydü. Kararlı bir savaşçı. Ve bu sadece daha kötü hale getiriyordu, biliyor musun? O kıymetli çocuğu her gün başarısızlığa uğrattığım halde, yine de o bir oğuldan isteyebileceğim her şeydi."

Gözyaşları akmaya devam ediyor, asitli gibi yanaklarını kavuruyordu. Scarlet bileğinin arkasıyla yaşları kuruladı, artık şiddetle titriyordu. *Numara yap.* "Ona yapılan davranış yüzünden patladım.

İblisimi gökyüzünün o güne kadar gördüğü en korkunç şiddet gösterisiyle saldım. Bitirdiğimde, oğlumuzun etrafındaki tanrılar ve tanrıçalar deliliğe sürüklenmişti, bu da en sonunda Kronos'un kendi kaçışını yapmasına yardım etti.

"Ama konunun dışına çıktım. Karanlık temizlendiğinde Steel'in benden korktuğunu fark ettim. Hatta onu kaçırmaya çalıştığımda benimle dövüştü. Onu incitmek istemedim, o yüzden benden kaçmasına izin verdim. Zeus'a gitti, bildiği tek baba figürü oydu ve birlikte benim peşime düştüler. Saklanmaya çalıştığımdan değildi. Steel'in beni bulmasını istedim."

Boğazında büyümekte olan testere gibi yumruyu yuttu. "Steel'i şaşırtacak şekilde, Zeus ikimizi karşılıklı olarak zincirledi. Steel'e benim onun annesi olduğumu söyledi ve Steel... o..." Bir kez daha şiddetli gözyaşlarıyla savaşmak zorunda kaldı, serin yağmur bile onları soğutamadı.

Bir taş parçası ayak tabanını kesince acıyı hoşça karşıladı. "Steel çılgına döndü. Ağladı. Onu bağışlamam için bana yalvardı. Onu temin etmeye çalıştım. Beni öldürse bile umursamazdım. Fakat Zeus sebep olduğum bela için beni cezalandırmaya kararlıydı. O... O Steel'in başını benim önümde aldı."

Derin nefes al, derin nefes ver. "Zincirlerimle öyle şiddetli şekilde savaştım ki o gün bir elimi kaybettim. Fakat kendimi zamanında serbest bırakamadım. O... gitmişti. O gitmişti ve ben yeniden hücreme atıldım. Titanlar Yunanlar'ı alaşağı etmeyi başarana kadar orada kaldım. Ama en kötü kısmı neydi, biliyor musun? Bunu planlamıştı. Zeus başından beri onu öldürmeyi planlamıştı. Steel'in iblisini yerleştirmek için yeni bir konak vardı, bekliyordu."

Yine, sessizlik. Hayır, doğru değildi. Kendi dengesiz nefes alışları Gideon'ın düzensiz soluklarıyla birleşiyor ve fırtınanın tıkırtılarına karışıyordu.

İşte. Artık her şeyi biliyordu. Steel'in hayatının her acı dolu anını. Scarlet'ın başarısızlığını. Kendi başarısızlığını. Nelerin olabileceğini, nelerin olmadığını. Scarlet'ın niçin ondan bu kadar çok nefret ettiğini. Onu arkada bıraktığı için neden onu bir daha affedemeyeceğini.

"Scar," diye fısıldadı kesik kesik. "Ben... ben..."

Scarlet hâlâ onunla yüz yüze gelemiyordu. Kendini çok açıkta, çok yaralı hissediyordu, sanki bir jilet içinden dışına doğru kesiyordu. "Ne!" dedi bir çığlıkla.

"Anlıyorum, anlıyorum." Anlamadığı anlamına geliyordu. "Bu kulağa benim... tanıdığım adam gibi geliyor. Bir kral..."

"Bana o piç kurusundan bahsetme! Onu sevdiğini biliyorum. Ona saygı duyuyordun, gücüne hayrandın. İblis seni ele geçirmeden önce, sana karşı iyiydi de. Kapasitesinin yettiği kadarıyla." Ve o da pek fazla değildi. Gideon'ın onu herhangi bir açıdan savunduğu gerçeği... *Acı verici*! "Sonrasında sana nasıl davrandı, hı? Seni lanetledi ve sürgün etti! Ama biliyor musun? Bana ve senin oğluna karşı asla iyi olmadı." Sözcükler şimdi soluk soluğa gümbürtüler gibi geliyor, adamı yarıp geçiyordu.

Durmak zorundaydı. Hıçkırıkları kaçmakla tehdit ediyordu. Fakat anlattığı şeyin doğruluğunu ne cüretle sorgulardı? Günahlarının bağışlanması için yalvarması gerekirdi. Göğe doğru bağırmalıydı. Lanet etmeliydi. Ama yapmıyordu işte...

"Senden ayrılıyorum," dedi. Bu defa sakin, "şimdi şöyle olacak" tonunu takınmaya çalışsa da, kendi sesinin her zerresinden ızdırabı belli oluyordu. "Bana bir iyilik borcun var ve peşimden gelmeyerek bunu yerine getirmeni istiyorum. Yeterince zarar verdin."

Bununla birlikte dediğini yaptı. En sonunda yürüyerek kocasını arkada bıraktı. Dönüp arkasına bile bakmadı.

Kapanış berbattı.

YETERİNCE ZARAR VERDİN.

Kelimeler Gideon'ın zihninde yankılandı. İçindeki her şey ayağa fırlaması, Scarlet'ın peşinden gitmesi, gerekli olan her yolla onu kendine bağlaması, içindeki yaraları yatıştırmak için ne gerekiyorsa yapması için çığlık attı fakat yapmadı. Yere çökmüş, titrek vaziyette kaldı, sıcak gözyaşları çoktan sırılsıklam olmuş yüzünden aşağı akıyordu.

O haklıydı.

Yeterince zarar vermişti. Önce, ona inanmak istememişti. Aksini ispatlamak için olası her parçaya tutunmuştu. Fakat gözlerindeki acı fazla gerçekti, sesindeki yaradan resmen kan sızıyordu. Bu da, sadece karısını yüzüstü bırakmadığı, ayrıca oğlunu da bıraktığı anlamına geliyordu. En sonunda oğlunun öldürülmesine kadar giden bir terk edişti.

Scarlet'ın çaresiz bir halde izlemeye mecbur edildiği bir cinayetti.

Gideon neden hatırlayamıyordu? Neden?

Hiddeti onu mahvediyordu, hem de demirden yumruklarından yapabileceğinden daha sertçe. Ne yapması gerekirse gereksin, bunu çözecekti.

Bir kükremeyle kolyesini boynundan söktü ve kenara attı. "Kronos," diye bağırdı ağaçların tepelerine doğru. "Kronos! Hemen ortaya çıkmanı emrediyorum."

Gerçekti, ama kelimeleri durduramadı. Durdurmayı da istemedi. Aniden iblisi çığlık attı ve göğsüne bir acı saplandı. Acı onu iki büklüm etti. Her zerresine yayılan, kanını aside ve kemiklerini fokurdayan bir sıvıya çeviren acı.

Hak ettiği acı.

Yakında kıpırdayamaz, güç bela konuşabilir hale gelecekti. Fakat tekrar tekrar seslendi: "Kronos. Kronos. Bana gel. Sana ihtiyacım var."

Sonsuzluk geçmiş gibi geldi, sonunda yağmur diniyordu. Gerçi ay bulutların arasından hiç çıkmadı ve güneş hiç belirmedi. Scarlet neredeydi? Gelmekte olan sabahı beklemek için güvenli bir yere

ulaşmış mıydı? Muhtemelen. Her işin altından kalkardı o. Kendine bakabilme kabiliyeti vardı. Hayatta kaldığı onca şeye bir bakınca...

Gideondan daha güçlüydü, orası kesindi.

Scarlet'ın onunla işinin bitmesine şaşmamalıydı. Gideon'dan nefret ediyor olmalıydı. Ondan nefret *ediyordu*. Son vedası bu duyguyla doluydu. Gideon da onu suçlamıyordu. Sadece, kendisinden nefret ediyordu. Kendi çocuğunu ölmek üzere bırakmıştı. Kendi çocuğunu.

Kafasını kesmeleri gerekiyordu.

Gözyaşları yeniden akmaya başladı ve gözkapaklarını sımsıkı yumdu. Boynuzlarla ve dişlerle, hatta pullarla kaplı, sevgili Steel. Hep zor beğenen tanrı ve tanrıçalar, o özellikleri yüzünden muhtemelen oğlanı utandırmışlardı. Gideon o özellikleri sever ve över, el üstünde tutardı.

Scarlet başka bir konuda da haklıydı. Bir zamanlar, Gideon Zeus'u sever ve ona saygı duyardı. Eski Tanrı Kral bencil ve güce aç olabilirdi fakat kendi yöntemiyle ona karşı iyi olmuştu. Ta ki Pandora'nın kutusu fıyaskosuna kadar. Ondan sonra, Yunanlar Gideon ve arkadaşlarını görmezden gelmişti ve zaman geçerken, Gideon yeni hayatında huzur bulmuştu.

Ancak karısı ve çocuğu için böyle olmamıştı. Onlar asla huzur bulmamıştı. Zeus onlara karşı hiç iyi olmamıştı ve bu yüzden Zeus ızdırap çekecekti.

O piç kurusunu yok edeceğim. Bir zamanlar, Gideon kralını korumak için gücünün yettiği her şeyi yapmıştı. Ve karşılığı nasıl ödenmişti? En büyük hazineleri ondan alınmıştı. *Oğlumun intikamını alacağım. Karımın.*

Pandora'nın kutusu kahrolabilirdi. Önce intikam geliyordu. Şimdi. Her zaman.

Aniden bir erkek sesi, "Cık cık," dedi, kısık ses Gideon'ın kafasında patlıyordu.

Gözkapaklarını açtı.

Kronos önünde çömelmişti, her zamankinden genç olan yüz hatlarını hayal kırıklığı gölgeliyordu. "Kendini böyle zayıflattığın için bir ahmaksın. Ve ne için? Bir anlık gerçek için mi?" İç geçirdi. "Beni neden çağırdın? Yine. Az önce Lucien'la görüştüm ve günlük haberlerimi aldım. Başka bir haber daha istemiyorum."

Gideon dişlerinin arasından, "Zeus," dedi. "Onu istiyorum."

Yalan çığlık attı.

Bir başka gerçek daha. Bir başka taze ve dağlayan acı daha.

Kronos şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. "Neden?"

Gideon soluk soluğa, "Onu istiyorum," diye tekrarladı. Steel'i Kronos'la tartışmayacaktı. Eğer tanrı, çocuğu hatırlayıp onun hakkında kötü konuşursa, Gideon *onun* kanını da isterdi ve şu anda Kral'a müttefiki olarak ihtiyacı vardı.

"Hayır." Tereddütsüz, kesin. "Onu alamazsın."

Gideon, bakışları puslanırken çenesini kenetledi. *Savaş bununla.* "O senin düşmanın. Onu senin için katletmeme izin ver." Hilekârlıkla konuşmaya öyle alışmıştı ki gerçekle dengesini yitirmeliydi. En azından, ne söyleyeceğini düşünmek zorunda olmalıydı. Yine de yapmamıştı. Gerçek çoktan bir parçası olmuş, ondan akıyordu. Zeus'un ölümü onun elinden olacaktı.

Kronos samimi bir merakla, "Niye bunu isteyesin?" diye sordu.

"Nefes alıyor olduğu gerçeği beni rahatsız ediyor."

Yalan kıvrandı. *Daha fazla, lütfen daha fazla.* Dur, lütfen dur.

Kralın ifadesi sertleşti. "Ancak binlerce yıl hapsedildikten sonra ölümün tatlı tadını almasına izin verilecek. Tüm olanlara rağmen. Ve ona ölümü verecek kişi ben olacağım. Şimdi, benimle konuşmak istediğin şey bu kadar mı?"

Eğer Kronos ona kendi isteğiyle yardım etmezse, farkında olmadan yardım etmek zorunda kalacaktı. Gideon'ın ihtiyaç duyduğu tek şey Olimpos'a girmekti. Ya da Kronos oraya her ne ad verdiyse

oraya. Oradan sonra, Tartarus'a çıkabilirdi. Yüzlerce yılı bunu yaparak geçirmişti ve hâlâ yolu biliyordu.

Unutmadığı tek şey oydu.

"Gökyüzüne gitmek istiyorum." İblisinin çığlıklarının arasında dişlerini kenetledi. Tanrılar, acı. Biraz daha devam ederse sonunda bayılırdı. *Sadece birazcık daha ve sonra uyuyabilirsin.* "Sadece orada sağlığıma kavuşmama izin ver, böylece Avcılar beni bu durumda bulup incitmez."

Sonunda, bir yalan. Bu acısını hafifletmedi; onun için çok geçti fakat Yalan rahatlamayla iç geçirdi.

"Bir iyilik, o zaman? Benden sana."

Gideon yapabildiği en iyi şekilde başıyla onayladı.

"Eğer bunu yaparsam, bana borçlu olacağını biliyorsun."

Bir kez daha başıyla onayladı. "Senin... istediğin... her şeyi yapacağım." Steel için. Ve Scarlet için. Ve belki hapse gizlice girip Zeus'un kafasını keserse, hatıralarına ne olduğunu çözebilirdi.

"Pekâlâ." Kronos tatminle ağır ağır sırıttı. "İyileşene kadar gökyüzünde kalabilirsin. Ne daha uzun ne daha kısa. Karşılığında, seni ödeme için ne zaman istersem çağırabilirim ve sen bunu diğer her şeyin üzerinde tutacaksın."

"Evet." Başka bir doğru, daha fazla acı, daha çok tıslama.

Anlaşma bağlayıcıydı.

Gideon gözlerini yumarken altındaki zemin yok oldu. Yüzlerce yıllık sürgünden sonra, en sonunda gökyüzüne geri dönüyordu.

ONUNCU BÖLÜM

"O aptal, aptal adam. O domuz. O pislik. O hırçın şerefsiz!" Scarlet ormanda ayaklarını yere vura vura yürürken, yolda bir ağacın gövdesine vurdu. Gideon'a aklına gelebilecek her kötü isimle sesleniyordu.

"O bok kafalı. O beyinsiz mağara adamı. O... baba."

Hoşça kal, öfke.

Hareketsizleşti, soluk soluğaydı, terliyordu, avuçları acıyordu. Gideon baba olduğunu bilmiyordu. Scarlet bu bilgiyi ona kusmuş, sonra da kendi kendine baş etmesi için onu bırakmıştı. Ve birisinin bu bilgiyle kendi başına başa çıkmasının imkânsız olduğunu çok iyi biliyordu.

Steel'in ölümünden aylar sonra, Scarlet ağlamaktan başka bir şey yapmamıştı. Yemeyi kesmişti, hatta konuşmayı bile kesmişti. Belki onunla ilgilenen, ruhunun paramparça olmuş parçalarını toplayan biri olmuş olsaydı, daha kısa sürede toparlanabilirdi.

Her ne kadar nefret ediyor olsa da; hayır, o an için *nefret* çok güçlü bir kelimeydi. Ve nedenini bilmiyordu. Hâlâ. Gideon'dan ne kadar *hoşlanmasa* da, debelenmesini istemiyordu. Gideon bir savaşın ortasındaydı. Debelenmek ona pahalıya patlardı.

Scarlet kendinden nefret ederek onunla bir gece daha geçirmeyi düşündü. Ayrıca nefret kelimesini kendine yönelttiğinde o kadar da

güçlü bir kelime değildi. Arkasını döndü ve Gideon'ın kampına doğru yürüdü. Onun Kronos'a bağırdığını duymuştu. Karısının ihanetinin kanıtı olduğu için Scarlet'tan bütün hayatı boyunca nefret etmiş Tanrı Kral'a. O emsallerinin görebildiği bir kanıttı.

Gideon Scarlet'ın sözleri ve acısı yeterli değilmiş gibi, Kronos'tan Steel'le ilgili bilgiyi doğrulamasını istemeyi mi düşünüyordu? Yoksa bir zamanlar kendisinin de yaptığı gibi, Zeus'a karşı bir intikam mı arıyordu?

Eğer durum buysa, onu durdurmak zorundaydı. Eski hükümdar kilit altında, gücü elinden alınmış, tahtını en büyük rakibinin kontrol ettiği bilgisi durmaksızın aklındayken, Scarlet'ın ona ölümle getireceği ızdıraptan daha fazlasını çekiyordu.

Ölüm fazla hızlı, fazla kolaydı.

Hâlâ. Gideon'ı yalnız bırakamazdı. O yüzden gecenin kalanında onun yanında kalacak, yapabildiği kadarıyla onu rahatlatacaktı. Gideon bunu hak ettiğinden değildi ama lanet olsun, Scarlet her zaman verici olmuştu. Fakat bundan sonra, onunla işi bitecekti. Bu sefer sahiden.

Ancak yapraklardan oluşan son duvarı aştığında, Gideon'ın kampı çoktan terk ettiğini gördü. Bu kadar çabuk mu? Tek bir adım attığını bile duymamıştı. Hangi cehenneme gitmişti?

Scarlet dönüp ondan bir iz aradı. Tüm bulabildiği bir çantaydı. Kaşlarını çatarak ona doğru yürüdü. Yol üzerinde sert, sıcak ve ince bir şey çıplak ayak parmağına dolandı ve Scarlet durdu.

Kafa karışıklığıyla kaşlarını çattı ve sonra eğilip yerdeki... kelebekli kolyeyi alırken kaş çatışı irkilmeyle derinleşti. Neden bırakmıştı? Scarlet'la işi bittiği ve artık onunla uyumlu olmak istemediği için miydi?

Scarlet çenesini kaldırıp kendi kolyesini çıkardı –takmakla ne salaklık etmişti– ve ikisini sıkıca yumruğunda tuttu. Metal birbirine geçti.

"Kokuşmuş pislik." Derin bir nefes aldı ve tanrısal görkemin koku dalgasını yakaladı. Burun deliklerini yakacak kadar keskin,

boğucu bir parfüm gibiydi. Hayatının çoğunda o kokuyu almıştı ve en sonunda Tartarus'tan ayrıldığında o kokudan kurtulduğu için havalara uçmuştu.

Kronos'un buraya geldiğini fark etti. Orospu çocuğu! Kral, Gideon'ı nereye götürmüştü? Tanrı onu incitmiş miydi, yoksa ona yardım mı etmişti?

Bilmesi gerekiyordu. Ve öğrenmenin sadece bir yolu vardı...

"Anne!" diye bağırdı. Tanrılar. Bunu bir daha yapmamaya yemin etmişti. Ancak Gideon'ı Kronos'un acımasız isteklerine karşı çaresiz bırakmak bir seçenek değildi. Ve evet, belki ikili anlaşıyordu ve Gideon şu anda mutluydu. Scarlet yine de ikisini ayırmak için gücünün yettiği her şeyi yapardı.

Hiç şüphesiz, Kronos Gideon'ı ona karşı zehirlemeye çalışacaktı. Yarın ayrılmayı planladığı için bu sorun olmamalıydı fakat bir parçası böyle bir sonucu kabul edemezdi.

Birkaç dakika geçmesine rağmen hiçbir şey olmadı.

"Zoru oynayacaksın, değil mi?" diye homurdandı. "Pekâlâ. Ben de yapabilirim."

Gerçi önce hazırlanacaktı. Elbette Gideon o çantanın içine birkaç silah koymuştu. Scarlet mesafeyi kapadı ve fermuarı açtı. İçinde tişörtler, kot pantolonlar, eşofmanlar ve evet, silahlar vardı. Bir yarı otomatik, birkaç bıçak ve bir balta. En şaşırtıcı olansa? Açılmamış bir paket şekerleme.

Scarlet çabucak üzerine tişört ve eşofmanı giydi. Eşofmanın belini ve paçalarını kıvırmak zorunda kaldı ama en azından üzerinden düşmüyordu. Sonra silahları bütün bedenine yerleştirdi. Kolyeleri bıçak kınlarından birine tıktı.

Şimdi. Yeniden deneme zamanı.

"Anne! Bana cevap ver, yoksa yemin ediyorum gökyüzüne dönmenin bir yolunu bulurum. Yanına taşınırım. Durmadan yanında olurum. Benim varlığım olmadan görülemezsin bile. Ben yanında

olmadan hiçbir şey yapamazsın. Beni duyuyor musun? Bu son şansın, Anne, yoksa..."

"Yeter! Bana böyle korkunç şekilde seslenme. Sana bunu kaç defa söyledim!"

Binlerce kez. Scarlet şu anda da en az önceki zamanlardaki kadar önemsedi. Bunun anlamı da hiç ama hiç umurunda olmadığıydı.

Ses arkasından geldiği için döndü. Yavaşça. Sanki Rhea sırtının dönük olmasından korkmayı sağlayacak kadar güçlü biri değilmiş gibi. Dürüst olmak gerekirse, onu doğuran kadını görmekten hazzetmiyordu. Ona ihtiyacı olsa bile.

En sonunda bakışları buluştuğunda, Scarlet şaşkınlıkla çıkan soluğunu zorla zapt etti.

Rhea'yı son gördüğünde, kadın fazlasıyla yaşlanmıştı. İpeksi kara saçları, kıvır kıvır grilere dönüşmüştü ve pürüzsüz derisi kuru, buruşmuş parşömene benziyordu. Şimdiyse saçları beyazla siyahın kusursuz bir karışımıydı ve derisi pürüzsüzleşmiş, yalnızca birkaç çizgisi kalmıştı.

Acuzeden kokoşa dönüşmüş, diye düşündü Scarlet. *Sürtük.*

Rhea içini gösteren altın rengi bir tunik giyiyordu, üstü büyük meme dekoltesini gösteriyordu ve altı öyle şeffaftı ki Scarlet onunla uyumlu bir külot giydiğini söyleyebilirdi.

"Bütün gece gözlerini dikip bana bakmayı mı planlıyorsun, Scarlet, hayatım?" Her kelimesi küçümseme doluydu. "Güzel olduğumu biliyordum ama yine de saygıyı hak ediyorum. Beni neden çağırdığını söyle de şu işi bitirelim."

Kendini topla. "Sürpriz! Sana yılın annesi ödülünü sunmak istedim," dedi kuru kuru.

Onunkilere benzeyen kara gözleri kısıldı. "Vaktimi nankör bir görgüsüzle tartışmaktan daha güzel şeylerle değerlendirebilirim."

Nankör. Doğru. Scarlet sadece talepkâr kadının her isteğini yerine getirmeyi reddetmişti. Haklı olarak. Hiçbir iyilik karşılıksız kalmazdı.

Bir zamanlar, Rhea onu sevmişti. Ona bir mücevher gibi davranmıştı. Fakat Scarlet olgunlaşırken, Rhea onu bir tehdit olarak görmeye başlamıştı. Bir rakip. Erkekler için, eğer kaçmayı başarırlarsa taht için, ki onlar her zaman kaçmayı planlarlardı. Sevgi kıskançlığa ve kıskançlık nefrete dönüşmüştü.

Şu nefret... tanrılar, Scarlet öz annesinin eğer o ölürse daha mutlu olacağını fark ettiğinde ölmek istemişti.

Eğer bir Yunan tanrısı olan İntikamcı Alastor genç, olgunlaşmakta olan Scarlet'ın büyüsüne kapılmış olmasaydı, Rhea ve Kronos Scarlet'ı uzun zaman önce öldürmüş olurdu. Fakat Alastor, eski hükümdarları yalnızca bir intikamcının yapabileceği şekilde lanetlemişti. Ne zaman Scarlet'ı öldürmeye yeltenseler, fiziksel olarak yaşlanacaklardı.

Fazla söze gerek yoktu, defalarca denemişlerdi. Ve kesinlikle tam da Alastor'ın söz verdiği gibi yaşlanmışlardı. En sonunda, denemeleri son bulmuş ve Scarlet hapishanedeki bir kızın hayatının olabileceği kadar normal bir hayat yaşamıştı. Yani mahremiyet olmadan, her yemek kırıntısı için kavga ederek ve her şeye hazırlıklı olarak.

Şimdi yanında Alastor'ın olması güzel olurdu. Rhea Scarlet'ın arzuladığı her şeyi yapardı. Şikâyet etmeden. Fakat üzücü şekilde, Titanlar kaçtığında Alastor öldürülmüştü ve ilahi hükümdarlar onun lanetinden salıverilmişti.

Şimdi eski günleri yad etmenin sırası değil. Omuzlarını dikleştirirken çenesini kaldırdı, bu tiksintisini gizlemenin bir yoluydu. "Kocan buradaydı. Gideon'la ne yaptı?"

Rhea kaşlarını çattı, yine de ifadesine yapışan tatmini gizleyemedi. "Korkarım Gideon'ın kim olduğunu bilmiyorum."

Haydi oradan. Annesi Scarlet'la Gideon'ın evlendiğini bilmiyor olabilirdi –kimse bilmiyordu– fakat herkes Scarlet'ın savaşçıya ilgi duyduğunu biliyordu. Dahası, herkes Zeus'un ordusunu tanırdı. Hapishaneyi ziyaret eden savaşçıları tanırlardı ve Gideon onlardan

biriydi. "Haydi ama, *anne.* Avcılara yardım ettiğini biliyorum. Ayrıca senin takımının kaybettiğini de biliyorum."

Rhea'nın yanakları kıpkırmızı parlayarak yüzündeki tatmin ifadesini sildi. "Hiçbir şeyi bilmiyorsun, seni aptal kız."

Fakat Kâbus Kraliçe'nin aniden patlak veren korkusuyla bağlantı kurdu, esnetiyor, mırlıyor, zihnini işgal etmek ve her damlasını kendi çıkarı için kullanmak istiyordu. "Bilmek istediğim şeyi bana söylemek için son şansın, sonra Gideon'ı kendi başıma aramaya başlayacağım. Ve onu bulmakta başarısız olduğum her gece, iblisim seni bulacak. Yenilgini görmeden gözlerini yumamayacaksın. Ölebileceğin her yolu göreceksin."

Rhea'nın çenesi havaya kalktı, korkusunun yerini kurguları alıyordu. "Bak, bak. Şu anda neredeyse seninle gurur duyabilirim. Güçlerimizi birleştirmeliyiz ve..."

"Nerede-O-Dedim?" Scarlet annesine asla yardım etmezdi. Hiçbir şekilde. Bu kadının ona yapmış olduğu şeyler... onu bıçaklamak, ona tecavüz etmeyi denemeleri için gönderdiği adamlar, her fırsatta küçük düşürmesi. Hayır. Asla.

Sessizlik içinde bir dakika geçti. Sonra Rhea'nın gözleri kısıldı, saf tiksintiden ufak çizgiler yaratıyordu. "Bu arsızlığın yüzünden seni öldürebilirdim, biliyorsun. Artık bunu yapmamı durdurabilecek hiçbir şey yok. Beni yaşlandıracak bir lanet yok."

"Denesene." Scarlet neredeyse denemesini diliyordu. Başarılı olacağından değildi. Scarlet artık kendi başının çaresine bakabiliyordu. Aslında, hapishanede canını yakan çoğu Titan'ı öldürmüştü. Rhea bunu biliyor olmalıydı. Rhea, onun bunu yapmaya gücünün yeteceğini biliyor olmalıydı.

Tanrı Kraliçe yerinde kalırken, Scarlet neredeyse gülümsedi. Ah, evet. Rhea biliyordu. Bugün meydan okuma meselesi falan olmayacaktı.

Annesi kasılarak, "Gideon Kronos'a bir iyilik sözü verdi," dedi. "O iyiliğin asla yerine getirilmemesini sağlamaya söz verirsen seni ona götürürüm."

İstemediği bir şeyi zorla yaptırmaya çalışıyordu. Bunu bilmesi gerekirdi. "Tamam." Fakat bu konuda, Rhea yoluna çıkamayacaktı. Scarlet, annesinden ne kadar tiksiniyorsa, Kronos'tan da o kadar tiksiniyordu, o yüzden Kronos'un istediği bir şeye ulaşmasını önlemek zor bir şey olmazdı. Ayrıca bunun yanında, Gideon bir yalancıydı. Eğer Gideon Tanrı Kral'a bir şey için söz verdiyse, yardım etmeyi gerçekten kastetmezdi.

Böylelikle, yoluna çıkarılacak bir iyilik olmazdı.

Çift taraflı kazanç.

"Gel o zaman. Haydi şunu bitirelim." Rhea zarif elini havada salladı ve Scarlet'ın farkına vardığı bir sonraki şey, aşina olmadığı bir yatak odasının içinde durduğuydu. Duvarlar kırmızı kadifeyle kaplıydı ve tavandan sarkan kristal tıpkı göz kırpan yıldızlar gibiydi. Mobilyaların her biri verniklenmiş maundandı ve baştan çıkarmak için yapılmıştı. Buruşmuş örtüleri olan sayvanlı bir yatak, iki kişilik bir divan, kitaplar yerine çıplak fotoğraflarla dolu kitap rafları. Meyve kâselerinin bulunduğu bir şifonyer.

Scarlet şaşkınlığını maskelemekten aciz bir halde, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Kraliyet sarayında." Rhea tiksintiyle etrafına baktı. "Kronos bu gizli odayı metresleri için kullanırdı." Çınlayan bir kahkahayla güldü. "Şey, ben bütün odayı tutuşturana kadar kullanıyordu tabii. Ama sonra Zeus *kendi* metresleri için yeniletti. Tartarus'tan kaçıp özgür kaldığımda buraya geldim, sadece neler olduğunu görmek için. Hatırlıyorsun, değil mi? İçeri girmeye çalışmıştın ama seni reddetmiştik." Tekrar güldü fakat bu defaki acımasız bir sesti. "Belki Kronos ve senin Gideon'ının bir ilişkisi vardır."

Olabilirmiş gibi. Gideon'ın o taraklarda bezi olmazdı. Eğer bunu önceden bilmiyor olsaydı bile, öpücüğü bunu kanıtlardı. O kadınlardan hoşlanıyordu. Hoşlanması gerektiğinden daha fazla hoşlanıyordu, ama neyse.

"O nerede?"

"Kronos mu? Onun her adımını izlemediğimi sana..."

"Sabrımı sınıyorsun, anne. Gideon nerede?"

Kraliçe dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi, üzerinden dalga dalga gücenmişlik yayılıyordu, sonra yatağın ortasındaki şişkinliği işaret etti. "Onu orada bulacaksın."

"Eğer yalan söylüyorsan..." Tehdidinin bitmeden havada asılı kalmasına izin verdi.

Titreyerek yatağa yaklaştı ve işte, Gideon yarı yarıya örtülerin altına gizlenmiş bir halde oradaydı. Fakat rahatlaması kısa sürdü. Solgun bedeni titriyordu ve vücudundan hastalık derecesinde ter fışkırıyordu. Dişleri alt dudağına saplanırken inliyordu.

Alnına ve şakaklarına mavi saç tutamları yapışmıştı, cildi şerit şeritti ve gözleri sımsıkı kapalıydı. Sorunu neydi? Scarlet ona doğru eğilmek istedi ama kendisine bir santim daha yaklaşmaya izin vermedi. Henüz olmazdı. İzleyicileri varken yapamazdı.

Rhea yanında bitiverdi. Sohbet edermiş gibi bir havayla, "Böyleyken o kadar da çekici değil, değil mi?" diye sordu ve Gideon'ın gözkapakları açılıverdi. Gözleri parlak kırmızı renkle ışıldıyordu ve kadınlardan ikisine de tam olarak odaklanamıyordu. "Şu mavi saç, şu pirsingler. Tüm o acı. Gerçek bir savaşçı, yenik düşmek bir yana, bunu kabul bile etmez."

"Gerçek acı hakkında hiçbir fikri olmayan bir kadın gibi konuşuyorsun." Tırnakları avuçlarına battı. *Benden başka kimse onun hakkında olumsuz konuşamaz.*

"Senin gibi birinin kızı olduğum için, payıma düşeni biliyorum. İnan bana."

Ahh. Scarlet bu kadından hoşlanmıyor olabilirdi fakat bu tarz yorumlar hâlâ acıtıyordu.

Belki de sebebi, uzun bir süre boyunca, hatta annesi onu küçümsemeye, ona kasten acı vermeye başladığında bile iyi bir evlat olmaya çalışmasıydı. Rhea'mn kendine özel, küçük köle kızı olmuş, her isteğini temin etmişti.

Annesi ekstra yemek istediği için çalmıştı. Annesi bir tanrıçanın fazla güzel olduğunu düşündüğü için Scarlet kadının burnunu kırmıştı. Annesi hücresinin dışında biraz vakit geçirmek istediğinde Scarlet onun için zaman bulmuştu. Muhafız her ne yapmasını istiyorsa onu yaparak.

O en kötüsüydü, kendini hoşlanmadığı ve ondan hoşlanmayan adamlara vermek. Fakat kendine çok az değer veriyordu. Annesinin sevgisi olmadan kendini beş para etmez hissediyordu ve sevgisini geri kazanmaya kararlıydı. Ta ki ilk cinayet denemelerine kadar. Rhea boğazına atılmadan önce onun dikkatini dağıtmıştı.

"Hepsi seni izliyor. Hepsi senin için deliriyor. Sana, bir hiçe." Kan damlarken Rhea çığlık atmıştı.

Sonrasında hücrelerinde bulunan Kronos gelmişti. *"Karımın çocuğu olabilirsin ama vârisim değilsin ve asla tahtımı alamayacaksın."*

Tam o sırada Alastor oradan geçmiş, Scarlet'ın düştüğünü görmüştü. Hücreye girip Rhea'yı kenara iterek Scarlet'ı kaldırmıştı. *"Senin tahtın yok."* demişti eski Kral'a. *"Asla da olmayacak."*

Yaralarını sardıktan sonra Scarlet'a hücresine kadar eşlik etmişti. Kronos ve Rhea bekliyordu. O sırada Alastor çoktan ikiliyi lanetlemişti. Fakat bu denemelerini önlememişti. Tekrar tekrar. Aslında, ne kadar yaşlandıklarını fark etmelerinden önce aylar geçmişti. Ancak o zaman durmuşlardı.

Gerçi bazen, sözleri hâlâ ona dadanıyordu.

Acı acı güldü. Geçmişin o yankıları kendi küçük kâbusuydu.

"Anlaşmamızın bana düşen kısmının ne zaman olacağını haber vereceğim," derken sesindeki bütün duyguları uzak tuttu. Kendine düşen kısmı yapacağı zaman, ah şey, hiçbir zamandı. "Şimdi gidebilirsin."

Elbette annesi olduğu yerde kaldı. "Onda ne gördüğünü, niçin öyle isteklice izlediğini hiç anlamadım. Paris, Lucien ve Galen en güzel olanlardı, gerçi kimse artık Lucien'e güzel falan diyemez ama." Rhea'nın yüzü tiksintiyle büzüştü. "Sabin güçlü, kararlı olan. Strider eğlenceli olan. Herhangi biri *ondan* daha iyi olurdu, dövüşmekten *keyif* alan vahşiden."

Sanki bu bir suçmuş gibi. Yine de Scarlet sitemini içinde tutarak çenesini kenetledi. Birincisi, Gideon'ın hâlâ onun için ne anlam ifade ettiğini annesinin bilmesini istemiyordu. O kadar da anlam ifade etmiyor tabii, diyerek kendini temin etti. Onu savunmak, duygularını (zaten ufacıklardı) çatının tepesinden haykırmak gibi olurdu. İkincisi, herkesin, özellikle de Rhea'nın, Gideon'ı bu halde görmesinden nefret ediyordu. Zayıflamış ve acı çekiyordu, tartışmayı uzatmak yalnızca Tanrıça'yı kalması için cesaretlendirirdi.

"Şimdi hepsi şeytani ve yok edilmeleri gerekiyor," diye devam etti annesi.

"Bunu söylemen komik çünkü sen de tıpkı onlar gibisin. *İhtilâf.*" Ah, evet. Rhea İhtilaf iblisi tarafından ele geçirilmişti. Reddedebilirdi ama Scarlet gerçeği biliyordu.

Rhea, tıpkı çok uzun bir sürenin ardından avını saptamış bir yırtıcı gibi kasıldı. "O kelimeyi bir kez daha edersen, âşığını ayartıp yatağıma alırım. Bunu yapabilirim, biliyorsun ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey olmaz. Her gün daha da güzelleşiyorum."

Tepki verme. Aniden onu harap eden kıskançlığa ya da tüketen hiddete tepki vermemeliydi. Bu sadece Tanrıça'yı cesaretlendirirdi. "Canın ne istiyorsa onu yap. Daha sonra. Şimdi, bizi yalnız bırak," dedi. Emrin Rhea'nın sinirlerini bozacağını biliyordu. "Onunla konu-

şacak birkaç şeyim var, *sonrasında* onu alabilirsin." İşte. Bu annesinde soğuk duş etkisi yaratmalıydı.

Önce, Rhea itaat etmedi. Yatağın diğer yanında aylak aylak dolaştı ve tırnağının keskin ucuyla Gideon'ın bacağını, karnını ve sonra da boğazını takip etti. Gideon kadının bileğini yakalayıp hırladı. Rhea tıngırdayan, ölü kahkahasıyla güldü.

Gideon, "Sürtük," dedi boğukça ve başka bir inlemeyle iki büklüm oldu.

"Biliyor musun, sanırım onu yine de alacağım." Hissettiği bütün tatmini gösteren bir gülümsemeyle birlikte, Kraliçe ortadan kaybolarak Scarlet'ı kocasıyla yalnız bıraktı.

Sonunda Scarlet istediği şeyi yapıp yatağa tırmanabilirdi. Çok dikkatli şekilde adamın yanına yerleşti, nabzı boğazında gümbürdüyordu. Adamın nemli saçını alnından çekerken, "Mahkûm musun?" diye sordu.

Gideon onun dokunuşuna doğru sokuldu. "Evet."

Yalan söylediğini biliyordu, çünkü cevabını takip eden bir inleme yoktu. "Neden buradasın?"

"Zeus'u... bulmamak... için."

Scarlet'ın kalbinin etrafındaki buzun bir kısmı eriyiverdi; durduramadı. Yani. Gideon intikam aramak niyetindeydi. "Onu öldürmek kendini daha iyi hissettirmeyecek," dedi yumuşakça.

Bakışları sıcak bir karmaşa halinde buluştu. "Bunu öğrenme niyetinde... değilim."

"Kronos bunu yapmana izin vermez. Öyleyse seni niçin buraya getirdi?"

Gideon'ın gülümsemesi kısa ama yine de acılıydı. "Avcılar konusunda yardımıma ihtiyacı yok. Doğruları söylediğim için çektiğim acılardan kurtulayım diye ondan beni buraya getirmesini istemedim. Tartarus'a gitmeyi planlamıyorum."

"Doğru mu söyledin? Ormanda?" Scarlet adamın yanağını avuçladı, başparmağıyla gözünün altındaki bereyi takip ediyordu. "Aptal adam. İnan bana, eğer bunun acımı dindireceğini düşünseydim, Zeus'u öldürmenin yolunu uzun zaman önce bulurdum."

"Scar." Gideon titrek eliyle uzanıp ensesini kavradı. Tutuşu zayıftı ama Scarlet onun ne yaptığını biliyordu. Rahatlama sunuyordu. Scarlet'ın kendini uzun zaman boyunca mahrum ettiği rahatlamaydı.

Gözyaşları birdenbire gözlerini yaktı.

Tehlikeliydi. Çok tehlikeli. Buna izin veremezdi. Ona bu şekilde bel bağlayamazdı. Hiçbir şey için olmazdı, hatta rahatlatma gibi basit ve harika bir şey için bile. Bir dahaki sefere teselli edilmeye ihtiyaç duyduğunda o yakınlarda olmazsa ya da teselli etmek istemezse ne olurdu? Onun avutmasına ihtiyaç duyacak, onsuz nasıl üstesinden geleceğini bilmeyecekti.

Scarlet doğruldu, Gideon onun hareketini takip edemeyecek kadar zayıftı. Kolu yatağa geri düştü.

Sertsin. Umursamazsın. "Titanya'da olman güvenli değil," dedi soğukça. "Bu Titanlar'ın çoğunu defalarca hapse attın ve hepsi hazır düşmüşken seni tekmelemekten fazlasıyla mutlu olacaktır."

"Çok umurumda."

O umursamayabilirdi ama aptalca bir sebeple Scarlet umursuyordu. "Yeryüzüne dönmeliyiz."

"Tabii tabii."

Tatlı, dirençli adam. "Gideon..."

"Ya seninle ve Steel'le ilgili anılarımı alan kişi Zeus değilse? Ya onu dokunmamı önlemek için anılarımı silmediyse?"

Bunun... bunun mantıklı geldiğini fark etti. Zeus öylesine güçlüydü ki Gideon'ın Steel'in intikamını almak için onu öldürmesini önlemek adına savaşçının anılarını silmiş olabilirdi. Gerçi genellikle böyle bir şeyi yapmaya yalnızca Hafıza tanrıları ve tanrıçalarının

gücü yetebilirdi. Ancak, Zeus onlardan birine bunu yaptırmak için ödeme yapmış olabilirdi.

Her yeni düşünceyle birlikte içinde hiddet parlıyordu. Hücresinde doğan hiddetle, kaçtığından beri içinde taşıdığı hiddetle aynı, ancak daha kuvvetliydi. Çok daha kuvvetliydi. Zeus ondan oğlundan daha fazlasını çalmış olabilirdi. Zeus onun geleceğini çalmış olabilirdi.

Niçin hiç onu güçsüzleştirmekle tatmin olmamıştı bilmiyordu. Bu hiç Scarlet'a göre değildi. Belki de biri *onun* zihniyle de oynamıştı.

Korkuyor olsa da ölümcül bir sakinlikle, "Ona ulaşmana yardım edeceğim," dedi. Kandan nehirler akacaktı. Binlerce gece çığlıklar yankılanacaktı.

Şimdi, hemen şu saniyede gitmek, en sonunda bir şey yapmak istedi fakat sabah hızla geliyordu ve uyandırılamayacağı bir uykuya dalacak, kendiyle ilgilenmekten aciz olacaktı.

Bunda Gideon'a ihtiyacı olduğunu fark etti ve kendine onu kullanma izni verecekti. Yarın... Ah, evet, yarın. İntikam.

Gideon hırıltılı bir solukla, "Acı çekecek," diyerek onun düşüncelerine ayna tuttu. Bir kez daha acıyla inledi ancak sonraki sözleri açık bir şekilde yankılandı. "Yemin ederim."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Zeus'un zihinsel kapısı kapalı ve kilitliydi, kulpunda da *Rahatsız Etmeyin* levhası asılıydı.

Scarlet saatlerce onun önünde bekleyip kapıyı tırnaklamış, tekmelemiş ve vurmuştu, genelde hedefini zayıflatan bir şeydi. Hatta tanrı ve tanrıçaları bile. Yine de giriş kapalı kaldı.

Zeus uyanıktı ve sahip olmaması gereken bir güçle uykuya direniyordu. Köle tasması varken bu kadar güçlü olmamalıydı. Fakat eninde sonunda uykuya dalmak zorundaydı. Herkes uyurdu, hatta eski Tanrı krallar bile. Ve uyuduğunda, Scarlet orada olacaktı.

Her nasılsa uzaktan ızdırap çekmesine izin vermesi için Scarlet'ı ikna etmişti... Scarlet'ın aklına hiç gelmeyebilirdi. Aşağılık herif, gözlerinin önünde oğlunu öldürmüştü ve Gideon'ın onunla ilgili anılarını silmesi muhtemeldi. Scarlet'ın yüreğinin solup ölmesinin sebebi oydu. Neredeyse her gece ağlayarak uyumasının sebebi oydu. Ve Scarlet'ın kendini terk edilmiş, yalnız, vazgeçmiş ve kullanılmış hissetmesinin sebebi de büyük ihtimalle o olabilirdi.

Bunların hiçbiri iblisi için önemli değildi ama. Kâbus, *beslenmeliyiz*, dedi.

Scarlet anladı, diğer yarısının ihtiyaçlarını reddetmenin sonuçlarını fazlasıyla iyi biliyordu. İblisi istemese de onun üzerinden beslenmeye zorlanırdı.

O yüzden, sonsuza kadar Yunanlarla uğraşmayı tercih edecek olsa bile, Galen'a yaklaştı. Ve dürüst olmak gerekirse, onun canını yakmak Scarlet'ı sakinleştiriyordu. Bir şekilde işte.

Şükürler olsun ki *onun* kapısı açıktı. Rüyası önceki gibi çalkantılıydı fakat bu defa hepsini kendi başına yapıyordu. Scarlet'ın ona göstermiş olduğu şeyi tekrar tekrar yaşıyordu. Çaresizliği. Zayıflığı. Gideon'a olan yenilgisini.

Kâbus, adamın dehşetini yudum yudum içti, iblis kendisi sebep olmamış olsa bile duygunun keyfini sürdü, sonra başka birinin korkusunun kokusunu alıp devam etti. Sonra başka birinin daha. En sonunda iblisi doyduğunda, Scarlet Gideon'ın kapısına doğru yürüdü. O da açıktı.

Savaşçısı uyuyordu. Zihninden hangi düşünceler geçiyordu?

Uzaklaş. Hayatta kalma duyusundan bir emirdi.

Yapamıyorum. En dişi kısmından bir feryattı.

İçeri girerken titriyordu ve sonra gördüğü şey onu soluksuz bıraktı. İşte oradaydı, güzel bir kırmızı geceliğin içindeydi, ancak yarı insan-yarı iblis gibi görünen güçlü, çırpınan bir oğlanın önüne zincirlenmişti. Zeus çocuğun arkasında duruyordu, elinde kıvrık bir bıçak vardı ve gümüş ışıldıyordu. Etraflarında tezahüratlar yapan bir kalabalık vardı.

Scarlet bunun bir anı olmadığını fark etti çünkü Gideon bazı detayları yanlış değerlendirmişti. Sadece Scarlet'ın ona anlatmış olduklarıyla basit bir sahne yaratmıştı.

Scarlet uzun bir süre boyunca çelişki yaşadı: Ona gerçeği göstermeli miydi, yoksa illüzyonuyla mı bırakmalıydı? Gerçeği sindirmek illüzyonu kadar kolay olmazdı.

Bilmesi gerekiyor. Bu sefer kendisiyle kimin konuştuğunu bilmiyordu.

Ama bilmesi gerekiyor muydu? Bazen kendisi bilmiyor olmayı tercih ediyordu.

Bilmesi gerekiyor. Steel için. Steel nasıl yaşadığını ve öldüğünü bilen bir babayı hak ediyordu.

Bununla birlikte, Scarlet'ın tereddütleri yok oldu. Steel için her şeyi yapardı.

Titreyerek elini uzattı ve rüyadaki Scarlet'ın üzerindeki elbiseye doğru salladı. Yapılacak en basit düzeltmeydi ve başlamak için iyi bir yerdi. Sanki avucu bir silgiymiş gibi, kumaş yok oldu. Sonra elini tekrar sallayarak kıyafetlerini yeniden resmetti. Kanla lekelenmiş kirli beyaz bir elbise. Tek omzu yırtık. Yüzüyle kollarına kesikler ve morluklar ekledi.

Yutkunup kalabalığı inceledi. İki elini de kullanarak onları da sildi, sadece kendini, Steel'i, Zeus'u ve karanlıkla sarılmış bir figürü bıraktı. Ayakları yere değmeyen, siyah pelerininin ucu kimsenin göremediği bir rüzgârla sallanan bir varlık. Steel'in iblisini kabul edip hapsedecek varlık.

Tezahüratların yerini neredeyse sağır edici bir sessizlik aldı.

Sonrasında, etraflarındaki Zeus'un sıklıkla savaş arabaları yarıştırdığı hipodromu metruk bir tapınakla değiştirdi. Her yerden beyaz kaymak taşından sütunlar yükseliyor, çiy düşmüş yeşil sarmaşıklar pahlanmış sütunlara tırmanıyordu. Çatlamış mermer sunağa giden basamaklar vardı, orada yer almış birçok kurban nedeniyle her basamak kırmızı lekeliydi.

Bu bittiğinde, dikkatini Zeus'a çevirdi. Zihni *kaç* diye bağırırken parmakları büküldü! Öfkeyle parlayabilirdi. Ama durmadı. İlk giden Zeus'un altın sarısı ve mor tuniği oldu. Onun yerine, Scarlet zırh resmetti. Gümüşten. Sivri ancak güzel kelebekler işlenmişti, kendi sırtındaki ve Gideon'ın sağ uyluğundaki dövmeyle uyumluydu. Kelebeklerin her birinin arasında parıldayan şimşekler vardı.

Yunan hükümdarın tuttuğu bıçak, daha çok acı verecek tırtıklı bir palaya dönüştü. Elinde tuttuğu şeyle, sadece doğramadı. Mahvetti.

Yap haydi. Kalanını. Gideon tanrının yüz ifadesini doğru yapmıştı. Gözleri, zırhını süsleyen yıldırımları yansıtıyor, çatırdıyor, cızırdıyor, parıldıyordu. Kemerli bir burun. İnce dudaklar, fakat bu yetersizliği fazlasıyla tamamlayan güçlü bir çene. Zeus omuzlarına doğru kıvrılan gür, sarı saçlara sahipti, altın rengi teniyle kusursuz bir uyum içindeydi. Bazen, yeterince yakından baktığınızda, adamın damarlarında çakan şimşekleri görebilirdiniz.

Güzel. Teftiş tamam. Ancak, hissettiği şey rahatlama değildi. Değiştirilmesi gereken son bir detay vardı...

En sonunda, dikkatini Steel'e çevirdi. Anında yaşlar gözlerini yaktı ve titremesi arttı, neredeyse onu hıçkıran bir yığına dönüştürecekti. Tüm bu süre boyunca, Gideon'ın içinde çalkalanan çaresizliği hissedebiliyordu. Gideon burada değildi, sadece zihinsel bir gözle izliyordu fakat hisleri tamamen birbirine girmişti. Burada hissettiği her şeyi, daha sonra uyandığında hissedecekti.

Yap şunu. Sadece yap gitsin. Steel'in boynuzlarını silerken bunu yapmaktan da, kendinden de nefret etti; Yunanlar çocuğun boynuzları silah olarak kullanmasını istememişti. Oğlanın bedeninin yan tarafına yama gibi pullar ekledi. *Öyle güzeldi ki.* Dişleri... Scarlet dişlerini keskinleştirdi, böylece iki sivri dişi alt dudağının üzerine doğru çıkıntı yaptı. *Bebeğim.*

İnsanlar onu acayip bulurdu... canavar gibi. Scarlet onu güzel buluyordu. Kalbi sıkıştı, öyle kötü sıkıştı ki oğlanı göğsüne doğru çekmek ve sonsuza kadar orada tutmak istedi. *Meleğim. Çok erken alındın.*

Bitir şunu. Yeniden yutkundu, çenesi titrerken çocuğun kirpiklerini uzattı ve göz rengini kendi gözleri gibi siyahtan, Gideon'ınkiler gibi meneviş mavisine çevirdi. Yaşına birkaç yıl daha ekledi. Gideon onu on bir ya da on iki yaşındaki bir çocuk olarak hayal etmişti. On altı yaşına daha yakın gibi görünüyordu, biriyle çıkma ya da sevişme fırsatını asla bulamamış bir gençti. Kendini hiç değerli ya

da seviliyormuş gibi hissetmemiş olan bir gençti ve ah, Scarlet bu hissi iyi biliyordu.

Aslında gerçekteyse Scarlet onun biriyle çıkıp çıkmadığını ya da birini sevip sevmediğini bilmiyordu.

Çocuğu kirle ve yaralarla kaplarken gözyaşları serbestçe düşmeye başladı, kolunu ve bacağını kırdı, sırtına derin yaralar ekledi. *Yüzlerce.*

İşte. Tamamlandı. Sonuç ne olursa olsun, tamamlandı. Sahne resmedildi.

Ve şimdi... şimdi Gideon'ın olayların aslında nasıl olduğunu görme zamanıydı.

Bunu tekrar yaşayıp yaşayamayacağından emin olmasa da *–Steel için, her şey Steel için–* Scarlet başıyla onayladı, kolları ağır bir şekilde yanlarına düştü ve her görüntü aniden can bularak sarsıldı.

Rüyadaki Scarlet, "Lütfen bunu yapma," diye yalvardı. "Lütfen. İstediğin her şeyi yaparım." Dudağındaki kesik ayrıldı ve kan çenesine doğru aktı. "Sadece onu rahat bırak. *Lütfen.*"

Zeus'un sert ifadesi hiç değişmedi. "Defalarca kaçmaya çalıştın ve yine de sana bir iyilik sunmamı mı bekliyorsun? Elbette sen bile o kadar aptal olamazsın."

"O sadece bir çocuk. Hiçbir yanlış yapmadı. *Beni* cezalandır. *Beni* öldür. Sadece onun gitmesine izin ver. *Lütfen.*"

"O çocuk *değil.* Yüzlerce yıl yaşında."

"Lütfen. Lütfen, Majesteleri. Lütfen."

Tüm bu süreçte, Steel başını eğik ve gözlerini de gizli tuttu. Titremiyordu, ağlamıyordu. Sessiz, hareketsizdi. Ümitle bekliyordu. Sanki ona yapılan her şeyi *hak etmiş* gibi.

"O yaşadığı sürece, bana kafa tutmaya devam edeceksin," dedi Zeus. "Bu yüzden, ölmek zorunda. Aslında basit, gerçekten."

"Bir daha kaçmaya çalışmayacağım. Yemin ederim. Hapse dönüp sessizce çürüyeceğim. *Lütfen.*"

"O seçeneğe sahiptin, Rhea'nın kızı. Bir zamanlar." Tanrı Kral bakışını onun yüzünden hiç ayırmadan bıçağını havaya atıp kabzasından yakaladı. "Ama itiraf etmeliyim, başının yerde yuvarlanmasını düşünmek hoşuma gidiyor. Belki kimin ölmesi gerektiğini seçerken çok aceleci davrandım. Ne düşünüyorsun, Steel? Anneni mi öldürmeliyim, yoksa bu onuru sana mı bırakmalıyım?"

Bununla birlikte, Steel en sonunda başını kaldırdı. İfadesi şokla kaplanarak kabullenme ve utancı gölgede bıraktı. "A-annem mi?"

Ne kadar da tatlı bir sesti, içinde duman ve bulutlardan izler taşıyordu.

Scarlet gözleri yaşlı bir halde ona gülümsedi. "Seni seviyorum." Çok uzun zamandır söyleme özlemi duyduğu sözlerdi. "Ne olursa olsun, Steel, seni seviyorum. Seni hep sevdim ve her zaman seveceğim. Senden vazgeçmedim, canım benim. Benden alındın." Boğazı tıkandı.

Çocuk sersemlemiş bir kafa karışıklığıyla Zeus'a döndüğünde, Tanrı, "Evet, o senin annen. Evet, ondan alındın," diyerek doğruladı. "Şimdi şükranlarını sunabilirsin."

Steel'in şoku korkusuna yol verdi, gök mavisi gözlerine şeffaf kırmızılık sızıyordu. Scarlet'ın zincirlenmesinin sebebi oydu sonuçta. Steel onun tahtın düşmanı olduğunu düşünüp Zeus'u doğruca ona yönlendirmişti. "Anne," dedi tekrar ve bu defa, o güzel sesinde acı vardı. "Ben... ben..."

"Kendini suçlama, güzel oğlum. Sen olmanı istediğim her şeysin. Güçlüsün. Güzelsin. Zekisin. Durum tam tersi olsaydı, tam da benim davranacağım gibi davrandın. Seni çok seviyorum." Scarlet yeterince hızlı konuşamadı, biliyordu ki her an bir şey...

Zeus tıpkı Scarlet'ın korktuğu gibi, "Yeter," diye bağırdı. "Bir soru sordum ve cevaplanmasını arzuluyorum. Ee kim olacak bakalım, Steel? Ölümü benim elimden mi olacak, yoksa seninkinden mi?"

"Ben... ben onu öldürmenizi istemiyorum." Steel'in yaşlı gözleri açgözlü bir şekilde ona bakıyor, sanki Scarlet'la ilgili her küçük detayı

ezberlemeye çalışıyordu. "Ve ben de onu öldürmek istemiyorum. İzin verin yaşasın. Lütfen." Çocuğun yalvarışı, Scarlet'ın bütün yalvarışlarının yansımasıydı.

Scarlet sahip olduğu bütün güçle savaştı. Ona ulaşmak zorundaydı. Çocuğunu acı içinde görmeye katlanamıyordu. "Ben iyi olacağım, hayatım. Yapmasına izin ver. Sorun değil, sana yemin ederim." Steel'de ufacık bir çizik olmasına izin vermektense kendisi ölürdü.

Zeus, "Merhametli olmayacağım," dedi.

Scarlet ikisine birden, "Umurumda değil," dedi. Steel onu öldürdüğü için sonraki yüzyıllarda acı çekeceğine, kendisinin şimdi acı çekmesi daha iyiydi.

Sessizlik. Korkunç, korkunç sessizlik. Ama sonra çok daha kötüsü. "Onun yerine beni öldür," dedi Steel. "Ben bir hiçim. Kimse değilim."

Scarlet, "Hayır," diye çığlık attı.

Fakat Zeus başıyla onaylarken çenesini sıvazladı ve Scarlet'ı görmezden gelip oğluna odaklandı. "Haklısın. Annen elden çıkarılamayacak kadar değerli. Rhea'nın piç kızı olarak Kronos için bir utanç kaynağı ve ona karşı kullanılacak paha biçilemez silahın ayakta olması lazım."

Scarlet sakinleşti. Bir fırsat. Umut. Zeus, onu düşmanlarına karşı kullanılacak bir araç olarak değerlendiriyordu.

"Yine de... Davranışları yüzünden cezalandırılması lazım. O zaman ne yapsam?" diye sorarken samimi şekilde dalgın göründü.

Umudu gittikçe azalıyordu... "Steel'i uzaklara gönder," diye yalvardı. "Bu benim cezam olur. Nerede olduğunu ve ona ne olduğunu merak ederim. Lütfen. *Lütfen.* Hiçbir şey bana bundan daha çok acı veremez. Bunun doğru olduğunu biliyorsun."

Zeus yavaşça sırıttı. Başıyla onayladı. "Kusursuz bir plan. Onu başka bir yere göndereceğim."

Yeniden canlanan umudu üzerinden taşıyordu. "Teşekkürler." Omuzları çöktü, soluğu sığlaştı. Oğlu güvende olacaktı. Yaşayacaktı.

Büyüyüp olmak için doğduğu adam olacaktı. "Çok teşekkürler, yüce kral." Şükranları dudaklarından dökülmeye devam etti. Saçmaladığını biliyordu ama durduramadı. "Teşekkürler."

Fakat çok erken konuşmuştu.

"Onu öbür dünyaya göndereceğim," diye ekleyerek onu susturdu. "Tıpkı başından beri planladığım gibi."

Scarlet onun hep bunu planladığını fark etti. Çocuğun gitmesine izin vermeyi hiç düşünmemişti, sadece onunla oynuyordu.

Steel'in gözleri büyüdü. Korkuyla, pişmanlıkla, sonra kabullenmeyle annesine odaklandı. "Üzgünüm. Anne."

Scarlet çığlık attı, kuvveti tapınağı sarsarak kendi kulak zarlarını parçaladı. "Hayır! *Hayır!*"

"Evet." Zeus hiç tereddüt etmeden bıçağı kaldırdı ve indirdi.

Gideon bir kükremeyle uyandı ve doğrulup oturdu. Yanaklarından aşağı akan gözyaşları asitten izler gibiydi. Titrek eliyle uzanıp onları sildi. Yüce tanrılar. Az önce Zeus'un, oğlunun boğazını kesişini görmüştü. Scarlet'ın acısını ve çaresizliğini hissetmişti. Umutsuzluğunu.

Olay aynen böyle olmuştu, öyle olduğunu biliyordu. Scarlet ona göstermişti. Gideon onu rüyasında sezmişti. O tatlı kokusunu, hislerinin yoğunluğunu. Scarlet o oğlanı kurtarmak için gerçekten her şeyi yapardı. *Her şeyi.* İşte onu o kadar çok sevmişti. Ve onun kaybının üstesinden kendi başına gelmek zorunda kalmıştı.

Gideon bunu kendi başına yapamazdı. Şu anda kendini güçlükle tutuyordu ve *hâlâ* oğlanı hatırlayamıyordu. O güzel çocuğu. Scarlet'ın ne kadar güçlü olduğunu. Ne kadar becerikli olduğunu.Gerçekten çok güçlüydü.

Ona olan saygısı ikiye katlandı. Arzusuysa üçe.

Bu kadın şımartılmayı hak ediyordu. O bir armağandı ve onun için savaşılmasını hak ediyordu. O yüzden yapacağı şey onun üzerine

düşmek olacaktı. Onun için dövüşecekti. Geçmişi telafi edemezdi ama ona daha iyi bir gelecek verebilirdi.

Onu tekrar kilit altına almak mı? Asla! Aksini düşündüğü için sikik bir gerzekti. Tehlikeli ya da değil, bu kadın ona aitti. Eğer onu tehdit ederlerse herkesi, hatta arkadaşlarını bile öldürürdü.

Gerçi onu bulmak zorundaydı. Scarlet'ın onu görmek istemediği göz önünde bulundurulursa, kesinlikle zor bir görevdi. Ve yüzyıllarca süren savaşın etkisiyle kökleşmiş bir alışkanlıkla, yakınlara pusu kuran düşmanı var mı diye gözleriyle yatak odasını tararken aniden durdu.

Scarlet. Burada. Uyuyor. *Gerçek dışı.*

Yanına sokulmuştu, bacakları düzgün bir şekilde uzanırken, tek eli kalbinin üzerindeydi, diğerini de alnına doğru atmıştı. İpeksi siyah saçlardan bir yığın omuzlarına doğru dökülüyor, cilalanmış abanoz gibi ışıldıyordu. Kadınsı bir şölendi, sevmek ve sevilmek için yaratılmıştı.

Uzandı, titremesinin arttığını fark etti –kahrolası gerçeği söyleme zayıflığı yüzünden– ve parmak ucuyla kadının burnunu okşadıktan sonra kasları pes etti, kolu işe yaramaz bir şekilde yanma düştü. *Ona dokunmaya ihtiyacım var.* Her zaman.

Şu an için, onun burada olduğu bilgisinden memnun olmak zorundaydı. Nasıl? Neden? Önemli miydi? *Buradaydı ya işte!* Konuşabilirlerdi ve Gideon şu üzerine düşme işine başlayabilirdi. Her gün ayak masajı, sabah gazetesi gibi kapısının eşiğine bırakılan düşmanlarının başları olacaktı.

Haydi bebeğim. Uyan. Bir balkona açılan camlı kapılardan güneşin etkisini yitirdiğini ve batıp kararmakta olduğunu görebiliyordu. Şu şımartma olayı ne kadar çabuk başlarsa o kadar iyi olabilirdi. Artık neredeyse vaktiydi ve Scarlet...

Kadının gözkapakları açılıverdi ve tıpkı Gideon'ın yaptığı gibi pat diye doğruldu. Başı Gideon'm çenesine çarptığında adam irkildi.

Scarlet temas eden bölgeyi ovalarken bakışları buluştu. Gözleri... öyle koyu, öyle gizemliydi ki. Acıyla, umutla ve pişmanlıkla

doluydu. Bu kadın gibi paha biçilmez bir hazine yalnızca tatmin olmuş görünmeliydi.

Scarlet dudaklarını yaladı ve yeniden yavaşça yatağa yattı, kendi tarafına doğru dönüp onunla yüz yüze geldi. Sanki söyleyecek doğru sözleri arıyormuş gibi ağzı bir anlığına açılıp kapandı. Gideon onun rüya konusunu açmasını istemedi. Henüz olmazdı. Bu ağır bir konuydu ve şu anda ikisinin de rahatlamaya ihtiyacı vardı. Aslında, Gideon'ın daha önce hiç yapmadığı bir şekilde onu rahatlatması gerekiyordu.

"Ee, bugün kim değilsin?" diye sordu. O da uzandı, böylece göz gözelerdi.

Scarlet'ın yüzünden bir rahatlama ifadesi geçti. "Scarlet... Long," diye yanıtladı.

Long. Şu meşhur Justin Long. Siyah saçlı ve kahverengi gözlü bir adamdı. Gideon neredeyse gülümsedi. Tatlı bir gelişmeydi. Bir daha hiç sarışın seçmemesini umut ediyordu. Ve bir gün, belki kendisine Scarlet Lord bile derdi.

Gideon bunu istiyor muydu? Neredeyse anında bunu istediğini fark etti. Bu kadının kendisine ait olması fikrinden hoşlanıyordu. Bütün dünyanın farkına varacağı şekilde, *gerçekten* ona ait olması.

Scarlet yumuşakça, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Daha kötü."

Scarlet uzun bir soluk koyuverdi. "İyi. Bu iyi."

Gideon kalan son gücüyle kolunu onun belinin kıvrımına yerleştirdi. Scarlet böylesi samimi bir hareket için ona çıkışmadı ve Gideon bundan cesaret aldı. "Hazır daha kötüyken, Kronos'un yatak odasına gitmek istemiyorum." Eline köle tasmalarından birini alması gerekiyordu. O şekilde, Tartarus'un kapıları ona açılırdı. O tasmalar kapının anahtarları gibi bir şeydi. İçeri girmek için, evet. Dışarı çıkmak tamamen başka bir meseleydi. "Ama lanet olsun. Kolyem olduğu için serbestçe dolanabilirim." Kolyesi olmayınca, Kronos onun nerede olduğunu ve ne yaptığını bilecekti. Tanrı Kral

onu durdurabilir ve daha hapishane diyarına adımını atmadan onu tekrar Buda'ya gönderebilirdi.

Scarlet'ın bir kaşı havaya kalktı. "Kelebekli kolyen olmadığı için bu sarayın içinde serbestçe dolaşamayacağını mı söylüyorsun?"

Gideon onun ifadesini ölçmeye çalışarak başıyla onayladı.

Scarlet, belindeki bıçak kınından iki zinciri çekerek çıkardı, parmaklarının ucunda sallanmalarına izin verdi. "Bendeler. Seninkini bir çöp gibi attığın yerde buldum." Sesi neredeyse acılı geliyordu. "Demek bunlar sadece hoş aksesuarlar değil?" Şimdiyse sesi... hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Gideon, kolye ondan gelen bir hediyeymiş gibi düşünmesini sağlamıştı. Ve Scarlet onun kolyesini yerde bulduğunda, Gideon'ın "bir çöp gibi attığını" düşünmüştü. Sanki çöp olan *Scarlet'miş* gibi. Böyle bir şeyi düşünmesine asla izin vermezdi.

Ona bir daha asla yalan söylemeyeceğim, diye yemin etti. Sonra gözlerini kırpıştırdı. Bir dakika. Asla onu yalanlarıyla kasten yanlış yönlendirmeyecekti. Böylesi daha iyi. "Tanrıların bizi izlemesini, dinlemesini önlemiyorlar."

Gideon konuşurken Scarlet'ın gözleri büyüdü. O genişleyen gözlerle, onu okumak çok daha kolay olmalıydı. Ancak o kürelerde duygulara dair hiçbir işaret yoktu. "Kolyeler birer engel o zaman."

En azından, Gideon'ın dalaveresine patlamamıştı. "Tamamen yanlış."

"Güzel. Akıllıca." Birini boynuna takmak için hareketlendi fakat Gideon başını iki yana sallayarak onu durdurdu. "Neden bekleyelim?" Tamam, işte şimdi patlamaya hazır görünüyordu. Gözleri kısıktı, neredeyse... ateş gibiydi ve korkutucu bir kaş çatışla birlikte dişlerini çıkarmıştı.

"Şu anda ayrılmak için fazla güçlüyüm..." fazla zayıfım "ve Kronos'un radarına takılmadan saraydan tüymek için hazır olana kadar beklememeliyiz." *Kesinlikle* beklemelilerdi. Kronos Gideon'la

bağlantısını kaybettiği anda, şüpheye düşecek ve Gideon'ın başarıya ulaşmasını önlemek için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı.

"Yani buradan gizlice çıkacaksın..."

Gideon yine başıyla onayladı.

Scarlet'tan beklenti yayılıyordu. İkisi birlikte Tartarus'a gidecek ve Zeus'u öldüreceklerdi.

"İyileşmen ne kadar sürecek?" diye sordu.

"Bir gün daha değil." Bir gün daha.

Gözlerini kırpıştırdı. "Öyleyse o süre içinde ne yapacağız?"

Öpüşmek. Dokunmak. Birbirlerini yeniden öğrenmek. Sevişmek. "Konuşmayacağız."

Scarlet, sanki Gideon komik bir şey yapmış gibi gözlerini devirdi. "Sen ve ben? Konuşmak? Hiç sanmıyorum. Birbirimize söylememiz gereken her şeyi söyledik. Bunda birlikte çalışacağız çünkü çift olarak daha güçlüyüz, fakat yapacağımız tek şey bu olacak. Birlikte çalışmak. Birlikte öldürmek."

Harika. İnatçı moduna giriyordu. Ama Gideon aldırmadı. Scarlet dilediğini söyleyebilir, ona istediğini yapabilirdi. Gideon ona, striptizcilerin meme uçlarına yapıştırdıkları püsküller gibi yapışmayı planlıyordu.

Scarlet kararlı bir şekilde, "Zaten," diye devam etti, "biraz gerçekçi olalım. Beklemek zorunda değilim. Sarayda gizlice gezebilir ve karşıma çıkan her tanrıyla tanrıçayı öldürebilirim. Aslında sana iyilik yapıyorum."

Boğazının gerisinde bir hırlama oluştu, yükseldi, aniden çıkıverdi. Scarlet'ın, sarayın koridorlarında tek başına dolaştığını düşünmek hoşuna gitmedi. Karşılaştıkları insanlar değil, ölümsüzler olacaktı. Daha güçlü, çok daha vahşi ölümsüzler. Onun güvende, mutlu olmasını ve durmaksızın kahrolası tehlike içinde olmamasını istemek saf erkeksi içgüdüydü.

Sakinleş. Sadece onu meşgul etmesi gerekiyordu. Ve eğer konuşmakla ilgilenmiyorsa, bu Gideon'a sadece bir seçenek bırakıyordu. En başından yapmak istediği şeydi.

Kendini tükenmiş hissediyordu fakat ona sahip olma düşüncesi hücrelerini, kaslarını ve kemiklerini kuvvetlendirerek Scarlet'ın üzerine yuvarlanmasına izin verdi. Ağırlığıyla Scarlet'ın soluğu kesildi ama Gideon kıpırdayıp uzaklaşmadı. Hayır, kendini aşağı doğru bastırıp ona daha fazlasını verdi.

Gideon, "Konuşalım o zaman," dedi ve geçen sefer onu yumuşatması gerektiğinde yaptığı şeyi yaptı, dudaklarını onunkilerle birleştirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Scarlet itiraz etmeye yeltendi. Ama zaten Gideon'ı bir defa öpmüştü ve şimdi, silmek için yüzyıllarca savaş verdikten sonra adamın sarhoş edici tadı ağzına, bedenine mühürlenmişti. Onun ağırlığını, sıcaklığını, gücünü unutmak için yüzyıllarca savaşmıştı. Bunu bir kere daha yapmasına, hatırlamasını sağlayacak bir nedene ihtiyacı yoktu. İhtirasının dönmesine ihtiyacı yoktu.

Hiç gittiğinden değildi ya, neyse.

Scarlet onu itmeyi düşündü. Adam şu anda zayıftı ve yataktan yuvarlanıp yatak odasından çıksa onu durdurabilecek halde değildi. Scarlet'ı kollarının arasına geri çekemez, ona sıkıca sarılamaz, acısını zevkle gölgeleyemezdi.

Ama sonra dili onunkinin üzerinde kıvrıldı, öyle kahrolası şekilde tatlıydı ki ağlayabilirdi. *Sonra* lakabı sanki bir duaymış gibi "Scar," diye fısıldadı ve Scarlet ona itiraz etmek, onu itmek yerine, tek eliyle ensesini kavradı ve diğeriyle parmaklarını onun saçlarının arasına sokup adamın başını yana yatırdı.

Öpücükleri derinleşti, bir saniye içinde ağır bir öpücükten paramparça edene dönüştü. Bir kibrit alevi. Bir cehennem. Gittikçe şiddetlenen. Düşünceleri raydan çıkmış bir haldeydi. Şu anda burası dışında hiçbir şey önemli değildi. Bu adam, tutku. Geçmiş soluyordu.

Düşünceleri şekillenmek için kıvranıyordu.

Sen ne yapıyorsun?

Ağızları talep ediyordu. Ziyafet çekiyordu. Soluklar karışıyordu. Ilık, sonra sıcak, sonra kavurucu. Onu parçalıyordu. Onu yeniden inşa ediyordu.

Bir mantık ışığı.

Şimdi itiraz etmeye başlama. *Yap şunu! İtiraz et. Onu itmeyi aklından bile* geçirme. *Yapsana! İt.*

Ateş soğuyordu. Buz kristalleşiyordu. Evet, evet. İhtiyacı olan şey buydu. İtiraz etmek, itmek. Yeniden kendini kaybetmeyecekti. Bundan daha akıllıydı.

Kanıtlasana.

Scarlet dudaklarını onunkilerden ayırdı. Nefes nefese, "Konuşmak istiyorsan konuşuruz," dedi. Bedeni kendi kendine itirazla çığlık atıyordu. Yine de devam etti. "Ben Rhea'nın kızıyım ve Tartarus'ta doğdum. Binlerce yıl boyunca, bildiğim tek yer orasıydı." Umutsuzlukla bağlı olan sözleri aceleyle çıktı. Bu konu kesinlikle tutkusunun üzerine su serpecekti.

Gideon hareketsizleşti. Parlak gözlerinde hayal kırıklığı olsa da, hevesli izler de vardı. En sonunda, Gideon geçekten istediği şeyi alıyordu. Bilgi. "Devam etme." Scarlet'ın üzerinden kalkmadı ve Scarlet de aptal gibi bunu yapması için ona ısrar etmedi. "Senin hakkında her şeyi bilmek istemiyorum."

Scarlet ne kadar da yumuşaktı. Eğer Gideon böyle bir şey daha söylerse *onu* öpen *kendisi* olabilirdi. "En başta, Rhea beni sevdi, bana değer verdi. Ama sonra, ben büyüdükçe, beni bir tehdit olarak görmeye başladı. Ölmemi istedi. Fena halde."

Bu konunun, tutkusunu hissizleştirmesi gerekiyordu ama yapmadı.

Gideon'ın bedenindeki her kas gerildi. Ve arzuyla değildi.

Harika. Bu dikkat dağıtma taktiği işe yaramıştı. Ancak, yanlış insanın üzerinde işe yaramıştı işte.

"Yunanlar yenildiğinde ve özgür kaldığımızda, onu bu sarayda takip etmeye çalıştım. Aramızdaki zararı telafi etmeyi, kütüphanelerden faydalanmayı umuyordum." Gideon hakkındaki bilgileri araştırmak içindi fakat Scarlet bu bilgiyi kendine sakladı. "Benim içeri girmemi yasaklamıştı." Sesinden yakıcılık sızıyordu, ama yine de, tutkusunu azıcık bile hissizleştirmedi. Gideon onun üstündeydi ve Scarlet'ın tek yapmak istediği bacaklarını açmaktı. "Bana koridorlarda yürümeye değmediğimi söyledi."

Gideon gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı. "Seni bu defa dışarıda tutmasını nasıl sağladın?"

Gideon'ın ne demek istediğini bildiğinden –kendisini içeri alması için annesini nasıl ikna etmişti– Scarlet, "Onunla bir anlaşma yaptım," dedi. Gideon bunun için kızar mıydı? "Kronos'a ne söz verdiysen onu yapmanı engellemem gerekiyor. Bu arada, ne söz verdin?"

Hayır. Öfke yoktu. Şaşırtıcı. "Başka bir görüşmede konuşmaya karar vermedik," dedi.

Ah. Şu eski "benim seçtiğim bir zamanda bana bir iyilik borçlusun" olayıydı. "Elbette ona yalan söyledin." Bu bir soru değil, bir beyandı.

Gideon omuzlarını kaldırdı.

Scarlet bu hareketi çınlayan bir evet olarak aldı ve ellerini o geniş omuzların üzerine yaslamak, altında kaslarının kasılmasını ve gevşemesini hissetmek konusunda kendine güvenebilmeyi diledi. "İşte artık öğrendin. Hayatımın kirli özetiyle ilgili bilmediğin şey yok."

Gideon uzun bir süre boyunca ona baktı, sessizdi, araştırıyordu. İfadesinde bir sürü duygu oynaşıyordu. Pişmanlık, keder ve Scarlet'ın önceden tanıdığı öfke. "Ben... katlandığın her şey için üzgün değilim. Ben... bundaki payım için üzgün değilim. Lanet olsun!" Öfke açıkça kazandı ve yumruklarını yatağa geçirip ikisini de zıplattı. "Bizi birkaç gün geriye götürmeden gerçekten kastettiğim şeyi söyleyemememi cidden seviyorum."

Gideon'ın özrü, onu hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde zayıflattı. Adamın harareti ona keyif verdi. İkisinin birleşimi? Onu katletti. "Hey, buna kafanı takma," derken, sonunda ona dokunma arzusuna kendini bıraktı. Parmakları adamın kollarından yukarı çıkıyor, her kası ve sinir telini öğreniyordu. "Gideon Konuşması eğlenceli sayılır."

İşte öylece... Gideon öfkesinden sıyrılırken, merak her şeyi gölgede bıraktı. "Benim için çok iyi değilsin. Her yönden. Teşekkür, etmiyorum, şeytan. Her şey için."

Scarlet'ın onun için fazla iyi olduğunu mu düşünüyordu? *Onu. Katletti.* Scarlet yumuşakça, "Rica etmiyorum," diye yanıtladı.

Gideon dudaklarını yalarken bakışları onunkilere odaklandı ve aniden Scarlet, sonuç olarak adamın tutkusunun hiç de sönmediğini anladı. "Ben… ben…"

"Beni öpmek istiyorsun?"

Gideon başıyla onayladı. "Bunu yapmak için *ölmüyorum*."

İtiraf etme, itiraf etmeye cüret etme. "Ben de."

Sersemlemiş bir şekilde, bir defa daha, diye düşündü. Bir kez daha Gideon'ın keyfini sürecekti. Ama birleşmek? Hayır, o kadar ileri gitmeyecekti. Ancak onu öpmek, ona dokunmaya devam etmek? Ah, hem de nasıl. Zaten vakit geçirmesi gerekiyordu. En azından, o anda uydurduğu tek sebep buydu. Ayrıca, Gideon'ı burada, odaya giren her tanrıya ve tanrıçaya karşı çaresiz haldeyken bırakıp gidecek değildi. O an için, hâlâ onun kocasıydı ve Scarlet onu koruyacaktı.

"Eğer bunu yaparsak, gölgeler ve çığlıklar geri dönecek," diyerek uyardı. "Onları durduramayacağım. Onlar benim bir parçam, iblisimin parçası."

"Senin parçan olan her şeyden nefret ederim. Sunduğun her şeyi tecrübe etmek istemiyorum."

Eriyor... "O zaman öp beni," diye emretti. Gideon'ın tatlı sözleri kesildiğinde, Scarlet buzunu yeniden inşa etmeye başlayabilirdi. O buza ihtiyacı vardı.

Gideon'ın başka cesaretlendirmeye ihtiyacı yoktu. Bir saniye sonra dudakları onunkilerin üzerindeydi, sanki hayatta kalmak için kadının ciğerlerindeki havaya ihtiyacı varmış gibi öpüyordu. Gideon daha önce hiç bu kadar leziz bir şey tatmamış gibi inledi. Göğüslerini yoğururken sanki hiçbir şey, hatta halsizliği bile, onu bu keyiften mahrum edemezmiş gibiydi.

Bir kez daha, Scarlet'ın damarlarındaki kanı ısınıyor, kemiklerini sıvılaştıran bir yangına dönüşüyordu. Meme uçları sertleşerek adamın ağzı için hiç olmadıkları kadar hazır hale geldiler ve teni daha fazlası için yalvararak sızladı.

Gideon boğukça, "Giyinmeni istiyorum," dedi.

Gideon'ın iblisinin yalanlarını tercüme etmek zorunda kaldığı tek sefer, yatakta oldukları zamandı. Aklında başka şeyler vardı, o yüzden tutkuyla puslanmış beyninin Gideon'ın aslında onu çıplak istediğini anlaması biraz zaman aldı.

Birleşmek? diye düşündü tekrar. Eğer soyunursa, Gideon içinde olacaktı. Hatta Scarlet bunun için yalvarabilirdi bile. *Yalvar... evet...* Neyse ki, onun için birazcık daha gururu vardı. "Hayır," demeyi başardı.

Gideon duraksayıp başını kaldırdı. Bakışları buluştu, adamın gözleri öyle parlak bir maviydi ki büyük hazine sandığındaki safirlerle rekabet ederdi. Gideon zaten nemli olan dudaklarını yaladı, nefes alıp verişi dikkatliydi. "Bunu pazarlığa açmasak nasıl olur?" Sesi hırıltılıydı, sanki her kelimesi zımpara kâğıdına sürterek çıkıyordu.

Demek pazarlık, ha? "Pekâlâ." Makul olmadığını söylemelerine asla izin vermezdi. "Dene bakalım."

"Yarısı olacağına hepsi."

Demek istediği: Scarlett'in kıyafetlerinin hepsi yerine yarısını çıkarmaya istekliydi. Tamamen çıplak olmasında ısrar edebilecekken ödün vermişti, evet. Eninde sonunda, Scarlet boyun eğecekti. "Ve benim karşılığında alacağım şey...?"

"Kesinlikle doyum olmayacak."

Scarlet'ın dudakları kenarlarından kıvrıldı. "Üstümü mü, yoksa altımı mı çıkarmamı istiyorsun?"

"Üstünü." Yıldırım hızındaydı, tereddüt yoktu.

Scarlet'ın pantolonunun gitmesini istiyordu ve tanrılar, o da çıkarmak istiyordu. "Anlaştık," dedi başıyla onaylayarak. "Üstümü çıkarabilirsin." Böylesi daha iyiydi.

"Daha iyi" olandan nefret etmesi ne fenaydı.

Gideon'ın dudakları onunkiler gibi yukarı kıvrıldı çünkü Scarlet'ın kasten yanlış anladığını biliyordu. "Sanki yalan söylemediğimi bilmiyormuşsun gibi," diyerek onu payladı. "Sanki senin *pantolon* demek istediğini bilmiyormuşum gibi."

Scarlet, iblisinin laneti yüzünden onun böyle bir güce sahip olmadığını düşünse de, Gideon Scarlet'ın eşofmanını ve külotunu belinden ayak bileklerine kadar çekip sonra da tamamen çıkardı. Serin hava aniden kendisini okşayınca Scarlet soluğunu bıraktı. Gideon ona şikâyet etmesi ya da kendisini cesaretlendirmesi için hiç zaman vermedi. Kadının bedeninden aşağı doğru süründü. Ve onu durdurma anı... geçip gidiverdi. Scarlet'ın bacaklarını itip ayırdı. Başka bir an daha... gidiverdi. Gideon onun en çok sızlayan kısmını yaladı.

"Evet!" Çığlık atarken sırtı kıvrıldı, elleri adamın saçını yakalayıp onu yakında tuttu.

Coşkuyla hazzın dalgalarına kapıldı. Hayır, hayır, coşku yok. Gölgeleri ve çığlıkları içinde tutmalıydı. Gideon onlara aldırmayacağını söylemişti fakat Scarlet henüz onu paylaşmaya hazır değildi. Bu anı, üzerinde uğraşan, onu seven ateşli dilini tamamen kendine istiyordu.

"Daha fazla istemiyor musun?" diye soludu.

"Ben... ben..." *İtiraf etme. Tatlı bir şey söyleyecek ve şu buzun birazı daha eriyecek.* "Daha fazla. Lütfen."

"O zaman daha fazla yok." Yalamaya devam etti, dişleri kusursuzca sıyırıyor, onu titretiyordu. Ardından parmakları da oyuna

katıldı, bir tanesi girip çıkıyordu, sonra iki oldu. Üç. Gölgeler çekildi ve çığlıklar çekiştirdi.

"Gideon." Scarlet onu bırakıp yatak başlığını kavradı, kalçası akışkan, umutsuz bir ritimle yükseliyordu. Öyle iyi hissettiriyordu ki. Onu kıyıya doğru itiyordu...

"Korkunç," diye homurdandı Gideon, gözleri yarı yarıya kapalıydı ve dudakları yarım gülümsemeyle kıvrıldı. "Sadece korkunç. Bıktım. Her zaman bıkacağım."

Scarlet kendine, Gideon'ın hoşuna gidiyor, diye hatırlattı. Daha fazlasını istiyor. Asla doyamıyor.

Buz... eriyor. Isınıyor...

Aniden umurunda olmadığını fark etti. Alevin yükselmesini, tüketilmeyi *istiyordu.*

Scarlet bacaklarını onun omuzlarına yerleştirdi, topukları adamın beline saplanıyor, uylukları şakaklarını sıkıyordu.

"Ama hoşuma giden bir şey var... benimleyken kendini tutmuyorsun." Gideon'ın kirpikleri kalkarken gözünün altındaki bir kas seğirdi ve sert bir bakışla onu yerine sabitledi. "Bana söz vermediğin gölgeler ve çığlıklar nerede?"

"Olmaz... Ben yapamam... Şimdi durma!"

"Onları salma ve bana düğünümüzü gösterme," dedi ve aniden dişlerinin arasından klitorisini emdi.

Scarlet çığlık attı, sarsıldı, neredeyse boşalıyordu, zevk çok yoğundu. Fakat henüz orada değildi. Sadece birazcık daha, sonra göğe doğru uçacaktı. "Lütfen."

"Scar... düğün... Görmek istemiyorum." Gideon'ın sesi gergindi, sanki sözleri söylemek için güç sarf etmek zorunda kalmıştı.

Scarlet, *"Şimdi mi?"* diye soludu. Daha o... daha kendisi... "Birazcık *meşgulüz.*"

"Ben uyurken yapamıyor musun?" Kadının ılık, nemli katlarına doğru nefesini üfledi ve Scarlet şu anda fena halde duyarlı olduğundan tatmin olmaya biraz daha yaklaştı.

Bu harika ve korkunçtu, memnuniyet verici ve moral bozucuydu.

"Evet," diye homurdandı. "Sen uyanıkken de yapabilirim." Gideon'ın zihnine her zaman görüntüler yansıtabilirdi. Sonuçta Kâbus gündüz düşlerini de işgal edebilirdi. Fakat o anda Scarlet Gideon'ın yalnızca onun sızlayan bedenine odaklanmasını istiyordu. Burada ve şimdi.

"O zaman, hayır. Daha sonra yapmanı istiyorum."

"Niçin?" Neden bitene kadar bekleyemiyordu? Scarlet'ın onu terk etmesinden mi korkuyordu? Scarlet'ın onu reddedeceğini mi düşünüyordu? "Neyse boş ver. Ama uyarayım, tören kısaydı. Daha uzun ve ağır bir şeyi göze alamazdık." Ona istediği şeyi vermişti gerçi. "Ama şunu bil, sen durduğun anda ben de dururum." İşte. Tıpkı Gideon'ın hoşlandığı gibi, pazarlık.

"Benim için büyük zevk değil," derken resmen mırladı, dili klitorisinin üzerinde ileri geri kıvrılıyordu.

Bir kez daha, Scarlet'ın sırtı kıvrıldı. Tamam, belki de ondan devam etmesini talep etmek en parlak planlarından biri olmamıştı. Düşünceleri yine parçalanıyor, kanı bambaşka bir sıcaklığa ulaşıyor, organları şu gerileyen alevlerle patlamadan önce kızışıyordu, kemikleri eriyor, yalnızca onun üzerine dökülmek istiyordu.

Bir patlamayla birlikte, gölgeler ve çığlıklar ondan kaçarak Gideon'ın etrafında döndü ve odayı doldurdu. Öylece. Scarlet hayali yaratmak için onları kullanabilirdi.

Odaklan. Scarlet en sevdiği zihinsel dosyalarını –gömdüğü ve bir daha asla aklına getirmemeyi düşündüğü dosyaları– çekiştirdi ve Gideon'ın arzuladığını buldu.

Görüntü anında ikisinin de zihninde belirdi.

Tartarus'un mahkûmlarının uyuduğu gecenin geç vaktinde, Gideon Titan Evlilik tanrısı olan mahkûm Hymen'i uyandırmış ve Scarlet'la sevişmek için kullandıkları hücreye getirmişti.

Gideon, Scarlet için birkaç saat öncesinden bir banyo hazırlamış ve ona temiz, beyaz bir tunik vermişti. Ancak tunik dantellerle işlenmişti ve bu danteller her kıvrımını sarıyordu. Scarlet o günden önce ya da o güne kadar kendini hiç hissetmediği kadar güzel hissetmişti.

İki adam hücresine girdiğinde başlığını hevesle geriye itmişti ve ilk defa taranmış ve ipeksi olan uzun, siyah saçları dalga dalga omuzlarına dökülmüştü. Gideon uzanıp bir tutamı iki parmağının arasına sıkıştırmış ve bukleleri burnuna yaklaştırmıştı. Bakışları Scarlet'ı dikkatle incelerken derin derin soluyordu.

Bacaklarının arasındaki Gideon, "İğrenç," diye solurken, rüyasındaki Gideon boğukça, "Muhteşem," dedi.

Scarlet'ın yanakları kızardı, hem o anda hem de bulundukları anda. Fakat muhteşem olan kendisi değildi, bunu biliyordu. Gideon'dan daha harika bir görüntü yoktu. Siyah saçları dik bir şekilde yukarı doğruydu, mavi gözleri parlaktı ve gece karası kirpikleri tüylü bir yelpaze gibi onları çevreliyordu, dudaklarıysa önceki öpüşmelerinden dolayı hâlâ şişti.

Kirli sakalı, keskin hatlı elmacık kemikleri ve güçlü bir çenesi vardı. Onda tek bir kusur bile yoktu. Zeus tarafından yönetildiği için, Steel'i gösterdiği rüyasındaki ince gümüşten zırhı giyiyordu ve zırha ikisinin de şu andaki dövmelerinin aynısı olan tırtıklı kelebekler işlenmişti.

Scarlet, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu endişeyle. O zamanlar, sesinde bugünkü... sertlik yoktu ve Scarlet bile sesinin kulağa ne kadar tatlı ve masum geldiğini anlayabiliyordu.

"Hayatımda hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım, tatlım."

Daha da kızardı ve çok utangaç olduğu için bakışları yere yöneldi, dudakları mutlu bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Memnun oldum."

"Şey, ben bundan emin değilim," dedi Hymen. Boğazını temizledi, yüzünü gölgelerle gizlemek için başlığını yüzüne doğru çekiştirdi. "Eğer birisi bundaki rolümü öğrenirse infaz edilirim."

Gideon'ın kolu Scarlet'ın beline dolandı, sahiplenmenin açık bir işaretiydi. "Sana söyledim. Kimse öğrenmeyecek, ayrıca çoktan cömertçe ödüllendirildin."

"Ama ben..."

"Keşfedilmek endişelerinin en küçüğü olsun," diye bağırdı Gideon. "Bizi evlendir ya da bıçağımın acısını hisset. Bunlar tek seçeneklerin. Ve, Hymen, eğer bıçağımın acısını seçersen bu tek seferde olmayacak. Seninle işim bittiğinde kimse seni tanımaz."

Hymen ağırlığını bir ayağından ötekine verdi, korkusu gözle görülürdü. "Tabii, tabii. Hemen başlıyoruz." Kelimeler aceleyle çıktı. "Yunanlardan Gideon, Titanlar'dan Scarlet'a niçin onunla evlenmek istediğini söyle."

Delici mavi gözler onun kapkara gözleriyle buluştu ve ellerini ellerine aldı. "Daha en başından, beni büyüledin. Sen güzel olmaktan ötesin. Akıllısın, güçlüsün ve kararlısın. Seninle birlikteyken, daha iyi bir adam olmak istiyorum. Sana değer biri olmak istiyorum."

Yıllar önceki Gideon konuşurken, Scarlet'ın yüreğindeki buzlar daha çok çözüldü. Fakat daha bitirmemişti.

"Sana iyi bakmak istiyorum. Sana hak ettiğin hayatı vermek istiyorum. Bir gün, bunu yapacağım. Çünkü ruhumun derinliklerinde biliyorum ki ayrılık ölüm demek."

Scarlet'ın gözlerinden yaşlar aktı.

Kendisinin de boğazı düğümlenmiş olan Hymen, "Titanlar'dan Scarlet," dedi, "lütfen Yunanlardan Gideon'a niçin onunla evlenmek istediğini söyle."

Dizleri titrerken, Scarlet uygun kelimeleri bulmaya çalıştı. Tam olarak nasıl hissettiğini bu adama anlatacak kelimeler. "Seni gördüğüm ilk andan beri sana çekildim ve bu yüzden kendimden nefret ettim.

Fakat o güzel görünüşünün altında cesaret, tutku ve hassasiyetten oluşan karşı konulmaz bir karışım olduğunu nasıl bilebilirdim? Değerini hızla kanıtladın ve bana kendi değerimi öğrettin. Ben bir köleydim ama sen beni bir kadın yaptın."

Scarlet, Gideon'ın gözlerinin de yaşlarla dolduğunu fark etti.

Scarlet çenesi titrerken, "Sen benim her şeyimsin," diye fısıldadı. "Geçmişim, bugünüm ve geleceğim. Yüreğim. Ömrüm. Ayrılık ölüm demek."

Hymen sesli bir şekilde yutkundu. "Şimdi öpüşün ve bu birlikteliği sonsuza dek mühürleyin."

Gideon tereddüt etmedi. Kollarını ona dolayıp kızı yakına çekti ve dudaklarını birbirine bastırdı. Dilleri buluşup birleşti; adamın nefesi onun ciğerlerini, kızın nefesi de adamın ciğerlerini dolduruyordu.

Birdiler.

Scarlet bulunduğu ana dönerek görüntünün solmasına izin verdi. Bu süreçte yatak başlığını hiç bırakmadığını ve metalin büküldüğünü fark etti. Gideon'ın ona haz vermeyi kesmiş olduğunu ancak anıların içinde öylesine kaybolduğu için kendisinin farkına bile varmadığını fark etti. Hatta öyle kaybolmuştu ki şu anda yanaklarından aşağı gerçek yaşlar akıyordu.

Gideon'ın yanaklarından da akıyordu.

Gözleri tıpkı hücrede olduğu gibi buluştu ve Scarlet o bebek mavisi gözlerde duyguların yüzdüğünü gördü.

Gideon aynı adamdı, yine de tamamen farklıydı. Saçları artık gözleriyle aynı parlak mavi renkte olsa da, farklar fiziksel değildi. Gideon daha sert, daha haşin, daha mesafeliydi. Eskiden tasasız bir gülümsemesi vardı ve Yunanlarla Titanlar hakkında yaptığı iğneleyici gözlemlerle Scarlet'ı yatıştırmaktan keyif alırdı.

Bir keresinde Scarlet'a, "Bu hapishane neden bu kadar büyük, biliyor musun?" diye sormuştu. "Sikinin küçüklüğünü Tartarus'un büyüklüğüyle telafi ediyor."

Scarlet onun saygısızlığı yüzünden öyle sertçe solumuştu ki neredeyse dilini yutuyordu. Scarlet onu mahkûm tutanlara hep hakaret etmek istemişti ancak çok korkaktı. Gideon ona bunu yapması için özgürlük verdiğinde, çok ufak bir yolla olsa bile en sonunda bunu dışavurmuştu.

Şimdi Gideon ağzını açtı ama tek kelime etmedi. Belki de bulundukları anın içinde yalan söylemek istemiyordu ve Scarlet buna minnettardı. Sanki kalbi göğsünden sökülüp çıkarılmış ve kurdeleli bir kutuda Gideon'a sunulmuş gibi, fazla açık, fazla savunmasızdı.

Gideon bedeninde ağır ağır yukarı doğru çıktı. Hâlâ konuşmamış olsa da, Scarlet'ı öptü. Scarlet yine itiraz etmedi. Öylece adama açılarak vermek istediği her şeyi kabul ediyordu. Gideon'ın ağzından kendi tadını aldı, tatlı ve ılıktı ama ayrıca onun tadını da aldı. Vahşi ve kirli. Önce elleri kadının her yanındaydı. Onu yoğuruyor, hem zevk alıyor hem de zevk veriyordu. Şimdiyse yanaklarını avuçluyordu, son derece nazikti. Her şeyi veriyor, hiçbir şey almıyordu.

İnşa etmek için yüzyıllarını harcadığı buzdan kabuk, erimeyi öylece kesiverdi. Basit bir şekilde buzdan kütleler devrildi.

"Yapmayacağım şey... bana güvenme, şeytan." Gideon fermuarını açtı. "Yapmayacağım şey..." Yine cümlesini tamamlamadı. Sadece erkekliğini kadının bacaklarının arasına bastırdı, sert ve inanılmaz şekilde kalındı, yalvaran dişisi için boyun eğmez bir erkekti. Bunu yaptığında tısladı. İçine gömülmek yerine sürtündü... ateşin ilk kıvılcımını yaratıyordu. Ağır bir yangındı fakat her şey o an için daha sıcaktı.

Ona güvenmek, teklif edilmeyen şeyi almamaktı. Ama cidden, içine girseydi onu durdurmazdı. Yine de... bunu hiç yapmadı. Kendini ona sürtmekle ve onu öpmekle başa çıkıyordu, dili kıvrılıyor, tadını çıkarıyor, açıkçası Scarlet ondan nasıl zevk alıyorsa o da Scarlet'tan zevk alıyordu.

Bir an için, Scarlet o hücrenin içindelermiş gibi davrandı. Bu adam gerçekten kocasıymış gibi. Onu seven, onun ihtiyaçlarını her

şeyden, hatta kendisininkinden bile öncelikli gören bir koca. Hatta ertesi gün de gözleri aşkla parlayarak ona geri dönecekmiş gibi davrandı. Tek engelleri Scarlet'ın hapiste olmasıymış gibi davrandı.

"Gideon," diye inledi.

Belki de o da aynısını yapıyor, her şey farklıymış gibi davranıyordu çünkü sesini duyduğunda sakin ritminden çıkıverdi. Hareketleri sertleşti, hız kazandı. Çok daha aceleci oldu. Gideon onunlayken hep çok nazik olmuş, ona porselen bir bebekmiş gibi davranmıştı fakat şimdi... edepsiz ve kontrolsüzdü, tüketiciydi, sürtünme kıvılcımlanıyordu.

Scarlet onu açgözlülükle tüketip tadını çıkardı. Ve bunu yapmak çok ama çok kolaydı. Kendini bırakmak. Kendini kaybetmek. Hatta Gideon artık farklı olsa bile. Belki de *sebebi* onun farklı olmasıydı.

"Benim Scar'ım... değil. Benim Scar'ım değil. Bana dokunma," diye yalvardı. "Lütfen, dokunma bana."

Dokunmak. Evet. Mecburdu. Parmaklarını yatak başlığından ayırdı, elleri adamın üzerine indi. Tırnakları adamın derisini çizip izler bırakırken sinir uçları sızlayarak yeniden hayat buldu. Gideon kükredi, tam bir çaresizliğin yayıldığı kati bir memnuniyetin şarkısıydı. Geçmiş ve bugün, uyumsuz ancak yatıştırıcıydı.

"Sen... sen..." dedikten sonra kendini durdurdu. "Scar." Bir başlangıç, bekleyen bir fırtınaydı. "Boşalma, benim için boşalma, benim için boşalayım deme." Her kelimesiyle birlikte aletini klitorisine bastırdı.

Scarlet'ın bedenindeki her kas kasıldı, içindeki acı en büyük haliyleydi. Gölgeler daha hızlı... daha da hızlı dans etti. Çığlık daha gürültülü... çok daha gürültülü oldu. Ta ki bitişin kıyısında onunla yarı yolda buluşmak için acele ederken, kendi çığlıkları da bu senfoniye katılana kadar.

Son sürat gitti, titriyor, bağırıyor, bundan sorumlu olan adama sımsıkı tutunuyordu. "Gideon!" *Benim Gideon'ım.*

Kısa bir süre geçmişti ki Gideon da sarsılıp tekrar kükredi. Bu kez daha gürültülüydü ve sıcak tohumlarını karnına döküyordu. Bu

yalnızca Scarlet'ın hazzını artırdı, bedeniyle ilgili daha derin bir farkındalığın içine yuvarlandı. Gideon onun üzerindeydi, ağırlığıyla onu bastırıyordu, her yanındaydı. Menisi tenindeydi ve onu damgalıyordu.

Temel, tensel, içgüdüsel bir evlilikti. Scarlet'ın çok istediği, bir daha asla sahip olamayacağını düşündüğü şeydi. Sonuçlarına rağmen ihtiyaç duyduğu şeydi.

Şüphesiz ölümü olacak şeydi.

Bir sonsuzluk kadar sonra, birlikte yığıldılar. Scarlet yatağa doğru, Gideon'sa hâlâ onun üzerindeydi. Gölgeler ve çığlıklar dağılırken, ikisi de kıpırdamadı. Uzun bir süre boyunca orada uzanarak soluklarını toparlamaya çalıştılar, hâlâ tamamen anın içinde kayıptılar. Bu muhtemelen sahip olacakları tek rahatlamış, doygun andı çünkü buna bir daha izin veremeyeceğini fark etti.

Buzu yerine koymalıydı.

Kırılgan kalbini korumanın başka bir yolu yoktu. Kalbini vermenin bedelini karşılayamazdı. Bir kez daha olmazdı. Geride kalan parçaları güç bela toplamıştı. Ama parçalar *vardı*. Ve bu fazlasıyla şok ediciydi.

Kurtar kendini. Çabuk! Scarlet onu üzerinden iterek doğrulup oturdu, kendine ona bakacak kadar güvenmiyordu. "Biraz dinlen," dedi soğukça. "Odaya kimsenin girmediğinden emin olacağım."

Son beraber olduklarında, Gideon ondaki ani değişiklikle ilgili şikâyet etmemişti. Sadece onun emrettiği şeyi yapmıştı. Yani aşağı yukarı. Bu defa, Scarlet'ın kolunu yakalayıp genç kadını geriye doğru çekerek çevirdi, böylece karnının üzerine iniverdi.

İtiraz edecek vakti bulamadan *–ah, demek şimdi edecek itirazı vardı?–* Gideon onun tişörtünü kaldırdı ve belinin alt kısmına, dövmesinin olduğu yere yumuşak bir öpücük kondurdu. AYRILIK ÖLÜM DEMEK. Hareketi öyle beklenmedik, şaşırtıcı ve gizli bir şekilde hoştu ki Scarlet hıçkırığını susturmak için dudaklarını birbirine bastırdı. Kahrolası. *Kahrolası adam!*

"Yanımda kalma. Sana sarılmama izin verme," diye fısıldadı Gideon. "Lütfen."

Diren. Karşı koymak zorundasın. Fakat kendini başıyla onaylayıp fısıldarken buldu, "Pekâlâ." *Gerzek.*

Scarlet bir iç çekişle birlikte ona doğru sokulup kıvrıldı. *Kendimi yarın onaracağım.*

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Sabırsızlık, sanki Strider bir karnaval midillisiymiş gibi üstüne biniyordu. Gideon'dan son mesaj alışının üzerinden günler geçmişti. Strider son haber aldığında, Gideon Avcı istilası yüzünden otelinden ayrılıyordu. Anlaşılabilirdi. Fakat Yalan'ın kaydını yaptırmak ya da geri dönmek için bir günü daha vardı, sonrasında Strider'ın onu araması gerekiyordu. Lanet olsun, Gideon'ın başı belada ve onun aramasına güveniyor olabilirdi.

Ancak Strider'ın kalede kalması gerekmişti. Kötü şeyler olmak üzereydi.

Ne topluluk ama. Amun, Aeron ve William kısa süre önce cehennemin ateşten çukurlarında bir arama kurtarma yapmak için ayrılmışlardı. Evet, gerçek bir partiydi. Gerçi Strider da onlarla gitmeyi isterdi. Ya da en azından arkalarından gitmeyi ve elinden geldiğince onları korumayı isterdi. Fakat onu da yapamayacaktı.

Tüm bunların yerine, kendini Torin'in yatak odasında dikilirken buldu. Hastalık'ın muhafızı monitörlerden oluşan bir duvarın önünde oturuyordu, savaşçı klavyeye yazdıkça monitörlerin her biri kalenin farklı bir yerini, dışarıdaki dağı ve etraflarını saran şehri gösteriyordu.

Normalde Torin kayıtsız, saygısız ve telaşsız olurdu. Bugün elini beyaz saçlarının arasından o kadar çok geçirmişti ki saç tutamlarının kafasında dikilmesine sebep olmuştu. Boynundan ayak parmaklarına

kadar giydiği kıyafetler kırışmıştı ve her günün her dakikasında taktığı eldivenleri birkaç yerinden aşınmıştı. İfadesi karanlık ve kasvetliydi, gerginlik çizgileri gözlerini çevreliyordu.

"Avcılar yine nereye konuşlandı?" diye sordu Strider.

"Şurada, şurada, şurada ve şurada." Torin başını eğerek farklı monitörleri işaret etti. "Büyük gruplar halindeler ve kalenin etrafını tam anlamıyla sarıyorlar."

"Bilgimiz olmadan nasıl bir araya gelip yaklaşabildiler ki?" Torin'in kartal gözü genellikle hiçbir şeyi kaçırmazdı. Herhangi bir sisteme, hatta *kendi* kameralarıyla şehirlere, hükümete ve araştırma alanlarına izinsizce girebilmesine yardım ediyordu.

Savaşçı, "Lanet olasıcalar birdenbire belirdiler," diye mırıldandı. "Bu da, birinin onları ışınladığı anlamına geliyor. Dokunuşuyla sadece dokunduklarını ışınlayabiliyor, yani bu her kimse mide bulandıracak kadar güçlü. Kronos'u çağırdım, ama o..."

"Burada," diye bitirdi sert bir ses.

Strider ve Torin dönüp baktıklarında Kronos'u odanın uzak köşesinde dururken buldular. Tanrı Kral ileri doğru çıkarken, beyaz elbisenin kenarı bileklerinin etrafında dans ediyordu. İlginç.

Genellikle hükümdarların tercih ettiği bir ışık parıltısı falan olmamıştı. Tıpkı Avcılar gibi, birdenbire belirivermişti.

Bugün herkes kendi oyununu mu oynuyordu?

O da Torin gibi, karmaşık bir görüntü sergiliyordu. Artık içinde hiç grinin kalmadığı siyah saçları başının çevresinde bir yığındı. Bronzlaşmış teni artık çizgilerden muzdarip değildi, kaş çatışıyla gergindi.

"Neler oluyor?" diye sordu Strider. Avcılarla savaşmaya aldırmazdı. Hatta, bu hoşuna giderdi. Bunun için yaşıyordu. İblisi de öyle. Her zafer damarına enjekte edilen eroin gibiydi, bir uçuş, bir bağımlılık. Ama bu...

Arkadaşlarından bazıları gitmişti. Kale kadınlarla doluydu. Bazıları kırılgandı ve ciddi şekilde korunmaya ihtiyaçları vardı. Ayrıca,

Maddox'un kadını hamileydi. Strider hem bu savaşı kazanıp hem de herkesi güvende tutmayı nasıl başaracaktı?

Kronos Torin'in arkasında durdu, yıllardır birinin savaşçıya yaklaşmaya cüret ettiğinden daha yakındı. "Galen kötü durumda olduğundan, o yüzden... karım..." kelimeyi dişlerinin arasından tısladı, "doğrudan insanlarla uğraşıyor. Onlara bu kaleye saldırmalarını, kaleyi ve içindeki her şeyi yok ettikten sonra, enkazdan antik nesnelerinizi çalmalarını emretti."

Lanet olsun. Lanet, lanet, lanet. Galen'ın kötü durumda olmasının tadını bile çıkaramıyordu, artık her ne sebeptense. Bu kötü bir haberdi, hem de her yönden.

Kronos'tan bir hırlama yükseldi. "Bu kadının cüret ettiği şeyler... beni rencide ediyor."

"O zaman öldür onu," diye önerdi Torin ve tamamen ciddiydi. Strider hemen arkasındaydı.

Tanrı Kral hiç o kadar özlemli görünmemişti. "Hayır. Yapamam."

Sesindeki kati inanç tonu Strider'ı şaşırttı. "Peki ya ben yapsam?" Kadınları öldürmek en sevdiği şeylerden değildi fakat daha önce yapması gerekmişti. Avcıların Efendilerin dikkatini dağıtmak, onlarla ilgili bir şeyleri öğrenmeleri ve en sonunda da onlara ihanet etmeleri için kadınları kullanma düşkünlükleri vardı. O, arkadaşlarını korumak için gerekli olanı yapmıştı. Her zaman öyle olmuştu, her zaman da öyle olacaktı.

Kronos başını iki yana salladı, gerçi dalgın ışıltısını yitirmemişti. "Hayır."

Ne cehennem onu kararsız kılıyordu ki? "Karını seviyor musun ya da öyle bir şey mi? Sana yaptığı onca şeyden sonra bile?"

"O orospuyu sevmek mi? Hayır!" Sanki açgözlü piç kurusundan tahtını bırakması istenmiş gibi reddetti.

Krallar. Kadınlardan daha beterlerdi. "O zaman onun hayatına son vermeme izin ver."

Kronos etrafında dolandı, gözlerinde kara ve altın rengi hiddet parıldıyordu, Strider'ın tişörtünü kavradı. "Ona dokunmayacaksın. Anlıyor musun?"

Sistemi harekete geçti.

Bu bir meydan okumaydı. Strider'ın görmezden gelemeyeceği bir şeydi. İblisi can bularak kükredi; mutlu, saldırmaya hevesliydi. Artık Tanrı Kraliçe'yi kurtarmanın hiçbir yolu yoktu. Strider acı çekmeden olmazdı. Ve kaybettiğinde olan şey tam olarak buydu. Acı çekiyordu. Ve öyle bir sonucu önlemek için ne gerekiyorsa yapardı. Eroini istiyordu.

Tanrı Kral hatasını fark etmiş olmalıydı. Ellerini havaya kaldırarak Strider'ı serbest bıraktı. "Özür... diliyorum, Yenilgi. Canın ne istiyorsa onu yap." Gerçi sesi özür diler gibi gelmiyordu, kelimeler arzulanan etkiye sahipti.

Yenilgi'nin hevesi azaldı. Meydan okuma sona erdi, sistem kapandı. Strider hüsranla başını sallayarak onayladı ve tişörtünü düzeltti. "Ee, açıklamak ister misin? Onu sevmiyorsun ama hayatta kalmasını istiyorsun. Sana sorundan başka bir şey getirmiyor, yine de onu bitirmek istemiyorsun. Bundan hiçbir şey anlamıyorum."

Ardından gelen sessizlikte, başının bedeninden ayrılışını hayal edebiliyordu.

Sonra, "Eğer Rhea ölürse, ben..." dedi. Kronos tek elini aniden yorgun görünen yüzünde gezdirdi. "Size söylemek üzere olduğum şey bu odadan çıkmayacak. Eğer çıkarsa öğrenirim ve intikamını alırım."

Strider ve Torin birbirine baktıktan sonra, başlarıyla onayladılar.

Kronos gözlerini yumdu. Birkaç dakika ölümcül bir sessizlik içinde geçti. Sonra omuzları çöktü ve iç çekerek onlarla yüzleşti. "Eğer Rhea ölürse... ben de ölürüm. Biz... birbirimize bağlıyız."

Strider'ın haberleri sindirdikten sonraki ilk düşüncesi? Ah, siktir, hayır. İyi değildi. Hiç iyi değildi. Efendilerin Kronos'a ihtiyaçları vardı. En azından, şu an için. Piçin teki olabilirdi fakat o piç, onlara

ihtiyaç duyduklarını fark etmedikleri konularda yardım ediyordu. Pandora'nın iblisleri tarafından ele geçirilmiş ölümsüzlerin listelendiği antik metinleri getirmiş, Efendilere onları Avcılardan önce ele geçirmeleri için bir fırsat vermişti. Onları gitmek istedikleri her yere götürebilirdi; mesela cehennemin ateşten çukurlarına. Diğer tanrıların onları gözetlemesini önleyen kolyeler vermişti.

Strider söz konusu kolyeyi elledi. Tıpkı kalçasının sol tarafındaki dövmeye benzeyen keskin uçlu kanatları olan bir kelebekti, kırılmaz bir zincirle sallanıyordu. Kronos'un yardımı olmadan ne yaparlardı?

Tanrılar tarafından görmezden gelindikleri hayata geri dönselerdi? Teoride kulağa iyi geliyordu fakat ya onların başarılı olmasını istemeyen biri amaçlarıyla ilgilenmeye başlarsa ne olurdu?

Torin yazmayı kesti ve sandalyesinde dönerek Kral'a bir göz attı. "Ama Rhea Galen'a yardım ediyor. Ve Danika –Her Şeyi Gören Göz– Galen'ın seni öldüreceğini öngördü. Eğer Danika haklıysa, Galen ayrıca Rhea'nm ölümünden de sorumlu olacaktır. Öyleyse karın niçin ona yardım ediyor?"

İyi bir noktaydı. Aylardır Galen'ın Kronos'un başının peşine düşeceğini biliyorlardı fakat nedenini bilmiyorlardı. Birkaç hafta önceye kadar. Strider ve birkaç kişi daha bazı cevapları söyletmek için en sonunda Dile Getirilmeyenler olarak bilinen aksi ilahları bulmuşlardı. Her kim Dile Getirilmeyenler'e Tanrı Kral'ın başını sunarsa, Budama Asası'nı o alacaktı. Asa, Pandora'nın kutusunu bulmak için gereken nesnelerin sonuncusuydu.

Tek sorun ne miydi? Dile Getirilmeyenler'in her biri kısmen insan, kısmen hayvandı ve tamamen kötülükten oluşuyorlardı. Gideon onlara güvenmiyordu.

Onlar Kronos'un köleleriydi –ölümüyle salıverilecek köleler– ve o salıverilmeyi hak etmek için her şeyi söylerlerdi. Lanet olsun, Asa'nın nerede olduğunu bilmiyor bile olabilirlerdi.

Ayrıca, salındıklarında nasıl bir karışıklığa yol açacaklarını kimse söyleyemezdi. Sonuçta, insanları yemeyi seviyorlardı. Yani, katır kutur yedikten sonra kemiklerini tükürüyorlardı.

Asa, dünyanın sonunu getirme riskine değmezdi. Henüz.

Strider Kronos'a, "Rhea Avcıları buraya ışınladığına göre," dedi, "onları başka bir yere ışınlayabilir misin?" Bunun için kendini övebilirdi. Birisi onu Strateji Ustası ilan etmeliydi.

Kralın başını iki yana sallamasıyla böyle prestijli (ve kendini övmesi gerekirse, zekice icat edilmiş) bir ödül için umutları suya düştü. "Onları basit bir şekilde geri ışınlar. Belki de bir dahaki sefere kalenin *içine*."

Strider, "Tamam," diye yanıtlarken sesli düşünüyordu. "Şu anda güçlerimizin bir kısmı yok. Bu da, eğer bu Avcılarla savaşırsak üstünlük sağlayamayacağımız anlamına geliyor. Bu da kaybedebiliriz demek oluyor. Yani yapabileceğimiz en iyi şey ayrılmak gibi görünüyor. Ben nesnelerden birini alabilirim. Reyes Danika'yı alır ve Lucien'la Anya da diğer nesneyi alır. Farklı yönlere gideriz. Avcılar hepimizi takip edemezler. Ve yeni kolyelerimizle..."

"Ben madalyonu tercih ederim," dedi Torin, sesi eskisi gibi saygısız çıkıyordu.

"Tamam." Lanet olsun. Niçin bunu *kendisi* düşünmemişti? "Yeni madalyonlarımız sayesinde, Rhea bile nerede olduğumuzu bilmeyecek."

Kronos düşüncelerinin içinde kaybolmuş gibi görünerek çenesini sıvazladı.

"Peki ya diğerleri?" diye sordu Torin. Fevkalade bir fikir duyduğunda anladığı açıktı.

Strider odası için bir Strateji Ustası levhası tasarlamaya başlayacaktı. "Maddox Ashlyn'i bir yerlere götürebilir. Ona karşı ne kadar korumacı olduğuna ve mercimeği fırına vermesine bakılırsa, muhtemelen şimdiye kadar şehirde bir bomba sığınağı inşa etmiştir. Gwen bulutlardaki gezisinden geri döndüğüne göre, Sabin'le başları-

nın çaresine bakabilirler. Herhangi şekilde tehlikede değiller. Aeron cehennem görevi yüzünden yok ve Olivia'nın Gwen'in gökyüzündeki yerine götürüldüğünü söyleyebilirim. Şey, Kane, Cameo ve Paris burada seninle birlikte kalıp evimizi savunabilir. Giden geri döndüğünde yardım edebilir." *Eğer geri dönerse.*

Dönecek. Strider aksine inanmıyordu.

Bir an ağır bir sessizlik içinde geçti ama en azından bunu kesen falan yoktu.

"Peki ya dördüncü nesne?" Kronos konuya döndü. "Onu kim arayacak?"

Uzun lafın kısası, Avcıların onu ele geçirmesine izin veremezlerdi. Kronos'un başı pahasına bile olsa. "Ben arayabilirim," dedi Strider. "Görünmezlik Pelerini'ni ben alacağım. Böylece bulduğumda kimseyle dövüşmek zorunda kalmam. Alıp yoluma devam edebilirim."

Torin siyah kaşlarından tekini havaya kaldırdı, yeşil gözleri parlıyordu. "Nereden başlayacağın hakkında bir fikrin var mı ki?"

Evet. Vardı. Dile Getirilmeyenler'in Tapınağı.

Kronos onun düşüncelerinin gittiği yönü fark etmiş olmalıydı çünkü bir kez daha hırladı.

Strider, Kronos'un önceki hareketini taklit edip ellerini havaya kaldırarak, "Sana ihanet etmeyeceğim," diye temin etti. Gideon gibi, kolaylıkla yalan söyleyebiliyordu. Gerçi yalan söyleyip söylemediğini henüz bilmiyordu. "Görünmez kalıp dinleyeceğim. Eğer Avcılar vardığında Dile Getirilmeyenler Asa'dan bahsederlerse, orada olacağım. İlk ben bulacağım."

Kronos biraz rahatlar gibi oldu. "Pekâlâ. Gitmenize izin veriyorum."

"Ve, şey, herkesi bilgilendirip yollarına göndermemiz en iyisi olur," dedi Torin, yine sesi sertti. "Avcılar harekete geçiyor."

Strider'ın bakışı monitöre döndü ve işte oradaydı, Avcı grupları kaleyle aralarındaki mesafeyi kapatıyorlardı. Aceleyle Torin'e,

"Sen herkese neler olduğunu anlat," dedi. "Ben Pelerin'i alacağım ve çıkarken o piç kurularından öldürebildiğim kadarını öldüreceğim."

Yenilgi tekrar doğrulup oturdu, bir kez daha mutlu ve hevesliydi.

Kendisi de mutlu ve hevesli olan Strider bir eline bıçak, diğerine bir yarı otomatik aldı. En sevdiği silah birleşimiydi. Birisi sersemletip herhangi bir mesafeye yaklaşmasına izin veriyordu ve diğeri yakından, kişisel olarak harap ediyordu.

Sırıtarak, bu eğlenceli olacak, diye düşündü.

Yüce... tanrılar. Sıcak katlanılmazdı, sülfür ve çürümüş et kokusu Amun'un burun deliklerinde yoğundu. Binlerce çığlık kulaklarına saldırıyordu, her biri diğerinden daha ızdıraplıydı.

Niçin buraya gelmeyi kabul etmişti?

Ah, evet. Legion'u kurtarmak için. Aeron için.

Amun gibi, Aeron ve William da, Kronos'un onları buraya ışınladıktan sonra bulduğu ufak ancak sağlam kayıkta oturuyorlardı. Elbette, ışınlanmanın yanında, bir de kayık için hepsi piç kurusuna bir iyilik borcu için söz vermek zorunda kalmıştı.

Şu anda Stiyx Nehri'nde[3] yol alıyorlardı, mümkün olduğunca hareketsiz ve dengeli kalmaya çabalıyorlardı. O sıvıdan vücutlarına değecek tek bir damlayla, yaşam güçleri boşalmaya başlardı.

Aeron kürekleri nazikçe çekerken William'a, "Peki Lucifer senden neden korkuyor?" diye sordu.

Kayığın kıç tarafında oturmakta olan savaşçı, bıçağının ucuyla oynarken sadece omzunu silkti. "Öyle işte."

Aeron, "Her zaman bir sebebi vardır," diye ısrar etti.

"Evet, ama bu her zaman o sebep hakkında konuşacağım anlamına gelmiyor."

---

3 Yunan mitolojisinde yer alan cehennem nehri. (ç.n.)

Amun, William'ın, düşüncelerinin okunmasını önlemek için zihnini boş tutmaya özen gösterdiğini fark etti.

Daha şimdiden ne zevkli bir yolculuktu. Ve bu sadece başlangıçtı.

Bu engin yatağa akan diğer dört nehrin birleştiği yere kadar nehri takip etmek zorundaydılar. Phlegethon: ateş nehri. Akheron: acılar nehri. Cocytus: ağlama nehri. Lethe: unutuşun nehri. Ve bunu Charon'u, yani ölülerin kayıp ruhları cehennemin hangi kısmına mahkûm edilmişse onları oraya götürmekle yükümlü olan yer altı dünyasının kayıkçısını, rahatsız etmeden yapmaları gerekiyordu. Ateşler, sonsuz çukurlar, zulüm mağaraları.

Kısa süre öncesine kadar, Charon'la ilgili hiç endişelenmelerine gerek olmamıştı. Fakat Kronos'un Tartarus'tan salınmasıyla birlikte, Tanrı Kral bu âlemi orijinal durumuna dönüştürmüştü. Muhafızlarını yeniden işe almak da buna dahildi.

Amun'un kaynakları doğruysa, Charon yürüyen iskeletten başka bir şey değildi. Yaşayan varlıkları iğrenç bir şey olarak görüyor ve onları temizlemeye uğraşıyordu. Ancak ölülere karşı kibardı.

Yaklaşan belalarda size yardım edeceğim, demişti Kronos ortadan kaybolmadan hemen önce, *fakat karım daha fazla zarara yol açmadan önce kaleye geri dönmem lazım.* Sonra eklemişti: *Sizlere iyi şanslar diliyorum, buna gerçekten fazlasıyla ihtiyacınız olacak. Lucifer'i yenilgiye uğrattın Aeron ve şimdi intikam istiyor.*

Legion'un burada kapana kısılmasının sebebi o "yenilgiydi" zaten. Kutsal bir yemini bozmuş ve kendini Aeron'a bağlamıştı. Lucifer, kızın bedenini ele geçirmek ve yer altı dünyasından kaçmak için o bağı kullanmayı planlamıştı. Ancak Aeron sevdiği herkesi kurtarmak için Lysander'ın onun kafasını kesmesine ve bağı bozmasına izin vermiş, Legion'u geri buraya göndererek Lucifer'ın planlarını mahvetmişti.

Olivia onu arkada bırakmana kızdı mı? diye sordu işaretle ve William tercüme etti. William'ın bakışları başka bir kayık arayışıyla karanlık, sisli suyun üzerinde geziniyordu.

Aeron'ın eflatun rengi gözlerinin altında bir kas seğirdi. Onun gözleri de suyun üzerinde geziniyordu. "Evet."

"Bunu nasıl başardın?" William bunu sorarken sesi ilk defa arsızca gamsız değil de, samimi şekilde meraklı geliyordu. "Kadınları tanırım ve seninki çoğundan daha kararlı. Ve, şey, söz konusu o olduğunda pek güçlü olmuyorsun."

Aeron onun iğnelemesini görmezden geldi. "Lysander yardım etti."

Lysander. Bir melek. Aslında, bir seçkin melek. Olivia'nın akıl hocası, Aeron'ın kafasını kesen kişiydi ve Olivia gibi her işin altından kalkan bir kadının, erkeğini takip etmesini önleyecek kadar güçlü olan tek adamdı.

Aeron suratsızca, "Bu bitince benden nefret edecek," diye ekledi.

Amun, onun düşüncelerinin asıl anlamını kavradı. Aeron öyle bir şeyin olmasını önlemek için neredeyse bu geziyi iptal edecekti ve bu, onu suçlulukla doldurmuştu. Olivia onun hayatı, geleceğiydi. Olivia'yı kendisinden, hatta arkadaşlarından daha çok seviyordu. Kadın onun her şeyiydi. Fakat, Legion'un burada ölmesine izin verirse, Olivia'nın âşık olduğu savaşçı olmazdı. Yine de masum Olivia'yı bu karanlık, kötülükle dolu yere getirme düşüncesine katlanamamıştı.

Olivia daha önce buraya gelmişti ve birkaç iblis ona saldırarak kanatlarını koparmıştı. Hatıralar kadına hâlâ sorun yaşatıyordu ve Aeron, Olivia'nın o çaresiz anları tekrar yaşamasını asla istemiyordu. O yüzden Lysander'la kalması için onu oyuna getirmişti, Lysander şimdi onu gökyüzünde tutuyordu.

Her şeye rağmen, bir parçası onun için geri dönmek ve istediğini yaparak onu buraya getirmek istiyordu. Aeron, Olivia'nın ondan nefret etmesini engellemek için her şeyi yapardı.

William bıçaklar, makaslar ve bir fıçı bal içeren düşüncelerinin ardından, "Evet, muhtemelen haklısın," diye yanıtladı. Hiç merhamet göstermiyordu. Ama öte yandan, hiç göstermemişti ki. "Kadınlar bağışlayıcılıklarıyla tanınmazlar. Özellikle de Anarşi'nin küçük tan-

rıçası ve bir avuç kana susamış Harpy'yle yeterince vakit geçirmiş olan kadınlar."

Aeron ona kaşlarını çattı ve savaşçı sadece kahkaha attı. O kahkaha Aeron'ın saldırganlığının ortaya çıkmasına sebep oldu ve kürekleri çekişi hızlanarak arttı. Amun nazikçe kürekleri onun elinden aldı ve yerine geçti.

Çünkü sisin yoğunluğu içinde önündeki çok az şeyi görebiliyordu. Ancak turuncu-altın rengi gibi görünen ufak ışıkları görmeye başladı. Çatırdayan ateşti belki de? Phlegethon Nehri'ne mi yaklaşmışlardı?

Kürekleri çekişi kadar yavaşça ve zahmetsizce döndü ve sessizce diğerlerinin teyit etmesini istedi. Fakat hareket ederken suda birkaç dalga saptadı. Onların kayığından gelmiyordu. Kanı kaynadı ki bunun iki yüz derecelik sıcaklıkla hiçbir ilgisi yoktu.

Amun sarsmadan kürekleri yerlerine taktı ve silahlarını aldı. Aeron ve William onun hareketindeki anlamı yakalayıp takip etti.

Bakışları alanı tararken William, "Ne görüyorsun?" diye fısıldadı.

Aeron iki büklüm, gözlerini geceye dikti. Bir an sessizlik, gerginlik içinde geçti. "Bir kayık daha var," diye fısıldadı. "Birkaç kilometre ileride."

Amun zihnini açtı, iblisinin herhangi bir bilinçli düşünce varsa araştırmasına izin verdi. Duyduğu tek şey; *Ölmeliler, ölmeliler, ölmeliler*, idi.

Diğer kayık görüş alanına girerken, onun Charon olduğunu fark etti. Ortasında uzun, siyah bir pelerin giyen bir figür vardı. Saçının olması gereken yerde alevler ve sadece kemiklerden oluşan bir yüzü vardı. Daha da kötüsü, sadece en çıplak (yine de dünyayı sarsacak cinsten) bakışla, Amun Charon'un gözlerinin binlerce ruhun dans eder... ya da acıyla kıvranır gibi göründüğü derin, kara delikler olduğunu fark etti.

William, "İzin verin bununla ben ilgileneyim," dedi.

Aeron, "Hayhay," diye yanıtladı.

William doğrulurken kayık sallandı. "Beni tanıyorsun, eski dostum. Ben ki, Sevgili William'ım," diye seslendi. "Sana zarar verme amacımız yok. Sadece geçip gitmek istiyoruz."

Eski dostum mu? Sevgili William mı?

Charon iki elini kaldırdı ve kemikten parmaklardan biriyle Aeron'ı, diğeriyle William'ı işaret etti.

Ah, siktir. William'ın düşünceleri Amun'ın zihnini istila etti. *Sanırım buraya son gelişimde karısını becermemeliydim.*

Harika.

Aeron yumuşakça, "Şu parmakla işaret etmek ne demek oluyor?" diye sordu.

William, "Kara listesinde olduğumuz anlamına geliyor," diye cevaplarken, Amun'un bugüne kadar duyduğundan daha gaddardı. "Kork. Fazlasıyla kork."

Amun, görmezden gelinmişti. Ki bu hiç anlamlı... Cevap yaratığın düşüncelerinden ona süzülerek çarptı. Charon Amun'un içindeki iblisi sezmişti ve onun cehenneme girip girmemesini umursamıyordu.

Tıpkı bu sabah Galen'ın da girmesine hiç aldırmamış olduğu gibi. Hatıra Amun'un zihnini yıkayıp geçti.

Galen, "Bir ödeme talep ediyorsun, bunu biliyorum," dedikten sonra Charon'un botuna kesilmiş bir insan başı atmıştı.

Charon kabulle başını eğmiş ve Galen'in geçebilmesi için kolunu arkasına doğru sallamıştı. Ancak Galen yerinde kalmıştı, çenesi kasılıyordu. Omzunun üzerinden bakmış, sonra ileri ve yeniden omzunun üzerinden bakınmıştı.

Charon, Galen'ın geçmesi için kolunu tekrar sallamıştı.

Galen tek eliyle yüzünü ovaladı. "Yapamam. Henüz olmaz. Öncelikle yukarıda yapmam gereken bir şey var." Elleri yumruk oldu. "Piç kurusu beni öldürmeden önce onu öldürmem gerekiyor. Ama geri döneceğim. Ve döndüğümde, giriş ücretimi çoktan ödediğimi hatırlayacaksın."

Aeron, "Ah, Amun, adamım," diyerek Amun'u tedirgin edici görüntüden sürükledi. "Dinliyor musun? Ne yapmamız gerektiğine dair bir fıkrin var mı? William ruhlarımızı kaybetmeden piç kurusunun gözlerine bakamayacağımızı söylüyor ve ona dokunamayız da. Eğer yaparsak ona bakmamız için etkileyebilirmiş."

Amun, Charon'ın kayığının milim milim yaklaştığını gördü ve şimdi parıltılar parmak uçlarını tutuşturuyordu. Kayıkçı, *öldür, öldür, öldür* diye düşünüyordu. Takıntılı konsantrasyonu iyiye işaret değildi.

Seçenekler? Ödeme işe yaramazdı, onlar için olmazdı. Aeron'ın artık bir iblisi yoktu ve William sadece bir ölümsüzdü. Charon, eğer ölü değillerse onların geçmesine izin vermezdi. Ya da ruhlarını kaybetmemişlerse. Ve kayıkçı onların girmesini engellemek için ne gerekliyse onu yapmayı planlıyordu.

Planladığı ilk şey? Onlara su sıçratmaktı.

Tanrılara şükürler olsun ki, Olivia onlara Yaşam Irmağı'ndan ufak bir şişe su vermişti. Sadece cennette bulunuyordu, ufacık bir damlası *bu* suyun etkilerini yok ediyordu. Tek sorun şuydu ki ellerindeki bittiği gibi tüm kaynakları tükenecekti. Fazlası olmayacaktı. Asla.

Üç adamın üç damla kullanmasındansa, bir adamın tek damla kullanması daha iyiydi. Bundan da ötesi, Amun'un ruhu iblisine bağlıydı, o yüzden Charon istemiyordu. Bu da sadece Amun'un hiçbir sorun çıkmadan muhafıza bakabileceği ve dokunabileceği anlamına geliyordu.

Bunun anlamı da, harekete geçmesi gerekenin Amun olması gerektiğiydi.

Bir fikrim var, diye işaret etti. *İşaretimle birlikte kayığımızı kıyıya doğru çekin.*

"Harika. Değişiklik olarak başka biri kahraman olacak. Ama işaret ne?" diye sordu William.

Bu. Amun Charon'a doğru atlayarak ikisini de nehre devirdi. Cızırdayan su etrafını sardı, resmen kıyafetlerini yakıp yok ediyor

ve derisini yüzüyordu. Fakat Charon'u sıkıca tutarak kemikli yaratığı kollarının arasına hapsetti. Belki de su, yaratığın becerilerini biraz olsun azaltıyordu çünkü Amun ona bakarken hiç etki falan hissetmiyordu. Ancak gücünün çoğu yerindeydi. Kemikten eller onu itti ve o eller sudan bin kat daha fazla sıcaktı. Tıpkı kalbine doğrudan elektrik verilmiş, organlarının tekleyerek durmasına sebep olmuş gibiydi.

Yine de Amun tutundu.

Sonra oksijen eksikliği beynini puslandırmaya başladı. Ağzını açtığında kazayla o korkunç, çürümüş sıvıdan bir ağız dolusu yuttu ve öğürdü. Ölüm içinde sürünüyor, onu hücre hücre mahvediyor, içini çürümeyle dolduruyordu. Onu zayıflatıyordu.

Charon gevşetmek için kıvrandı.

Kayıkçı yüzeye çıkmak için hamle yaptı. Amun'un görüş alanı siyah beneklerle dolu olsa da, o da yukarı doğru çıkmaya çabaladı. Aeron ve William'ın güvende olup olmadıklarına bakamadan, Charon kafasının tepesine sert bir dirsek geçirerek onu yeniden suya gömdü. Gözlerinin önünde yıldızlar belirdi. Daha fazla iğrenç su boğazından kayıp midesine gitti. Şimdi midesi kıvranma ve yanmayla bulanıyordu.

Amun yine yukarı çıkmak için savaş verdi. Yüzeye çıktığı anda içine yapabildiği kadar hava çekti. İyiydi. Kayıkları görünürlerde yoktu ve Charon'ın tepesi atmıştı, şimdi *Amun'un* sonunu getirmeye kararlıydı. İblis ya da değil.

Amun suda ilerlerken gözleri buluştu. Ruhlar gittikçe daha hızlı dönüyordu, hipnotize eden beyaz bulanıklıklardı. Ve yine de, Amun *kendi* ruhunu kaybetmedi. Bir şekilde, iblisi onu yerinde tutuyordu.

Yaratık, *cezalandır, cezalandır, cezalandır*, diye düşünüyordu. Amun'u saçından kavrayıp suyun içine batırdı. Bu defa, Amun kendini serbest bıraktıracak kadar güçlü değildi. Sadece sağa sola sallanıyor, yudum yudum su içiyor, geçen her saniyeyle birlikte biraz daha ölüyordu.

Yüce tanrılar. Bu onun sonu muydu? Kasları bütün hareketleri önleyerek kasıldı. Evet, buraya kadardı. Son. Bedeni kapanıyordu. Çok uzun süre yaşamıştı, bu konuda mutlu olmalıydı. Ama hiç âşık olmamıştı, kimsenin üzerine, arkadaşlarının kadınlarının üzerine titrediği gibi titrememişti ve kendini kaybettiği fırsat için yas tutarken buldu.

Sır, kafasının içinde kükredi. Öyle gürültülü ve uzun süre kükredi ki kasları seğirerek can buldu. *Pes edemezsin. Pes. Edemezsin.*

İblisi daha önce onunla hiç konuşmamıştı.

Sahip olduğu her gücü kullanması gerekse bile, Amun Charon'ın göğsüne tekme atarak onları ayırdı ve yüzerek ayrılıp uzaklaştı. Sağa sola göz atıp kıyıyı saptadı çünkü William bir çeşit ışıltılı çubuk benzeri bir şey tutuyor ve ona doğru sallıyordu.

Kararlı bir halde ışığa doğru kurbağalama yüzdü. Ta ki Charon ayak bileğini kavrayıp onu durdurana kadar. Sır ikinci defa kükredi. *Savaşmak... Zorundayız.*

Hatta Sır kayıkçıya zihinsel bir pençeyle ulaştı ve kafasının içine görüntülerden bir sırayı salıverdi. Güzel görüntülerdi. Amun'un sahip olduğu birkaç mutluluk veren sırdı. İnsanların hayatlarını kurtarmış sırlardı. Para bağışı. Organ bağışı. Uzaktan sevmek.

Charon onu bırakıp kendi kemikli şakaklarını kavradı. Soluk soluğa, içten içe ölen Amun, kıyıya doğru ilerledi.

William ona doğru uzandı fakat Aeron onu durdurdu. "Ona dokunamazsın. Sen de zayıflarsın."

Amun kendini yere bıraktı, keskin kayalar çıplak, kabarmış sırtını deliyordu.

Aeron, "Ağzını aç," diye emretti. Aklından şunlar geçiyordu: *Bir adamı hiç böyle bir durumda görmedim. Su onu kurtarmak için yeterli olacak mı? Ah, tanrılar. Onu nasıl buraya getirebildim? Eğer ölürse bu benim hatam olacak.*

Amun'un itaat etmeye gücü yoktu. Aeron'ın onun ağzına dökmeye çalıştığı soğuk su, Amun'un yüzünün yan tarafından akıp gitti. Ve lanet olsun! Bir damladan daha fazlası vardı.

William, "Aç şu ağzını, yoksa ben yapacağım," diye hırladı. Söylediğinde ciddiydi.

En sonunda Amun çenesini gevşetmeyi başardı, dudaklarını ayırdı ve ikinci soğuk su akışı doğrudan ağzma girdi, zayıflığı ve yanığı yavaşça uzaklaştırıyordu.

"Bu kadar yeterli," dedi William. "Geriye çok az kaldı."

"O..."

"İyi olacak. Baksana, derisindeki yanmış yerler tekrar birleşiyor."

"Evet, ama ne kadar sürecek..." Aeron aniden konuşmayı kesti.

Birkaç metre ötede sesler gürültülü bir şekilde konuşuyordu. Kanla lekeli büyük kayanın etrafından onlara bakan birkaç çift kırmızı göz olduğunu bilmek için Amun'un görmesine gerek yoktu. Düşüncelerini zaten duyabiliyordu: *Taze et.*

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Gideon ertesi gece, *ayaklarımın üzerindeyim ve savaşçı gücümdeyim,* diye düşündü. Şey, belki de "savaşçı gücü" biraz abartılı bir ifadeydi. "Zorlukla ayakta durmasına rağmen kendini hareket etmeye zorluyor" çok daha iyi bir tanım olurdu. Scarlet'ı Kronos'un sarayında bir sürü gizli geçitten yönlendiriyor, her birkaç adımda bir ayaklarının üzerinde sendeliyordu.

Scarlet onun elini sıkarak, "İyi olduğundan emin misin?" diye sordu.

"Elbette," diye sorunsuzca yalan söyledi. Geri dönüp o yatak odasına dönmesinin hiç yolu yoktu. Birincisi, onunla sevişirdi. Bunun vakti değildi ve daha da kötüsü, Scarlet'ın bütün işi kendisi yapması gerekirdi ve Gideon kendini pislik gibi hissederdi. Zaten olduğundan daha fazla pislik. Ve ikincisi, intikam bekliyordu.

"Harika. Korkunç gidiyorsun. Geri dönmeliyiz ve..."

"Evet."

"Ahh! Çok gıcık ediyorsun. Pekâlâ, nereye gittiğini bildiğinden emin misin?" diye sordu sonra.

Sessizlik içinde ızdırap çeken kadınlardan değildi.

"Hayır." En son bu kutsal iç kalede oluşunun üzerinden binlerce yıl geçmiş olmasına rağmen, bu gizli koridorları hatırlıyordu. Zeus'un güvenilir seçkinlerinden biri olduğu için, bir zamanlar bunları ne

kadar kullandığını tanrılar bilirdi. Gizlice Kral'ı metreslerine ya da metreslerini Kral'a götürmek zorunda kalmıştı, tüm bu süre boyunca majestelerine karşı kurulan komplolara kulak vermiş ve casusların olup olmadığını izlemişti. O zaman da, şimdi de duvarların çoğunun çift taraflı cam olması yardım ediyordu.

Scarlet aniden, "Çok güzel," diye solurken, Gideon'ı çekiştirerek onu durdurmaya çalıştı.

"Daha sonra her şeye alık alık bakarız." Hayır, aslında, bakamazlardı. Oğullarının katiline işkence etmekle fazlasıyla meşgul olacaklardı. *Piç kurusunu bulana kadar bunun hakkında düşünme.* Hiddet onu tüketiyordu ve enerjisinin kalanını tüketmişti.

Scarlet onun ne kastettiğini, geri dönmeyeceklerini biliyordu. "Ama ben... ben daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

Gideon bir pişmanlık sancısıyla bunun doğru olduğunu düşündü. Bir kraliçenin kızı olsa bile, bütün hayatı boyunca bir köle gibi davranılmıştı. Doğuştan kazandığı hak, yalnızca Titanlar mahkûmken değil, özgür kaldıktan sonra bile reddedilmişti. Sikikler! Gideon adımlarını yavaşlatarak Scarlet'ın parıldayan avizelere, ışıl ışıl mermerden şelalelere, doğrudan duvarlardan çıkıveren orkidelere bakmasına izin verdi.

Annesi onu bundan nasıl mahrum edebilirdi? Onu doğurmuş olan kadın nasıl ona böyle zavallıca davranabilirdi?

Senin kendi oğluna davrandığın gibi mi?

Gideon çenesini öne çıkardı. *Birisi onunla ilgili hatıramı çaldı, kahrolası.*

Bu, suçluluğunu hafifletmedi. O kıymetli oğlanı hatırlaması gerekirdi. En azından bir parçası hatırlamalıydı. Yine de, Gideon zihninde Scarlet'la ilgili görüntüler görmüş olduğu halde, Steel'le ilgili görüntüleri hiç görmemişti. Ölen oğlunu temsil eden ve onurlandıran tek bir dövmesi bile yoktu.

Ben dünyadaki en boktan babayım.

Yalan'ın bu konuda söyleyecek hiçbir şeyi yoktu; sanki iblis çocuğu umursamıyordu, ölü ya da diri, gerçek ya da yalan, hiçbir yönden.

Fakat Steel bir yalan olamazdı. Kimse Scarlet'ın oğullarının cinayeti için gösterdiği acıyı taklit edemezdi. Scarlet'ın gözleriyle yemekten hoşlandığı aktörler bile.

Gideon boştaki eliyle kafatasını sıvazladı. Şimdi bile, Scarlet'la olan hayatını hatırlayamıyordu. Düğünleri tanık olmuş olduğu en güzel şey olsa bile, kahrolası şeyi hatırlayamıyordu. Scarlet ışıldamıştı. Ah, hem de ne ışıldama. Aşkla, sözle... umutla. Gideon sadece düşündüğünde bile gururu kırılıyordu.

Ve evet, Scarlet'ın ona yine o şekilde bakmasını istiyordu. Hak etmiyor olsa bile, arzulamaktan vazgeçemiyordu.

Boynuna taktığı kelebekli kolyeyi bir kez daha dürtükledi. Tanrılara şükürler olsun ki Scarlet onu bulmuş ve ona getirmişti. Gideondan nefret etmek için bir sürü sebebi olsa da, onu düşünmüş ve ona göz kulak olmuştu. Scarlet kesinlikle onun için fazla iyiydi.

Scarlet hayretle, "Burada yaşamayı hayal edebiliyor musun?" diye sordu. Hayreti pişmanlık ve hüzünle çınlıyordu. "Demek istediğim, mağaralarda, mahzenlerde yaşamaya zorlandım ve mirasım *buydu.* Vay canına. Sadece... vay canına."

"İnan bana, aşağıda yaşamayı tercih etmiyorum." Buradayken, kendisi kadar güçlü binlerce kişiden biriydi. Hatta daha güçlüydü. Oradayken, tam bir güç adamıydı.

Scarlet'ın gözünde tamamen güçle dolu olmak istiyordu. Onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek biri olmak istiyordu.

Lanet olsun, ona kendine ait bir saray bile alabilirdi. Aslında, hayır. O sarayı kendi elleriyle inşa ederdi.

"*Harika.*" Elini Gideon'ınkinden çekip durdu ve avuçlarını cama yasladı. Kolyesi çarpıp tıkırdadı. "İnsanlar gerçekten o koltuklarda mı okuyor?"

Gideon onun yanında durup iç geçirdi. "Keyfine bak. Kronos'un odasına HEMEN gitmemize gerek yok. Kısa süre içinde benim için geri dönmeyecek ve o zamana kadar gitmiş olmamız gerekmiyor."

"Bunu biliyorum ama niçin onun odasına girme riskine giriyoruz?" Kadının gözleri boş oturma odasını dolduran ağır kadife perdelere ve altın kakmalı masalara yapışmıştı. Hayır, boş değildi. Birisi -uzun, sarışın bir adam- kitaplığa doğru uzun adımlarla yürüyordu. Scarlet, "Bizi duyabilir mi?" diye fısıldadı.

Duymasını istiyor muydu? "Evet."

"Ah. Güzel. Yani huzur içinde salyalarımızı akıtabiliriz."

Gideon Tanrı'yı anımsamadı ama bu, gördüğü ilk anda adamdan nefret etmesine engel olmadı.

"Her neyse. Dediğim gibi," diye devam etti Scarlet. "Niçin hapishaneye gidemiyoruz?"

"Tartarus'un kapılarını açmak için köle tasmasına ihtiyacımız yok"

"Ah, hayır! Köle tasması takmıyorum. Bir daha asla!"

"Takmamız gerekiyor, akıllım, sadece elimizde tutmakla olmaz. Şimdi. Bunun kim olduğunu biliyor musun?" *Böylece öldüreceğim bir sonraki adamın adını bilirim.*

"Tabii ki biliyorum. O Hyperion, Titan Güneş tanrısı. Muhteşem, değil mi?"

Bu kadına ve sarışınlara olan düşkünlüğüne lanet olsun. "Yüzünü biliyor olabilirim ama adını bilmiyorum. Ayrıca Hyperion'un bir sosyopat olduğunu da bilmiyorum. Sadece yandıklarını izlemek ve çığlıklarını duymak için ölümsüzleri ateşe vermekten keyif almıyordu."

"Seksi."

"Hapisteyken onunla tanışmadın mı?" dedi dişlerinin arasından.

"Tanıştım, evet. Aynı hücreyi paylaşmıyorduk gerçi. Ne yazık ki."

Eğer Scarlet başka bir adamı Gideon'ı öptüğü gibi öpmeyi düşünüyorsa, eğer başka bir adamın ona Gideon'ın dokunduğu gibi dokunmasına izin vermeyi düşünüyorsa, yanarak ölmek kadının

endişelerinden en azı olurdu. Şu anda, Scarlet Gideon'a aitti. Onun karısıydı. Gideon paylaşmazdı. En azından, artık.

Gideon kaşlarını çatarak elini tutup onu ileri doğru çekti. "Bu kadarı yetmez." Gideon'ın adımları hızlıydı, çizmeleri oniks zeminde gümbürdüyordu. Bir köşeden döndüler ve önlerine başka bir oda çıktı. Bir balo salonuydu. Işıl ışıl periler odada dolaşıyor, her yerin tozunu alıp cilalıyorlardı.

Başka bir köşeden döndüklerinde, koridor dikleşmeye başladı ve hâlâ bitkin olan baldırlarının yanmadan nefret etse bile, yavaşlamadı. Gittikçe büyüyen öfkesi ona güç veriyordu. Öfke, kıskançlık değildi. Kıskanma işleri Gideon'a göre değildi.

"Ee bugün kim değilsin?" Henüz sormadığını fark etmişti. Fakat her zamanki gibi, bir defa aklına geldiğinde başka bir şey düşünemiyordu. *Lord de. Lord desen iyi edersin.*

"Scarlet...Hyperion. Evet, bunun kulakta bıraktığı tını hoş."

Yetti artık! Eğimin tepesine ulaştıklarında Gideon durup döndü. Scarlet ona çarpınca kadını omuzlarından kavradı ve sarstı. Scarlet gözlerini saklı tuttu ve onun yaptığı... o şey mi... Tabii ya. Kadının dudakları bir gülümsemeyle kıvrılıyordu. Gülmemek için savaş veriyordu. Cadı.

Gideon onu serbest bırakırken, öfkesi çekiliyordu. Öfke, kıskançlık değil. "Şaplak yemek için yalvarmıyorsun, bunu biliyor musun?"

"Ben..." Soluğu kesilirken kelimeleri de kesildi. Bir kez daha kendini cama yapıştırırken eğlenceli ifadesi unutulmuştu. "Bu Mnemosyne. Teyzem."

Knee-mah-zee-knee. Ne garip isimdi. Scarlet'ın gözlerinin baktığı yönü takip etti. Kiraz ağacından ve altın kakmalı mermerden gösterişli bir yatak odasının içinde, karmakarışık pembe bir yatağın ortasında oturan zayıf, sarışın bir kadın vardı. Saçı masumca sırtının ortasında kıvrılıyordu. Zıt bir şekilde, üzerinde iki baldırına kadar yırtmaçları uzanan daracık siyah bir elbise vardı.

"Acelemiz yok, hatırlıyor musun?" Kolunu Scarlet'ın beline doladı. Şimdiye kadar buna cüret etmemişti. Gideon'a çıkışırdı ve o da bunu biliyordu. Fakat bir dakika önce Gideon'a sataşmıştı ve şimdi de dikkati dağınıktı, Gideon bunları kendi avantajına kullanmayacak kadar üstün değildi. Ona dokunmak istiyordu. Kahrolası zamanın her saniyesinde.

"Onunla konuşmam gerek, Gideon. Lütfen." Kara gözleri kısa bir an için yalvarırcasına ona baktı. "O Hafıza tanrıçası ve zihninle kimin oynadığını bilebilir. Ya da en azından nasıl yaptıklarını. Ah, ona sormayı daha önce düşünmediğime inanamıyorum."

Scarlet'ın ondan bir şey istediği ilk seferdi ve çok acelesi olsa bile, onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğini anladı. "Ona güvenemeyeceğine emin misin?"

Scarlet kaşlarını çatarak başını yana eğdi. Bakışları teyzesini geçti, odayı geçti, Gideon'ın ulaşamadığı bir yere gitti. "Bana karşı hep nazikti. Bekle. En azından, ben öyle olduğunu düşünüyorum. Üzgün olduğumda bana sarılırdı. Yine, sanırım. Onunla ilgili anılarım puslu."

Puslu. Bu Scarlet'a göre değildi. O her delice şeyi hatırlardı.

Bakışları Gideon'kiyle buluştuğunda, bu defa oyalandı ve kaş çatışı derinleşti. "Bekle. Ne diyordum?"

Bunu da mı hatırlayamıyordu? "Teyzen hakkında konuşmuyorduk."

"Neyim?"

Gideon gözlerini kırpıştırarak ona baktı. İki saniye önce konuştuklarını hatırlayamıyor muydu? Garip. Ve yanlış.

Gideon'ın dikkati Scarlet'm teyzesine döndü. Hafıza tanrıçası demek, ha? Gideon'ın bu kadınla hiç uğraşması gerekmemişti, kadın onun yaratılışından önce hapsedilmişti ve Gideon onun hakkında hiç dedikodu duymamıştı. İyi ya da kötü.

Scarlet onun bakışını takip etti. "Ah, bak, Gideon! Bu teyzem Mnemosyne." Scarlet aşağı yukarı zıplarken üzerinden resmen çok

hevesliydi. "Hafıza tanrıçası. Belki senin anılarının nasıl alındığını bize söyleyebilir."

Ta-mam. "Scar. Bana bakma."

Scarlet başını yavaşça çevirdi ve gözleri onunkilerle buluştu. "Ne?"

"O odada kim yok?"

Scarlet kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırdı, tıpkı Gideon'ın bir dakika önce yapmış olduğu gibi. "Ne odası?"

Gideon onun çenesini avuçladı ve başını cama doğru çevirdi, böylece Scarlet bir kez daha odanın içine bakıyordu. Nefesi kesildi. "Gideon! Onun kim olduğunu biliyor musun? Hafıza tanrıçası. Birinin senin zihninle nasıl oynadığını bize söyleyebilir."

Gideon'ın karnı kasıldı. Açıkça görülüyordu ki biri –belki bizzat Mnemosyne?– *Scarlet'ın* zihnini haşat etmişti. Çünkü teyzesine bakmadığında kadını hatırlayamıyordu.

Mnemosyne Gideon'ın hatıralarını da almış olabilir miydi?

Öğrenmenin bir tek yolu vardı...

Hiddet. Çok fazla hiddet. "Sadece... ona yaklaşmanın en iyi yolunu ararken bana bir dakika verme. Tamam mı? Ve ne olursa olsun, teyzeni izlemeyi bırak."

"Ben... Tamam." Başını Gideon'a doğru çevirmeyi denedi fakat Gideon elini sert bir şekilde başına koyarak onu hareketsiz tuttu. "Tamam. Hareketsiz duracağım. Ama neden ona bakmamı istiyorsun?"

"Sadece dediğimi yapma." Onu bir daha unutmasını istemiyordu.

Seçeneklerini değerlendirirken Gideon'ın kolları yanlarına düştü. Gizli geçitten yatak odasına giren bir kapı vardı. Aslında, saraydaki her odaya açılan bir kapı vardı. Fakat bilmiyor olma ihtimaline karşı, o yoldan çıkarak geçidi Mnemosyne'ye açık etmek istemiyordu. Sır olduğu sürece kaçış yolu olarak kullanabilirdi. Bu da gerçekten tek bir seçenek bırakıyordu. Beklemek.

Engel bir. Scarlet'la birlikte, Tanrıça odadan ayrılana kadar bekleyip içeri sızmak ve sonra onun geri dönmesini beklemek zo-

runda kalacaklardı. Kral onların kayıp olduğunu fark etmeden önce Kronos'un odasına ulaşmaları gerektiği için, bu seçenek pek çok soruna sebep olabilirdi.

Kronos köle tasmalarını başka bir yerde tutuyor olabilirdi ama Gideon fazlasıyla şüpheliydi. Kral onların elinin altında olmasını, eğer yeni birini tutsak etmeye karar verirse kolayca ulaşabileceği bir yerde olmasını isterdi.

Engel iki. Kısa süre sonra Scarlet'ın uyuması gerekecekti ve bu, onları on iki saat daha kalmaya zorlayacaktı. En az. Gideon'ın istediğinden biraz daha fazla beklemekti bu.

İşin iyi tarafı, Kronos onları bulamazdı. Herhangi bir yere saklanabilirlerdi. Fakat bu kaçabilecekleri anlamına gelmiyordu.

Aniden yatak odasındaki bir kadın sesi, "Niçin bunu tekrar yapıyorsun?" diye sordu. Ancak Mnemosyne dudaklarını oynatmamıştı. Gideon daha yakma bakarak ikinci bir kadının az önce dolaptan çıktığını gördü. Bir hizmetkâr mıydı?

Tanrıça sıkkın bir tonla, "Atlas gittiğinden," diye yanıtladı, "bir âşığa ihtiyacım vardı."

Atlas, Titan Güç tanrısı. Bir defasında, Tanrı Tartarus'tan kaçmaya yeltenmişti ve Gideon onun avlanıp yeniden kafeslenmesine yardım etmişti. Ve kolay da olmamıştı. Kimse asla o kadar güçlü bir şekilde savaşmamıştı.

Güç tanrısı nereye gitmişti?

"Ama Kronos?" Yatağa doğru yaklaşırken hizmetkârın parmaklarında bir çift siyah hançer sallanıyordu. Kadın ince uzundu, kısa kahverengi saçları başının etrafında kıvrılıyordu. Vücudunu basit mavi bir kumaş sarıyordu ve tek bir parça mücevher bile takmıyordu. "Daha sadece altı gündür metresiydin ve şimdiden bir adam uğruna seni odandan kovdu."

Tanrıça, "Hatırlatılmasına ihtiyacım yok," diye bağırdı.

"Adamın kim olduğunu öğrendin mi?"

"Hayır ama öğreneceğim."

"Acaba Kronos...?"

"Erkek bir âşık mı deniyor? Kimbilir? Onu da öğreneceğim ve o piç kurusu kimse onu saf dışı edeceğim."

Diğer kadın iç geçirdi. "Onun Kral'ın yanındaki yerini aldığın için kız kardeşin seni asla bağışlamayacak."

Mnemosyne kahkaha attı, sesi kaygısızdı. "Ah, Leto, seni cahil ahmak. Kız kardeşim canımı sıkmayacak. Ne yaparsam yapayım."

Ah. Gideon ismi biliyordu. Leto küçük Yunan Tevazu tanrıçasıydı. Hera'nın kişisel refakatçilerinden biri olmasına rağmen, Zeus'un iki çocuğunu dünyaya getirmişti ve eski Kraliçe, Zeus'un sadakatsizliğini öğrendiğinde Leto'dan nefret etmişti. Ayrıca Hera onu öldürmeye de çalışmıştı, bu yüzden Leto Titanlar'la birlikte hapse atılmıştı ve daha sonra da, Kronos'un tekrar tahta çıkmasına yardım etmişti.

Leto Mnemosyne'nin önünde eğildi ve ayakkabıları ayaklarına bağladı. "Ama nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Sigorta."

"Ama..."

Mnemosyne bir kaş çatışıyla doğruldu. "Artık canımı sıkıyorsun. Git."

Leto'nun yanakları kızardı ama kalkıp uzun adımlarla odadan çıktı.

Mnemosyne, Scarlet'la Gideon'ın önündeki tavandan yere kadar aynaya doğru yürüdü, topukları tıkırdıyordu ve dönüp mümkün olduğunca uzun bir süre kendini izledi.

"Mükemmel," diye solurken, tatmini açıktı.

Scarlet uzanıp cama dokundu, hemen kadının çenesinin olduğu kısma. "Leto'ya karşı kullandığı ses tonu... ona göre değil. O naziktir. Eksiksiz bir biçimde kibardır. Ben...sanırım. Demek istediğim, içimdeki her şey onun bana sarıldığını ve kulağıma tatlı sözler fısıldadığım söylüyor olsa bile, zihnimin gerilerinde onun beni ittiğini görebiliyorum. Evet. Yaptı. Beni yere itti. Şimdi görebiliyorum."

"Hatıraların daha çok puslanıyor mu?" Gideon, açılıyor mu, demek istemişti.

Scarlet anladı. "Evet. Onu ne kadar çok izlersem, o kadar sağlam oluyorlar. Beni sadece itmekle kalmadı, o... evet, aslında ben yerdeyken beni tekmeledi."

Birincisi, sürtük bunun bedelini ödeyecekti. İkincisi, Scarlet şaşırtıcı bir hızla hafızasını kazanıyordu. Ah, kendisi için de böyle kolay olmasını dilerdi. Sadece bir şey hakkında düşünecekti ve bam, oradaydı. Her detayına kadar. Scarlet ve Steel'le olan her anını yeniden yaşamayı o kadar çok istiyordu ki.

"Endişelen, Scar." *Endişelenme.* "Onunla konuşmayacaksın."

"Teşekkürler." Scarlet'tan öyle yoğun bir özlem yayıldı ki Gideon'ın göğsü sancımaya başladı. "Ona sormak istediğim çok şey var. İtme ve tekmelemeler. Sen. Peki ya... ya seni inciten kişi *oysa*?"

Peki ya. Evet, Gideon'ın da kendine göre soruları vardı. Ve lanet olsun. Kendisi yanıtlar için bekleyebilirken, Scarlet'ın beklemek zorunda kalmasını istemiyordu. O odaya girmenin başka bir yolu olmak zorundaydı.

Gideon geçitte gitmeleri gereken yere doğru baktı. Birkaç kapı daha belli belirsiz görünüyordu. Aklına bir fikir gelince, "Burada kal," dedi. *Haydi gel.* Onu kendisiyle birlikte çekti. Sonraki odada birkaç hizmetkâr çalışıyordu fakat ondan sonraki boştu. Mükemmel. Kimse farkına varmadan gizli geçitten çıkabilirlerdi, böylece teyzesinin odasına geri dönüp ön kapıdan gireceklerdi. Bu şekilde, eğer çabucak kaçmaları gerekirse geçide kaçma seçenekleri saklı kalacaktı.

Gideon kulpu çevirdi ve kapı sessizce açılınca rahatladı.

Yeni odanın içine girdiklerinde kapıyı kapadı ve panelin aynalı duvarla birleşmesini izledi. Sonra Scarlet'la yüzleşip tek parmağını onun dudaklarına koydu. *Sessiz ol.* Bu oda boş olabilirdi ama yanındakinin öyle olmadığını unutmamıştı.

Scarlet anlayışla onayladı.

Tertemiz kuş tüyü yataktan kaçınmak zordu; Scarlet'ın onun üzerinde olduğunu, her zaman sert olan aletinin üzerine bindiğini hayal edebiliyordu fakat bir ayağını diğerinin önüne koymayı başardı. Gözlerini ödüle dik ve o tarz saçmalıklar işte. Planladığı gibi geri döndüler. Koridordayken birkaç peri temizlik malzemeleriyle birlikte yanlarından geçti. Gideon sanki oraya aitmiş gibi davrandı ve onlar da Gideon'ı görmezden geldiler. Sarayda gezinen onca ölümsüz varken, muhtemelen yabancılara alışkınlardı.

Mnemosyne'nin kapısı kapalıydı. Ve lanet olsun, şu ismi telaffuz etmeye çalışmaktan gına gelmişti, zihninden bile olsa. Zaten gerçekleri söyleme lanetine şükürler olsun ki asla sesli olarak söylemesi gerekmeyecekti. Onun yerine NeeMah yeterli olmak zorundaydı. Ayrıca, Scarlet bu kadının onu ittiğini hatırladığını düşünüyordu, yani bu da o sürtüğü düşman yapardı ve Gideon'ın umursadığı tek şey buydu.

"Bütün konuşmayı benim yapmama izin ver," dedi Gideon.

"Tanrılara şükür. Sana bir şey söylemeyecektim ama madem bahsettin... seni anlamayacak, o yüzden bunu benim ele almama izin vererek herkese bir iyilik yapıyor olacaksın."

Gideon onun dudaklarına sert bir öpücük kondurdu, sessiz bir teşekkürdü. Sonra boştaki eliyle hançeri kavradı ve içeri daldı.

Tanrıça onunla yüzleşmek için dönerken nefes nefese kaldı, tek eli kalbinin üzerindeydi. "Neler..."

"Selam, teyzeciğim," dedi Scarlet yanından. "Beni özledin mi?" Gideon onunla gurur duyuyordu. Ses tonunda demir sertliğinde kararlılık vardı.

Mavi gözleri büyüdü. "S-Scarlet?"

"Türünün biriciği."

"Buraya nasıl çıktın?" Kadın öfkesini maskeleyemedi. Ya da korkusunu. "Annen..."

"Önemi yok," dedi Scarlet. "Sorularımız var ve sende de cevaplar var. Bize cevapları *vereceksin*."

İyi kız.

NeeMah yutkundu. Titrekçe kahkaha attı. "Evet, elbette. Ve tabii ki seni özledim. Seni çok seviyorum. Bunu biliyorsun. Senin için her şeyi yaparım, tıpkı sen daha bir çocukken yaptığım gibi. Hatırlıyor musun?"

Bir dakika geçti. Scarlet'ın başı yana eğildi ve sanki önemli bir şeyi düşünüyormuş gibi dudaklarını birbirine sürttü. Savaşçı duruşu gevşedi. "Ben... evet. Evet, hatırlıyorum. Bana karşı çok kibardın."

Gideon onun elini sıktı. *Dikkatini şimdi kaybetme, hayatım.* Scarlet Tanrıça'ya bakıyordu; yani zihni bulanmamalıydı. Açılıyor olmalıydı. Değil mi? Geçitteyken o şekilde işe yaramıştı.

"Hatırlamana çok memnunum." NeeMah'ın kolları açıldı, tam da sevgi dolu bir görüntünün resmiydi. "Şimdi buraya gel ve en sevdiğin teyzene sarıl bakalım."

Scarlet onun elinden kurtulmak için çekiştirdi ve ileri atıldı. "Seni korkuttuğumuz için çok üzgünüm. Seni incitmeyecektik, yemin ederim."

Gideon onu yakalamaya çalıştı ama Scarlet onun uzanacağı yerden uzaklaşarak kendini teyzesinin kollarına attı ve Gideon Tanrıça'nın gözlerine dolan kendini beğenmiş tatmini izlemeye mecbur oldu. Kesinlikle bir sürtük, diye düşündü. Bunun yanında, Gideon'ın iblisi aniden deliye dönmüştü. İyi bir şekilde. İblisi Tanrıçadan *hoşlanmıştı.*

Patolojik yalancılar üzerinde bu etkisi vardı.

Scarlet durumdan bihaber, "Sadece seni gördüğüme çok mutluyum," diye devam etti. NeeMah'la aynı odadayken ona bakıp bakmamak önemli değildi. Ya da kasten bir aldatmaca örmeye başladığında.

"Ve ben de sen hayatta olduğun için... çok mutluyum."

Yalan. Hem kendisi hem de iblisi fark etti.

Kadınıyla oynadığı için bu sürtük bunu ödeyecekti. Gideon bunu daha önce de düşünmüştü ama şimdi bu bir ihtiyaçtı.

"Şimdi. Bana getirdiğin şu adamdan bahset." Tanrıçanın bakışı Gideon'a odaklandı, dikkatliydi, araştırıyordu. Kadının yüzünü tanıdığını belirten bir ifade aldı, onu şok takip etti. "Sen. N-Ne arıyorsun burada? Scarlet'la? Bana ne soracaksınız?"

Gideon dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. Ne kadar çok şey anlatan bir tepkiydi. Kadın onu tanıyordu ve Gideon'ın Scarlet'tan uzak durmasını beklemişti. "Scar, şeytan," derken kızı kendi yanma çekmek için el salladı. "Hafızamla oynayıp oynamadığını sorma ona."

Aniden Tanrıça'nın yüzünde diğer bütün duyguların yerini panik aldı. Doğrulup kasıldı. "Scarlet, tatlım. Arkadaşın kabalık ediyor. Ve üzücü bir şekilde, daha önceden de böyle davranmıştı, değil mi?" Scarlet'ın şakaklarını ovalarken başparmaklarıyla daireler çiziyordu. "Hem de görgü kuralları konusunda ona o kadar çok talimat vermeye çalışmana rağmen."

"Gideon," Scarlet ihtarda bulunurken teyzesini bıraktı ve ona döndü. Gözleri parlak ancak kısıktı. "En sevdiğim teyzeme böyle davranmaya nasıl cüret edersin? Daha iyisini bilmen gerekirdi. Sana söyledim, aileme saygıyla davranman gerektiğini söyledim."

Ah. *Affedersin, ne?*

NeeMah kızın arkasında kaldı, Scarlet'tan daha uzundu ve omzunun üzerinden yükseliyordu fakat umursamazca onu bir kalkan olarak kullanıyordu.

Gideon, "Ona sorma!" diye bağırdı.

Scarlet gözlerini kırpıştırdı, gözlerindeki parıltı sönüyordu. "Ona sor..."

Artık titreyen NeeMah Scarlet'ın omzuna elini yerleştirdi. "Scarlet. Seni sevdiğimi biliyorsun. Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun. Ve şimdi, Gideon'ın bana ulaşmak için seni kullanmasına ne kadar pişman olduğumu biliyorsun. Gideon'la ben âşıktık ve her zaman beni geri istedi. Öyle değil mi? Bunu konuştuk."

Yalancı!

Yine de, Tanrıça'nın sözlerinin her biri güçle vızıldıyordu ve *Gideon* bu noktaya ulaşmak için Scarlet'ı kullanmış olduğuna neredeyse inanıyordu. Başından beri Scarlet'ı ve teyzesini öldürmek istediğine. Çünkü eğer kendisi NeeMah'a sahip olamıyorsa, kimse olamazdı.

Yalan kahkaha attı, baş döndürücü bir sesti ve zihninde bir görüntü belirdi. Ufak, pusluydu ama oradaydı. Gideon'ın aşağı yukarı volta atarak plan yaptığı bir görüntüydü. Ve görüntüyü ne kadar çok incelerse, o kadar çok detayla doluyordu. Budapeşte'deki yatak odasındaydı ve o...

Yalan tekrar kahkaha attı. *Nefret ettim, nefret ettim, nefret ettim.*

Bu defa, düşüncelerinden dolayı sinirlendi. Eğer Yalan bu görüntülerden bu kadar "nefret ettiyse," uydurulduklar anlamına geliyordu. Ve eğer uydurulmuşlarsa, onları NeeMah atmış demekti. Ve eğer onları NeeMah atmışsa...

Scarlet, "Beni kullandın," diye soludu. Gideon'a bakarken gözlerini kati bir ihanet bakışı doldurdu.

Scarlet'ın zihninden de aynı yanlış görüntüler mi geçmişti? Elbette geçtiler, diye düşündü. NeeMah, Gideon'ın fark ettiğinden çok daha güçlüydü. "Şeytan, bana inanmak zorunda değilsin. Eğer önünde duruyor olmasaydın teyzeni öldürmezdim." *Haydi ama hayatım. Önünden çekil de şunun işini bitireyim.*

"Bunu bana nasıl yapabildin?" diye patladı Scarlet. "*Zaten* bana yaptığın onca şeyden sonra, teyzemi geri kazanmak için beni nasıl kullanabildin?"

"Ben asla..." Siktir. Bunu söyleyemezdi. Gerçeği söyleyemezdi. "Teyzen bana göre güzel." *Ne söylediğimi anla, lütfen anla.* "İstediğim tek kişi sen değilsin."

Artık korkusu gittiği için sırıtan NeeMah, Scarlet'ı bırakarak geri çekildi. "Gidip yardım getireceğim, hayatım." İfadesine rağmen, sesi hâlâ hüzünlüydü. "Sen onu burada tut. Ne yapman gerekirse yap."

"Evet." Scarlet bacaklarını daha genişçe açıp ellerini yumruk yaptı. Saldırı pozisyonuydu. Ve bu defa, savaşçı pozisyonu Gideon'a yönelmişti.

Ne haltlar oluyordu? "Scar, bu düşündüğün..." diye başladı ancak daha tek kelime bile edemeden Scarlet kendini onun üzerine attı, Gideon'ın boğazına doğru atılırken onu öldürme niyeti gün gibi açıktı.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlet gizemli bir şekilde, yine ihanete uğradım, diye düşündü. Aynı adam tarafından. Ve onu tamamen suçlayamıyordu. Bunun olmasına izin verip duruyordu çünkü ona ilgi duyuyordu. Şey, artık değil. Çarpışmadan hemen önce onu öldürmeyeceğine karar verdi, aslında içindeki deliliği gerçek anlamda sona erdirmenin tek yolu oydu. Fakat onu bilinçsiz kalana kadar pataklayacak ve sevgili teyzesi geri dönene kadar burada tutacaktı.

Ondan sonrasında bu adama olacaklar umurunda değildi.

Umursamadı.

Yere çarptıklarında, Gideon kadının tırnaklarının şahdamarına girmesini önlemek için geriye büküldü. Ayrıca düşüşün ağırlığını da almıştı. Kafatasının arkası yere çarptığında adam irkildi. İyice çatlatmış olmalıydı çünkü kan sıçradı. Scarlet onun göğsüne oturup dik dik bakarken, Gideon onu şaşırtan bir şekilde onunla dövüşmeye çalışmadı.

Scarlet, "Sana asla güvenmemeliydim," diyerek hırladı. "Sana güvenmek hep hayatımın başka bir parçasını daha yok ediyor."

Adamın elleri –sıcak, sert ve nasırlı– onun baldırlarına yerleşti, sanki Scarlet'ı itmek yerine kendine bastırıp tutuyormuş gibiydi. "O kadın doğruyu söylüyordu. Sana bunu yaptım. O yapmadı. Yalan

söylemiyordu. Hatıralarınla oynayıp zihnine sahte hikâyeler eklemiyordu." Sözcükler adamdan aceleyle çıkıverdi.

Mnemosyne ona yalan mı söylüyordu? Ha! "Buradaki tek yalancı sensin." Yumruğunu adamın burnuna indirdiğinde daha fazla kan sıçradı. "Bu beni unuttuğun için," diye bağırdı. Bunu uzun zamandır yapmak istiyordu. Şimdi hiçbir şey onu durduramazdı. Yüzünü tekrar yumrukladı. Daha fazla kan. "Bu oğlunu yüzüstü bıraktığın için."

Dur, Kâbus kafasının içinde haykırdı. *Onu incitme.*

Uyanmaya karar verdin demek, ha? Pekâlâ, o kahrolası çeneni kapayabilirsin!

Onu incitme. Lütfen. Sana gerçeği söylüyor.

Piç kurusunu mu savunuyordu? *Sen benim iblisimsin. Onun değil. Şimdi yapmak için yaratıldığın şeyi yap ve onu korkut. Onu örümceklerle kapla.*

Hayır.

Tamam. Onu kendi başına mahvedebilirdi. Ancak üçüncü yumruğu indirmek için elini kaldırdığında, Gideon başını çevirmedi. Yüzündeki vazgeçmiş, hatta ümitli ifadeyle bekliyordu ve Scarlet duraklad. Gideon kendisine zarar vermesine izin veriyordu, kahrolası. Scarlet soluğunu toplamaya çalıştı. Kabullenmesinde tatmin veren hiçbir şey yoktu. Sadece utanç vardı.

"Bunun hakkında düşünme, şeytan."

Şeytan. Kendi deyişiyle *melek* ya da *hayatım* diyordu. Bu sevgi sözcüğünü ilk kullanışı değildi ve tıpkı önceki gibi, kalbi göğsünde sıkışıverdi. "Sen bana öyle seslenmeyeceksin. Hakkın yok." Artık yoktu. "Bunun yanında, düşünecek hiçbir şey yok. Teyzemi cezalandırmak için beni kullanıyordun."

"Lanet olsun, sen tanıştığım en çileden çıkarıcı kadın değilsin."

"Öyle mi dersin?" Ayağa fırlayıp adamın karnına tekme attı. Merhamet yok. Ona hiç merhamet gösteremezdi. "Bu onunla yattığın için. Aslında, bu benimle evliyken bütün sürtüklerle yattığın için."

Dur. Yine Kâbus. Morali bozuktu. *Durmak zorundasın.*

Merhamet yok. *O ölene kadar durmak yok.* Fakat kendi zihni buna isyan etti. *Onu öldürmemeye karar verdiğini sanıyordum.*

Gideon'ın gözlerinin derinliklerinde iblisinin kırmızılığı ışıldadı. "Beni dinlemeye, gerçekten ne söylediğimi dinlemeye cüret etme. Onunla yattım. Yattım. Tamam mı? Oldu mu?"

Gideon'ın iddiasıyla ilgili bir şeyler vardı, göz önünde bulundurması gereken bir şeyler, fakat o an için mantıklı düşünce önemli değildi. Tek görebildiği, Gideon'ın çıplak bedeninin teyzesininkini sarışı, ikisinin tutkularında kayboluşuydu. Tek duyabildiği Gideon'ın zevkle inleyişleriydi.

Başından beri Mnemosyne'yi istemişti.

Scarlet'ın eli yumruk oldu, tırnakları derisini kesiyordu. "Benimle tanıştığına pişman olacaksın. Sana garanti edebileceğim bir gerçek bu. Ya da daha da iyisi, mezarını verebileceğim."

Olduğu yerde kalarak, "*Öyle* inatçı değilsin ki," dedi dişlerinin arasından. Öylece yatıyordu, istediğini yapması için onundu. "Sana hep ihanet edeceğim. Anlamıyor musun? Sana. Her zaman. İhanet Etmek."

"Biliyorum!" Bir tekme daha.

Gideon'ın soluğu oflamayla çıktı. Bir an için gözlerini yumdu, hüsranın çizgileri yer yöne doğru dallanıyordu. "Bunu düşünme," diye tekrarladı. "Teyzenle daha önce binlerce defa karşılaştım. Bir sürü sebep..."

"Kapa çeneni! Benim düşüneceğim hiçbir şey yok." Kaşlarını çatarak adamın yerde uzanan bedeninin etrafında dolandı. Bir tekme daha. Ama yine, tatmini anlaşılmazdı.

Aniden zihnini hırlamalar doldurdu. Kâbus yalvarmayı kesmişti ve şimdi hiddetle kıvranıyordu. *Dur, yoksa Steel'in ölümünü sana tekrar yaşatırım. Tekrar tekrar.*

Gideon hırıltıyla soluyarak, "Beni bundan daha iyi tanımıyorsun," diye patladı. "Onunla defalarca karşılaşmış olmama rağmen, *niçin* onu geri kazanmak için sana ihtiyaç duyayım? Eğer seni istiyor olsaydım ona *nasıl* dokunabilirdim?"

Bu sorular kesinlikle bir anlam ifade etmiyordu. Neden o... Bir dakika. Kendine, o Yalan, diye hatırlattı. Gerçeği söyleyemezdi. Tercümesi: Niçin daha önce hiç tanışmadığı bir kadını kazanmak için Scarlet'a ihtiyaç duymuştu ve eğer Mnemosyne'yi istemiş olsaydı Scarlet'a nasıl dokunabilirdi? Gerçekten sorduğu şey buydu.

Scarlet yumruğunu kaldırdı.

Son uyarın.

"Çünkü sen..." Durup kaşlarını çattı. İyi sorulardı. Scarlet seçeneklerini değerlendirdi, iblisi nefes nefeseydi ve kendi saldırısı için bekliyordu, medcezir dalgası gibi bir kederi salacaktı. "Çünkü sen... onu kıskandırmak için bana ihtiyaç duydun." Evet, buydu. Kısa süre önce Gideon'la birlikte oluşlarının anıları aklma gelirken bilgisi sağlamlaştı.

Gideon ne zaman onu öpse ve ona dokunsa, mesafeliydi. Onunla sevişmemişti, içine girmeye çalışmamıştı. Çünkü başka birini severken bunu yapması fazla ileri gitmek olurdu. Evet, evet. Bunu ne kadar çok düşünürse, her şey o kadar mantıklı oluyordu. Teyzesi o kadar *haklı* görünüyordu.

Gideon, "Tabii, tamamen benim tarzım," dedi kuru kuru.

Tarzı ya da değil, mantıklı geliyordu. "Seni...piç! Ben düzülecek kadar iyi değildim, bu mu yani? Kıymetli sikini *onun* için saklıyordun." Scarlet yumruğunu aşağı doğru indirdi, kulağının birine çakıp diğerinden beynini dışarı dökmeyi amaçlıyordu.

Steel'in kesilmiş ve kanayan, *ölen* görüntüsü aklındaki yerini aldı ve titredi.

Göz açıp kapayıncaya kadar, Gideon doğrulup oturdu ve onun bileklerini kavradı. Gözleri kısılmıştı, dudakları gergindi. "Demek

içine girmemi istemiyorsun? Sana istediğini vermeyeceğim." Sert bir şekilde çekerek Scarlet'ı yere indirdi. Kadın karşı çıkamadan üzerine yuvarlandı, kaslı ağırlığıyla onu yere sabitliyordu.

Kâbus kan dondurucu, nefretlik görüntüyü kaldırdı ve inledi. *Evet!*

Gideon'ın bunu yapmasına imkân... ah, evet. İmkân falan vardı. Scarlet'ın pantolonunun beliyle uğraşıyor, açıp indirmeye çalışıyordu.

Scarlet titrek bir solukla, "Dur," dedi. Neler oluyordu. "Dur."

Daha fazla, diye talep etti iblisi.

Savaşçı hareketsizleşti fakat ona doğru dik dik bakarken soluk soluğaydı, birkaç dakika önce Scarlet'ın ne halde olduğunu ona hatırlatıyordu. Öfkeli, kıskanç ve... mantıksızken? Elbette değildi. Yüzyıllardır ilk defa açık zihinle düşünüyordu. Öyle miydi?

"Beni birçok şey olduğum için suçlayamazsın, Scar ve seni bir sonraki nefesimden daha çok istemek onlardan biri değil."

Başka bir tercümeye daha ihtiyaç vardı: Onu birçok şey olduğu için suçlayabilirdi ve onu bir sonraki nefesinden daha çok istemek onlardan biriydi. Yani... onu istiyordu. Kanıtı: acı içinde kıvranmıyordu.

Scarlet aniden boğazında beliren yumruyu yuttu. Gideon. Onu. İstiyordu. Öyleyse niçin teyzesi... Bir dakika. Bu, kısa bir süre önce hatırlamaya çalıştığı şeydi. Gideon yalan söylemek zorundaydı, yoksa acı çekerdi. Feci şekilde. Ve dediği şey şuydu; *onunla yattım. Yattım.* Onunlar derken Mnemosyne'yi kastediyordu. Yine çığlık atmamış, bayılmamış ve güçten düşmemişti.

Yani yalan söylüyor olmalıydı. Teyzesiyle hiç yatmamıştı.

Bu... bu hiç mantıklı değildi.

Yumuşakça, "Düşünmem gerek," dedi.

Gideon onu serbest bıraktı ama uzaklaşmadı. Scarlet orada uzandı, parçaları bir araya getirmek için çabalıyordu.

Önce, Mnemosyne Gideon'ı onu kıskandırmaya çalışmakla suçlamıştı. Fakat Gideon teyzesini kıskandıracak ne yapmıştı ki? Hiçbir şey. Buraya Zeus'u bulup Steel'in intikamını almak için gelmişti.

Scarlet onu takip etmişti ve Gideon onu gördüğünde cidden şaşırmıştı. Scarlet'ın onu takip etmesini planlamadığı anlamına geliyordu.

Scarlet ona teyzesinden bahsettiğinde, Gideon kadını tanıyormuş gibi davranmamıştı. Tabii ki bu bir yalan olabilirdi. Fakat eğer birbirlerini tanıdıklarını sır olarak tutmak istiyor olsaydı, niçin Scarlet'ın onu görmesini ayarlayacaktı ki? Kıskançlık vardı tabii ama Mnemosyne izlerken Gideon kolunu Scarlet'ın beline dolamamıştı. Teyzesinin önündeyken Scarlet'ı öpmeye ya da baştan çıkarmaya da çalışmamıştı. Sadece Scarlet'a bağırmış, teyzesinin onun hafızasıyla oynayıp oynamadığını öğrenmesi için emir vermişti.

İşte o zaman Mnemosyne ılık elini Scarlet'ın omzuna yerleştirmiş ve ona Gideon'ın planını anlatmıştı. Ona *anlatmıştı*. Evet. Mnemosyne konuştuğu anda, teyzesiyle Gideon'ın çırılçıplak bir şekilde yatakta yuvarlanışı ilk defa Scarlet'ın zihninde belirmişti. O görüntü en başta pusluydu fakat Scarlet mümkün olduğuna inandıkça netleşmişti.

Scarlet üzerinde duran adama odaklanarak, "T-teyzemi arzuladığını söyle," dedi.

Gideon'ın gözlerinde sert bir parıltı vardı. "Teyzeni arzuluyorum."

Gideonda tek bir acı izi bile yoktu.

Umut etmeye cüret etmeyerek, "Onu kazanmak için beni kullandığını söyle," dedi.

"Onu kazanmak için seni kullandım."

Yine, acı yoktu.

Teyzesi ona yalan söylemişti.

Scarlet gözlerini yumdu. Büyük ihtimalle orada toplanan yanıcı rahatlamayı gizlemek için ne olursa yapardı. Gideon ona ihanet etmemişti. *Gideon ona ihanet etmemişti!* Bu bilgi hırpalanmış kalbi için bir nevi yatıştırıcı merhem, bir nevi de ani, hırçın suçluluğu için bir çıra gibiydi.

"Seni tekmelediğim için üzgünüm," dedi bir inlemeyle. "Ve seni yumrukladığım için. Ve sana bağırdığım için."

En sonunda, Kâbus sakinleşti.

Gideon yavaşça onun üzerinden tamamen kalktı. "Bağışlanmadın." Sözleri bağışlama sunuyor olsa bile, ses tonunda hiç duygu yoktu.

Scarlet gözkapaklarını araladığında, Gideon'ın çoktan arkasını döndüğünü ve ona sırtını sunduğunu gördü. Hâlâ öfkeli miydi? İfadesini mi gizliyordu? "O güçlü. Senin zalimliğine beni böyle güçlü, böyle çabucak inandırmış olması..." Scarlet ürperdi. "Hatırladığım tatlı kadının bana bunu yapmasına inanamıyorum."

"Tabii, cidden sevilesi." Gideon ayağa kalkarken omzunun üzerinden ona bir bakış attı. Hayır, ifadesini saklamıyordu; o da ses tonu kadar boştu. "Ve hatıralarının çoğunun doğru olduğundan eminim."

Doğru eşittir yanlış. Scarlet'ın bütün bedenindeki kaslar gerildi. Haklıydı. Aklındaki teyzesiyle ilgili görüntü, az önce görüştüğü kadına uymuyordu. *Elbette*, Mnemosyne bir noktada onun bakış açısıyla oynamıştı.

Mnemosyne'nin kesinlikle bir sürü fırsatı olmuştu. Yüzyıllarca bir hücreyi paylaşmışlardı. Basit bir dokunuş, tek bir kelime ve *bam*. Scarlet'ın hayatı tamamen değişir.

Yüce tanrılar. Mnemosyne kaç defa onun aklıyla oynamıştı? Hatıralarının kaçı sahteydi?

Hangi anıları sahteydi?

Aldığı hava burnunu, ciğerlerini yaktı. Birdenbire Scarlet inandığı hiçbir şeye güvenemedi. Hatta... vahşi bakışları Gideon'a odaklandı.

Gideon tek elini uzatarak, "Buradan gitmemiz gerekmiyor," dedi.

Bunu şimdi düşünme. Paniğe kapılmanın üstesinden gelemezsin. Yutkunarak parmaklarını onunkilere geçirdi ve kendisini çekip kaldırmasına izin verdi. Tıpkı bacağını kavradığında olduğu gibi, adamın teni sıcak, sert ve nasırlıydı. Titretiyordu. "Mnemosyne'nin yardım için gittiğinden şüphelenecek kadar zaman geçti. Kaçtı. Muhtemelen saklanıyor. Aksi halde, muhafızlar silahlarını bize doğrultarak burada olurdu."

Güçlü omuzlarını kaldırarak silkti. "Tedbirli olmaktansa üzülmek iyidir."

"Ama gidemeyiz. Onu bulmak zorundayız. Benim onunla... konuşmam lazım, beni başka hangi yalanlara ikna ettiğini öğrenmem lazım."

Gideon azimli bir şekilde başını iki yana salladı. "Zeus'un yaptığı şey..."

"Belki de bir yalandır." Farkındalık Scarlet'a çarparak nefesini kesti, boştaki elini ağzını kapamak için kaldırdı. Belki Zeus gerçekte Steel'i öldürmemişti. Belki başka biri öldürmüştü. Ya da belki Steel hiç öldürülmemişti. Belki Steel hayattaydı. Belki dışarıda bir yerlerde, Scarlet'ın onu bulmasını bekliyordu.

Göğsünde umut tomurcuklandı, Steel'i son defa kollarında tuttuğundan beri bilmediği bir neşe içini dolduruyordu. "Kronos'u çağırmalıyız." Gideon'ın tişörtünü kavradı. "Steel'le ilgili bir şey biliyor mu, öğrenmek zorundayız."

Gideon'ın ifadesi yumuşadı ve kızın yanaklarını kavradı. "Scar, şeytan..."

Şeytan. Yine şu sevgi ifadesi. Scarlet parmak uçlarına kalktı ve dudaklarına çabucak bir öpücük kondurdu. Yumruklarıyla birleştiği için hâlâ şişkin olan dudaklar. Kanayan ve halkalarından birini yitirmiş dudaklar. Scarlet mi çekmişti? "Üzgünüm" demek yeterli değildi.

"Lütfen, Gideon. Bence... Umuyorum ki... Ya hâlâ hayattaysa? Ya bebeğimiz orada bir yerlerdeyse?"

Gideon ağzını açtı. Karşı çıkmak için mi? Sonra başını şiddetle iki yana salladı, teninin altındaki teraziyi gösteriyordu. Gideon, "Ah, tatlı gün ışığı ve güller, bunu yaptığıma kesinlikle inanıyorum," diye homurdandı ve boynundaki kolyeyi çıkarıp cebine tıkmak için Scarlet'ı bıraktı.

Vay canına. Scarlet'ın ondan duyduğu en rezil küfürdü.

Gideon yumruklarını sıkıp havaya kaldırarak, "Kron!" diye bağırdı. "Seninle konuşmak istemiyorum."

Bir dakika sessizlik içinde geçti. Scarlet kendini zorlukla zapt edebiliyordu; korkuyla yerinden sıçramaya hazır hissediyordu. Fazla dayanamayacağını biliyordu. Biraz sonra tehditleri haykırmaya başlardı. Kralın aletini parçalayıp koparmaktan söz edecekti.

"Kron!"

"Görgü, Yalan. Görgü. Evimdesin. Beni çağırırken bağırmazsın. Güzelce istersin."

Ses arkalarından geldiği için ikisi aynı anda döndü. Kronos yatağın kenarına tünemişti, dudakları hoşnutsuzlukla bükülmüştü.

Hoşnutsuzluğu kimin umurundaydı? Buradaydı işte! Scarlet'ın omuzları rahatlamayla çöktü. Yanıtlar parmaklarının ucundaydı, umut içinde canlı bir varlık gibiydi.

Gideon hürmetle başını eğerken, "Geldiğin için teşekkür etmiyorum," dedi. Gideon daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı ve Scarlet, Gideon'ın şimdi bunu onun için yaptığını biliyordu. Çünkü Scarlet umutsuz durumdaydı ve Gideon işi şansa bırakmıyordu.

Buz... eriyor. Yine.

Kronos gözlerini savaşçının üzerinde gezdirerek, "Bak bak," dedi. "Görüyorum da gücümüzü geri kazanmışız. Bu kadar çabuk iyileşmeni beklemiyordum. Ama Leto'nun yatak odasında ne yapıyorsun?"

Hoşbeş mi ediyordu? Şimdi? Scarlet Kral'la yüzleşmeden önce Gideon'a, "Konuşmayı ben yapacağım," dedi. Onu tanıdığından taleplerle atlayamayacağım biliyordu. "Mnemosyne hakkında rahatsız edici bir şey öğrendik. O..."

Kronos, "Neden. Leto'nun. Yatak. Odasındasın?" diye sordu tekrar. Dikkatini Gideon'dan uzaklaştırmadı bile.

Ahh. "Metresin buradaydı. Onunla konuşmak istedik."

Tek kara kaş havaya kalktı ama o kadardı. Scarlet'ın sözlerine tek tepkisiydi. Lanet olsun ona! Yaşlanma lanetine kapıldıktan, Scarlet'ı

öldürmekte tekrar tekrar başarısız olduktan sonra, onu görmezden gelmeye ve o yokmuş gibi davranmaya karar vermişti. Sonuçta Scarlet onun için bir utanç kaynağıydı. Karısının onu aldattığının kanıtıydı.

Sanki kendisi pek matahmış gibi. Metresi, karısının kız kardeşiydi.

Gideon iç geçirdi ve içinde öfkeli bir titreşim vardı. Scarlet'ın adına mıydı? Suçluluğu geri döndü. Onu asla yumruklamamalıydı. Birçok defa. "Metresin burada değildi."

Kronos gevşek bir tavırla, "Hangisi?" diye sordu.

Kaç tane vardı ki?

Gideon, "Mnemosyne değil," dedi.

Kronos'un ifadesine bir perde inerek bütün duygularını gizledi. "Ve?"

"Ve Scarlet'ın hafızasını karman çorman etmeye çalışmadı."

Kral, "Ve?" diye sordu bir daha.

Gideon, "Ve biz onunla konuşmak istemiyoruz," diye bağırdı.

Kronos'un başı savaşçıyı incelerken yana yattı. "Bana geldi. Burada olanları anlattı. İkinizin beni öldürmek için burada olduğunuza beni ikna etmeye çalıştı fakat numaralarının bana işlemediğinin henüz farkında değildi. Ben oyununun ne olduğunu anlarken odamda kilit altında şu anda."

Scarlet kararlılıkla, "Bu konuda sana yardım etmeme izin ver," dedi. Teyzesinden nasıl bilgi alacağına dair birkaç fikri vardı. İğneleri içeriyordu. Ayrıca çekiçleri.

Kronos yine onu görmezden geldi. "Sır'ın onu sorgulamasını istiyorum fakat şu anda o başka bir işle meşgul."

Gideon sıktığı dişlerinin arasından, "Ve benden gidip onu getirmemi istemiyorsun, öyle mi?" diye sordu.

"Kalene geri dönmeni ve *o* döndüğü anda beni çağırmanı bekliyorum. Sarayımda vakit geçirmene izin vermemin karşılığı olarak senden istediğim iyilik *bu*."

Gideon'ın çenesinde bir kas seğirdi. Scarlet'ın de. Rhea'nın Scarlet'tan "talebi," Amun geri döndüğünde Gideon'ın Kronos'u çağırmasını engellemekti ve neredeyse hüsranla kükreyecekti. Eğer Steel'le ilgili bilgi toplayacak tek kişi Amun'sa, Scarlet Gideon'ı durdurmazdı. Annesine nasıl söz vermiş olursa olsun.

Bu ona neye mal olacak olursa olsun.

Tanrılara verdikleri sözleri bozanların başlarına neler geldiğini duymuştu ve o hikâyeler asla onların yararına sona ermemişti. Yalancı sürekli zayıflardı, hep lanetler üst üste yığılırdı ve sonucu hep ölüm olurdu.

Oğlunu bir kez daha tutmadan ölmek... hayır!

Belki de Kronos'u *kendisi* çağırırdı, bu düşünceyle sırıttı. Merhaba, yasal boşluk. Sırıtışı çabucak soldu ama. Ya Kral onu görmezden gelirse? Ya annesine olan sözü bozulmuş olarak kabul edilirse?

Gideon kulağına, "Kötü müsün?" diye fısıldayarak dikkatini çekti.

İyi misin, demek istiyordu. "Ben iyiyim," diye yanıtladı. Dikkatsizliği Gideon'ı endişelendirmiş olmalıydı. "Teşekkürler."

Kronos, "Eğer Mnemosyne Rhea'ya yardım ediyorsa," diye devam etti, "yok edilmeli. Eğer etmiyorsa..." Omzunu silkti. "Henüz ondan ve karımın canını sıkmasından sıkılmadım. Onunla konuşmanıza izin vereceğimi sanmıyorum."

Scarlet ileri atılıp Kronos'un suratına yumruklarını çakmamak için savaşmak zorunda kaldı. Burnunu kırmak, dişlerini dökmek ve aletini diziyle tanıştırmak. Birkaç defa.

Gideon onun düşüncelerinin gittiği yönü sezmiş olmalıydı çünkü parmaklarını onunkilere geçirdi ve sıktı. Onu rahatlatmak için miydi?

Scarlet sertçe, "İkna olmadım," dedi. "Teyzemle yüzleşeceğim. Ve eğer oğlumun ölümüyle ilgili bana yalan söylediyse, sana ihanet etse de etmese de onu öldüreceğim. Onu ölü ya da diri istemen fark etmez."

Kronos odaya girdiğinden beri ilk defa ona bakarak gözlerini kırpıştırdı. "Oğlun mu?" Şaşkın bakışı Gideon'a döndü. "Neden bahsediyor?"

"Steel'den, lanet olası," diye bağırdı Scarlet. "Hâlâ mahkûmken doğurduğum çocuktan. Hâlâ hayatta olma şansı var mı?"

Sessizlik. Yoğun, istenmeyen sessizlik ısırmaya, zehirlemeye hazır bir yılan gibi üzerinde sürünüyordu.

Sonra Kral, "Scarlet," dedi ve aniden ses tonu şoke edecek kadar nazikti. "Senin doğumundan, kaçmayı başardığımız zamana kadar aynı hücrede kilitli kaldık. Sen hiç doğum yapmadın. Hiç hamile olmadın ki."

ON ALTINCI BÖLÜM

Gideon, Kronos'un merhamet benzeri bir şey sergilediğine ilk defa şahit olmuştu. Ve bunu nefret ettiği bir kadına yapıyordu... Pekâlâ, Gideon artık onun Scarlet'a önceki davranışını bağışlayabilirdi. Hani şu görmezden gelmesini falan. Yine de, Gideon böyle bir merhamete ihtiyaç olmamasını dilerdi.

Sen hiç hamile olmadın ki. Kelimeler Scarlet'a yönelik olsa da Gideon'a çarptı ve biliyordu. Biliyordu. *Doğruydu.* Kronos sadece doğruları söylerdi. Bu tek bir anlama geliyordu. Hafızasıyla oynanan Gideon değildi; Scarlet'tı.

Yalan'ın ondan çok hoşlanmasına rağmen, doğruyu söyleyip söylemediğini bilmemesine şaşmamalıydı. Scarlet bir yalanı yaşıyor ama bunu bilmiyordu. Asla bir oğulları olmamıştı. Muhtemelen hiç evlenmemişlerdi de.

Ki bu boktandı. Scarlet'ı karısı olarak düşünmeye alışmıştı.

Gerçi belki de evlenmişlerdi. Scarlet'ın de dediği gibi, gizlice. Sonuçta, onu ilk defa gördüğünde ve Scarlet bir zamanlar evli olduklarını söylediğinde, aklında onunla ilgili görüntüler belirmişti. İkisinin çırılçıplak ve rahatlamak için kasılırkenki görüntüleri. Gideon, o görüntülerin hatıra olduğunu düşünmüştü. Ve evet, olabilirlerdi de.

Çünkü gerçek şuydu ki Gideon onu rüyalarında da görmüştü. Onunla tanışmadan *önce*. Bunun bir anlamı olmak zorundaydı. Değil mi?

Ama Steel... Oğluyla ilgili hiç görüntü görmemişti. Tek bir tane bile. Bunun da bir anlamı olmalıydı. Yine de oğlana karşı hisleri olmasına şaşmamalıydı. Şimdi Steel'e yapılan sözde muamele için duyduğu hiddet gitmişken, çocuğa karşı sevgi parıltısı olabilecek bir şey hissettiğini fark etti. Gerçekten de çocuğunun kaybı için yas tutmuştu.

Ve kendisi Steel'in sadece bir görüntüsüyle, Scarlet'ın ona verdiği görüntüyle yas tuttuysa, *Scarlet* kendini ne kadar kötü hissediyor olmalıydı?

Scarlet'ın bakışları Kral'dan Gideon'a, Gideon'dan Kral'a döndü. Durmaksızın başını iki yana sallıyor, titriyor, nefes almaya uğraşıyordu. Gideon'ın yüreği de göğsünün içinde burkularak kaburgalarına sürtünüyordu. Onu bu şekilde görmekten nefret ediyordu. Böyle paramparça ve savunmasız bir halde.

"Yanılıyorsun. Yanılıyor olmalısın. Küçük oğlumu kucağımda tuttum. Onu *sevdim*." Sonuncuyu öfkeyle söyledi, sanki Kral'ın aksini iddia etmesini talep eder gibiydi.

Kronos kaşlarını çatarak yataktan doğruldu. "Burada çok fazla göz ve kulak var." Elini salladı ve etraflarındaki şeyler yok olup geriye sadece yoğun, beyaz sisten geniş bir boşluk bıraktı. Hava soğuktu, tatlı ambrosia kokusuyla doluydu.

Gideon yaklaşan fırtınadan önce derince soluyarak bu sakinlik anının tadını çıkardı. Sis incelip açıldı ve bir ambrosia tarlasının göbeğinde olduklarını gördü, çiçek açan uzun sarmaşıklar yerden yükseliyor, pembe çiçekleri parıldayan güneşe uzanıyordu.

Güneş. Işıldama. Dikkatini anında Scarlet'a çevirdi. Kadının dizlerinin boşalmasını ve uyku onu ele geçirirken gözlerinin kapanmasını bekledi ama ayakta kaldı. Uyanıktı. Esnemiyordu bile.

Nasıl?

Kronos Gideon'ın zihnini okumuş gibi, "Bu âlem gündüz ile gecenin bir olduğu bir yer," diye açıkladı. Lanet olsun, belki de okuyordu. Bazı ölümsüzler bunu yapabiliyordu. Gideon Amun'un yapabildiğini biliyordu. "Ayrıca, Scarlet'ın iblisi zaman döngüsüne göre çalışıyor, güneşin doğup batışına göre değil."

Amun zihnini okuduğunda canı sıkılmıyordu. Ama Kronos, onu fena halde sıkıyordu. Scarlet ve Steel için hisleri özeldi. Onundu. Paylaşmak istemiyordu. Hissettiği yumuşak duygular için utandığından falan değildi, sadece her parçasının kendine ait olmasını istiyordu. Gerçek ya da değil.

Şu anda önemli değil. Önemli olan tek şey kadının. Onu yapabildiği tek yolla yatıştırma niyetiyle kolunu Scarlet'ın beline doladı, fakat Scarlet kendini ondan uzaklaştırdı. Hâlâ başını iki yana sallıyordu, titremeleri şiddetleniyordu.

"Oğlum gerçekti. Benim oğlum *gerçek*."

"Aklında öyle olduğuna hiç şüphe yok." Kronos topuğunun üzerinde döndü ve ilerledi, Gideon'la Scarlet'ı takip etmeye zorluyordu. Parmaklarını asmaların uçlarında gezdirirken konuştu, "İşte Mnemosyne şöyle çalışıyor. Elini senin üzerine koyuyor, temas ettiğinde söylediklerinin gücü artıyor. Sonra sana bir şey söylüyor. Eğer duymak istediğin bir şeyse, aklın da fazlasıyla hazır bir biçimde kabul ediyor. Eğer değilse, sana başka bir şey söylüyor, sonra bir şey daha, ta ki aklına bir resimli duvar halısı örene kadar."

Scarlet bir asmaya takıldı ve Gideon onu tişörtünden yakalayarak kaldırıp ayaklarının üzerinde tuttu. Farkında değil gibiydi, ilerlemeye devam ediyordu ve Kronos'a yakın kalıp her kelimesine yapışıyordu.

Tanrılar, gün ışığında ne de güzeldi. Keder ve kafa karışıklığında kaybolmuşken bile, güneş ışınlarını ve parıltıyı kendine çekiyormuş gibi görünüyordu.

Kronos, "Şimdi anlıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Metotları hiçbir şeyi açıklamıyor," diye patladı Scarlet. "Steel'in hayatıyla ilgili her detayı biliyorum. Her detayı. Teyzem bu kadar karmaşık bir deseni yaratamazdı."

"Yapabilir ve yaptığı da açık. Mnemosyne bir öneride bulunduğu anda, hatıranın tohumu ekilir. O tohumu ne kadar çok düşünürsen, o kadar sulanır ve o kadar büyür. Büyüdükçe, zihnin aradaki boşlukları doldurmaya başlar. Şöyle diyelim, hatırayı mümkün yapar. Sanki gerçekten olmuş gibi gerçek yapar."

Gideon bakışlarını önündeki engin yeşil ve pembeden denizde tuttu. Bir kez daha Scarlet'a bakmaya cesaret etmedi. O tanıdığı en güçlü kadındı -ya da insandı- fakat onun bile böyle yıkıcı bir habere karşı direnebileceğinden şüpheliydi. Kimsenin şahit olmasını istemediği bir çöküntü olacaktı.

"Ben... ben..." Sesi titredi. Sesi öylesine boğucu bir ızdırapla yıkanıyordu ki Gideon hiç böylesini görmemişti. Scarlet'a göre, bu Steel'in ölüşünü izlemek gibi olmalıydı, yine çaresizce onu kurtaramıyordu.

O sırada, Gideon oğlana hayat vermek için seve seve ölürdü.

Scarlet, "Şu anda Steel hakkında konuşamam," derken, Sefalet iblisinin muhafızı Cameo'ya rakip olacak kadar trajik bir tonla konuştu. "Sadece bana Gideon'la benim... bizim..."

Yavaşça, çok yavaşça, Kronos başını iki yana salladı. "Değildiniz."

Gerçek.

Yalan kükredi, öfkeliydi, inanamıyordu. Gideon bunun sebebinin, iblisinin gerçekten nefret etmesinden mi, yoksa o sözlerin bir yalan olmasını istediğinden mi olduğundan emin değildi.

Gideon hayal kırıklığıyla tısladı. Scarlet'ı bugüne kadar arzuladığı herkesten daha çok arzuluyordu ve onun, kendisiyle birlikte olmasından hoşlanıyordu. En çok da, onun kendisine ait olduğunu, başka adamın olmadığını bilmeyi seviyordu.

Belki... belki Scarlet onunla şimdi evlenirdi. Bu defa gerçekten. En azından düşünmeye değerdi. Çünkü lanet olsun, onsuz olma fıkrinden *nefret* ediyordu.

Hayır, dedi Yalan. *Hayır*. Evet, evet.

Gideon, "Mnemosyne niçin böyle bir şey yapsın?" diye sordu. Sesinin ne kadar sert çıktığını duyunca şaşırdı, sanki boğazı zımpara kâğıdıyla ovalanmıştı.

Kronos iç geçirdi. "Tahmin yürütebilirim. Scarlet'ın annesi. Rhea ve ben yaşlanma büyüsüyle lanetlendikten kısa bir süre sonra, Scarlet beklenmedik şekilde mutlu oldu. Biz yaşlandığımız için değildi, bunu fark etmemişti bile, ama bir sır sakladığı açıktı. Şimdi geriye bakınca, Mnemosyne'nin sana o hatıraları serpiştirmeye Rhea'nm emriyle başlamış olduğunu fark ediyorum. Kızını büyü için cezalandırmak adına. Anlıyorsun ya, Rhea ne zaman onu öldürmeye çalışsa, biraz daha yaşlandı."

Ve Tartarus'tan çıktıklarında Kraliçe, Kronos'un yarısı kadar görünüyorsa, tatlı Scarlet'ını öldürmek için defalarca uğraşmış demekti. Yine, Gideon kadınları öldürmeye karşı değildi ve Rhea'nm adını Acıyla Ölmeli listesine ekledi.

"Kız kardeşler, Scarlet'ın seni nasıl izlediğini fark etmişti," diye devam etti Kral. "Herkes farkındaydı. Bakışlarında kati bir özlem vardı. Aslında ikiniz hiç konuşmamış bile olsanız, evliliğinizle ilgili bir tohum ekmenin Mnemosyne için kolay olmasının sebebinin bu olduğundan eminim."

Scarlet, "Ah, tanrılar," diye soludu, ellerini ağzının üzerine getirdi. Korkmuş bakışları Gideon'a odaklandı. "Ben... ben..."

O zamanlar bile, Scarlet onu arzulamıştı ve bu bilgi onu gururla doldurdu. Fakat Scarlet onun bilmesinden hoşlanmamıştı, o kadarı açıktı ve Gideon kendini onu yatıştırmak isterken buldu, bu konuda bile.

Gideon durup onu omuzlarından kavradı ve sarstı. "Seninle tanışmadan önce bile seni aklımda görmediğimi hatırlama. Senin

gözlerini kendime dövme bile yaptırmadığımı hatırlama, hatta senin taşıdığın dövmenin aynısı. Evli ve tanışmış olabiliriz fakat ben de seni fark etmedim." *Anla beni, tatlım. Sana çekiliyordum, o zaman bile.*

Fakat konuşurken birkaç soru dikkatini çekti. Kendisi dövmeyi nasıl bilmişti? Daha kadınla gerçekten tanışmadan dövmesini nasıl görmüştü? Bir şekilde bağlılar mıydı?

Scarlet rahatlamaya, başıyla onaylamaya başladı fakat sonra kasıldı ve kendini ondan çekip kurtardı. Soğukluk gözlerini etki altına aldı. "Bizim... sahte evliliğimizden sonra, iblis tarafından ele geçirilmemden ve kontrol kazandıktan sonra, kapın yok olana kadar rüyalarına girdim. Öldüğünü düşünmemin diğer nedeni buydu. İblisimi sana karşı asla kullanmadım, sadece seni izledim. Beni öyle görmüş olmalısın."

Şey, bir soru daha cevaplanmıştı. Ve bir kez daha, gururla doldu. Öyle çok arzu... Fakat Scarlet öyle değildi. Gurur yoktu, neşe yoktu. Korkusu yalnızca büyümüştü.

Gözyaşları belirip dökülmeye başlarken, "Hapisteyken beni istemedin," dedi. "O zaman beni fark etmedin."

O gözyaşları neredeyse Gideon'ı dizlerinin üzerine indiriyordu. "Şeytan." Gideon kucaklamasını kabul edene kadar onu zorlamayı amaçlayarak uzandı. Onu teselli edecekti, lanet olsun. O zamanlar onu fark etmemiş olabilirdi ama şimdi farkındaydı.

Scarlet uzanabileceği mesafeden kaçtı ve birkaç damla yaş Gideon'ın eline sıçradı. "Senden nefret ettim," dedi Scarlet. "Beni bırakıp gittiğin için o kadar uzun süre boyunca senden nefret ettim ki. Hatta Steel'in ölümü için bile seni suçladım ve seni cezalandırmak istedim. Seni cezalandırmayı *hayal* ettim. Sonra hayatına girip canını yaktım. Rüyalarında sana en büyük korkularını sundum. Ve memnun oldum. Bunu yapmak hoşuma gitti. Seni incitmekten hoşlandım. Sonra bugün, seni yine cezalandırdım. Ancak sen hiçbir şeyi yanlış

yapmamıştın. Sen asla yanlış bir şey yapmamıştın." Son kelimeyle boğazı tıkandı ve aralık, titrek dudaklarından bir hıçkırık kaçtı.

"Şeytan, sen her şeyi yanlış yaptın. Kendini suçla. Ben aynı şeyi yapmazdım." *Lütfen anla.* Bir insanın, onun gerçekte ne söylediğini anlaması hiç bu kadar önemli olmamıştı.

Scarlet başını iki yana sallayıp hâlâ düşmekte olan gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Üzgünüm. Sana yaptığım şeyler için ne kadar üzgün olduğumu hiç bilemeyeceksin. Ben... ben... ben gitmek zorundayım. Beni eve yolla. Lütfen." Bakışları Kronos'a kaydı. Ya da daha doğrusu, bir zamanlar Kronos'un durduğu yere.

Tanrı Kral ortalıkta yoktu.

Scarlet, "Kronos. Kronos!" diye bağırdı.

Bir an sonra tarlalar yok oldu ve Gideon'ın yanlarında gri taştan duvarlar yükseldi. Etrafında dönerek çevresinde beliren yeni şeylere baktı ve kendi yatak odasında olduğunu fark etti. Buda'daki yatak odasıydı.

Pencereden ay ışığı sızarak mobilyalarını ışıldatıyordu. Kahverengi ve beyaz yorganı olan yüksek bir yatak. İki başucu sehpası, ikisi de durmadan onlara fırlattığı bıçaklar yüzünden bozulmuştu. Birisi, sol tarafında çatlak olan kırmızı bir lambayla dengelenmişti. Diğerinde çubuk şekerlerden bir kâse vardı.

Şifonyeri, eskimiş deri koltuğu vardı. Gardırobu kıyafetten çok silahla doluydu. Banyosuna giden kapısı.

Ev. Evindeydi. Ancak Scarlet olmadan ev gibi hissettirmiyordu. O neredeydi? Kronos onu orada, tarlada mı bırakmıştı? Kederiyle yalnız mıydı? Yalan'ın önceki yaptığı gibi kükredi, öfkeli, çaresiz, umutsuzdu. Aslında o...

Sakinleş.

Scarlet odasının ortasında belirdi ve Gideon rahatlayarak soluğunu koyuverdi. Ancak...

Scarlet'ın gözyaşları gitmişti. Korkusu ve acısı silinmişti. Yüzü boş bir kâğıt gibiydi, duygudan tamamen yoksundu.

Gideon ona doğru hızlanarak, "Scar," diye başladı.

Kızın bakışı onunkiyle buluştu ve onu uzak tutmak için tek elini kaldırdı. "Sana güvenli ve mutlu bir hayat diliyorum, Gideon. Daha fazlasının söylenmesine gerek yok." Onun yanından geçmeyi denedi ancak Gideon onu kolundan yakalayarak durdurdu.

"Nereye gitmiyorsun?"

"Uzağa."

Haydi oradan. Gideon onu tanıyordu, Scarlet avlanmayı ve annesiyle teyzesine, ona işkence ettikleri gibi işkence etmeyi planlıyordu. "Onları birlikte öpeceğiz." Birlikte öldüreceğiz. "Hayır?"

"Hayır." Kızın gözlerindeki bir şeyler sertleşti. Sanki sıvı soğuyor ve çelik gibi katılaşıyordu. Steel[4], bu kadına ait bir çocuk için kusursuz bir isimdi. Scarlet keçi gibi inatçıydı. "Annemin ve teyzemin icabına *ben* bakacağım."

Daha sıkı tutup kızı kendi boğun eğmez bedenine doğru çekti. Scarlet bir oflamayla ona çarpsa da, başını kaldırıp ona bakmayı reddetti. Gözleri Gideon'ın boynundaki vahşi nabız atışında kaldı.

Gideon kendisinin nefes nefese olduğunu fark etti. Ona asla ulaşamayacağı korkusuyla. Tahrikle. Scarlet ambrosia tarlalarının kokusunu ve güneş ışınlarının sıcaklığını taşıyordu. "Beni doğru düzgün duymuş olmalısın. Onları *birlikte* öpeceğiz."

En sonunda gözlerini kaldırdı. Her birkaç saniyede bir, sanki iblisi özgür kalmaya hazırmış gibi gözlerinde kırmızı benekler beliriyordu. "Teyzemi öldürdükten sonra hatıralarımdan kurtulmanın bir yolunu bulacağım. Hepsinden. Temiz bir başlangıç yapacağım. Çünkü şu anda ne gerçek ne yalan bilmiyorum. Bunu bilmiyorum ve bu beni öldürüyor. Anlıyor musun? Beni *öldürüyor*."

---

4 (İng.) Çelik. (ed.n.)

Gideon'ın kendi öfkesi geçerken, eğilip onu alnından öptü. "Üzgün değilim. Hiç üzgün değilim, şeytan. Onu öpmene yardım etmeme izin veremezsin, tamam mı?" Diğer şeye gelince, Scarlet'ın onunla ilgili anılarının alınmasına izin vermektense ölürdü.

Bir ürperti kadını sarstı ve yutkundu. "Sana yaptığım onca şeyden sonra bana yardım etmeyi nasıl isteyebilirsin?"

"Senden... hoşlanmıyorum. Oğlanı ben de özlemiyorum."

Ayrıntılı bir şekilde anlatmak zorunda değildi. Scarlet "oğlanın" kim olduğunu biliyordu. Bir kez daha gözleri yaşlarla doldu. Gideon, bir kadının ağladığını gördüğünde memnun olacağını hiç düşünmezdi ancak onun hüznünü görmek, duygusal boşluğuna şahit olmaktan daha kolaydı.

"O gerçek değildi," diye fısıldadı. Elleri Gideon'ın tişörtünü kavrıyor ve çeviriyordu.

"Haklısın. Değildi."

"Biliyorum... Bir dakika. Ne?" Scarlet gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Gideon yalnızca yalanlarla konuşabilirdi, söylediği şey onu yere yıkmalıydı. Fakat hâlâ güçlü bir şekilde ayakta duruyordu.

"Steel gerçek değildi. İkimiz için, yüreklerimizde, o gerçek değildi."

Gözyaşları kızın yanaklarından aşağı aktı.

"Bunu onlara ödetmeyeceğiz, şeytan. Sadece senin bana... güvenmemene ihtiyacım var." *Güven bana, lütfen.*

"Beni yönlendirdiler," dedi. Yüzünde gördüğü erimiş çelik sesine akıyordu. "Geçen yıllar boyunca bana güldüler. Neden? Ben onlara ne yaptım ki?"

"Onlar canavar değiller." Öyleydiler. Gideon'ın karşılaştığı her iblisten daha büyük canavarlardı. "Seninle çok alakası vardı." Bunun sevgili Scarlet'ıyle *hiçbir* alakası yoktu. Boştaki elinin parmaklarıyla Scarlet'ın saçlarını taradı, bir kez daha verebileceği şekilde bir teselli sunuyordu. Onu serbest bırakmaya cüret etmedi, yoksa kaçardı. "Gerçi, tek bir şeyi doğru yapmadılar. Bana göre, gerçekten evli değiliz."

Alnı kırışırken, geri kalan her yeri gevşedi. "Bizi evli olarak gördüğünü mü söylüyorsun?"

Gideon Konuşması'yla açıklamaya uğraşacağına, başıyla onayladı.

Scarlet hararetli bir şekilde, "Gerçekten mi?" dedi. Gideon'ın göğsüne yumruğunu indirdi. "Hayır."

Gideon'ın beklediği ya da istediği tepki değildi. Kelimeler kendi kafalarına göre akmıştı. Olması gerektiği gibi, doğaldı. Öncesinde sadece düşünmüştü ama şimdi biliyordu. Bu kadına sahip olacaktı, her yönden. Ne gerekirse gereksin.

"İkimiz var ya?" diye devam etti Scarlet. "Bu bitti. Bittik. Başladığımızdan bile değil ya, neyse."

O biraz sıkardı. "Haklısın."

Scarlet'ın gözleri kısıldı, ıslak kirpikleri neredeyse birbiriyle kaynaşıyordu. "Şimdi beni dinle. Sonsuz bir birleşmeden kurtulduğumuz için şanslıyız. Birbirimiz için berbatız. Tamamen yanlışız." Scarlet kahkaha attı ve ses Gideon'a alamet çanlarını hatırlattı. Bazı ölümsüzlerin ölmeden hemen önce duydukları sesti. "Seni arayıp bulduğum o ilk gecede beni fark etmemene şaşmamalı."

Gideon'ın tek kaşı havalandı. *Ne gecesi?*

Gideon soruyu sesli olarak sormamış olsa bile, Scarlet, "Bir kulüpteydin," diye yanıtladı. "Ve bir insan kadınını gölgeli bir köşede, herkesin seni görebildiği bir yerde beceriyordun. *Benim* seni gördüğüm yerde."

Bir zamanlar, ortalık yerde seks yapmak hayatındaki sıradan durumlardan biriydi. O yüzden hafızasındaki tek bir geceyi ayırt edip de Scarlet'ın orada olduğunu bilmesinin imkânı yoktu. Ama birdenbire bunu yapabildi.

Her geceki gibi gecelerden birinde, odağında ambrosia'yla karıştırılmış alkol ve seks vardı. Masasının yanında yoğun bir karanlık bulut vardı, gözlerinin içine işleyemediği bir şeydi. Fazla kaçırmasının kafasını karıştırdığını düşünmüştü. Özellikle de burnuna orkide

kokusu dolduğunda. Yalan kafatasından fırlayıp çıkmaya çalıştığında. Aleti katlanılmaz bir şekilde zonkladığında.

"Seni sezmedim," dedi. "Hissettiğim şehvetten onun sorumlu olduğunu düşünerek başka bir kadına sahip olmadım. Aslında sorumlusu oydu..." *değildi* "ve sen değildin." *Sendin.*

"Ben... Ben... Yine de..." Utanınca yanakları pembeleşti. "Yine de birbirimiz için yanlışız."

"Yine haklısın." Aniden Gideon'ın düşünebildiği tek şey onun önceki sözleri oldu. Scarlet, kendisini istemesinin mümkün olmadığını çünkü hiç içine girmeye çalışmadığını söylemişti.

Anlayışlı davranıp ona zaman verdiği için bunu düşünmüştü.

Pekâlâ, hoşça kal anlayışlılık. İstediği şeyi alıyordu. İstediği *her şeyi* alıyordu. Bu kadına sahip olacaktı ve o da Gideon'ı kabul edecekti. Birbirlerine ait olduklarını kabul edecekti. Birbirleri için mükemmel olduklarını da. Geriye kalan her şeyin icabına sonra bakılabilirdi.

İcabına bakılacak bir şey var mıydı cidden? Scarlet onu eğlendiriyor, hoşnut ediyor, kanını ateşe veriyordu. Asla sözünden dönmüyor, onun hiçbir parçasından korkmuyordu. Hatta iblisinden bile. Her meydan okumada Gideon'la karşılaşıyordu. Muhtemelen Scarlet ondan daha güçlüydü.

Bundan da fazlası, ikisinin de şu anda rahatlatılmaya ihtiyacı vardı ve bunu elde etmenin bir yolu vardı. Yatakta.

Gideon tek bir kelime etmeden kollarını genç kadının beline doladı ve onu söz konusu yatağın üzerine attı. Scarlet yatakta zıpladı ama en sonunda hareketsizleştiğinde kaçmadı; sadece kafası karışmış bir halde ona baktı.

Boğuk bir sesle, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

Gideon onun üzerine doğru giderken, "İşimi bitiriyorum," dedi. En sonunda, başlıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

KAZAN, KAZAN, KAZAN. Kazanmak zorundasın.

"Biliyorum." Bir köşeyi dönerken Strider'ın yüzünden ve göğsünden ter akıyordu, koşuşunu aceleci bir yürüyüşe düşürdü ve belli belirsiz bir sütunun oluşturduğu gölgelere yaslandı. Neyse ki, Dile Getirilmeyenler'in Tapınağı'na ulaşmadan önce kuyrukları olduğunu -net olmak gerekirse, dört tane- fark etmişti. O yüzden yönünü değiştirmişti ve şimdi kendini Roma'nın tarihi bir bölgesinde bulmuştu, adadan kilometrelerce uzaktaydı. Etrafında ağızları beş karış açık insanlar vardı, Vesta Tapınağı'nın yükselen beyaz kalıntılarını inceliyor ve bu anı hep hatırlamak için fotoğraflar çekiyorlardı. Araya karışmak olanaksızdı. Etrafındaki herkesten daha uzun ve daha kaslıydı.

Ancak kendisi de ağzı açık bir şekilde bakmak isterdi. Sonuçta o tapınağın inşa edilmesine yardım etmişti. Öncekinin yerle bir edilmesine yardım ettikten *sonra*. Tabii hiç hakkı teslim edildiğinden falan değildi. Hakkının teslim edilmesini istediğinden de değildi.

Yapılan iyilikler bir adamın namını mahvedebilirdi. Çünkü cidden, duyarlı bir savaşçı Avcıların yüreklerine korku salmazdı.

Bazen Avcıları zor durumda bırakan tek şey korkuları oluyordu.

Strider binlerce yıldır onlarla savaşıyordu. Eski günlerde, gittiği her şehirde onu takip ederlerdi, peşlerinden kan, çığlıklar ve ölüm gelirdi. Binalar yerle bir olur, tarih lekelenirdi. O ve arkadaşları öyle

vahşice, öyle hayvanca karşılık vermişlerdi ki düşmanlarının ortadan kaldırıldığını düşünmüştü.

Birkaç yıllık bir huzur gelmişti. İblisinin keyif sürdüğü, zafer sarhoşu olduğu yıllar. Ancak elbette, saklanan hayatta kalmışlar bir gün korkularını unuttu ve yeniden ayaklandılar. Yeniden saldırdılar. Savaş hiç durmamış gibi kaldığı yerden devam etti.

İblisi Yenilgi kafasının içinde, *kazan, kazan, kazan,* deyip duruyordu. *Kazanmalısın.*

"Kahrolası biliyorum dedim ya." Fakat Görünmezlik Pelerini şu anda onun elindeydi. Bir dövüşte yaralanmayı ve hareketsiz hale gelmeyi riske alamazdı. Bu da kaçmak zorunda olduğu anlamına geliyordu.

Tanrılar, kaçmaktan nefret ediyordu.

Eğer yalnız kalacak bir saniye bulabilseydi kendini aptal Pelerin'le sarabilir ve ortadan kaybolabilirdi, sonra bunun olduğunu bile unuturdu. Sanki hiç saptanmamış, ateş açılmamış ve şimdi köşeye kıstırılmamış gibi.

Daha onları görür görmez Pelerin'i çıkarmasını engelleyen tek şey, takip eden Avcıların onun elinde ne olduğunu bilmeme ihtimaliydi. Onlara gösterip kararlılıklarını artırmanın alemi yoktu.

İnsanların arasından geçerken onlara karşı nazik olmaya çalıştı. Kimisi kabalığından dolayı homurdandı, kimisi bağırmak için döndüğünde onu görür görmez çenelerini kapadı. İfadesinin ne kadar karanlık olduğu düşünülürse, muhtemelen cinayet işleyecek biri gibi görünüyordu.

Ona uyuyordu. Çünkü öyleydi.

Avcılar Lucien ve Anya'yı bulmuş muydu? Artık ikili her nereye gittiyse. Reyes ile Danika'yı bulmuşlar mıydı? Güvende olur olmaz onları arayacak, düşmanın yakında olabileceğine dair onları uyaracaktı.

Çizmelerinin topukları Forum'un kaldırım taşlı sokaklarında takladı. Kuşlar cıyak cıyak bağırıp uçuştular. Güneş ışığı yere çarpıp

yansıyordu ve batan kornealarını ıslatmak için durmadan gözlerini kırpıştırmak zorunda kalıyordu. Eğer birkaç blok daha ilerleyebilirse, Aedes Divi Iulii'ye[5] ulaşabilirdi. Kendini harabelerde gizleyebilirdi, Avcıların onu takip edemeyeceği bir yerdi.

En azından, o bulamayacaklarını düşünüyordu. O biliyordu çünkü bir zamanlar bu topraklarda yaşamıştı. Onlar yaşamamıştı.

Pat. Vın.

Susturucular. "Siktir!" Keskin bir batma hissi omzunun arkasına mızrak gibi saplanırken ağzından bir küfür kaçtı. Batmaya eşlik eden sıcak bir sıvı akışı vardı. Sonunda, onu vurmuşlardı. Geçmişte üzerine defalarca mermi yağdırıldığından, hissi biliyordu.

Siktir. Siktir!

Kazan. Kazan!

"Kazanacağım." Belki de Amerika'ya gitmeliydi. Daha büyük kalabalıklar, daha büyük kara parçaları. Birinin kendini kaybetmesi daha kolaydı. Fakat Dile Getirilmeyenler'le konuşmak istemişti. Pazarlık koşullarını değiştirmeleri için onları ikna edip edemeyeceğini görmek istemişti. Yani mesela, onlara Kronos'un başını götürüp özgür kalmalarını sağlamak ve büyük ihtimalle bütün dünyayı tehlikeye atmak yerine, belki kendilerine ait bir âleme falan hükmetmekten mutlu olurlardı. Eğer onlara kabul ettirebilirse Kronos'a gidebilir ve seçenek sunabilirdi.

Şükürler olsun ki tapmağa ulaşmadan önce peşindekini fark etmiş ve Roma Forumu'na yönelmişti. İstemeyerek de olsa düşmanın onun planını duymasına izin vererek sebep olabileceği hasar, o an düşünülemeyecek kadar büyüktü.

KAZAN!

"Bana bir dakika ver." Ne yapmalı, ne yapmalı? Şu sikik kelebekli kolyeyi takıyordu, o yüzden Kronos onun nerede olduğunu ve neler

5 Sezar Tapmağı olarak da bilinen bir Roma tapınağıdır. (ç.n.)

döndüğünü bilmeyecekti. Yani Kronos'un bir anda belirip günü kurtarmayacağı anlamına geliyordu. Ve Strider kolyeyi çıkaramazdı, çünkü *Rhea* belirip günü *mahvedebilirdi.*

Pat. Vın.

Bir sonraki keskin sızı, bacağının alt kısmındandı. Sendeledi ama hareket etmeye devam etti.

Kazan.

"Sana söyledim. Çalışıyorum." Bir saniyelik yalnızlık olsun ya da olmasın, Görünmezlik Pelerini'ni kullanmak zorunda kalacak gibi görünüyordu.

Strider pantolonunun cebine uzandı –lanet olsun, eli titriyordu– ve ufak, kare, gri bir kumaş çıkardı. Bu şeyi görmek onu hep şaşırtıyordu. Nasıl olur da bu kadar ufak bir paketten böylesine güçlü bir nesne çıkardı?

Birisi yoluna çıktı ve Strider resmen adamın üstüne çıktı. Başka bir *pat* ve *vın* sesi daha geldi. İnsanlar boğuk sesi tanımıyor olabilirlerdi fakat tehlikeyi fark ettiler ve saklanmak için koştular.

Bir kurşun tam yanından geçerken Strider sağa doğru döndü. Kurşun bir kayaya çarparken etrafına toz ve döküntü yağdı.

Yenilgi, Noel hediyesini erkenden açan ve tam olarak Noel Baba'dan istediği şeyi almış bir çocuk gibi kahkaha attı. *Kazanıyoruz!*

Adımlarını hızlandırarak omzunun üzerinden bir bakış attı. Peşinde dört Avcı vardı, üç erkek ve bir kadın peşinden koşuyor, onu her yönden sarmak için ayrılıyor, sanki bunu daha önce bir milyon defa yapmış gibi kalabalığın içinden geçiyorlardı.

Strider'ın aklında bir plan şekillenmeye başladı ve sırıttı. Sonuç olarak, Aedes Divi Iuli'ye ihtiyacı olmayacaktı. Ayakları sanki kayıyormuş gibi bir sonraki köşeden döndü ve Pelerin'i sallayıp açtı. Ne kadar sallarsa Pelerin o kadar açılıyordu. Ne kadar açılırsa o kadar büyüyordu. Kısa süre içinde, bütün bedenini kaplayacak kadar genişti.

"Şunu gördün mü? Pelerin onda!" diye bağırdı adamlardan biri.

"Öldür şunu!"

"Merhamet yok!"

Kazan, kazan, kazan.

Daha fazla pat. Daha fazla vın. O kadar fazlaydı ki takip edemedi. Birkaç hafta önce, Avcılar onu hayatta tutmak için güçlerinin yettiği her şeyi yapardı. Onu yakalarlardı, evet, fakat hayatta olduğundan emin olurlardı. İblisini özgür bırakmaktan ve kötülüğünü bihaber dünyaya salmaktan korkarlardı. Ancak, Galen özgür kalan iblisleri yeni taşıyıcılarla eşleştirmenin bir yolunu bulmuştu. Planı mı? İblisleri kendi seçtiği insanlarla eşleştirmekti. Onun her emrini yerine getirecek insanlarla.

Pat. Vın.

Bir kurşun Strider'ın belinin altı kısmına, bir diğeri baldırına girdi. Sendeledi, yavaşladı. Siktir. Bu gidişle pelerini omuzlarına atamadan kan kaybından gidecekti.

Kazan, kazan, kazan. Şimdi bir ürperti oluştu, acı dolu ve belli belirsiz. Strider'ın üzerinden akıp giden bir acıydı.

"Henüz pes etme," diye homurdandı. "Bu iş bende. Sana söz veriyorum." Şimdi iki kolu da titrerken Pelerin'i kendine dolamayı başardı ve başlığını yerine çekti. Sonraki saniyede bedeni görünürden kayboldu, hatta kendi bile göremiyordu. Garip bir histi.

Yürüdüğü yoldan çekilip aniden durarak döndü. Avcılar yavaşladı, her biri deli gibi ondan bir iz arayarak gittikçe azalan kalabalığı araştırıyordu. Aralarına mesafe koymuşlardı ancak şimdi gittikçe birbirlerine yaklaştılar.

"Nereye gitti?" dedi biri.

"Pelerin'i kullandı. Lanet olsun! Şimdi onu hiç bulamayacağız."

"Sizce hâlâ kaçıyor mudur, yoksa yakında bekleyip bizi takip etmeyi mi planlıyordur?"

Kazanıyoruz! Yenilgi tekrar konuştu, bir kez daha tamamen tatmin olmasa da mutluydu. Kimse ölmemişti.

"Herif bir iblis korkağı. Kaçıyor."

"Bunu kesin olarak bilemeyiz. Yani merkeze dönemeyeceğimiz anlamına geliyor."

"Ayrıca konuşmamalıyız da. Lanet olsun!"

Avcılardan hiçbiri henüz ayaklarının dibine bakmamıştı. Eğer baksalardı, pelerinin koruyuculuğundan çıkıp taşlarda beliren kanı görürlerdi. Strider yavaşça toprağa doğru yöneldi, herhangi birine çarparak yerini belli etmemek konusunda dikkatliydi.

Kadın ilk defa konuşarak, "Öyleyse ne yapmamızı istiyorsun?" diye sordu. Boğuk ses, sigaranın eseri gibiydi.

Gruptaki en uzun olan, "Ayrılalım," dedi. Lider olduğu açıktı. Koyu renk saçlara, gözlere ve tene sahipti. Ve adam Amun'a o kadar çok benziyordu ki Strider bir an için sersemledi. Kesinlikle olur olmaz şeyler görüyordu. "Ben sizi arayıp aksini söyleyene kadar şehri dolaşın. Ama yapabildiğiniz kadar hızlı hareket edin. Yaralı ve dışarıda fazla uzun süre kalamaz."

Her biri başıyla onaylayıp ayrıldı ve hızla gittiler. Şey, lider ve kız haricinde hepsi. Anlam yüklü bir bakış paylaştılar. Sessizdi. Adamın çenesindeki bir kas seğiriyordu.

Aşağı doğru eğilip kızın dudaklarına hızlı bir öpücük kondurup, "Güvende ol," diye homurdandı ve ondan uzaklaştı.

İlginç. Ve yararlı. İkisinin sevgili olduğu açıktı. Muhtemelen lider kadınını geri almak için pek çok şey yapardı.

Bir sığınak bulup yaralarını sarmak yerine, kızı takip etti. İblisine, *yeni bir meydan okuma*, dedi.

Kazan.

Kazanacağım. Kız omuzlarına gelen sarı saçları olan ufak tefek biriydi. Sarıların arasına atılmış parlak pembe renkler vardı. Üstünde Hello Kitty'li beyaz bir askılı ve altında da yırtık kot pantolon vardı. Muhtemelen silahları o kıvrımlı, ufak tefek bedenine gizlenmişti.

Kaşında gözlerinin grisiyle uyumlu gümüş bir çivi pirsing vardı ve kollarından biri dövmelerle kaplıydı.

Kızla ilgili tanıdık bir şey vardı. Kendisine çarpan bir... nefret dalgasına sebep olan bir şeydi. Evet, nefret, diye fark etti şokla. Karanlık duyguyu başka bir şeyle karıştırmıyordu. Ne garipti. Kızla tanıştığını hatırlamıyordu. Avcılarla yaptığı savaşların hiçbirinden çıkaramadı. Tabii bu kızla tanışmamış olduğu anlamına gelmiyordu. O sırada önemsiz biri olmalıydı.

O zaman nefretinin sebebi neydi?

Kazan. Kazan!

Kız hakkında daha sonra endişelen, pislik herif, dedi kendine. Kız her ne kadar kısa olsa da, Strider'ın beklediğinden daha hızlı hareket ediyordu. Kendisinin nasıl zayıflaştığına bakılırsa yetişemeyebilirdi.

Kazan.

Sana söyledim. Kazanacağım. O da benim kadar iyi.

Kız bir köşeden döndü ve kalabalık bir binaya doğru yöneldiğinde, Strider kızın saçını tutup çekti. Belden aşağı vurmaktı ama gerekliydi. Kız düşerken şaşkınlıkla bağırdı. Gerçi bir saniye sonra ayağa fırlayıp iki hançerini eline aldı.

"Piç kurusu," diye hırladı. "Zayıf halka olduğumu düşünüp benim peşimden geleceğini biliyordum. Pekâlâ, ilk hatan bu oldu."

Birkaç insan dönüp kıza baktı, kiminle konuştuğunu merak ettikleri açıktı.

Strider yanıt vermedi. Hemen arkasına geçti ve ellerini şahdamarına bastırarak beynine giden kan akışını kesti. Ve siktir! Kız soğuktu. Tıpkı bir buz kütlesi gibiydi. Neredeyse geri çekilecekti. Neredeyse.

Strider kendini beğenmişçe, "Ee ikinci hatam neydi?" diye sordu.

İlk önce, kız çabalayıp dönmeye çalıştı. "Ne halt..."

Fakat sonra dizleri kıvrıldı ve gözleri geriye doğru döndü.

Ve öylece, bayıldı.

Kazandık. Kazandık!

Fazla kolaydı. Olsun. Zevk onu yıkayıp geçmeye başlarken sırıttı. Kızı kaldırırken titredi, sonra onu Pelerin'in sınırlarına çekip sakladı ve taşıyıp götürürken sırıtışı sadece genişledi.

Sienna kendini yatağından dışarı sürükledi, boynunun, el ve ayak bileklerinin çevresindeki zincirler şangırdıyor, kesiyordu. Titrek bacaklarla doğrulduğunda, o zincirler daha çok çekip daha derinden keserek uzaklaşmasını önlüyordu.

Gözlerinin önünde kırmızı bir perde vardı, görüş alanını renklendiriyor, incelediği her şeyi kıpkırmızıya boyuyordu. Odadaki her şeyin kana bulanmasını istediği için bu son derece uygundu. Kendi kanı, Kronos'unki. Buna can atıyordu. Hayalini kuruyordu. Kadife perdeler, duvarlardan tomurcuklanan çiçekler, cilalı ahşap ve çok fazla kası olan fazla uzun adamların kaymaktaşından heykelleri...

...hepsinden kan damlıyordu...

Yeter! Paris'e ulaşmak zorundayım, diye düşündü. Ya da belki düşünce iblise aitti. Gazap. İçindeki düşman. Nefret etmek istediği ama edemediği düşman; şu anda, Gazap intikamıyla tek bağıydı. Ve kurtuluşuyla.

Paris yardım eder. Bu defa, sözlerin kime ait olduğunu tam olarak biliyordu: iblise. *Sen Kronos'a saldıracak kadar güç toplayana dek Paris seni koruyabilir.*

Belki Paris onu korurdu. Belki korumazdı. Sienna ölmeden dakikalar önce, adama ondan ne kadar nefret ettiğini söylemişti. Ve ediyordu da. Ondan nefret ediyordu. Hâlâ ettiğinden oldukça emindi. Ya da değildi. Tanrı aşkına, kafası çok karışıktı. İblis Paris hakkında ne kadar çok konuşursa, nefreti o kadar soluk gidiyordu.

Paris yardım eder.

"İlk söylediğinde de duydum," diye bağırdı.

Bir parçası –insan olan parçası– savaşçıya ulaştığında onu öldürmeye çalışabileceğini düşündü. Diğer parçası –kadın olan parçası–

adamın o güzel yüzünü öpebileceğini düşündü. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da Paris'i bulacağı ve Gazap'ın önerdiği şekilde onu kullanacağıydı. Adam da bir iblis tarafından ele geçirilmişti ve onu korurken -tabii eğer korursa- kendisinin bu yeni, karanlık yanını nasıl kontrol edeceğini ona öğretebilirdi.

Ve bu olduğu anda... hoşça kal Kronos.

Kararlılıkla, aceleyle yine ileri doğru atıldı. Ya da atılmayı denedi. Şu kahrolası zincirler aniden çekildi ancak sabit kaldı. Bedeni hiddetle, nefretle yanıyordu ve hâlâ kürek kemiklerinin arasından büyümekte olan kanatlar vahşice çırpınıyordu.

Her duygu ona güç veriyordu. Yine çekiştirdi. Ve yine. Derisi kesilip açıldı ve damarları açıldı. Acı, acı, acı... *Paris*, diye bağıran zihni ona güç veriyordu... ve en sonunda, zincirlerden biri çatladı...

Amun duman çıkarak bir mağaraya doğru sendeledi, William ve Aeron onu ayakta tutarak kemikle kaplı zemini öpmesini önlüyorlardı. Buraya gelebilmek için sayısız iblis köleyle dövüşmüşlerdi, bu unutulmuş ölüm vadisine. Onlar da Amun kadar yaralıydı. Yüklerine fazlalık katmamalıydı fakat elinde değildi.

Çatırt, çatırt. Her yerinden ter fışkırıyor, onu tüketiyordu. Derisi Noel jambonu gibi dilimleniyordu fakat işkencesinin en kötü kısmı bu değildi. Çok fazla sır vardı... hepsi onu bombardımana tutuyor, onu tüketiyordu. Şeytani sırlar, rezil sırlar. Hırsızlıklar, tecavüzler ve cinayetler. Ah, o cinayetler.

Bu yer altı hapishanesinde çürüyen ruhlar kendi kardeşlerini en iğrenç şekillerde öldürmüş, maruz bıraktıkları her parça işkenceden keyif almışlardı. Ve şimdi, burada yaşayan iblisler *onların* maruz bırakıldığı her parça işkenceden keyif alıyorlardı. Misilleme, çok tatlı buldukları bir şeydi.

En azından iblisler sır tutmuyorlardı. Yaşamlarının iğrenç detaylarını paylaşmaktan mutlulardı. Fakat Amun onların zihinlerini

de okuyup en çıplak düşüncelerini öğrenebiliyordu. Çalmak, tecavüz etmek ve öldürmek için arzularını hissedebiliyordu. Onların gözlerinden görebiliyordu.

Kendini hiç bu kadar kirli hissetmemişti ve kendini bir daha bundan arıtabileceğinden şüpheliydi. Sır seviyordu gerçi. Her anına bayılıyordu. Keyifle mırıldanıyor, her açığa çıkardığı şeyi pipetten içtiği çikolata gibi hüpletiyordu.

"Legion'la ilgili bir şey yok mu?" Aeron bininci defa sordu.

Amun başını iki yana salladı ve ardından gelen sızıyla irkildi.

William, "Bu yerde kör gibi dolanıp duramayız," dedi. "Son dolanışımızda o köleler tarafından doğrandık ve kanıyoruz. Ufaklar, ama lanet olsun, kurnazlar. Hayalarımı kaybedeceğim sandım."

Lucifer savaşçıdan korkuyor olabilirdi ancak hizmetkârları korkmuyordu. Amun ve Aeron nasıl sadık bir şekilde saldırıyorlarsa, William'a da öyle saldırdılar.

Aeron Amun'a gaddarca, "İblislerden birinin hafızasını çalmak gerekecek," dedi. "Bu tek yolu. Bir defa olsun William haklı. Burada ne kadar uzun kalırsak, o kadar çok savaşmaya zorlanıyoruz ve o kadar zayıflıyoruz."

Amun başıyla onaylarken bile, *hayır*, diye düşündü. Olayın buna geleceğini biliyordu. Aksini ummuştu ve becerebildiği kadar direnmişti. Eğer işler şimdi kötüyse, birkaç iblisin aklındaki çaldığında imkânsız olacaktı. Daha sonra kendini arıtmanın hiçbir yolu olmayacaktı.

Sonsuza kadar onun bir parçası olacaklardı.

Bunu neden tekrar yapıyorsun? diye merak etti. Çünkü Aeron'ı seviyordu. Arkadaşının mutlu olmasını istiyordu ve arkadaşının başka türlü mutlu olamayacağını biliyordu.

Peki ya senin mutluluğun?

Soruyu görmezden geldi. Yapmak üzere olduğu şeyle ilgili konuşup kendini dışında tutabilirdi ancak kendine böyle bir şey yapmak

için izin vermedi. *Bir iblis bulun,* diye işaret verdi. *Bana canlı olarak getirin. Kast sisteminde ne kadar yukarıdaysa, o kadar iyi.*

William inanamayarak, "Bir Yüce Efendi mi istiyorsun?" diye sordu. Savaşçıların bedenlerini işgal edenler birer Yüce Efendi'ydi. İblislerin en güçlüleri ve burada neler olduğuyla ilgili en bilgili olanlarıydı fakat bu derinliklerde yalnızca birkaç tane kalmıştı. Diğerleriyle birlikte kaçmaya çalışmamış birkaç kişi.

Mesela Sır gibilerle.

Amun başıyla onayladı. *Eğer mümkünse.* Ayrıca yakalaması en zor olanlardı.

Arkadaşları onu en yakındaki mağaranın gölgeli ağzına yönlendirdi ve yere bıraktılar. Bedenindeki her bitkin kas rahatlamayla iç çekti, daha doğrusu sıvılaştı. Gözlerini yumdu. Dinlenecekti, bir an için dinlenecekti.

Birisi omzuna dokundu ve eline bir silah yerleştirdi. Sonra ayak sesleri geldi. Silah gevşek tutuşundan yavaş yavaş kayarken orada ne kadar oturdu, bilmiyordu. Tüm bildiği, gözlerini bir sonraki açışında, arkadaşları dönmüştü.

Aeron ve William önünde duruyordu, nefes nefeselerdi ve vahşice kıvranan bir iblisi tutmayı güçlükle başarıyorlardı. Yaratık onlar kadar uzundu, bedeninin bazı kısımları yeşil pullarla kaplıydı ve yüzü yalnızca kemikten oluşuyordu. Omurgasından ve hatta ayaklarından bile birkaç boynuz çıkıntı yapıyordu.

"Bir Yüce Efendi olmasa da ona yakın," dedi Aeron dişlerinin arasından. Alnında yeni bir kesik vardı ve sol gözüne doğru kan akıyordu.

William, "Şu olayını yap," diye emretti. "İş işten geçmeden önce."

Gücünün her zerresini gerektirse de, Amun uzanmayı ve ellerini yaratığın kafatasına yerleştirmeyi başardı. Kıvranmaları arttı. Ümitsiz çığlıklar kaçtı. Amun'un terli avuçları iki defa yerinden kaydı fakat

en sonunda zihinsel bağı kurdu ve ellerini koymasına daha fazla gerek kalmadı.

Hatıra üzerine hatıra ona aktı. Hiddet, acı ve işkence dolu bir ömür. Hepsi başkalarına verdikleriydi. Yaratık, Acı'nın Yüce Efendisi, yani Reyes'in iblisinin sağ koluydu. Acı'nın kaçması üzerine, bu yaratık görevi devralmıştı. Ve ah, diğerlerine acı vermekten hoşlanıyordu. Hayal edebilecek ve hatta Amun'un bile asla düşünemeyeceği şekillerde.

Hatta bu Legion'a bile acı vermişti. Ve şimdi kızın çığlıkları Amun'un içinde kapana kısılmıştı ve Amun'un görebileceği tek şey, kızın korkmuş ifadesiydi. Tanrılar aşkına, kusmak istedi. Ve bağlantı güçlendiğinde kustu da.

William ve Aeron yüklerini serbest bıraktığında iblis yere yığıldı, artık bir işe yaramazdı. Beyni temizlenmişti.

Bir el Amun'un başının tepesine yerleşerek aşağı doğru okşadı, ensesinde durup masaj yapmaya başladı. Yatıştırma amacıyla yapılan bir teselli dokunuşuydu. Ancak artık hiçbir şey onu yatıştıramazdı. Bir daha hiçbir şey.

Aeron nazikçe, "Legion'un nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Yaşlar gözlerini yakarken, Amun başıyla onayladı. O çığlıklar... kan... çok fazla kan...

Ensesindeki el durdu. "Nerede? Söyle bana, Amun. Lütfen."

Amun gözlerini yukarı doğru kaldırdı, tekrar kusmaya hazırdı. *Her gün başka bir iblise veriliyor. Dayak yiyor, işkence görüyor... ve daha kötüleri. O günler arasında, Lucifer'a geri dönüyor ve Lucifer kölelerini onun çığlıklarıyla eğlendiriyor. Bugün onunla birlikte. Ve Lucifer... o... o senin burada olduğunu biliyor. Seni onun önünde öldürmeyi planlıyor.*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gideon bedeninin üzerine kıvrılırken Scarlet ne hareket etti ne de sesini çıkardı. Gideon oyalanıyordu. Scarlet'ın çizmelerini, çoraplarını ve pantolonunu çıkardı. Karşı çıkabilirdi. Çıkmadı. Kendisinin de buna ihtiyacı olduğunu fark etti. Sadece bir defalığına. Bir ömürlük nefreti ve pişmanlığı gölgelemek için, bir anlık güzellik ve haz. Hüznü ve acıyı. Yalancılığı.

Gideon'ın, Yalan'ın muhafızı olmasına rağmen, bugüne kadar ona karşı dürüst olan tek insan olması komikti.

Yani bu anı? Evet, alacaktı. Tutunacaktı. Bu adamla ilgili diğer her şeyi... hayır. Annesi yaşadığı müddetçe, teyzesi zihnini yönlendirebildiği sürece, Scarlet Gideon için bir tehditti.

Onun hak etmediği bir tehditti. Suratına çarptığı her suç konusunda aslında suçsuzdu.

Tanrılar aşkına, nasıl bir ahmaktı. Yalnızca cezayı hak ediyordu. Gitmeliydi, bu anı çalarak kendi bencilliğinin keyfini çıkarmamalıydı. Gideon'a en azından bunu borçluydu. Fakat kendini ondan koparmaya zorlayamadı. *Sadece bir kereliğine,* diye hatırlattı kendine. Ona sahip olacaktı. Gideon da onu istiyor gibi görünüyordu, yani aslında, *gitmek* onu bencil yapardı.

Gideon, "Öyle çirkinsin ki," diye fısıldarken, parmak uçlarını onun uyluklarının iç kısmında saygıyla gezdiriyordu.

Scarlet'ın tüyleri ürperdi fakat Gideon ne söylediğini fark edince donakaldı ve başını kaldırıp gittikçe büyüyen bir panikle ona baktı.

Scarlet yumuşakça, "Neyi kastettiğini biliyorum," dedi. Gideon onun tişörtünü ve külotunu üzerinde bırakmıştı, o yüzden meme uçlarının sertleştiğini göremiyordu. Scarlet'ın daha şimdiden onu nasıl arzuladığını göremiyordu.

Gideon yavaşça rahatladı. "Beni büyülemiyorsun, şeytan." Adamın başparmakları dizinin arkasındaki girintiyle oynuyor, onu okşuyor, baştan çıkarıyordu. "Bana bunu bildiğini söyleme."

Bu adam ona karşı nasıl bu kadar nazik olabilirdi? Nasıl olur da hâlâ Scarlet'a dokunmaya dayanabilirdi? Az önce öğrendikleri onca şeyden sonra? *Eğer bunun keyfini çıkaracaksan, o düşünce yoluna girmeye son vermek zorundasın.*

Ama duramadı. Düşünceler keskin ve reddedilemez bir şekilde ona atıldı. Bu adamın etrafına fanteziler örmüştü. *Kendi* yapmıştı. Kendi başına. Teyzesi sadece onların evli olduğunu söylemişti ve Scarlet tamamen gelişmiş bir geçmiş yaratmıştı. Aşağılanmıştı. Vicdan azabı çekiyordu. Savunmasızdı. Hassastı. Aşağılanmıştı. Bundan bahsetmiş miydi?

Çoğunlukla yastaydı. Güzel düğünü hiç olmamıştı. Bu adamın kollarında, umutlu ve kafası dingin bir halde hiç uzanmamıştı. Ona bir oğul vermemişti. Sıcak yaşlar gözlerini yakarken çenesi titredi.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Scarlet onunla olanların bitmesini istemeyebilirdi, onunla olan bu anı isteyebilirdi ancak ona bir çıkış sunmak zorundaydı. Eğer Gideon bunu acıdığı için yapıyorsa, şey, Scarlet daha fazla utancı kaldıramazdı ve bu, onu her şeyden daha çok utandırırdı. "Gerçekten kocam değilsin."

Gideon tişörtünü kaldırırken, "Konuşmaya devam et," diye homurdanıp eğildi ve karnını yıkadı. "Söylemek zorunda olduğun şeye bayılıyorum."

Scarlet'ın üzerinden bir ürperti geçti, şehvetli ve açtı. Gideon Konuşması'nda "Konuşmaya devam et," "çeneni kapa" demeye denkti. O kelimeleri duymaktan hoşlanacağı kimin aklına gelirdi? "Tek söylemeye çalıştığım şey, bana hiçbir şey borçlu olmadığın." Sesi biraz soluk soluğa mıydı? "Aksine, *ben sana* borçluyum."

Gideon hareketsizleşti, yeniden başını kaldırdı. Kısılan gözleri yüzünden kirpikleri birbirine karışıyor ve o muhteşem okyanus mavilerini gizliyordu. "Bana çok şey borçlusun." Ses tonunda dizginlenemeyen bir öfke vardı. "Bu kesinlikle tam olarak onunla ilgili."

Ta-mam.

Gideon, "Seni umutsuzca istemiyorum," dedi gergince. "Anlamıyor musun? Bedenim seninki için sancılanmıyor. Seni gördüğüm ilk andan beri seninle olmanın hayalini kurmadım. Geçmiş önemli. Öyle."

Birkaç gözyaşı düşerek yanaklarından aşağı aktı. Utanç verici yaşlar. Fakat yine de uzaklaşamadı. Geçmiş onun için önemli değil miydi? "Gerçekten mi?" Umut etmeye cesaret edebilir miydi?

Gideon başıyla onayladı, boyun eğmez bakışları onunkileri hiç terk etmedi. "Sen benim değilsin."

Scarlet onundu. Ve işte öylece, içinde bir şeyler koptu. Belki de, bu adama karşı inşa etmek için çok uğraştığı direnciydi. İçinde kalan tek şey arzu oldu. Çok fazla arzu. Scarlet ona sahip olacaktı. *Sadece bu seferlik,* diyerek kendine ikinci defa hatırlattı. Kendini geri çekmeyecekti. Ona her şeyi verecekti.

Sonrasında kendi kalbine ne olurdu, bilmiyordu. *Yalancı! Kalbinden geriye ne kaldıysa paramparça olacak.* Gerçekten gerekli olana kadar bunun için endişelenmeyecekti. Şu anda, Gideon onunla birlikteydi. Onu istiyordu. Bu kadarı yeterli olacaktı.

Ne zaman ona yaklaşa üzerine atlamak istemiş olsa bile, kendine onunla birlikteyken saldırgan olma iznini hiç vermemişti. Dargınlığı ve gururu her duyusuna set çekmiş ve susturmuştu. Fakat bu defa değil.

Scarlet yavaşça doğrulup oturarak Gideon'ı da aynısını yapmaya zorladı, ta ki Gideon bacaklarının üzerinde ata biner gibi kalana kadar. Scarlet'ın saçları omuzlarına doğru döküldü. Tutamlar göğüslerini kapatacak kadar uzun değildi ve bu onu bir an için rahatsız etti. Böyle bir şey seksi görünürdü ve Scarlet bu adam için seksi olmak istedi. Mümkün olan her yönden.

Scarlet bunca yıl, yüzlerce yıl boyunca onu nasıl istediyse, Gideon'ın da onu aynı yoğunlukta istemesini istiyordu.

Gideon içine bir soluk çekti. "Yeter."

Daha fazla. "Henüz değil. Seni görmek istiyorum." Adamın tişörtünün kenarını kavradı ve kumaşı başının tepesinden çekti.

Şimdi içine soluk çekme sırası Scarlet'taydı. Tanrılar, bu adam nefes kesiciydi. Her yönden kusursuzdu. Derisi altın rengiydi, karnı eşi bulunmaz bir güçle kaplıydı. Göğsüne ve boynuna yaptırdığı siyah gözler ve kırmızı dudakların dövmeleri gözüne takıldı ve parmak uçlarıyla onları takip etti. Hatta adamın sağ omzuna hayali bir kelebek bile çizdi. Tırnağı hafifçe kazıyor, geriye kırmızı bir iz bırakıyordu. Evli olmayabilirlerdi ama sembol onları bağlıyordu.

"Çok kötü donuyor," diye soludu Gideon.

Çok iyi yanıyor, demek istiyordu ve bu Scarlet'ı heyecanlandırdı. Dokunuşunu meme ucundaki çivit mavisi halka pirsinge yönlendirdi, sonra göbeğindeki safir çiviye uzandı. Tekrar maviye.

"Neden maviyi bu kadar çok seviyorsun?" diye sorduktan sonra dilini meme ucundaki halkalardan birinde kıvırdı. Soğuk metal ve sıcak derinin leziz bir birleşimiydi.

Gideon'ın ağzından bir inilti kaçtı. "Bunun hakkında *şimdi mi* konuşmak istemiyorsun?" Tek elini pantolonunun belinden çıkmaya çalışan ereksiyonunun etrafında kıvırdı ve aşağı yukarı ovaladı. "Yapacağımız daha iyi bir şey yok."

Ve Scarlet daha önce onun nefes kesici olduğunu düşünmüştü. Aptallıktı. İşte şimdi buradaydı, en ilkel halinde. İstediğini gördüğü

anda alan, sonuçlarını umursamayan bir savaşçı. Ama... "Evet. Konuşmak istiyorum." Gideon'ı tanımak onunla birlikte olmak kadar önemliydi. *Sadece bu defalığına.*

Bu defa hatırlatmadan nefret etti.

Gideon'ın eli indi ve Scarlet'ın arzularını kendininkinin önüne koyarak iç geçirdi. Ondan uzaklaşmadı ama Scarlet'm kalçasını avuçlayıp ileri doğru çekiştirdi. Ta ki her şeyi onu kaplayana kadar. Sert, sıcak. Scarlet şekillenmekte olan pervasız bir iniltiyi bastırmak için yanağının içini ısırdı.

Gideon dudaklarını yaladı. "Tartarus'ta, o güne kadar gördüğüm en çirkin şeylerden biri olan bir çocuk yoktu. Bir gün oğlanın hücresine yeni bir mahkûm götürmedim ve çocuk bir oyun istemedi. Bulamadığım tek şey bir parça kâğıt ve mum boyaydı. Boya mavi değildi. Onları çocuğa vermediğimde, bana o güne kadar gördüğüm en tatlı gülümsemeyle gülümsemedi ve mavinin dünyadaki en iyi renk olduğunu söylemedi. Hep duyduğu ama hiç görmediği gökyüzü gibi. O gün, mavi benim için... özgürlüğü temsil etmeye başlamadı."

O konuşurken, Scarlet nefes almayı kesti, omurgası boyunca kayan ürperti fazla yoğundu. "Bu oğlan," demeyi başardı. "Dazlak bir kafası ve siyah gözleri mi vardı?"

Gideon kaşlarını çatarak başını yana yatırdı. "Sen bunu nasıl..." Kaskatı kesildi. Gözleri genişledi ve yüzünü incelerken dikkatini Scarlet'ın yüzüne odakladı. "Sen değildin," diye soludu. "Ama sen..."

"Kafam oğlan çocuğu gibi kazınmıştı, evet." Belki de gözlerini oradan biliyordu ama bu dudaklarını nasıl bildiğini açıklamıyordu. Şüphelendiği gibi, rüyalarını işgal ettiğinde mi görmüştü? Gerçekten onu fark etmiş miydi? "Hatırladığım kadarıyla annemin bana yaptığı birkaç iyilikten biriydi. Mahkûmların çoğu bir kız olduğumu biliyordu ama onlara hatırlatmamak en iyisiydi. En iyisi... mümkün olduğunca çirkin görünmekti."

"Kimse sana..."

Scarlet tek kaşını kaldırdı. "Tartarus istediğini yaptırmaya alışmış tanrı ve tanrıçalarla doluydu. Diledikleri zaman güçlerini kullanmaya alışkınlardı. Öfkeli, hüsrana uğramış ve perişan edilmişlerdi. Ne sanıyorsun?" Scarlet yalan söyleyebilirdi. Kendini saf, dokunulmamış gösterebilirdi. Yine de, aralarında sadece dürüstlüğün olmasını istedi.

Ne ironi ama, diye düşündü.

Gideon'ın gözünün altındaki bir kas seğirdi. "Zeus'a gidip oğlanın bırakılmasını istemedim. Reddedilmedim." Her kelimesi sonuncusundan daha sertti.

"Teşekkürler," dedi ve sırıttı. "Çok tatlıymışsın." Demek hapisteyken konuşmuşlardı. O gerçekti. Gerçek bir hatıra. Ve onu paylaşmışlardı. Birlikte. Daha en başından bu adama hayranlık duymasına şaşmamalıydı. "Şimdi konuşmakla işim bitti. Umarım senin de bitmiştir?"

Kabaca, "Evet," dedi.

Fakat hâlâ geçmişi düşündüğü açıktı. Hâlâ Scarlet'a davranışlarına öfkeliydi. Scarlet onun şu anda ona ve sadece ona odaklanmasını istiyordu. "Gideon?"

"Mımm-hımm."

"Şimdi sana sahip olacağım."

Gideon burnundan soluyordu ancak Scarlet onun pantolonunu açarken hareketsiz kaldı. Siyah çamaşırı tahrik oluşunun kanıtıyla kabarıyordu. Ağzı sulandı. Gece bitmeden o sert, kalın aleti ağzına *ve* bedenine alacaktı. İkisi de biz düzine defa zirveye ulaşana kadar Gideon'ın bu yataktan çıkmasına izin vermeyecekti. O da en az. Gecelerinin çoğunu birlikte geçirmelerini sağlayacaktı.

Çabucak pantolonu ve iç çamaşırını adamın bacaklarından aşağı indirdi ve yere fırlattı. Gideon çoktan çizmelerini ve çoraplarını çıkarıp atmıştı. Tabii hiç giydiyse. Scarlet hatırlayamadı. Ve şimdi, en sonunda, Gideon çıplaktı. En sonunda, şimdi tamamen Scarlet'indi.

Scarlet adamın ayak bileklerine oturup geri kalanına hayranlıkla baktı. Bacakları uzundu, ince ancak kusursuzca kaslıydı. Bacaklarının

aşağı tarafında hafifçe koyu renk tüyler yer alıyordu ve uyluklarına doğru çıkarken seyreliyor, aletine doğru çıktıkça yine yoğunlaşıyordu. Hayaları ağırdı ve kasılmayla yukarı çıkmıştı.

"Bana dokunma," diye patladı. "Bakışın beni öldürmüyor."

Yani öldüğünü düşünüyordu demek, öyle mi? "O zaman senin adına üzüldüm. Daha sana işkence etmeye bile başlamadım."

Bir inilti. Beklentiyle mi? Öyle olduğunu umdu.

Scarlet, onun gerçek kelebek dövmesini diliyle takip etti, sonra hayalarına kadar çıktı. Gideon bir kez daha inledi, bu defaki çok daha boğuktu. Sadece ona daha çok işkence etmek için, bıraktığı ıslaklığın üzerine üfledi, sıcak nefesi derisinde soğuyordu. Bir inilti daha çıkardı, hatta daha yakın temasa girmek için sırtını gerdi.

Scarlet, Gideon ağzına girip her şeyi çabucak bitirmeye karar vermesin diye, "Yatak başlığını tut ve bırakma," diye emretti. O Scarlet'ı ilk doyumu için uğraştırmıştı. Scarlet de ona daha azını yapamazdı. "Anlıyor musun?"

Gideon kasıldı.

Başta, kendini adayan bu savaşçının kontrolünü fazla zorladığını düşündü. Gideon içlerinde tereddüt olan gözlerini ona kaldırıp baktı. Ama sonra kollarını başının tepesine doğru kaldırdı ve parmaklarını ahşabın etrafına sardı. Öyle sıkı tutuyordu ki eklemleri beyazladı.

Scarlet, onun tereddütle duraksamasının sebebinin emirlerine uymaktaki isteksizliğinden olmadığını fark etti, heyecandandı. Scarlet'ın gerçekten kontrolü ele geçireceğine inanmaktan korkuyordu.

Yani bunun anlamı... Gideon kontrolün kendi ellerinden alınmasını *istiyordu*. Hislerden başka hiçbir şeyle kafasını yormadan kendini tutkuda kaybetmek istiyordu. Elbette. Birlikte olduğu insanlar bilmiyordu çünkü Gideon onlara söyleyemezdi. Ona dokundukları ve onu tattıkları için Scarlet'ın o insanları öldürmek istemesi önemsizdi.

"Benden ne istediğini söyle." Scarlet'ın, onun söylediğini duymaya ihtiyacı vardı. Ondan başka kimsenin onun gerçekten ne demek

istediğini anlamadığını bilmesine ihtiyacı vardı. "İtiraf et. Kendi yönteminle."

"Ben... Ben..." Yine dudaklarını yaladı. O parlak gözlerde utanç yoktu, sadece şu ızdıraplı ürpertiden daha fazlasıydı. "Neyi itiraf etmemi istediğini bilmiyorum."

Evet, biliyordu. "Söyle, Gideon, yoksa yürür giderim. Bu biter." Tehdidini hayata geçirebilir miydi? Bilmiyordu. Gideon'ın, onun bunu öğrenmesine sebep olmayacağını umuyordu. Şimdiden nemliydi ve sızlıyordu, bu adama açtı.

Ve merak ediyordu, kendi zihninde yarattığı âşık mı olacaktı? Yoksa daha fazlası mı?

Gideon, "Kontrolde senin olmanı istemiyorum," diye fısıldadı, sanki Scarlet'ın ona inanmasından korkuyordu.

"Güzel. Bu güzel. Çünkü bu yataktayken her hareketine ben karar vereceğim. Bu yataktayken, sana *sahibim*."

Gideon'ın yüzünde beliren rahatlama, Scarlet'ı ömrünün kalanında heyecanlandıracaktı.

Böylece onu bir sonraki seviyeye çıkardı. "Eğer bana itaat etmekte bir defa bile tereddüt edersen, seni tatmin etmeden bırakırım. Sana boşalma izni verilmeyeceğini bilerek benim kendime zevk vermemi izlemek zorunda kalırsın. Anlaşıldı mı?"

Gideon hevesini gizlemekten aciz bir halde başıyla onayladı. Hatta aleti kıpırdadı.

Asla bu kadar açık saçık bir saldırgan olmamıştı –cinsel yönden– fakat keyif almadığını iddia ederse yalan söylemiş olurdu. Gideon'ın daha önce hiç sahip olmadığı bir şey olmak istedi. Onun ihtiyaç duyduğu, hasretini çektiği her şey olmak istedi.

"Kıpırdama, azıcık bile," derken ağzını ereksiyonuna doğru indirdi. Ona dokunmadı gerçi, sadece verdiği solukların onu okşamaya devam etmesine izin verdi. Bir an için, Scarlet onun nefes almayı kestiğini düşündü.

En sonunda dişlerinin arasından, "Şeytan," dedi. Fakat hareket etmedi. Ah, hayır, hareket etmedi. "Sonsuza kadar bekleyebilirim. Lütfen, lütfen yapma...hiçbir şey yapma. Lütfen..."

Scarlet yine de bekledi. Kanı damarlarında eriyinceye kadar. Gideon titreyinceye kadar. Scarlet kendi aklının başından gitmeye hazır olduğunu, içinde dönen karanlığı ve çığlıkları, salıverilmek için duydukları umutsuzluğu hissedene kadar. *Sonra* Scarlet onu dibinden başına kadar yaladı.

Gideon onun adını haykırdı, bir dua ve lanetin boğuk bir yakarışta birleşmesiydi. Scarlet dilini aletinin açıklığının çevresinde kıvırdı, menisinin tuzlu tadını alıyordu, sonra bastırdı ve hepsini tamamen ağzına aldı. Ta ki boğazının gerisine çarpana kadar, onun kadar uzun olunca böyle olurdu. *Benim erkeğim.*

Yukarı ve aşağı hareket ederek ağzıyla onu aldı ve Gideon hâlâ kıpırdamıyordu. İstiyordu, Scarlet adamın kaslarındaki kasılmadan dolayı bunu biliyordu. Kocası olmayabilirdi fakat o anda Scarlet'a aitti. İddia ettiği gibi ona sahipti, tutkusu onundu ve bu bilgi sarhoş edici bir şekilde aklını bulandırıyor, kanını başka derecede bir ısıya yükseltiyordu.

Dibini becerebildiği kadar sertçe tuttu ve Gideon bağırdı. Acıdan değil, sadece bastırılmış hazdan. Diğer eliyle hayalarını avuçladı ve çekti. "Kıpırda şimdi. Hareket edebilirsin."

Gideon'ın bedeninde her nasıl bir ip varsa koptu ve üst üste ürperdi, tekrar tekrar kalçasını onun eline doğru pompaladı. Aletini onun sabit tutuşunda kaydırmaya çalışıyordu. Fakat Scarlet tutuşunu hiç gevşetmedi, Gideon'ın dikkate değer bir sürtünme yaratmasına asla izin vermedi ve dolayısıyla hiç meni çıkışı olmadı. Aleti kurşun bir boru kadar sert kaldı.

Boğuk bir sesle, "Uslu oğlan," diyerek onu övdü. "Bir ödülü hak ettin."

Adamın tek cevabı hırıltıyla verilen bir soluk oldu. Scarlet onun karnını öperek yukarı doğru çıkarken, adamın titreyen bedeni terle parlıyordu. Duraklayıp göbeğiyle uğraştı, meme uçlarıyla oynadı, önce birini, sonra diğerini emdi. Kısa süre sonra, Gideon'ın titremesi öyle yoğun bir hal aldı ki, bütün yatak sarsılıyordu ve yaylar gıcırdıyordu.

Kafasının içinde Kâbus mırıldandı.

Gideon sırtını yay gibi gererek aletini Scarlet'ın hâlâ külotuyla kaplı olan kaygan merkezine yerleştirdiğinde, Scarlet onun meme ucundaki halkayı ısırıp çekiştirdi. Gideon inledi ve tuttuğu ahşap çatırdadı, fakat kalçasını tekrar yatağa dönmeye zorladı. Soluk alıp verişi gittikçe hırıltılı bir hal alıyordu.

Scarlet doğruldu ve bacaklarını açarak adamın beline oturdu. Yavaşça kendi tişörtünü çıkardı ve kumaşı adamın başının yanına bıraktı. Adamın akkor bakışları onu yiyor, göğüslerini yalayıp yutuyordu. O izlemeye devam ederken Scarlet göğüslerini avuçlayıp meme uçlarını sıkıştırdı.

Gideon onlara ulaşmaya çalışarak başını kaldırdı.

"Hayır." *Evet.* İblisinden gelen bir çığlık ve kendi vücudundan gelen bir yalvarıştı fakat başını iki yana salladı. "Aşağı."

Gideon isteksizce itaat etti.

Bu adamı reddetmek onun için bir güç oyunu falan değildi. Ondan daha fazlasıydı. Gideon kontrolü ona vermişti, aslına bakılırsa bırakmak için heveslenmişti. Bu da, Gideon birisinin ona hayır demesini istiyor demekti. Onu yönlendirmesini. Herhangi bir kadın buna izin verirdi, fakat her zaman sahip olduğu şeyi istemiyordu. Gideon bambaşka bir şey istiyordu. Ve Scarlet ona bunu verecekti, ne kadar zıtlaşma olursa olsun. Kendini emen o ağzı ne kadar istiyor olursa olsun.

"Şeytan," diye inledi.

Sevgilim. "Elini bacaklarımın arasına sok."

O itaat etmek için acele ederken en sonunda yatak başlığı kırıldı. Gerçi Scarlet ona tek elini kullanmasını söylemişti ama Gideon tek elini onun bacaklarının arasına yerleştirip acıyla inledi, sonra diğerini uyluğuna koydu ve sanki *ızdırap* içindeymiş gibi yine inledi.

Scarlet ona kızmadı. Henüz. Hareketinin bu kısmı büyük ihtimalle içgüdüseldi ve kendisi tarafından kesinlikle hoş karşılanıyordu. "Beni böyle doyuma ulaştır. Beni, sadece beni."

Gideon anında onun külotunu kenara sıyırdı, parmakları ıslak klitorisinin üzerinde kayıyordu. Şimdi inleyen *oydu*. Kâbus da inliyordu. *Öyle feci şekilde iyi ki.* Gölgeler ve çığlıklar en sonunda özgür kalıp ondan taşıyor, yatağı sarıyor, onları çevreliyordu.

Gideon daha önce de olduğu gibi, aldırıyor gibi görünmedi. Ve uzun bir süre boyunca onu sadece ovaladı. Scarlet onun eline göre hareket edinceye kadar, duyarlı merkezine işkence etmesindense parmaklarını içine gömülmeye zorlamaya çalışıncaya kadar onu ovaladı. Tanrılar, bu adam onu öyle bir heyecan kasırgasına kaptırmıştı ki, o yüzden en sonunda kutsanmış bir şekilde tek parmağını içine ittiği anda zirveye ulaştı, onu sıkıyor, gitmesine izin vermiyordu.

Hazzın dalgalarını gökyüzüne çıkana kadar sürerken başı geriye düştü, gözlerinin ardında yıldızlar ışıldıyordu. Ne kadar süre süzüldüğünü bilmiyordu. Tek bildiği, kendine geldiğinde Gideon gözlerinde huşuyla, hareketsiz bir halde onu izliyor, bir sonraki emrini bekliyordu. Adamın bedeni öyle gergindi ki Scarlet onu ikiye bölebilirdi.

Bu kadarı yeterince iyi değildi gerçi. Scarlet, onun şehvetle aklını kaybetmesini istiyordu. Yalvarmasını istiyordu.

İşte şimdi ona kaşlarını çattı. "Bir daha," dedi dişlerinin arasından. "Kendi zevkini almadan önce beni bir kez daha zirveye çıkaracaksın. Ve belki bir dahaki sefere emirlerime harfi harfine uyarsın."

Bir dahaki sefer olmayacak.

Bu düşünce neredeyse arzusunun üzerine soğuk su dökecekti. Neredeyse. Fakat o anda Gideon için çok fazla özlem duyuyordu.

"Üzgünüm. Üzgünüm," diye mırıldandı. Yani hiç de üzgün olmadığı anlamına geliyordu.

İkinci bir parmak ilkine katılarak kadının içine girip çıkmaya başladı. Tüm bu süre boyunca Gideon'ın başparmağı sinir yumağından yumruğuyla oynadı. Çifte uyarım öyle iyi, öyle iyi, öyle kahrolası şekilde iyiydi ki. Daha fazla gölge, daha fazla çığlık.

"Boşalma, şeytan, boşalma." Kalçası sözleriyle uyumlu bir şekilde hareket ederek Scarlet'a sürtünüyor, keyfine heyecan katıyordu.

Scarlet öylece gökyüzüne geri gitti, özgürce dönüyordu, öyle zayıf düşmüştü ki belki de bir daha asla aynı olamayabilirdi. Belki mi? Hah.

"Sana sahip olmama izin verme, lütfen, sana sahip olmama izin verme. Lütfen."

Muhtemelen başka kimseye söylemediği bir yalvarıştı. Ve henüz Scarlet'a sahip olmamıştı, izin için bekliyordu. Tereddütlü itirafından çok, kontrolü bırakmak için hissettiği yoğun ihtiyaçla konuşuyordu.

İşte bu yüzden ona hasretini çektiği şeyi vermedi. Henüz olmazdı.

"Külotumun kalanını yırt ama içime girme."

Mavi kumaş parçası yırtılarak ondan ayrıldı ve bir saniyeden kısa sürede sutyeninin yanındaki yerini aldı. Gideon onun kalçasını kavradı, parmakları kıçının etrafını kaplıyordu. Öyle kararlı bir şekilde bastırıyordu ki, Scarlet morarmış bereleri olacağını biliyordu. Hoşlukla karşıladığı bereler.

"Şimdi değil?" Gözlerinden gerilimin izleri okunuyordu ve alt dudağını öyle şiddetlice ısırıyordu ki, çenesinden aşağı bir kan damlası akıyordu. Tam kıyıdaydı, umutsuzdu ama yine de bekledi.

Bu Scarlet'ı başka bir seviyede tahrik etti, sanki çoktan iki defa boşalmamış gibi.

"Diğer kızlarla yaparken ne fantezisi kuruyorsun?" diye sordu.

"Diğer kızlar mı? Diğer kızların hepsini hatırlıyorum." Kırık dökük bir itiraftı. Gergindi. "Senden başka herkesi düşünebiliyorum."

Yalnızca onu düşünüyordu. *Sevgilim.* Onu daha fazla bekletemedi.

"İçeri," dedi ve daha son hece ağzından çıkmadan Gideon onu kaldırmış, derinlere darbeler yapıyor ve gürültüyle kükrüyordu.

Scarlet anında ürpererek zirveye ulaşırken kendi bağırışı adamınkine karışıyordu. Tanrılar, Gideon onu esnetiyor, tam yerine çarpıyordu ve böylece orgazmı o güne kadar tecrübe ettiklerinden çok daha yoğundu. Hatta çığlıklar ve gölgeler bile titredi. Kâbus bile haykırdı.

Gideon da anında onun adını bağırarak doyuma ulaştı, sıcak tohumlarını içine akıtıyordu. Onu damgalıyor, kendine ait olarak işaretliyordu. *Scarlet'a* sahip oluyordu. Bu hislerden sonsuza kadar zevk alabilir, sonsuzluk boyunca Gideon'ın bir parçası olarak tek bir varlık halinde kalabilirdi.

Ya da en azından yatak odasının kapısı kırılıp açılana ve iki öfkeli savaşçı silahları çekilmiş bir halde odaya dalıncaya kadar.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Gideon ahşabın metale çarparak dağıldığını duydu, kapısının tekmelenerek açıldığını biliyordu. Sonra öfkeli ayak sesleriyle birlikte, arkadaşı Kane'in, "Bu halt da ne?" diye homurdandığını ve Lucien'dan gelen, "Siktir," hırlamasını duydu.

Kafaları karışık olmalıydı. Scarlet'ın gölgeleri odayı bir baştan ötekine kadar dolduruyordu, yoğun, karanlık ve kıpır kıpırlardı. Daha da kötüsü, onlara eşlik eden çığlıklar bir megafondan daha gürültülü ve bir savaş narasından daha tehditkârdı.

Kane, "Ne yapmalıyız?" diye sordu.

İki savaşçının da karanlığın içini göremediği açıktı. Siktir, Gideon da göremiyordu. Fakat ikilinin önce ateş edip sonra soru sormasını istemiyordu.

Seslerin üzerinden, "Ben değilim," diye bağırdı ve Scarlet'ı altına yuvarlayıp kızın çıplak bedenine örtüleri çekiştirdi. Şükürler olsun ki Scarlet karşı çıkmadı ve Gideon'ın, onu böyle ihtişamlı bir haldeyken görebilecek herhangi birini kör etme dürtüsü azaldı.

Eğer istediğini yaparsa, kendisinin dışında kimse onu çıplak görmeyecekti. Ve tanrılara lanet olsun, istediğini yapmak için gücünün yettiği her şeyi yapacaktı.

Lucien, "Kim var orada?" diye sordu.

"Gid değilim. İyi değilim."

"Gideon?" Kane'in şaşkınlığı belli oluyordu. "Strider bize gittiğini söyledi."

"Dönmedim."

Lucien yine, "Burada ne cehennem oluyor böyle?" diye sordu.

"Bana bir dakika verme de şununla ilgilenmeyeyim. Ah, ayrıca yerinizden ayrılın." Gideon Scarlet'a bakarak beklentili bir şekilde tek kaşını kaldırdı. Her ne kadar onu gizli tutmak istese bile, yapamazdı. Arkadaşlarının onu görmesi (örtülmüşken), Gideon'ın ona nasıl baktığına şahit olmaları ve hiçbir şüphe duymadan onun Gideon'a ait olduğunu bilmeleri gerekiyordu. Scarlet'a zarar verilmesinin ölüm demek olduğunu. Bu kadar basitti.

"Ne?" Scarlet örtüyü kendisiyle birlikte sürükleyerek onun altından çıkmak için kıvrandı ve kırılmış yatak başlığına yaslandı. İfadesi boş olsa da, yüzü kıpkırmızıydı. Siyah saçları o güzel yüzünün etrafına dökülüyordu ve sabit bir elle birkaç tutamı düzeltti.

Eli titremiyordu.

Gideon bundan hoşlanmadı. *Kendisi* şu anda bile bir deprem yaşıyormuş gibi hissederken bundan hoşlanmadı işte. "Bence bilmiyorsun."

"Pekâlâ. Seks sonrası ışıltımızın seyircisi olmasını istiyorsan, seyircini alacaksın." Gözlerini yumdu, ifadesi kararlılıkla sertleşiyordu. Bir dakika sonra gölgeler inceldi ve çığlıklar sustu, ikisi de Scarlet'ın etrafında dönüyor gibi göründükten sonra tamamen onun içine çekildi.

Scarlet onun üzerine otururken, aletini onun derinliklerine gömerken etraflarında olanları unutmuştu. Lanet olsun, her şeyi unutmuştu. Haz dışındaki her şeyi.

Ve tanrılar, bu kadın ona nasıl da zevk vermişti. Daha önce başına hiç böyle bir şey gelmemişti. Ama hayalini kurmuştu. Bir kadın ondan istediği şeyi alırken onun merhametine kalmayı hayal ederdi. Muhtemelen bu çoğu savaşçının hayalini kurduğu bir şey

değildi, ancak yıllar içerisinde sayamayacağı kadar çok kadını hayal kırıklığına uğraşmıştı ve bu egosu için bok gibiydi.

"Bana ne istediğini söyleme, bilmek istemiyorum," tarzında şeyler söylüyordu, o yüzden kadınlar da ona bir şey söylemiyordu ve tahmin etmesi gerekiyordu. Ve bazen -çoğu zaman - yanlış tahminler yürütüyordu. Bu akşam, bir sonraki hareketini düşünmek istememişti. Doğru yapıp yapmadığını merak etmek istememişti.

Scarlet her şeyin icabına bakmıştı. Zarifçe.

Evet, kadının içine girdiği anda sikik bir bakir gibi patlamış ve kendini fena halde utandırmıştı, fakat bu, Scarlet'ın onu ne kadar tahrik ettiğinin kanıtıydı. Scarlet'ın keyif aldığını, tam olarak ihtiyacı olan şeye sahip olduğunu biliyordu ve bu kendi keyfini artırmıştı. Aslında, bu kadınla ilgili her şey onun keyfini artırmıştı.

Bedeni onunkine bir yapboz parçası gibi uyuyordu. Kokusu kokain gibiydi ve o güne kadar çektiği bütün ambrosia kokusundan daha iyiydi. Evet, onu da yapmıştı. Scarlet'ın derisi pürüzsüzdü, kendi nasırlı elleriyle karşılaştırıldığında kusursuz bir tezatlıktı ve saçları avuçlanıp çekilmek için mükemmeldi. İçi de onu sıkacak kadar ıslak, sıcak ve sıkıydı.

Fakat bir dahaki sefere, kontrolde olan *kendisi* olacaktı. Kendi yöntemiyle, ona tam olarak neyin hasretini çektiğini söylemesini talep edecekti. Scarlet onun ne demek istediğini anlayacak ve ona gerçeği söyleyecekti. Onunla gerçekten yapmak istediği şeyi Gideon'a söyleyecekti. Ve o da yapacaktı. Her lanet olası şeyi. Hiçbir şey tabu olmayacaktı. Ne kadar edepsizse o kadar iyi.

Kane boğazını temizleyip rahatsızca ağırlığını bir çizmeli ayağından diğerine verdi ve Gideon sessizce Scarlet'ı izlemekte olduğunu fark etti. Scarlet de yüzünde boş bir ifadeyle hâlâ onu izliyordu. Gideon tırsağın biri gibi kızarmak istemese de başarısız oldu.

"Kız kim?" Kane elindeki iki silahı kılıfına sokarken, ela gözleri eğlenceyle parlıyordu. Scarlet'ı zindanda görmemiş olmalıydı.

Gideon savaşçıyı inceledi. Kahverengi, altın rengi ve siyah saçları Gideon'ın onu son gördüğünden daha kısaydı. Arkadaşının saçlarını tutuşturduğuna şüphe yoktu. Yine. Herifin iblisi Felaket, yıkımlardan besleniyor, özellikle onlara doğru çekiliyordu. Aslında, kırılan kapıdan fırlayan tahta parçalarından biri Kane'in yan tarafına girmişti, yaradan kan akarak tişörtünü ıslatıyordu.

Gideon, "O benim karım," dedi ve sözleri bir yalan olsa bile, söylemek hoşuna gitti. Ses tonundaki gurur duyulabilirdi.

Scarlet açık açık, "Aslında ben kimse değilim," dedi. "Ben bir hiçim."

Gideon ona dik bir bakış atarken, saçmalama, diye düşündü. O... her şeydi.

Her şey mi? Alnı kırıştı. Elbette bu bir abartıydı. Gideon onunla olmaktan hoşlanıyor, ondan keyif alıyor, onunla gerçekten evlenmeyi tasarlıyor, gerçekten evli gibi *hissediyordu* ve onu korumak için öldürürdü. Fakat onun için *her şey* miydi?

Aslında Gideon onun kadar değer verdiği bir şey düşünemiyordu. Ne savaşma, ne silahlarına. Arkadaşlarına bile. Yani, evet. Belki.

Bıçaklarını sarsılmaz bir şekilde Scarlet'tan tarafa çeviren Lucien, "Kız Kâbus," dedi. "Diğer adıyla, zindanlarımızdan canlı olarak çıkmayı başaran birkaç mahkûmdan biri." Kane'in aksine, onun gözleri keyifle parlamıyordu. Onun gözleri –ruhların dünyasını görmek için mavi ve dünyevi âlemi görmek için kahverengi– sakin ve kararlıydı. Lucien Ölüm iblisi tarafından ele geçirilmişti ve bir kalp atımlık sürede bir ruhu parçalara ayırabilirdi. Bıçaklar biraz hava içindi.

"Sana silahlarını indirmeni tavsiye etmem. Annie'yi bu şekilde tehdit etmemden hoşlanacağından eminim, tıpkı senin Scar'ı tehdit etmenden hoşlanmam gibi. "

Annie, Lucien'ın nişanlısı Anya'nın gerçek adıydı. Savaşçının yüzü korkunç bir şekilde yaralandı ve dilini dişlerinin üzerinde gezdirirken o yara izleri daha kırışık göründü. Konu sevdiklerini

korumaya geldiğinde sağlam iradeliydi, kuralları seviyordu ve risk almazdı. Özellikle de Anya olunca.

"Bunu *etki* altındayken söylüyor olabilirsin," dedi Lucien. "O yüzden, sağ ol ama silahlarımı oldukları yerde tutacağım."

"Haklısın. Etki altındayım." *Şimdi o kahrolası silahları kaldır da ikimizin de pişman olacağı bir şeye mecbur kalmayayım*, diye bağırmak istedi. Lucien onun arkadaşıydı ve Gideon onu incitmek istemiyordu. Fakat Scarlet'ı korumak için hiç tereddüt etmeden saldırırdı. Scarlet yeterince yaralanmıştı.

En sonunda bıçaklar kılıflarına döndü. İsteksizce.

"Neden burada değilsiniz? Bana söylememe seçeneğiniz var ve sonra istediğiniz kadar kalabilirsiniz." Anlamı: *Söyleyin bana ve defolup gidin!* Scarlet'ı görmüşlerdi, Gideon için önemli olduğunu biliyorlardı. Görev tamamlanmıştı. Onunla yalnız kalmaya hazırdı.

Lucien ensesini ovaladı. "Kane bana mesaj atarak odanda bir şeylerin yıkıldığını söyledi, kalede sadece Torin ve Cameo kaldığı için de yardım etmek için buraya ışınlandım."

"Diğerleri nerede değil?"

"O konuya bir dakika içinde geleceğiz. Senin burada olmanı beklemiyordum. Strider senin Kâbus'la birlikte gittiğini söyledi. Bu arada, kızın taşkınlık yapmasına izin vererek herkesi riske atarak gitmen harikaydı doğrusu."

"O kızın bir adı yok." Rahatsız olmuş, gücenmiş sesinin sebebi neydi? "Ve o isim Scarlet değil." O sadece... sadece arkadaşlarının ona düzgünce davranmasını istiyordu. Saygıyla davranmalarını. Sanki Scarlet bir bela ya da bir düşmanmış, onun etrafta olduğu her an arkasını kollaması gerekiyormuş gibi değil.

"Vee ta-da." Scarlet "bakın aklım hâlâ nasıl da başımda" hareketiyle kollarını iki yana açtı. "Yaptığımız onca taşkınlıktan sonra geri döndük. Ya da o döndü. Ben gitmek üzereyim." Bacaklarını yatağın yan tarafından sallayarak örtüyü düşürdü. Bir sonraki anda, iki enfes

göğüs çıplaktı. Meme uçları donmuş vişneler gibi sertti. "Sizi yeniden görmek güzeldi gerçi."

İki çift göz kocaman açıldıktan sonra, iki adam da kıza sırtını döndü.

"Tabii, bu olacak." Ne cehenneme gittiğini sanıyordu?

Gideon kaşlarını çatarak onu ensesinden yakaladı ve çekip sırtının üzerine indirdi. Evet sertçeydi, ama Scarlet bunu kaldırabilirdi ve Gideon onda bunu çok seviyordu. Diğer eliyle örtüyü yerine çekti. Sonra yanına yerleşip kollarını kızın etrafından kilitledi ve güreşçi stiliyle onu yerinde tuttu.

Scarlet de bir savaşçıydı ve onunla kavga edebilirdi ama yapmadı. Ve sebebi birilerinin onu çıplak görmesini umursaması falan değil, diye düşündü sinirle. Scarlet'ın vücudundan utanmadığı açıktı. Utanması gerektiğinden değildi ama...işte. Gideon, arkadaşları silahlarını kaldırmış olsa bile onların kornealarını zımparalamaya hazırdı. Şimdi ikisi de Scarlet'ın meme uçlarının kırmızının kusursuz bir tonunda olduğunu biliyordu.

Scarlet kasılarak, "Yapacak işlerim var," dedi, "ve senin de yapacak işlerin var. Vedalaşma zamanımız geldi."

"Tabii. Çünkü o işlerin üstesinden birlikte gelmeye karar vermedik."

Scarlet de Lucien gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Ben hiç kabul etmedim."

Belki etmişti, belki de etmemişti. Hâlâ onunla ilgili şeyleri söyleyemiyordu. Şimdi bunun hakkında düşününce, garipti de. Evlenmemişlerdi. Geçmişleri kesişmemişti. Şey, en azından sandıkları kadar. Ve şimdi Scarlet'ın anılarının yalan olduğunu biliyorlardı. Öyleyse niçin iblisi onun doğruyu konuşup konuşmadığını *hâlâ* söyleyemiyordu?

"Artık arkamızı dönebilir miyiz?" diye sordu Kane, eğlenceli hali geri dönmüştü.

Gideon, "Hayır," derken, Scarlet, "Bunu neden isteyesiniz ki? İkimiz de edepliyiz," dedi.

İki savaşçı da topuklarında döndü. Lucien yakasını çekiştirirken, Kane açıkça sırıtışıyla savaşıyordu.

Lucien, "Konuşmamız lazım," derken imalı bir şekilde Scarlet'a baktı. "Sen yokken çok fazla şey oldu."

"Daha fazlasını söyleme." Scarlet anında kendini ondan ayırıp doğrulmaya çalıştı, gerçi asla içten bir şekilde ona zarar vermeye çalışmadı. Gideon kendini beğenmişçe, özgürlüğünü o kadar çok istemiyor demek ki, diye düşündü. "İma gördüğümde anlarım," diye ekledi Scarlet. "Size biraz mahremiyet vereyim."

Gideon ona sıkıca sarılarak yerinde tuttu. "Bana söylemen gereken her neyse onun önünde söyleyemezsin."

Scarlet kıpırdamayı kesti, ki bu hem iyi hem de kötüydü. Teni onunkine sürtünüp duruyordu ve şey, Gideon'ın kucağını örten kumaş her saniye uzuyordu.

Son beş dakikada, Gideon'ın yanakları ikinci defa alev aldı ve kızı kaldırarak kendi önüne yerleştirdi. Böylece onun bedeniyle büyümekte olan ereksiyonunu kapattı. Hataydı. Kalın aleti kızın kıçının arasına dayadı ve bir inlemeyi bastırmak zorunda kaldı.

Scarlet, sanki Gideon onu yakmış gibi soludu ve sıçramaya çalıştı. "Gideon!"

Kolları etrafına sıkıca dolandı ve kendi bacaklarıyla kızınkileri sardı. "Rahatlama. Bir yere gidiyorsun."

"Gideon." Bu defa dişleri sıkılıydı.

"Scar."

"Pekâlâ, seni inatçı pislik." Hüsran ve rahatlama karışımı bir iç çekişle birlikte, Scarlet ona yaslanarak rahatladı. Hatta başını omzunun kıvrımına yasladı.

Gideon karşı koymaktan aciz bir halde şakağına bir öpücük kondurdu. *İşte benim uslu kızım.*

"Pekâlâ." Scarlet arkadaşlarından tarafa buyurucu bir şekilde elini salladı. "Ne bekliyorsunuz? Konuşmaya başlayın. Siz ne kadar çabuk başlarsanız, bu o kadar çabuk sona erer."

Lucien ve Kane ağızları açık bir şekilde baktıkları için, konuşamayacak kadar meşgullerdi.

Lucien ne demek istemişti? Kalede sadece Kane, Cameo ve Torin'in kaldığını söyleyerek yani? Neden? Ve niçin Lucien buraya ışınlamak zorunda kalmıştı? Neredeydi ki?

Kane en sonunda Scarlet'a, "Önce giyinmek istemediğinden emin misin?" diye sordu, sesi üzüntülü geldiği kadar umutlu geliyordu.

Gideon Scarlet'ın adına, "Emin değil," diyerek cevap verdi. Birincisi, şu anda merakı üzerine bir tişört ve pantolon giyemeyecek kadar fazlaydı. İkincisi, iki adamın da Scarlet'a bir kez daha göz atmalarını istemiyordu. Ve üçüncüsü, Scarlet'ı serbest bırakmak istemiyordu.

Belki Kane'in burnunun dibine böyle bir cezbedicilik getirdiği için bencillik ediyordu. Adamın yıllardır bir âşığı olmamıştı, iblisinin bir şekilde kadınlara fiziksel olarak zarar vermesinden korkuyordu. Ki bu mantıksız bir korku değildi. Olmuştu da. Birkaç defa. Gideon çığlıkları hatırlıyordu. Fakat şu anda, Gideon cidden sadece Scarlet'la ilgileniyordu. Eğer onu serbest bırakırsa, aralarındaki şeyi ayarlayamadan kaçabilirdi.

Gideon, "Onun tavsiyesini dinleyip açıklamayın," diye bitirdi. "Ona güvenemezsiniz, yemin ederim." Olan onca şeyden sonra, Scarlet ona ihanet etmezdi. En azından o kadarını biliyordu.

Gerçi isteksizliğini hiç aşmamış olsa bile, Lucien başıyla onayladı. "Temel şeylerle başlayalım. Bunu bilmiyor olabilirsin ama Aeron, Amun ve William, Legion'u geri getirmek için cehenneme gitti. O zamandan beri kimse onlardan bir haber almadı."

Kronos onların bir yerde olduğundan bahsetmişti ama o yerin aslında cehennem olduğunu söylememişti. Lanet olası harika. Gi-

deon Amun'la konuşmadan ayrılamazdı ve Scarlet'ı aşağılık ailesini doğramadan önce beklemesi için ne kadar ikna edebileceğinden emin değildi.

Tabii Scarlet'ın onun Amun'la temasa geçmesini engellemesi gerekiyordu ve Gideon onun bunu yapmasına izin vermeyi, Rhea'ya verdiği sözden özgür bırakmayı planlıyordu fakat Gideon Amun'u bulamazsa Scarlet onu durduramazdı. Yani yine, beklemesi gerekiyordu.

Ne yazık ki Gideon asla sabırlı biri olmamıştı. Bunun bitmesini istiyordu. NeeMah'ın onun merhametine, kısaca kılıcının ucuna kalmasını istiyordu. Scarlet'a romantik şekilde yaklaşmak için zaman istiyordu. Aralarındaki şeylerin yürüyebileceğini ona kanıtlamak için zaman. Hepsi beklemeye alınmak zorundaydı.

Lucien kendi sırıtışıyla savaşırken, "Geri kalanına hazır mısın?" diye sordu. "Dikkatin dağılmış gibi."

Kızarmayacaktı. Yine. Scarlet kadar buyurucu bir el sallayışla, "Devam etme," dedi.

Lucien pes etti ve sırıtışının tam anlamıyla şekillenmesine izin verdi. "Avcılar kalenin etrafını sardı, görünüşe göre antik nesnelerimizi çalmayı planlıyorlardı. Ayrılmaya karar verdik. Anya'yla ben Kafes'i aldık, Reyes Danika'yı aldı ve Strider da Pelerin'i. Paris de tatile çıkmaya karar verdi."

"Etrafımız sarılı değil mi?" diye sorarken dolabına bir bakış attı. Orada bir sandık silahı vardı. Biraz hasara sebep olabilir, içini döküp rahatlayabilirdi.

Kane gururla, "Strider çıkarken çoğunu öldürdü," dedi.

Şanslı. "Diğerleri?"

"Maddox Ashlyn'in potansiyel bir savaş alanında olmasını istemediği için onu götürdü," dedi Lucien. "Sabin ve Gwen, Gilly'yi bir yere götürdü."

Evet, bu sadece Kane, Torin ve Cameo'yu bırakıyordu. Diğer Avcılar ortaya çıkıp saldırırsa kaleyi koruyabilirler miydi? Evet, dağın yüzü çeşitli tuzaklarla doluydu ve davetsiz gelenler öncelikle patlamalarla, tuzak telleriyle, gelişigüzel silah atışlarıyla ve bileklerinin üzerine kapanan metal kapanlarla savaşmak zorundaydılar. Fakat bu yüzlercesini durdurmazdı. Hayatta kalanlar içeri ulaşabilirdi.

Kane, "Kalacağına güvenebilir miyim?" diye sordu.

Bir savaşçı daha eklemek mucizevi bir tedavi değildi ama yardımı dokunurdu.

Gideon'ın başı geriye düşerek dağılmış yatak başına çarptı. Gözlerini yumdu. Lanet olsun. Eğer kale saldırı altındaysa ve Amun dönmeden yaralanırsa, eğer bu NeeMah'la yüzleşmesini geciktirirse... sadece başa çıkmak zorunda olduğunu düşündü.

"Hayır," dedi. "Bana güvenemezsin."

Scarlet tepki vermedi.

"Biliyordum," dedi Kane. "Sağ ol."

"Şimdi. Burada kalın," dedi savaşçılara. *Kaybolun.* "Onunla biraz yalnız zaman geçirmem gerekmiyor."

Lucien yüzünde hâlâ sersem gülümsemesi varken, "İyi eğlenceler," diye yanıtladı.

"Ve şeyi kontrol etmeye çalışın... biz girdiğimizde ne halt ediyorsanız ona," diye ekledi Kane. "O ne garip şeydi öyle."

Bununla birlikte, iki adam da döndü ve odadan dışarı çıktı. Biri koridorda kalıp kapıyı yeniden menteşelerine takmaya çalıştı. Başarısız olduğunda, ahşabı girişin önüne dayadı, böylece odanın çoğu görünmüyordu, yalnızca, uzun, ince bir ışık görünüyordu.

En sonunla yalnızlardı.

Gideon Scarlet'a, "Benimle burada kalma," dedi ve bir kez daha iblisinden nefret etti. Scarlet'ın onunla birlikte kalmasını her şeyden çok istiyordu ve bunun olmasını sağlamak için yalvarmaya hazırdı. Doğru düzgün yalvarmaya. Doğru bir şekilde. Fakat o sırada bedeninin

zayıflamasına izin veremezdi. Arkadaşlarının ona en güçlü halinde ihtiyacı vardı. "Seninle birlikte olmak istemiyorum. Bunu yapamayız, yapamayacağımızı biliyorum."

"Neden benimle olmak isteyesin ki?" diye sorduktan sonra, en sonunda onun tutuşundan kurtulup doğruldu ve parlak siyah gözleriyle Gideon'ın üzerine dönüverdi. Tanrılar, bu kadının çıplaklığı muhteşemdi. Teni hâlâ kızarmış ve pembeydi, meme uçları soğuk havayla dikilmişti, ince bacakları güçlüydü, karnı düzdü ve göbeği çukurluydu. "Niçin denemek isteyesin?"

Gitmesine izin ver. Scarlet'ı orada tutması için Yalan'dan gelen bir yalvarıştı.

Üzerinde uğraşıyorum. Ama neden umursuyorsun?

Benim değil.

Bu doğru, diye bağırarak karşılık verdi. Scarlet'ın bazen ona yaptığı şeyi, şimdi kendisi iblisine yapıyordu. İblisin yalan söylediğini biliyor olsa bile, canavarın söylediği şeye gerçekmiş gibi cevap veriyordu. *O benim.* Ve bu tartışmaya açık değildi. "Annene, Kronos'a yardım etmemi engelleyeceğine söz vermedin," dedi. "Yapmaman gereken..."

Kızın acı kahkahası onu susturdu. "Bil bakalım ne oldu? Canım anneciğime yalan söyledim. Ayrıca, seninle bir geçmişimiz yok." Gideon yanıt veremeden devam etti. "Birbirimize çekici geliyoruz, evet ama bu geçip gidecek. Şu anda sana ve kader arkadaşına göre parlak yeni bir oyuncağım ve bu senin için bir rahatlık olmalı. Fakat farklı amaçlarımız var ve önemli olan da bu. Sonsuza kadar sürecek olsa bile annemi ve teyzemi öldüreceğim. Sen arkadaşlarını koruyacaksın."

Parlak yeni oyuncak. Siktir oradan! Gideon dizlerinin üzerine fırlarken örtüyü komple düşürdü. Evet, ereksiyonu ona doğru uzandı ve evet, Scarlet de bunu fark etti, hatta bir adım geri gitti, fakat Gi-

deon örtünmedi. *Parlak yeni oyuncağın* ona ne yaptığını görmesine izin verdi.

Yalan, *onu yakala*, diye emretti.

Onu yakalamak mı? Kolunun tekini kaybederdi. *Bunu ustalıkla idare etmemiz gerekiyor.* "Açıkça bunu mantıklıca düşünüyorsun, Scar. Sözünü tutmazsan sonsuza kadar mutlu yaşarsın." Bildiği tek şeydi. Ölümsüzler için bozulmuş bir yemin ölümcüldü. Öyle bir suç için bir sürü Yunan'ı hapse tıkmıştı. Bu yüzden, Scarlet sözünü tutacaktı. "İkincisi, teyzenle yüzleştiğinde sana yeni hatıralar vermeyecek. Seni yenmeyecek." Gideon da acı acı güldü. İkisi de Scarlet'ın fena benzetileceğini biliyordu. "Sana kendi seçiminin tasma kayışını takmayacak."

"Artık ne yapabileceğini biliyorum. Neye karşı korunacağımı biliyorum."

Ah, gerçekten mi? "Bugün ne olduğunu anımsamakta zorlanıyor musun?"

Scarlet omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırdı. "Sana söyledim. Artık hazırım."

"Bu bir fark yaratır." Hiçbir kahrolası fark yaratmaz! Niçin bunu göremiyordu?

"Şey, başarısızlık almaya istekli olduğum bir risk."

Pekâlâ, Gideon'ın istekli falan olmadığı kesindi. "Burada benimle birlikte kalma, ben de onu yenmene yardım etmeyeceğim." Sonra ama neyse artık. "Birlikteyken daha zayıfız, öyle olduğumuzu biliyorsun." Daha güçlülerdi. "Yani, son seferde aklının başına gelmesine yardım etmek için hiçbir şey yapmadım, değil mi?" Her şeyi yapmıştı.

Scarlet kollarını göğsünde birleştirirken gözlerinde hiddet parladı. "Tam olarak ne kadar kalmamı bekliyorsun?"

Gideon cevap vermedi. Veremezdi. Kaleyi ve içindeki herkesi ne kadar süre koruması gerektiğini bilmiyordu. Amun dönene kadar ne kadar zaman geçeceğini bilmiyordu.

Scarlet, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve arkasını döndü. Sırtının zarif kıvrımı onu terletiyordu ve o dövmeler...onları hiç yalamamıştı, onlara hak ettikleri özeni hiç göstermemişti. Bir gün. Bir gün tüm geceyi sırtına adayacaktı. Eğer ona izin verirse. "Beni burada belirsiz bir süre tutacaksın ve ben buna izin vermeyeceğim. Gideceğim."

Evet. Evet, gitmesine izin ver. Durdur onu.

"Scar."

"Gidiyorum," diye tekrarladı fakat yine de yürüyüp gitmedi. "Evet. Gidiyorum." Bir adım, iki. Tereddüt. Sanki kendiyle savaşıyordu. Ya da belki iblisiyle.

Gideon'ın iblisi ürperdi.

Scarlet bir adım daha attı, hâlâ tereddütlüydü. Ve sonra sessizlik, bekliyordu. Belki ona ulaşırdı. Belki...

Scarlet ellerini yumruk yaptı ve dolaba doğru yürüdü. Kıyafetler vınladı.

Bir hırıltı. Yalan dişlerinin arasından, *durdur onu*, dedi ve birlikte oldukları yüzyıllar içerisinde iblisinin gerçeği söylediği ilk seferdi. *Lütfen.*

İblisi acıyla haykırırken bile, Gideon şokla gözlerini kırpıştırdı. Bütün bedenine yansıyan bir acıydı. Ağzından bir homurtu kaçtı, kasları kemiklerinin üzerinden sıyrılıyordu, kemikleri derisinden dışarı fırlayacak gibiydi.

"Hayır," diye bağırdı. "Hayır!"

"Gideon?"

Durdur...onu...

Bir homurtu daha. Siyahlık görüş alanını kapladı. *Kapa çeneni! Güçlü kalmak zorundayız.*

Durdur...

Vücudundan ter fışkırıyor, ufak nehirler gibi akıyordu. "Bana, neler olduğunu... ve yardım etmek adına... neler yapabileceğimi

öğrenmek için birkaç gün... verme... böylece vicdan rahatlığıyla... ayrılamam." Kelimeleri zorlukla çıkarabildi.

Scarlet alnı kırışmış bir halde dolaptan dışarı baktı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey."

Scarlet onun detaylara inmesini beklerken bir dakika geçti. "Acı mı çekiyorsun?"

"Hayır."

Scarlet yine bekledi. Gideon yine daha fazlasını vermedi. Onun acımasını istemiyordu. Onunla uğraşmak zorunda kalmasını istemiyordu. Scarlet'ın onu bir savaşçı olarak görmesini istiyordu.

Scarlet kaşlarını çatıp başka tarafa baktı. "Dinle. İkimiz de gerçeği biliyoruz. Bu yerden vicdanın rahat bir şekilde ayrılamazsın. Sana ne kadar zaman verirsem vereyim. Ve hayır, bunu acımasız olmak için yapmıyorum. Lütfen buna inan," diye fısıldadı. Sonra yeniden içeri dönüp görüş alanından kayboldu.

Durdur... durdur...

Kapa çeneni! Nefes nefese, neredeyse hırıltıyla soluyarak konuştu, "Ben çok az kadınla... yattım." Çok fazla. "Hepsi beni tamamen... tatmin olmuş hissettirdi." Zevk almıştı, evet fakat hep boş ve yalnızdı. "Ama seninleyken her şey sadece fiziksel." Değildi. "Gücüne hayranlık duymuyorum... ve cesaretine. Siktir, ve ben senin gülümsemeni görmek... istemiyorum." İstiyordu. Her şeyden çok.

Scarlet, "Beni tanımıyorsun," diye seslendi, ama sesinde bir titreklik vardı.

"Ve bunu... istemiyorum." Siktir. Uzun süre uyanık kalamayacaktı. Ayağa kalkmak sahip olduğu gücün her zerresini aldı.

"Kapa çeneni! Sadece kapat çeneni! Gitmek *zorundayım.*" Bir duraklama. Bir burun çekiş. "Mecburum." Başka bir fısıltı.

Hayır! Bir çığlık.

Berbat bir acı içinden geçip giderken Gideon kükredi. "Kısa süre sonra...sabah olmayacak. En azından bir gün daha bekleme."

Sonsuza kadar kal.

"Lanet olsun, Gideon. Sorunun ne? Bu defa söyle bana." Scarlet bir kez daha orada belirince elinden yumuşak, siyah bir şey sallanıyordu. "Lütfen."

Gideon dişlerinin arasından, "Kalma," dedi.

Gideon'ın sözlerinin karşılığı hüsran dolu bir iç çekiş oldu. "Ay yüksekte. Güvenli bir yer bulmak için birkaç saatim var. İyi olacağım, yani benim için endişelenmene hiç gerek yok, eğer yaptığın şey oysa."

Belki onu oyalayabilirdi. Güneş doğana kadar onu konuşturursa uyuyakalırdı. "İblisin...örümcekleri bu kadar çok...sevdiğimi nasıl bildi?" Aklına gelen ilk soru buydu.

"İblisim öylece bilir işte. Her zaman bilir. Niçin örümceklerden o kadar korkuyorsun? Merak ediyorum."

Gideon, Scarlet'ın onu merak etmesinden hoşlandı. Bu konuda bile olsa. "Ele geçirilmemden önce," sonra "ve asla... durup dururken," her zaman "onları hissetmezdim... her yerimde dolaştıklarını. Onları uzaklaştırmazdım... ve yerine çok daha fazlası gelmezdi."

Scarlet yeniden dolapta kayboldu. Bir şeyler tıkırdadı. Sonra homurtulu bir küfür geldi.

Ona başka ne sorabilirdi? Beyni pusluydu, acıyla bulutlanıyordu, fakat elbette bir şey vardı. "Peki niçin..." Lanet olsun. Ne? "Niçin..."

"Dur. Sadece dur. Önceden hiç bu kadar konuşken değildin, yani ne yapmaya çalıştığını biliyorum." Bir silah tıkırdadı, metal deriye değerek kaydı ve ardından Scarlet en sonunda tamamen dışarı çıktı.

Saçlarını ensesinde atkuyruğu şeklinde toplamıştı. Gideon'ın tişörtlerinden birini ve temiz eşofmanını giymişti. İkisi de onun daha kısa, daha ufak vücuduna uyması için kıvrılmıştı. Birkaç kısımda, belli olan çıkıntılar vardı. Görünüşe göre Gideon'ın... dört silahını çalıyordu. Umursadığından değildi.

Gideon aradaki mesafeyi kapamak, onu kavramak ve aralarındaki şeyin ne kadar iyi olduğunu ona hatırlatmak istiyordu. Gerçi zayıflamış ve acı çekiyor olduğu için, en sonunda dizlerinin bağı çözüldü ve yere yığıldı.

Scarlet endişeli bir çığlıkla ona doğru adım attı. Ancak temas etmeden hemen önce kendini durdurdu. Geri çekildi. "Lütfen anla, Gideon." Soğuk, çok soğuktu ve bu, duygusuz halinden çok daha kötüydü. "Bu şekilde olması gerekiyor. Seninle olmak...canımı yakıyor. Yolumuzda çok fazla şey var. Senin için bir engelim. Ve bunun senin hatan olmadığını biliyorum, benim hatam, ama bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Sahip olduğu her içgüdü ona bir engel olmadığını söylemenin özlemini çekiyordu. Fakat yapamadı. Gerçek ya da yalan, Scarlet ne demek istediğini biliyordu. NeeMah onu çok kolayca etkilemişti. Scarlet riske değmez demek değildi bu.

O her riske değerdi.

Fakat Gideon onun mutlu olmasını istiyordu, hatta bu kendini üzmek anlamına gelse bile... Scarlet onunla mutlu olabileceğini düşünmüyordu. Bu Scarlet'a *acı veriyordu*.

Onun canını yakma düşüncesi Gideon'ı tamamen mahvetti. Zaten çok fazla acıya katlanmıştı.

Scarlet şu soğuk, mesafeli haliyle, "Ayrıca," diyerek devam etti. Kaşlarını çatıp sanki başı ağrıyormuş gibi şakağını ovaladı. Ya da belki onun iblisi de kendisininki gibi gürültülü ve üzgün, diye tahmin yürüttü. "Sana söylediğim gibi, hafızamın tamamen temizlendiğinden emin olmak için gücümün yettiği her şeyi yapacağım. Eğer Tartarus'a girip Yunan Hafıza tanrısını kaçırmam gerekirse, yapacağım. Ve tamamlandığında seni hatırlamayacağım, yani geleceği olmayan bir şeye başlamanın bir sebebi yok."

Hayır, hayır, hayır. Bunlar iblisi *ve* Gideondandı. Ve henüz...

Hareket etmesi için gereken çabayla irkilerek kolunu kapıya doğru salladı. "Kal, o zaman." Eğer mutluluğu bulması için gitmesi gerekiyorsa, öyle olsun. Fakat iyileştiğinde, kale kuvvetlendirildiğinde, onun peşinden gidecekti. Bir şekilde, bazı yollarla, *kendisinin* de onu mutlu edebileceğini kanıtlayacaktı. Hafızasını silme olayıysa olmayacaktı. Asla.

"Hoşça kal, Gideon," dedi, ardından bir an için tereddüt ettikten sonra ona arkasını dönüp yürüdü ve odasından dışarı çıktı.

Hayır! Hayır! Benim. Geri dön! diye bağırdı Yalan ve Gideon'ın duyduğu son şey bu oldu.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Korkmuş kadını yatağın üzerine atınca eski yatak gıcırdadı, muhtemelen kanlı, vahşi bir kâbusun içinde kaybolmuştu. Strider, sorumlunun Gideon'ın kadını olma ihtimaline karşı, daha sonra ona teşekkür etmem gerekecek, diye düşündü. Ve merhametten yoksun olduğu için kendini kötü hissetmedi.

Uyuyan hediyesini inceledi. Her santimini inceledi, hatta bütün gizli yerlere bakmak için kıyafetlerini bile çıkardı. Silahlar her yere depolanabilirdi. Kimileri onun ahlaki ilkelerinin olmadığını söyleyebilirdi ve Strider onlara hak verirdi. Yoktu. Bu kadınlayken yoktu. Söz konusu bu kadın olduğunda asla da olmayacaktı.

Şimdi kadının kim olduğunu biliyordu ve bu kadın ondan hoşgörü görmeyi falan hak etmiyordu. Bıçağının acısını hak ediyordu.

Ufak motel yatağında uzanan, onunla bu minik odada kapana kısılmış olan kişi Hadiee'ydi, Kuşku'nun muhafızı Baden'ın katledilmesine yardım etmiş olan kadın. *En iyi arkadaşımın mahvedilmesine yardım etti!*

Baden'ın başı binlerce yıl önce alınmıştı ve bu kadın insandı. Ya da Strider öyle olduğunu sanmıştı. Yine de işte buradaydı, o günlerdeki kadar gençti. Bu da artık ölümsüz olduğu anlamına geliyordu. Değil mi? Bu nasıl olmuştu, bilmiyordu. Ama çözecekti. Bu kaltaktan bir sürü şey öğrenecekti.

Kadını tanıması birkaç saatini almıştı çünkü dövmeler, pirsingler ve pembe saç tutamları kafasını karıştırmıştı. O zamanlar böyle görünmüyordu. Saçları üzerine kar yağmış gibi birkaç ton daha açıktı ve teni güneş tarafından öpülmüş gibi ışıldıyordu. O zamanlar bir hizmetkâra ait sert, muhafazakâr giysiler içindeydi fakat bu, güzelliğini azaltmamıştı.

Eğer kızın sırtına dövme yapılmış skor tahtasını görmeseydi onu asla tanımazdı.

Efendiler: IIII Haidee: I

Sırtı bir çizgiyle iki parçaya bölünmüştü, bir tarafı Efendiler, diğeri kendi içindi. Strider işaretlerin ne anlama geldiğini tam olarak biliyordu çünkü Baden da kendini bu şekilde işaretlemişti. Sürtük.

Dört, Strider ve arkadaşlarının öldürdükleri sözde insanlar içindi, hatırlayamıyordu. Ve evet, muhtemelen onları katletmişti. Yaşadığı yüzyıllar boyunca binlercesini katletmişti. Bunu bilmek bu kadına karşı öfkesini azaltmalıydı. Azaltmadı. Baden, Strider'ın tanıdığı en iyi adamdı. Arkadaşlarına en nazik, destekleyici ve değer veren kişiydi.

Kuşku iblisi tarafından ele geçirilmek onu değiştirmişti elbette, öyle karanlık bir güç tarafından ele geçirilmek hepsini değiştirmişti. Fakat aklı başına gelen ilk o olmuştu. Herkesi ışığa yönlendiren kişiydi. Efendilerin sebep olduğu yıkım için en suçlu hisseden oydu. İnsanlara el uzatan, telafi etmeyi deneyen ilk o olmuştu.

Ayrıca dönüştüğü şeyden, diğerlerinden daha çok nefret etmişti. Kendine, çevresindeki herkese, hatta arkadaşlarına karşı bile olan güvensizliğinden nefret etmişti. Özellikle arkadaşlarına olandan. Fakat bu sadece Strider'ın onu daha çok sevmesine neden olmuştu. Baden Strider'ın kurtuluşu olmuştu. Strider da onunki olmak istemişti.

Hadiee bu fırsatı yok etmişti.

Kız gözleri kapalı, teninden ter damlarken, kolları ve bacakları bağlı bir halde dönüp durmaya devam ediyordu ki kızın cep telefonu çaldı. Strider sırıttı. Bunun olmasını umuyordu ve kimin aradığını

tahmin etmesine gerek yoktu. Erkek arkadaşı. Onu kovalayan Avcıların lideri.

Strider uzanıp yanındaki masanın üzerinde duran telefonu kapıp açtı. "Üzgünüm," dedi ahizeye, "ama şu anda kız arkadaşının eli kolu biraz bağlı ve telefona gelemiyor."

Bir duraklama oldu. Hırıltılı soluklar ve çıtırdayan parazit. "O benim, seni hasta piç kurusu. Eğer ona zarar verirsen..."

Ah, evet. Erkek arkadaş. "Eğer mi?" Strider samimi bir eğlenceyle kahkaha attı. "Bu çok şirin. Cidden öyle."

Şimdi bir kükreme vardı. "Sen hangi şeytani pisliksin?"

"Orası önemli değil. Önemli olan tek şey, kadının bu şeytani pisliğin elinde. Ve onu geri vermiyor. Parçalar halinde olmadığı sürece."

Hattan daha çok parazit sesi geldikten sonra gürültülü bir patlamayla birlikte bir küfür geldi. "Ondan ne istiyorsun? Neyle takas edersin?"

"Bin Avcı kalbiyle. Ah, bekle. Avcıların kalbi yoktur. O yüzden, sanırım onu hiçbir şeyle takas etmeyeceğim."

"Seni pis, berbat..." İnsan kendini durdurdu, sanki söylediği şeyler için Strider'ın onun kadınını cezalandırabileceği yeni aklına geliyordu. "O iyi bir insan. Bir ailesi var. O..."

İçinde öfke patladı. "*Ben* iyi bir insanım. Bir ailem var." Buna karşılık Avcının dişlerini nasıl sıktığını sadece hayal edebilirdi. "Ve yine de o hiç tereddüt etmeden benim kafamı keserdi. Ancak karşılığını verirsem adil olur."

"Sen iyi değilsin ve bunu biliyorsun. Bencilsin, karanlıksın ve mahvolmuşsun. Cehenneme aitsin."

Bencil? Karanlık? Tabii, kuşkusuz. Ama mahvolmuş? Pek sayılmaz. "Binlerce yıldır kendimi korumaya çalışmaktan başka hiçbir şey yapmadım."

"Ve bu koruma işini yaparken," Avcı alayla güldü, "benim arkadaşlarımı öldürdün."

"Tıpkı kadınının benim arkadaşımı öldürdüğü gibi." Şimdi Strider'ın bir şeyleri yumruklama zamanıydı. Yumruğunu yan sehpalardan birine geçirip ahşabı parçaladı. *Pat!*

Kadından bir soluk sesi gelince bakışları ona kaydı. Strider hareketi kesti. Kadın kendini oradan oraya atmayı kesmiş, parlak gri gözlerle ona bakıyordu. "Ve inan bana," dedi Strider sakince, "bunun bedelini ödeyecek."

Hadiee'den bir tepki gelmedi.

Ancak erkek arkadaşı patladı. "O kimseyi öldürmedi! Ama ben öldürdüm. Onun yerine *beni* al."

Kızın geçmişini bilmiyor muydu? Karanlığın Efendileri'nden birini öldürmeyi başaran birinin kendi topluluğu arasında bir çeşit efsane falan olmaması mümkün görünmüyordu. "Hayır, sağ ol," dedi Strider. "Elimdeki rehineden memnunum."

Avcının hiddeti mantığını alt ederek onu ele geçirdi. "Seni *bulup* öldüreceğim, seni sikik orospu çocuğu!"

Strider yavaşça sırıttı. "Bak şimdi bu bana bir meydan okuma gibi geldi. İyi haber şu ki kabul ediyorum." Kafasının içinde, iblisi heyecanla zıplıyordu. "Beni bul ve küçük bir parti verelim."

Strider gözlerini kızdan ayırmadan telefonu kapadı, son sözü kendisi söylediği için mest olmuştu. Doğruldu. Banyoya doğru yürürken Hadiee'nin yüzündeki öldürücü ifade değişmedi. Telefonların izinin sürülüp takip edilebildiğini biliyordu ve burada öyle bir şey olmasına izin vermeyecekti. Islık çalarak plastik ve kabloları bir sürü minik parçaya ayırdı ve tuvalete atıp sifonu çekti.

Kıza yeniden katıldığında, yatağın ayak ucundaki koltuğuna oturup bacaklarını uzattı ve ellerini başının arkasına birleştirip kendini beğenmişçe bir rahatlık ifadesi takındı. "Dinlendikten sonra daha iyi hissediyor musun, Hadiee canım?"

O top metali gibi görünen gözler şaşkınlıkla koyulaştı. "Kim olduğumu biliyorsun." Bir açıklamaydı, soru değil.

Strider yine de cevap verdi. "Evet."

"Pekâlâ, artık kimse bana öyle seslenmiyor. Artık Haidee'yim. Söylerken ufak bir değişiklik var, ancak modernleşme açısından büyük bir adım, sence de öyle değil mi? *Yenilgi.*"

Demek öyle. O da Strider'ın kim olduğunu biliyordu. Nasıl olur da erkek arkadaşı bilmezken o bilirdi?

Kadın alayla, "Ya da bana sadece Cellat diyebilirsin," diye ekledi.

Strider aslında ona saldırmak istemesine rağmen, tek kaşını havaya kaldırdı. "Öyleyse sana sadece Ex[6] diyeceğim. Seninle samimi olacağımıza göre, bir sevgi ifadesi uygun görünüyor."

Şaşkınlık yerini öfkeye bıraktı. Kız bir kez daha yatakta kendini oraya buraya atmaya, bağlarını çekiştirmeye başladı. Dudakları o düzgün, beyaz dişlerini göstererek geriye çekildi ve Strider'a doğru tısladı.

"Bana dokunursan derini diri diri yüzerim."

"Sanki sana o şekilde dokunurmuşum gibi." Strider ürperdi. Bu kadından etkilenmiyordu. O şekilde değil.

"Sanki bir iblise inanacak kadar aptal olurmuşum gibi."

"Hayır, sen sadece birini öldürecek kadar aptalsın."

Utanma yok. Pişmanlık yok. Gözlerine ulaşmayan karanlık ve ahlaksız bir gülümseme vardı. "Sen aptal diyorsun. Ben cesur diyorum."

Aniden bastıran hiddetini aşmak için, "Neyse, dediğim gibi," diye devam etti, onu yeniden korkutmaya kararlıydı, "seni silahlarımla samimi şekilde tanıştırmayı planlıyorum."

Ne kadar komik olsa da, söylediği şey kızı rahatlatmış gibiydi. "Deneyebilirsin tabii," söylediği tek şey oldu.

"Ondan daha fazlasını yapacağım." Kadın ona cevap veremeden konuşmalarının yönünü çevirdi. "Değişmişsin."

Kadın bakışını onun üzerinde gezdirdikten sonra yüzünü tiksintiyle buruşturdu. "Sen değişmemişsin."

---

6 (İng.) Executioner: cellat. (ed.n.)

"Ahh. Teşekkürler." Tek elini kalbinin üzerine bastırdı. "Bu benim için çok anlamlı."

"Bu bir iltifat değildi," diye bağırdı kadın.

Güzel. Onu kızdırıyordu. "Elbette öyleydi. Ben muhteşemim."

"Ayrıca bir korkaksın," diye hırladı. "Gerçek bir erkek kendi boyutlarında biriyle dövüşürdü."

Strider neredeyse sırıtıyordu. Daha kötü şeyler söylendiği olmuştu. Belki de o yüzden böyle hakaretler onu asla etkilemiyordu. "Aslında, ben çok akıllı bir savaşçıyım. Zayıf halkayı aldım, evet ama şimdi zincirin kalanı bozulacak. Düşün bunu. Senin ölümünle adamlar delirecek. Duyguları tarafından yönlendiriliyorlar. Hata yapacaklar. Ölümcül hatalar. Benim tek yapmam gerekense beklemek, baskın yapmak ve onları öldürmek olacak."

Kız onun sözlerinden irkilmedi. Ya onun gerçekten de bir kadını öldüreceğine inanmıyordu, ki bu aptallıktı çünkü önceden defalarca yapmıştı ve bir Avcı olarak onun bunu bilmesi gerekirdi ya da kendinin yanılmaz olduğunu düşünüyordu. Ki bu... mümkündü. Ani bir dehşet patlamasıyla bunu fark etti.

"İnsandan daha fazlası olduğunu biliyorum." Bakışlarını kadının ufak tefek sıkı bedeninin üzerinde gezdirirken başını yana eğdi. "Bilmediğim şeyse senin ne olduğun ve nasıl bu hale geldiğin."

"Ve asla bilmeyeceksin," diye yanıtladı. Bir kez daha sağlamdı.

"Sanırım önemli değil. Ölümsüzler bile öldürülebilir."

Kadının dudakları bir gülümsemeyle kenarlarından kıvrıldı. Kendini beğenmiş, memnun ve alaycıydı. Bu defa neşesi gözlerine ulaştı. "Bunu biliyorum."

İki basit kelimeydi ama içinde çatırdayan ve için için yanan, yayılan ve hiddetlenen bir yangın başlattı. Öyle fenaydı ki ayağa kalkmak, ona doğru gitmek ve onu boğup gebertmek istedi. Onu incitmek, sonsuz ızdırabı vermek istedi.

Ve yapacaktı.

Her zaman sahiplenici bir adam olmuştu. Kendisinin olarak düşündüğü şey onundu. Kadınlar, arabalar, silahlar. Ne olduğu önemli değildi. Paylaşmazdı. Asla. Ve şu anda bu kadını kendi malı olarak görüyordu ve kadının sefaleti onun göreviydi.

Bu kadın onun olduğu için canının istediği her şeyi yapardı.

İblisi, *her ne istersek*, diye araya girdi.

Deme öyle. Yenilgi de ondan bir parça istiyordu. Belki de Strider paylaşabilirdi, sadece bu seferlik.

Sakinlikten başka bir şey yansıtmamak için ifadesine dikkat etti. Herhalde gözlerinde kırmızı benekler belirmiş, iblisinin şu anda yüzeye ne kadar yakın olduğunu gösteriyordu çünkü Hadiee, hayır Haidee, hayır, Ex'in rengi atmıştı. Derisinin altındaki mavi çizgiler belirginleşti.

Kafasının içinde Yenilgi neredeyse sersemlemiş bir halde kahkaha attı, kadının gözünün korkmasına bayılmıştı.

"Seni yakalamak yaptığım en basit şeylerden biriydi," dedi. "Hiçbir meydan okuma falan yoktu. Pek savaşçı değilsin, değil mi? Bu da beni adamların neden seni etraflarında tuttuğuyla ilgili meraklandırıyor. Seni elden ele geçirmekten hoşlandıkları için mi? Daha önce türünüzden başka kimsenin yapamadığı bir şekilde bir Efendi'yi öldürmeyi başardığın için mi?"

Kadının gözleri kısıldı. "Belki beni yakalamana izin verdim. Belki hâlâ bir Yem'im ve şimdi birlikte olduğumuza göre seni katlettireceğim. Ama adamların beni kullanmasına izin vermek? Hayır. Biriyle beraberim ve bunun için seni cezalandıracak. Sana söz veriyorum."

"Bir Avcının sözü mü? Kusura bakma ama bu bana hiçbir şey ifade etmiyor."

"Eğer beni bırakman için sana yalvaracağımı sanıyorsan avucunu yalarsın. Eğer ayaklarına kapanacağımı sanıyorsan, yanılıyorsun. Galip *geleceğim*."

Kadının önceki kelimelerini ona tekrar ederek, "Deneyebilirsin tabii," dedi.

Bir hırlamayla dişlerini açığa çıkardı. "Ondan daha fazlasını yapacağım. Başını erkeğime doğum günü hediyesi olarak vereceğim."

Şimdiye kadar çoğu ağlıyor olurdu. Kız iddia ettiği gibi cesurdu, Strider hakkını verirdi. "Açıkça görülüyor ki, beni yeterince iyi tanımıyorsun. Âşığının doğum gününe kadar hayatta kalacağını düşünmen... şey, sen bir Avcısın. Elbette senden zeki olmanı beklememeliydim."

Kadının burun deliklerinden sis süzüldü. Önce yanıldığını sandı. Ama hayır. Oradan çıkan gerçekten sisti, kadının suratının önünde kristalleşiyordu. "Ah seni tanıyorum," dedi kadın. "Sen Yenilgi'nin muhafızı Strider'sın. Fotoğrafını gördüm, üstün başarılarınla ilgili masalları dinledim. Şehirleri yakıp yıktın, masumlara işkence ettikten sonra ailelerini mahvettin."

Hatırlatılan şey gözünün altındaki bir kasın seğirmesine sebep oldu. "O uzun zaman önceydi."

Kadın bitirmemişti. "Meydan okumalarla büyüyorsun. Acı çekmeden kaybedemiyorsun. Pekâlâ, tahmin et bakalım? Beni bağlamak zorunda kalmadan bu odada tutabileceğini düşünmüyorum. Yeterince güçlü olduğunu düşünmüyorum."

Ne. Kaltak. Ama. Demek ona meydan okumak istiyordu, öyle mi? Kısa sürede hatasını anlayacaktı. Doğrulup yatağa doğru yürüdü ve bir bıçak çıkardı. Şaşırtıcı şekilde, Strider bıçağı ona doğru indirirken kız irkilmedi. O aslında... hevesli görünüyordu. Ölmeye hazırdı.

Ne garip bir tepkiydi.

Hızlı bir kesinlikle bağların her birini kesti. Kadın anında kapıya doğru atılmaya çalıştı fakat Strider onu belinden yakalayıp tekrar yatağa fırlattı.

Kadın soluk soluğayken Strider onun üzerine atlayıp ağırlığıyla onu ezdi. Kadın boğuştu, ah hem de ne boğuşma, dişlerini ona

saplıyor, elleri ona yumruklar atıyor, dizleri aletine giden yola savruluyordu. Siktir!

Strider acı, baş dönmesi ve bulantıya tutundu ve kısa süre içinde kadın yoruldu. Soluk soluğa kalıp terlerken kadından biraz daha sis yükseldi.

Bu serin sisin kokusu tıpkı... ambrosia gibiydi, yoğun, çiçeksi. Bağımlılık yaratıcı.

Strider, "Gerçekten konuşmadan önce düşünmelisin. Beslenmedin ya da sulanmadın," dedi. Tıpkı bu kadın bir hayvanmış gibi. "Beni alt edemeyecek kadar zayıfsın."

Kadın hareket etmeyi tamamen kestiğinde, Strider onun bileklerini tuttu ve başının tepesine sabitledi. Bacaklarını kendi bacaklarıyla kavradı ve orta kısmı onunkine daha derince düştü, kadının bedeni ona bir beşik sunuyordu.

Tıpkı buzun üzerindeki şampanya gibi, kadın yumuşak ve serindi. Ve şu ambrosia kokusu... Aletinin kalınlaştığını, gerilip uzadığını hissetti ve aniden fena halde öfkelenerek hırladı. "Gördün mü? Kolay," dedi kadına.

Kadın gür kirpiklerinin arasından ona baktı, gri gözleri sabit, duygusuzdu. "Birinci raund senin. Bu pek de önemli değil."

"Diyor kaybeden."

İblisi neşeyle mırladı. O neşe zevki ateşledi ve o zevk de adamı yıkadı. Ah. Demek bu yüzden tahrik olmuştu; kadının hiçbir alakası yoktu. Tanrılara şükür. Eğer lanet olası bir Avcıya şehvet duyarsa bununla yaşayamazdı.

O sakin, ölü sesiyle, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Strider, "Şimdi," diye yanıtladı. "Bir parçanı erkek arkadaşına, kalanını da arkadaşlarıma yollayacağız."

Lucifer'ın sarayına ulaştıklarında, Amun işe yaramaz haldeydi ve eşlikçilerini zayıflatmaktan korkuyordu. İblislerle başka savaşlar

olmuştu fakat Aeron ve William kendi başlarına savaşırken bir yandan da onu korumuşlardı. Şimdi kanlı, yaralı bir haldeydiler ve onu sürüklemek zorundaydılar.

Arkadaşları onu arkada bıraksa daha iyi olurdu.

Aklındaki yeni ses... tanrılar aşkına, karşılaştığı her şeyden daha kötüydü. O kadar fazla dürtüsü vardı ki... öldürmek, sakat bırakmak, yok etmek. Ona Sır'ın ilk yıllarını hatırlatıyordu. Bir sürü karanlık eylem gerçekleştirilmişti... bir sürü hatırayı onun aklına sokmuştu.

Bu yeni hatıralardan biri o zaman bile zihnini dolduruyordu. Üç insan ruhu çıplak ve zincirlenmiş bir halde önündeydi; hepsi titriyor, ağlıyor, merhamet için yalvarıyordu. Ancak onun merhameti yoktu. Bunun için fazla hevesliydi. Pençeleri ölümcül sivrilikle keskindi ve onları yavaşça iki erkeğin üzerinde gezdiriyor, derine batırıyor, deriyi kesip kemiğe çarpıyordu ve kadının yakında kendine yapılacakları görmesine izin vererek korkusunu artırıyordu. Pençeleri aside batırıldığı için iki adam da çığlık atıyordu.

O asit insanları ruhlarıyla yakıyor, dokunduğu her şeyi çürütüyordu.

Kısa sürede derileri kömüre döndü ve o kömür yayıldı. İşte o zaman onları çevirdi, her seferinde birini. Burnunda çürümenin tatlı kokusu varken onlara tecavüz etti. Çığlıkları arttı, boğuşmaları arttı ve o kahkaha attı. Gerçek bir neşeyle güldü. Eğlenceliydi, bu her zaman çok eğlenceliydi.

Kadın sıranın kendisinde olduğunu bilerek onun her darbesini korkuyla izledi.

Yakında, diyerek kadına söz verdi. En sonunda ikinci adamın içine boşaldı ve kadına döndü, şimdiden sertti. O her zaman sertti. Her zaman hazırdı. Kurban ne kadar gönülsüz olursa o kadar iyiydi.

Kadın sürünerek ondan uzaklaşmaya çalıştı, ancak boynundaki zincir ona engel oldu. O kahkaha attı. *Benden kaçamazsın, küçük kurtçuk.*

Amun zihninin içinde, *hayır*, diye bağırdı. *O ben değilim. Ben değilim!*

İki büklüm olup kustu, safra boğazında kabarcıklı bir yol bırakarak çıkarken bütün bedeni sarsılıyordu.

Güçlü eller sırtını ovalayarak rahatlama sunuyordu. "İşte böyle. Bırak çıksın," dedi Aeron.

Bütün midesini boşalttıktan sonra doğruldu. Ya da denedi. Dizleri en sonunda pes etti ve arkadaşları bile onu ayakta tutamadı. Fazla ağırdı. Kemiksiz, ölü bir ağırlık.

Onu eğri büğrü bir ağaca doğru sürüklemeyi başardılar ve çentikli gövdesine yasladılar. Cehennemde ağaçlar var, diye düşündü şaşkın şaşkın. Kimin aklına gelirdi?

Aeron önünde çömelerek, "Ne yapabilirim?" diye sordu.

Hiçbir şey. Amun inleyerek gözkapaklarını açık kalmaya zorladı. Yeni ses çığlık atmaya, kendini göstermeye devam etti ve başındaki acı arttı. Fakat o korkunç görüntüleri görmektense bu acıyı hissetmeyi tercih ederdi.

Bir dikkat dağıtıcı arayarak etrafını taradı. Orman kül ve çürümüş yapraklarla kaplıydı. Yeşil ya da renkli çiçekler yoktu. Yalnızca siyahla kaplı engin bir deniz. Ruhlar burada işkence görmüştü. *Kendisi* burada ruhlara işkence etmişti.

Ah, tanrılar.

"Gücünü toplamak için biraz dinlen," dedi William. Lucifer'ın sarayının yer aldığı tepeyi işaret etti. "Neredeyse vardık."

Amun arkadaşının baktığı tarafı takip etti. Renksiz denizden siyah tuğlalar yükseliyordu, iki ufalanan kule ortadaki devasa kafatası şeklindeki merkezle birleşiyordu. Kafatasının açık ağzına doğru çıkan basamaklar mızraklarla –kesik insan başlarının olduğu mızraklarla– sarılmıştı, keskin sarı dişler birer avize gibi sallanıyordu. Oraya kadar gitmeyi asla başaramazdı.

Beni burada bırakın, diye işaret etmeyi denedi.

Başardığını düşünmüyordu fakat William hemen anladı. "Bizimle gelmek zorundasın. Eğer gerekli olursa, ki olmaması için dua ediyorum, Lucifer'ın kızı nereye sakladığını sadece sen keşfedebilirsin."

Ve Lucifer'ın anıları bu iblisinkinden ne kadar kötü olacaktı? Amun ne kadarını kaldırabilirdi?

Aeron savaşçıya, "Önceden buradaydın," dedi. "Anya Lucifer'ın senden korktuğunu bile söyledi. Sebebi ne?"

"Anya yanlış konuşmuş." William bir kez daha zihnini dikkatle boş tutarak Amun'un gerçeği okumasını önlüyordu.

"Ben hiç öyle sanmıyorum. Bilgi güçtür ve bizim toplayabildiğimiz bütün güce ihtiyacımız var. Bize bir bak." Aeron eliyle kendi kanlar içindeki bedenini işaret etti.

Sabrının sınırmdaydı ve en ufak bir şeyde patlamaya hazırdı.

William, "Sebebinin önemi yok," diye bağırdı. O da bir savaşa hazırlanıyordu. "Benimle savaşacak, tıpkı seninle savaşacağı gibi."

Tartışmak amaçlarına yardım etmiyordu. Amun yardım edilmesi için titrek elini uzattı. Dizleri neredeyse tekrar yığılıyordu fakat iki güçlü kol etrafına dolandı, fırtınadaki çapaları gibiydi.

Bir kez daha, üçü birlikte ağır ağır ilerledi. Tepenin başına ulaştıklarında nefes nefeselerdi, lanet okuyorlardı. Merdivenin girişine konuşlanmış iblis korumalar yoktu ama zaten Lucifer onları dışarıda tutmak istemiyordu. Karanlığın prensi içerideydi ve bekliyordu.

Basamakların tepesine çıktıklarında ayaklarından toz bulutu yükseldi. Kapı açıldı. Sadece kısa süreli bir duraklamanın ardından her köşede kemik yığınlarının olduğu geniş antreye adım attılar. Zemin kanla kırmızı bir şekilde lekeliydi ve hakkında düşünmek istemediği şeylerle yapış yapıştı.

Amun arkadaşlarının tutuşlarından çıktı, kendi başına durmaya kararlıydı. Onları zaten olduğundan daha fazla engellemeyecekti. O bir savaşçıydı, lanet olsun. Bunu yapabilirdi.

Aeron iki eline de birer bıçak alarak, "Hazır olun," diye fısıldadı.

William kendi bıçaklarını daha sıkıca tutarak, "Hazırlanıldı," diye yanıtladı.

Kurşunları çoktan tükenmişti, o yüzden ateşli silahlarını bırakmışlardı.

Birlikte ileri, doğrudan öne doğru yürüdüler, Amun durmadan kendi ayağına takılıyordu. Ama yürüdü ve şu anda tek önemli olan buydu. En sonunda bir odaya ulaştılar, kızgın turuncu-altın rengi alevler her bir duvarı yalıyordu ve sıcaklık her yönden geliyordu.

İblisi iç geçirdi. Ve eğer yanılmıyorsa, *ev* kelimesini çıkarabilmişti. Midesi bulandı. *Ev değil,* diye düşündü. *Asla ev değil.*

Odaklan. İşte, odanın merkezinde kükürtten inşa edilmiş bir platform vardı ve o kükürt kütlesinin üzerinde yamuk yumuk metallerden ve boynuzlardan bir taht vardı.

Karanlığın prensi beklenen konuklarından etkilenmemiş, sakin bir halde arkasına yaslandı.

"Sonunda," dedi Lucifer ve mücevherlerle donatılmış kadehinden bir yudum aldı. Oldukça yapılıydı, siyah saçları ve turuncu-altın sarısı gözleri vardı. Yakışıklı bir yüze sahipti, o gözlerde ölüm olmasaydı, bir kadın muhtemelen eriyiverirdi. Gözleri onu ele veriyor, herkesin görmesi için kötülüğünü ortaya seriyordu. "Kesinlikle oyalandınız."

Aeron, "Legion nerede?" diye sordu.

"Ne? Hoşbeş yok mu? 'Nasılsınız çok sevgili efendim' demek yok mu?"

"Tabii," dedi William düz bir şekilde. "Ben iyiyim, teşekkürler, rezil köle."

Lucifer çenesini çıkardıktan sonra başıyla onayladı. "William. Geri döndüğünü duyunca şaşırdım."

"Sadece adama bilmek istediği şeyi söyle, sonra gideceğiz. Kanın akmak zorunda değil. Biliyorum, biliyorum. Teşekkür etmene gerek yok."

Amun bütün enerjisini prense odakladı, zihniyle bağlantı kurup düşünceleri konusunda dinlemeye devam etti. Önce hiçbir şey yoktu. Sadece sessizlik. Fakat Amun baskı yapmaya devam edip daha derinleri kazdıkça, en sonunda bir çeşit bariyeri aşmış olmalıydı. Aniden yoğun bir nefret dalgası ona çarptı. Anya'nın da öngördüğü gibi, nefret ve korku.

Benim, benim, benim. Benim olanı almayacaksınız.

"Küçük kölelerim size aşağılık bir şekilde davrandığı için özür dilerim," dedi Lucifer. Ses tonu önceki gibi sakindi, sanki zihninde bangır bangır bağırmıyormuş gibi. "Elbette onları cezalandıracağım. Gerçi belki senin bir zamanlar olduğundan daha merhametli olurum."

William'ın şakağındaki bir damar attı.

Hâlâ zihni kapalıydı ve Amun'da zihinsel olarak ona uzanacak güç yoktu. Ayrıca, bu prensle olan bağı zedeleyebilirdi.

Lucifer'ın başı yana doğru yattı ve dikkatini Aeron'a çevirirken sırıttı. "Sende farklı bir şeyler var, Gazap." Düşünceli bir şekilde çenesine vurdu. "Hayır, hayır. Sana artık böyle seslenemem, değil mi? Artık Gazap değilsin. İblisin yok. Bunu değiştirmek ister misin?"

"Ya bize kızın nerede olduğunu söylersin ya da bizimle savaşırsın. Canımı sıkıyorsun ve yapacak işlerim var," dedi William.

Lucifer'ın dikkati ona döndü, gözleri kısılıyordu. "Ah, evet. O işlerin neyi içerdiğini tam olarak biliyorum. Tatlı Gilly'yi baştan çıkarmak. Ona duyduğun arzu her geçen gün büyüyor, değil mi? *Kardeşim.* Aslında gerçekten, gidip de Atlılar'ını ziyaret etmemene şaşırdım. Seni çok özlüyorlar."

Kardeşim? Atlılar? *Mahşerin* Dört Atlısı mı?

Aeron kasıldı, William'a şok ve öfke dolu bir bakış attı.

Lucifer kafasının içinde kahkaha attı, kendinden tamamen memnundu.

Amun, Lucifer'ın söylediği şeyi kastedip kastetmediğinden emin olmayarak, *sizi bölmeye çalışıyor,* diye işaret etti. Gilly ya da Atlılar

konusunda değil, onların doğru olduğunu biliyordu fakat aile bağlarından emin değildi. Ne yazık ki, iki savaşçı da onu fark etmedi.

William rahatça, "Elbette yalan söylüyor," dedi. Ya da denedi. Sesi birazcık titredi. "Gilly'ye hiç dokunmadım ve asla dokunmam. Reşit olmayan kızlara düşkünlüğüm yok. Ayrıca Atlı yorumu bir cevabı bile hak etmiyor."

Koyu renk kaşlardan biri kendini beğenmişçe yükseldi. "Sen öyle diyorsan. Şimdi gecenin eğlencesini başlatalım da seni sıkıntından kurtaralım. Olur mu?" Ellerini şaklattı, ses etraflarını saran alevlerde yankılandı.

Sol taraftan iki Yüce Efendi içeri girdi. Eğer sırıtışları bir belirtiyse, çağırılmayı hevesle bekliyorlardı. Aralarında Legion vardı. Omuzları kamburlaşmış, açık renkli saçları kanlı bukleler halindeydi. Soyulmuş ve zincirlenmişti, kırbaçlandığı yer olan baldırlarında kamçı izleri vardı.

Amun dikkat dağınıklığını karşılayamayacağını bilerek kızın düşüncelerine engel koydu. Fakat bunu yapamadan önce ufacık bir görüntü yakaladı. Ah, ona yapılan tüm o korkunç şeyler... Acı kölesinin ona gösterdiklerinden çok daha kötüydü, yaratık sadece işkencenin bazı kısımlarına şahit olmuştu.

Legion bir daha asla toparlanamayabilirdi.

Legion da onun gibi kesilmiş ve berelenmişti ve gözlerinde daha önce orada olmayan bir kimsesizlik vardı. Fakat Aeron'ı gördüğü anda çırpınmaya, çığlık atmaya, Aeron için endişelenmeye, kendi için umutlanmaya başladı.

"Aeron! Aeron!"

İblisler daha sıkıca tuttu ve Aeron ileri doğru atılmaya çalıştı fakat William kolunu yakaladı ve onu yerinde tuttu.

"Onun istediği de bu."

Lucifer Aeron'ı izliyor, tepkisini ölçüyor, adamın tenindeki solgunluk ile dişlerini sıkmasına bayılıyordu. "Söyleyecek bir şeyin yok mu, savaşçı?"

Aeron başıyla onayladı. "Bunun için öleceksin."

"Bu kadar mı?"

Başka bir sert baş onayı verdi, sanki kendine tekrar konuşacak kadar güvenmiyordu.

Amun prensin hayal kırıklığıyla dolduğunu hissetti. Aeron'ın bağırıp çağırmasını ve çıldırmasını istemişti. Fakat Lucifer önemli değil diye düşündü ve Amun neredeyse aklına doğru çekildi. Bağlantıyı korudu, midesi bulanıyor, dehşetle çalkalanıyordu. Lucifer pabuç bırakmayacaktı. Planladığı şey kesinlikle Aeron'ı deliliğin kıyısına sürükleyecekti. Aeron, aptal Aeron, Legion'a sahip olma ve Efendileri mahvetme planını mahvetmişti.

Lucifer düz bir şekilde, "O zaman şenlikler başlasın," dedi. "Değil mi?"

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Scarlet kederin beş evresini tecrübe ediyordu. Hepsini aynı anda. İnkâr; Gideon o ayrılırken acıyla *kıvranmamıştı*. Öfke; defalarca çağırmasına rağmen annesi olacak sürtük onu görmezden gelmişti, o yüzden Mnemosyne'yi takip etmeye başlamak için gökyüzüne geri dönememişti. Pazarlık; *Gideon'ın en sonunda savaşını kazanmasına izin verirsen*, diye dua etti tam olarak hiç kimseye, *teyzeme karşı olan intikamımı unutacağım*. O güvende olacaktı ve Scarlet bir engel olmazdı. Depresyon; güzel savaşçıyı bir daha asla görmeyecekti, biliyordu işte. Kabullenme; onu terk etmekle doğru olanı yapmıştı. Gideon onsuzken daha iyi olacaktı.

Gözyaşları gözlerini yaksa da aceleyle kuruladı. Sadece bir gün geçmişti fakat onu fena halde özlüyordu. Ve tıpkı düzelmekte olan bir bağımlılık gibi, hâlâ Budapeştede, ona yakındı. Kalesini saran demir parmaklıklara tırmanmaya ve ön kapısının önünde dolanıp, kapısını çalıp, o açtığında da onu yakalayıp öpmeye çok yakındı.

Direnmesinin tek sebebi, ilkinde yürüyüp gidecek gücü güç bela toplamış olmasıydı. İkinci defa yapabilmesinin hiç yolu yoktu.

Gerzek. Hüsran ve umutsuzluk diğer duygularının arasına karıştı. Titanya'ya götürülmek için annesinin dışında birini çağırmaya çalıştı fakat Yunan ya da Titan, tanrıların hiçbiri ondan hoşlanmıyordu. Ya da hoşlandılarsa da o *hatırlamıyordu*. Sikik Mnemosyne.

Gideon'a geri dön, diye yalvardı Kâbus. *Uslu olacağım, yemin ederim.*

İblisi kederin beş evresini de yaşamıştı fakat pazarlık kısmına geri dönüp duruyordu. *Ona her zaman ilgi duydun. Neden? Anlamıyorum. Sen kimseyi beğenmezsin.*

O...bana ait.

Scarlet öyle olmasını dilerdi. *Ben onun için iyi değilim.* Ama olmak isterdi. Tanrılar, hem de nasıl isterdi.

Gideon onun kocası olmayabilirdi, birlikte bir geçmişleri olmayabilirdi ama geçen bu haftada... ondan hoşlanmıştı. Ve Gideon da ondan hoşlanmıştı. Scarlet bunu biliyordu. Kalması için onu ikna etmeye çalışmıştı. Onu tek bir geceden daha fazla istediğini söylemişti. Ve ah, tanrılar, o sözleri duymak neredeyse gitme kararını parçalıyordu.

Fakat sonunda, gitmenin onun tek ve en iyi seçeneği olduğunu anlamıştı. Ayrıca aralarındaki kapıyı tamamen kapaması gerektiğini de biliyordu. Aksi halde Gideon peşinden gelebilirdi. Annesi ve teyzesi ölene kadar, ayrı kalmaları gerekiyordu. Rhea yaşadığı müddetçe, Gideon savunmasızdı. Mnemosyne yaşadığı müddetçe, *Scarlet* savunmasızdı. Ya da en azından zihni öyleydi.

Eğer zihni savunmasız olursa, bu da Gideon'ın tehlikede olacağı anlamına geliyordu. Onu incitmeye, öldürmeye ikna edilebilir ya da hatta Gideon'ın ona zarar vermeye, öldürmeye kararlı olduğuna inandırılabilirdi. Scarlet ona saldırırdı ve Gideon bunu hak etmiyordu.

O iyi bir adamdı. Güçlü ve müthiş bir iyi adam ve Scarlet onun hayatında yeterince karmaşaya sebep olmuştu. Fakat annesi ve teyzesi öldükten sonra, eğer Gideon hâlâ ilişki yaşamayı denemeyi istiyor olursa, kendisinin de istekli olacağına karar verdi. Ancak Gideon'ın denemek isteyeceğinden şüpheliydi. Onu yüzüstü bıraktığında Gideon'ın gözlerinde hüsran, çaresizlik, öfke ve hüzün vardı. Ve acı. Çok fazla acı.

Scarlet kaleden çıkarken ağlamıştı. Bu yer altındaki kilise mahzenine çöktüğünde daha çok ağlamıştı. Dibe ulaştığında gözlerini yummuş ve rüyalar âlemine girmişti. Hâlâ ağlıyordu.

Gideon'ı bulma düşüncesiyle baştan çıkmıştı. Aslında bütün gücüyle karşı çıkması gerekmişti. Onu bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, ne kadar ironik olsa da teyzesiydi. Scarlet kadını ziyaret etmek için kendini suçlamış ve bilincinin kapısının dışında beklemişti.

Bekleyip dursa da, sürtük hiç uykuya dalmadı ve en sonunda Kâbus kıvranan bir açlık kazanı haline geldi. Ardından Scarlet iblisin dizginlerini serbest bıraktı ve işkence eden bir cümbüş meydana gelerek binlerce kişinin karanlık rüyalarıyla oynadı. Rhea'nınki de dahil.

Scarlet annesinin en büyük korkusuyla özel olarak ilgilenerek eğlendi: kocasını kaybetmek.

Şimdi, uyku yine Scarlet'ın üzerinde olduğu için teyzesinin kapısının dibinde bekliyordu. Eğer bu defa Mnemosyne'ye ulaşamazsa, Mnemosyne'yi kendine çekecekti. Ve bu süreçte birazcık eğlenecekti. O yüzden Gideon'ın ona verdiği kelebekli kolyeyi çıkarmıştı. Böylece bulunabilirdi. *Yakında...*

Saatlerce beklemek zorunda kaldı ama bu defa Mnemosyne'nin kapısı aralandı... ancak o daha içeri süzülemeden geri kapanıverdi. Bak bak... Teyzesi uykuyla savaşıyordu. Ancak yakında Hafıza tanrıçası kaybedecekti. Hep kaybederlerdi.

Tüm bu süre boyunca Kâbus'un açlığı daha yoğun hale geldi, tıpkı önceki gibi.

Sadece biraz daha uzun süre, dedi yoldaşına.

İblis zihninde sızlandı ve binlerce yıl boyunca onun bir parçası olan, Gideon onu delilik seviyesine getirene kadar farkında olmadığı gölgeler ve çığlıklar da yoğunlaştı. Bir yol arıyorlardı. Bir hedef arıyorlardı.

Söz veriyorum, diye ekledi. Eğer bir işkenceli cümbüşe daha izin vermesi gerekirse verecekti.

Sonunda, beklediğine değdi.

Mnemosyne uykuya sürüklendiğinde kapısı yarı yarıya açıldı ve yeniden kapanmadan önce Scarlet'ın içeri girmesine yetecek süreyi verdi. Ki neredeyse kapanmak üzereydi. O zaman bile şekillenmeye uğraşan tatlı, ışıl ışıl rüyayı yakalayıp çekti, teyzesini neşenin daha da derinliklerine çekiyordu. Onu cezbediyordu...

Rüya devam etti, teyzesi artık uyanmaktan acizdi.

Mnemosyne kendini kutsal tahtta görüyordu, tanrıların ve ölümlülerin kraliçesiydi. Anında yerine getirilen emirler veriyor ve güzelliği hakkında şiirler yazılıyordu. Gerçekte Kronos'un metresi olsa bile, gerçekten arzuladığı kişi Kronos değildi. O onur Titan Güç tanrısı Atlas'a aitti. Siyah saçları ve Gideon'ın gözlerinden daha koyu bir mavilikteki gözleriyle yakışıklı bir adamdı ve kadının sağ elinin yanında oturarak ona tapınıyordu.

Sahne ne kadar da durgun, ne kadar da umutluydu.

Scarlet çığlık atmak istedi. Teyzesi böyle övgüleri hak etmiyordu, rüyalarında bile. Yaptığı şeylerden sonra asla. Sebep olduğu acılardan sonra olmazdı.

Scarlet kaşlarını çatarak ellerini uzattı ve arka planı silmeye başladı. Atlas ilk giden oldu, sonra altın taht, sonra saray. Onların yerinden boynuzlar ve ateş fırladı. O kavuran alevlerin ortasına Mnemosyne'yi yerleştirdi, teyzesinin vücudunu yalayan alevleri, derisini ve güzelliğini yakışlarını izliyordu.

Mnemosyne dehşetle, gerçek bir ızdırapla çığlık attı. Rüyası öyle gerçekçiydi ki derisi gerçekte de eriyor olacaktı. Onu öldürmezdi, Scarlet alevlerin o kadar uzun sürmesine izin vermeyecekti ama sürtük sabah kendini gördüğünde ödü kopacaktı. O güzel görünüşünün gittiğini ve yerinde itici bir kocakarı olduğunu görmek... Evet, o deri yeniden canlanacaktı. Ancak o zaman kadar... Scarlet kahkaha attı.

Kâbus kafasının içinde dans ediyor, bunun her anını seviyordu. *Daha çok!*

"Zevkle." Scarlet tek bir düşünceyle alevleri yok etti.

Teyzesi inleyerek yere yığıldı, dizleri onu ayakta tutamayacak kadar zayıftı. Scarlet acele etmeden ona doğru yürüdü, her adımda sahneyi yeniden düzenliyordu. Tartarus'un basit gri duvarları belirdi, ortak hücrelerindeki karyolalardan çoğu dolarak onu takip etti. Sonrasında, Kronos ve Rhea belirip bir köşede tartışmaya başladılar.

En sonunda Scarlet kendini ekledi. Üstü başı darmadağınık, kirli, boynunda bir köle tasması ve beline kadar gelen karmakarışık saçlar. Scarlet erişkinliğe ulaştığında, annesi kafasının kazınmasını ayarlamayı bırakmıştı. Diğer mahkûmların Scarlet'a musallat olmasına izin vermek, Rhea için âlemdeki en adil kişi olmaktan daha önemliydi. Muhafızlar da Scarlet'a yardım etmek istememişti ve bir bıçak edinmek imkânsız olmuştu. Kesmek bir lükstü ve salıverildiğinde yaptığı ilk şeylerden biriydi.

Rüyada sırtını parmaklıklara yasladı ve teyzesine tepeden baktı.

"Bunu hatırlıyor musun?" diye sordu. "Kölelikle geçen yüzyıllarımızı?"

Mnemosyne başını kaldırıp bakacak gücü zorlukla topladı ama bunu yaptığında gözlerinde nefret oynaşıyordu. Aldığı her nefes için çabalıyordu ve mahvolmuş yanaklarından aşağı yaşlar akıyordu. O tuzlu damlalar yakıyor olmalıydı.

"Ya sen beni bulursun," dedi Scarlet kadına, onun seviyesine gelmek için çömeldi ve teyzesinin temastan kaçınmak için sıçramasına rağmen çenesini kavradı, "ya da ne zaman uyuyakalsan ben sana gelirim. Eğer alevlerin kötü olduğunu düşünüyorsan, senin için planladığım sonraki şeyi görene kadar bekle."

Mnemosyne, "Sürtük," diyebildi. Saç tutamları kafatasında kömürleşmiş, yanakları içe çökmüştü ve kemiklerinden bazıları görünüyordu. "Bana yaptığın şeyi gördüğünde Kronos seni öldürecek."

Scarlet yavaşça gülümsedi. "Güzel. Girişimlerini görmek için sabırsızlanıyorum. O sırada, yarınki eğlencenin bir tadına bakıp keyiflen bakalım."

Bunu dedikten sonra, Scarlet teyzesini kurtlara attı. Gerçek anlamda.

Gideon'ın üç gününü aldı. Üç kahrolası gün. Gücünü geri kazanır kazanmaz kaleyi güçlendirmeye yardım etmiş, Avcıları avlamak için arada sırada kasabaya gitmiş, birkaç avare bulmuş, onları sorgulamış, hiçbir şey öğrenememiş ve onları öldürmüştü.

Şimdi, Scarlet'ın peşinden gidiyordu.

Scarlet'ın onunla ilgili hatıraları kendi hayal gücündendi ve evet, şimdi onların yanlış hatıralar olduklarını biliyordu. Sahte ya da değil, Scarlet aralarında gerçekten iyi zamanlar inşa etmişti. Ve hâlâ Gideon'ı istiyor olmalıydı. Gideon'ın onu hapishane bıraktığını düşünse de, ona sayısız kadınla ihanet ettiğini düşünmüş olsa da, onun için Budapeşte'ye gelmişti.

Gideon da onun için bundan daha azını yapamazdı.

Basit gerçek şuydu ki Gideon onu seviyordu. Bedenindeki her solukla, kanındaki her hücreyle, sahip olduğu her kemikle ve organla onu seviyordu. Ruhunun en derin kısımlarıyla seviyordu onu. Farkına varması için Scarlet gittikten sonraki beş dakika yetmişti.

Scarlet güçlü ve cesaretliydi, Gideon'ı kimsenin anlamadığı bir şekilde anlıyordu. Ona sataşıyor ve doğruları söyleyemediği için asla öfkeli görünmüyordu. Hayır, neşeli görünüyordu.

O güzeldi ve ona kusursuzca uyuyordu. O yokken hiçbir şeyi doğru düzgün düşünemiyordu çünkü sadece onu düşünebiliyordu. Yalnızca nerede olduğunu ve ne yaptığını merak ediyordu. Scarlet'ın onu özleyip özlemediğini, ona ihtiyaç duyup duymadığını, birbirlerine verdikleri ve yeniden verebilecekleri zevki düşünüp düşünmediğini merak ediyordu.

Tek yapması gereken onu bulmaktı.

Yok, Yalan hoşnut bir kabullenmeyle iç geçirdi. *Teşekkür yok.*

Teşekküre gerek yok, adamım.

Neredeydi o? Gideon kararlılıkla ensesini ovaladı. Bunu çözüme kavuşturabilirdi. Scarlet Hafıza tanrıçasını mahvetmek istiyordu; Tanrıça'yı en son gören kişi Kronos'tu. Gökyüzünde. Yalnızca ışınlanabilen ya da kanatları olan ölümsüzler kendi başlarına girebilirdi ve Scarlet'ta ikisi de yoktu. Yani yardıma ihtiyacı olacaktı.

Kronos'un da ona yardım etmeyeceğini biliyordu. Gideon'ı ararken yapmış olduğu gibi annesine dönecekti. Tabii Tanrı Kraliçe ona tekrar yardım eder miydi? Scarlet artık onun yıkımının da peşinde koşuyordu.

Yani, muhtemelen hayır.

Yani geriye kim kalıyordu?

Lanet olsun. Aklına kimse gelmiyordu. Bu da aklına bambaşka bir şey getirdi. Scarlet bir dosttan ya da müttefikten bahsetmemişti.

Önemli değildi gerçi. Yine de onun peşinden gidecekti. Eğer dünyayı parçalara ayırması gerekecekse, bunu yapacaktı. Ve ona bir başlangıç noktası verebilecek biri vardı.

Gideon Torin'in odasına yürüdü. Kapıyı tıklatmak için elini kaldıramadan arkadaşı, "Gir," diye seslendi. Kameralar, diye düşündü ve kafasına bir tane geçirmek istedi. *Bunu daha önce düşünmeliydim.*

Aniden Gideon hissettiği heyecanla boğuldu. Belki dünyayı parçalara ayırmasına gerek olmazdı. Artık titreyerek kulpu çevirdi ve içeri girip kapıyı arkasından kapadı.

Torin sandalyesinde dönerek, "Seni daha erken bekliyordum," dedi. Birleştirdiği elleri karnının üzerinde duruyordu ve rahatlamış bir adamın resmi olmalıydı. Ancak yanakları kızarmıştı, gözleri parlaktı ve soluk soluğaydı.

Arkasındaki bilgisayar ekranlarından birinde, *Cadılar Evi—Evde Huzurlu Bir Gece* isimli bir YouTube videosu oynuyordu.

Gideon kadınları gördü. Bir sürü, ama bir sürü seksi kadın vardı. Kimileri –şişesinden– şampanya içiyor kimileri tahrik edercesine dans ediyordu fakat hepsi gürültülü bir şekilde kahkaha atıyordu.

Birisi, "Göster onlara neyin olduğunu, Carrow!" diye seslendi.

Siyah saçlı, yeşil gözlü bir güzellik ekrana geldi ve zahmetsizce üstünü çekip, "Vuuhuu," diye bağırırken tombul göğüslerini sergiledi. Sonra göğüsleri hâlâ çıplakken durakladı, "Bunu mallarımı göstermeden paylaş, yoksa senin…"

"Lanet olsun." Torin hızla dönüp birkaç düğmeye bastı ve bilgisayar ekranı karardı. "Kapattım sanıyordum," diye homurdanarak bir kez daha Gideon'a bakmak için döndü.

Sormayacağım bile. "Şey, ah, bugün herkes nasıl değil?" Bütün Efendiler her gün en azından bir defa Torin'e uğrardı, o yüzden Gideon "Ben buralardan gidiyorum" duyurusunu yapmadan önce bu işi aradan çıkarmaya karar vermişti.

"Canlılar. Bildiğim tek şey bu. Gerçi Strider bana mesaj atıp yakında herkes için bir 'hediyeyle' eve geleceğini söyledi."

Bir hediye mi? Merakı ağır bastı fakat Gideon yalnızca başıyla onayladı. "Dinle, sana söylemem gereken bir şey yok…"

"Dur bakalım." Torin tek elini havaya kaldırdı. "Benim çözmekte hâlâ zorlandığım bir dilde açıklama yapmana gerek yok. Dediğim gibi, seni daha önce bekliyordum. Şu 'karın' meselesini duydum ve cidden bu kadar uzun süre dayanmana şaşırdım. Kane, Cameo ve ben burayı kontrol altında tutuyoruz. Strider Gwen'i örnek aldığından ve kalenin etrafını saran herkesle Hoşça kal Soluk Borusu oyununu oynadığından, kimse bize saldırmaya çalışmadı ve yakın gelecekte birilerinin deneyeceğine dair hiçbir işaret de görmedim. O yüzden git, kadınını al. Eğer onu bize katılması için ikna edebilirsen, herkes bana gelip sana mantık aşılamam ve kızı da kilit altına almam için yalvarıp durmayı keser. Zaten bizi incitmeye çalıştığı falan da yok, biliyorsun."

Rahatlama öyle yoğun bir şekilde geldi ki neredeyse arkadaşına sıkıca sarılacaktı. "Senden nefret ediyorum, adamım. Bunu bilmiyorsun, değil mi?"

Torin inci gibi beyaz dişlerini göstererek sırıttı. "Bak şimdi, işte bu çözmekte hiç sorun yaşamadığım bir şey. Ben de senden nefret ediyorum. Ama bana sarılmakla ilgili bütün düşüncelerini aklından çıkar. Evet, istediğini görebiliyorum. Ama ben pek sarılan tiplerden değilim. Nazikliğimle seni cidden öldürürüm."

Buna değebilirdi. "Yapmazdım, biliyorsun," dedi bütün ciddiyetiyle. "Sana sarılmayı yani. Dudaklarına kocaman ıslak bir öpücük de kondurmazdım." Bu da kesinlikle yapacağı anlamına geliyordu. Çünkü cidden, hâlâ Scarlet'ı öpebilir olacaktı. Evet, Gideon'a bulaşırdı ve bu Scarlet'a de bulaştırırdı ama ikisi de bundan dolayı ölmezdi. Ve ikisi de birbirlerinden başka kimseye dokunamazdı.

Scarlet'ı tamamen kendine ayırma düşüncesinden hoşlandı.

Hastalık'ın muhafızı büzüştü. "Bu durumda, ben sana engel olmayayım. O kadar uzun zaman oldu ki çok çaresizim. Şu noktada sen bile iyi görünüyorsun."

Gideon Torin'in *hiç* öpülüp öpülmediğinden emin değildi fakat kendini sırıtırken buldu. "Sen…"

Sert bir ses dışarıdan, "Yalan!" diye bağırdı, Torin'in hoparlörlerinden yankılanıyordu. "Yalan! İçeride olduğunu biliyorum. Hemen dışarı çık. Dışarı çık ve benimle yüzleş, seni iğrenç korkak!"

Neşesi azalan Torin sandalyesinde döndü ve bilgisayar monitörlerini inceledi. Gideon daha yakından bakmak için ona yaklaştı ve gördüğü şey onu hayrete düşürdü. Umut'un muhafızı Galen, Avcıların lideri, kalelerinin dışında dolanıyordu, beyaz kanatları çılgınca çırpılıyordu. Genellikle savaşçı eski zamanlara ait beyaz bir tunik giyerdi. Gideon, onun meleklerle ve tanrılarla daha uyumlu olmak için bunu yaptığından şüpheleniyordu. Bugünse o tunik is ve kanla kaplıydı, kenarları aşınmıştı.

"Beni öldürmeyeceksin," diye bağırdı Umut'un muhafızı, kollarını genişçe açtı ve iki elinde de birer kılıç parladı. Solgun saçları diken dikendi ve gök mavisi gözleri vahşiydi. Gözlerinde hasta bir parıltı vardı. "Bundan emin olacağım."

Bu bir rüya mıydı? Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Galen gölgelerde kalır, bütün pis işlerine insanları yollardı. Fakat savaşçı asla ama *asla* Efendilere açıkça meydan okumamıştı.

"Aklı tamamen başında, değil mi?" diye sordu Gideon. Bu herif zırdeliydi.

"Sana neden meydan okuduğunu bilmiyorum." Torin hızla klavyesine yazdı. "Görebildiğim kadarıyla dışarıda başka Avcı yok. Yine de, bir yerlerde adamlarının olmadığına güvenmezdim."

"Yalan! Ya sen dışarı çıkıp benimle savaşırsın ya da evini yakar yok ederim."

"Bu bir tuzak olmalı," dedi Torin ısrarla. "Yoksa evimizi yakmakla tehdit etmek yerine çoktan bizi yakmaya çalışırdı."

Tuzak ya da değil, Gideon bu fırsatı kaçıramazdı. Galen'ı yakalamak Avcılarla olan savaşa son verebilirdi. Başarılı bir şekilde. Ve en nihayetinde, bu Scarlet'a karşı tehditlerden birini eleyecekti.

"Onu vurmayı deneyebilirim," dedi Torin, "ve sen de..."

"Evet." Eğer Torin ıskalarsa piç kurusu kaçabilirdi. Yine. "Benim yapmama izin verme. Benim atışım daha iyi değil."

"Yalan!"

Torin başıyla onayladı. "Sadece güvenlik açısından, Kane ve Cameo'ya mesaj atıyorum. Onlara ormanın içine yönelmelerini söylüyorum, böylece tuzağa düşmediğinden emin olacağız."

"Hayır, sağ ol. Beş dakika içinde dışarıda olacağımı arkadaşlarımıza söyleme."

Torin yine onayladı ve yerine getirmek için uğraştı.

Gideon yatak odasına doğru koşturdu. Bir savaşçının her zaman çok dikkatli olması gerektiği için zaten silahları kılıflarındaydı fakat

roketatar ve bir roket alırken sırıttı. Bu bebeği çok uzun zamandır kullanmamıştı, Sabin etrafta masumlar varken ateş etmenin çok tehlikeli olduğunu söylemişti.

Bugün, etrafta masum falan yoktu.

Galen'ın bulunduğu kalenin köşesine doğru koşturdu ve Avcının tepesindeki en yüksek pencereye çömeldi. Galen yeri izliyor, onun ön kapıdan çıkmasını bekliyordu. Aptal. Gideon mümkün olduğu kadar sessizce pencere camını kaldırdı ve namluyu perdelerin arasındaki boşluğa yerleştirdi.

"Yalan!" diye bağırdı ölümsüz deli. "Korkak! Çık karşıma, lanet olası!"

Korkak mı? Hayır. O akıllıydı. Gideon tüfek bombasını yükledi, fırlatıcıyı omzuna yasladı, nişan aldı, sabit tuttu, Galen nişan çaprazında görüldüğünde yeniden sırıttı ve tetiğe bastı.

Bom!

Gideon ne kadar güçlü olsa da, bombanın kuvvetiyle geriye doğru fırladı fakat çabucak gücünü topladı ve dumanın ardında bıraktığı işini araştırdı.

Hedefini vurmuştu, Galen'i havada döndürerek birkaç metre öteye fırlatmış ve gökyüzünün ateş ve isle kaplanmasına sebep olmuştu. Bu bir ölümlüyü öldürürdü. Ancak Galen kesilmiş ve berelenmiş, tek elini kaybetmişti –intikam acı olurdu– fakat baygın değildi.

Sadece tepesi atmış görünüyordu.

Bir kükremeyle birlikte, artık alevler saçan savaşçı kendini yan odanın penceresine doğru attı. Cam parçalandı ve bir homurtu geldi, ardından gümbürdeyen ayak sesleri başladı. Gideon iki hançer kaptı ve koridora fırladı, portreler ve yeni cilalanmış masalar bulanıklıktan ibaretti.

Düşmanıyla koridorun ortasında buluştu, yumruklayan, tekmeleyen, bıçaklayan bir yığın gibi yerdelerdi. Galen'ın kanatları kırıktı ve ezilmiş bileğinden kan fışkırarak Gideon'ın kıyafetlerini sıcak ve

ıslak bir şekilde sırılsıklam ediyordu. Omzunda dumanı tüten bir delik vardı, muhtemelen roketin ilk çarptığı yerdi, yine de gücü duruyordu. Kararlılık insana bunu yapardı.

Umut'un muhafızı, "Kafamı alamayacaksın," diye kükreyerek iyi eliyle yumruk savurdu. Kılıcını hâlâ tutabiliyordu ve Gideon'ın yanağını kesti. Yanağı ayrıldı ve kendi kanı da akmaya başladı.

Gideon bir kükreyişle bıçaklarıyla ileriye doğru atıldı. Biri Galen'ın boynunu keserek omurgasına kadar doğradı ve diğeri yaralanmamış omzuna geldi. Bu adam yıllarca arkadaşı olmuştu, yine de binlerce yıldır düşmanıydı. Geriye sevgi kalmamıştı. Anı yoktu.

Bunu sona erdireceklerdi. Burada, şimdi.

Galen nefes almak için sallanırken artık açılmış olan boynunu tutuyordu. Gideon serbest kalıp doğruldu, nefes nefese, ter ve kan dökerek ızdırabının çoğundan sorumlu olan adama baktı.

Galen hiç var olmamış olsaydı, Pandora'nın kutusunu çalıp açmayı asla düşünmezdi. Gökyüzünde kalır, Zeus'un bir askeri olurdu. Belki en sonunda Scarlet'ı fark ederdi ve onun hayallerindeki gibi onu özgür bırakırdı. Belki sonsuza kadar mutlu yaşarlardı.

Ya da belki Titanlar Tartarus'tan kaçtıklarında onu kilit altına alırlardı. Yine başa dönülürse, o ve diğer savaşçılar orada olmuş olsalardı, belki de Titanlar kaçamazdı. Fakat bu önemli değildi. Olan olmuştu. Şimdi, bunları düzeltmek için bir fırsatı vardı.

Gideon arka taraftan gelen iki çift çizme sesini duyabiliyordu ve Kane ile Cameo'nın ona yardım etmek için koştuklarını biliyordu. Kahkaha attı. Öyle basit, öyle kolay görünüyordu ki. Bu adam onu kandırmış, uzaktan soruna sebep olmuştu fakat birkaç dakika içinde icabına bakılacaktı.

Hayat bundan daha iyi olamazdı.

Bıçağını kaldırdı. Tek bir darbe daha ve Galen çok uzun bir süre için gidecekti. Efendilerin onu öldürüp öldürmeyeceklerine ve iblisini serbest bırakıp bırakmayacaklarına karar vermeleri için

kullanabilecekleri bir süreydi. Gwen'in, Galen'ın kızının, ona veda edeceği bir süre.

Elbette, işte tam o sırada Tanrı Kraliçe Rhea, aniden parlak bir ışıkla ortaya çıktı. Solgun ve titrekti, yüzü bir kaş çatışla gerilmişti. Tüm bu zaman boyunca izliyor muydu?

"Ne cüretle!" diye çığlık attı. "O benim savaşçım. *Benim.* Ona zarar vermeyecektin. Ama şimdi... şimdi bedelini ödeyeceksin."

Gideon bir an sonra kaleden çekildiğini hissetti ve kendini dörde dörtlük, her yanında ve altıyla üstünde parmaklıklar olan bir kafesin içinde hapsedilmiş halde buldu. Kafes kadife ve mermerle sarılı saray gibi bir yatak odasına bakıyordu. Havada ambrosia kokusu vardı ve duvarları Titan tanrıların portreleri süslüyordu. Pembe dantelden kanopisi olan sayvanlı bir yatak yer alıyordu ve tek bir sarmaşık dalından sallanan kristal bir avize vardı. Bununla birlikte, tavan açık ve kubbemsiydi, tatlı bir mavi göğe bakıyordu.

Siktir! Zafer, gitti. Yenilgi, onun. Hepsi bir saniyede. Neredeyse inanamadı. Bunun yalnızca bir rüya olmasını umdu. Scarlet'ın yarattığı bir kâbus. Fakat derinlerinde bunu onun yapmadığını biliyordu. Bu gerçekti. Kaybetmişti.

Acı acı, *ne dilediğine dikkat et,* diye düşündü. Scarlet'ı arayabilmek için birinin onu yeniden gökyüzüne çıkarmasını istemişti ve işte şimdi oradaydı. Ancak, Tanrı Kraliçe'nin merhametine kalmıştı.

Tabii o kadında hiç merhamet yoktu ya, orası ayrı.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Gideon birkaç saatliğine kafeste yalnız bırakıldı. Yatak odasında da yalnızdı. Rhea'nın nerede olduğunu merak etmesine gerek yoktu gerçi, bir tahmini vardı. Galen'la birlikteydi, onun sağlığıyla ilgileniyordu. *O benim savaşçım,* diye haykırmıştı. *Benim. Ona zarar vermeyecektin.*

Merak ettiği şeye gelince, Lucien'ın saklamakta olduğu Tecrit Kafesi'nin bir benzeri içinde tutulup tutulmadığıydı. Hani şu kafesin sahibi ne isterse mahkûmun yapmaya zorlandığı yer. Rhea'nın kölesi olmaktansa kolunu kesip koparmayı tercih ederdi.

Gideon onun kafasının bir tabakta olmasını istiyordu. İlgisinin bir işareti olarak Scarlet'a hediye edeceği bir tabakta.

Scarlet…

Scarlet neredeydi? Ne yapıyordu? Onu görene kadar her gün sorgulayacaktı. Onun için endişelendiğinden falan da değildi. O kız başının çaresine tanıştığı herkesten daha iyi bakabilirdi. Sadece onu özlüyordu. O artık hayatının bir parçasıydı. En iyi parçası.

Onunla birlikte yeni hatıralar yaratmak istiyordu. Gerçek hatıralar, onun kendi kendine yaptıklarından daha iyi hatıralar. Onun yanında olmak ve o Tartarus'ta çürürken onu görmezden geldiği yılları telafi etmek istiyordu.

Ancak öncelikle, bu sikik cehennem deliğinden kaçması gerekiyordu.

"Ray!" diye bağırırken parmaklıkları sarstı. Tanrılar, kendi kendine Galen'ı anımsatıyordu. Çıldırmış, çaresiz. "Ray!"

Bir kez daha, görüş alanını parlak mavi bir ışık doldurdu. Gideon bundan ne kadar nefret ediyor olsa da dizlerinin üzerinde kaldı. Fakat kafeste hiç yer yoktu ve ayağa kalkmak bir seçenek değildi.

Rhea yatak odasının ortasında belirdi, güzel yüz hatları yorgun ve gergindi, siyah saçları karmakarışıktı. Artık hiç gri saçının kalmadığını fark etti. Kan ve isle lekelenmiş beyaz bir tunik giyiyordu. Yani evet, Galen'la birlikteydi.

"Sen mi çağırdın?" Tonunda nefret ve kendini beğenmişlik vardı, kulaklarını tırmalayan bir ses tonu yaratıyordu. "Cezan için çok mu heveslisin?"

Gideon kimsenin onu kurtarmak için baskın yapmayacağını biliyordu. Kelebekli kolyesini çıkarmaya çalışmıştı, sonuçta nerede olduğunu bütün ölümsüzlerden gizliyordu fakat bir şekilde, metal birbirine geçmişti ve şimdi ayrılmayı reddediyordu. Zinciri bile başından çıkaramıyordu.

Rhea'nın işi olduğundan emindi.

Tahmini? Kronos'un onu bulmasını ya da ona yaptığı şeyi bilmesini bile istemiyordu.

Kadın elini havada salladı ve şaşırtıcı bir şekilde etrafındaki parmaklıklar yok oldu. Onu dik tutan arkasındaki parmaklıklar da gittiği için, kıçının üstüne düştü. Gideon hızlıca toparlanıp hemen ayağa fırladı. Silahı yoktu, onlar da sihirli bir şekilde alınmıştı.

Gideon, "Akıllıymışsın," diye belirtti. Galen kadar büyük bir aptaldı.

Rhea, "Bana saldır, sana meydan okuyorum," diye yanıtlarken yerinde kaldı. Sanki Gideon'ı parçalamak ve biraz öfkesini çıkarmak için sabırsızlanıyormuş gibi dişlerini gösteriyordu.

Gideon ona uyum sağlamaya bayılırdı. Sonuçta kadının başını bir tabakta istiyordu. Fakat o Strider değildi ve her meydan okumaya cevap vermek zorunda değildi. Bu sürtüğe onun istediği şeyi vermek zorunda değildi. Ayrıca, kadının sahip olduğu güçleri, nelere kadir olduğunu bilmiyordu fakat kocasının neler yapabildiğini biliyordu ve bu kadın ona birazcık benziyorsa... Gideon ürperdi. Daha kavga başlamadan kaybederdi.

"Pekâlâ korkak? Sadece orada mı duracaksın?"

"Evet." Gideon ona arkasını döndüğünde, uğradığı hakaretle kadının nefesinin kesildiğini duydu ve sonra sanki Rhea umurunda değilmiş gibi odanın diğer yanına yürüdü. Makyaj masasının önünde durdu, parfüm şişelerinden birini burnuna doğru kaldırıp kokladı. Suratını buruşturdu. Gerçekten de bu boku sıkıyor muydu? Kuvvetli bir şeydi, sanki yarasa kanatları, kertenkele gözüyle karıştırılmış gibiydi.

"Bütün çıkışları kaldırdım, o yüzden o ufak aklından kaçma düşüncelerini sil. Bu odada da kafeste olduğun kadar mahkûmsun."

Doğru. Yalan zihninde tısladı. "Kulağa harika geliyor." Parfümü bıraktı ve bir fırça aldı. Ucunda birkaç saç teli vardı.

"Ne demek harika? Bu korkunç ve sen de bunu biliyorsun."

Rhea onun Yalan iblisini taşıdığını biliyordu, henüz noktaları birleştirememişti. Ah, onunla nasıl da kafa bulabileceğini düşündü, şekillenmekte olan sırıtışını hemen bastırdı.

"Beni buraya neden getirdiğini ve bana ne yapmayı planladığını merak etmiyorum," dedi.

"Ha! Buna inanmam. Meraktan kıvranıyorsun."

Fırçayı masanın üzerine atarken sadece omzunu silkti, fırçanın yüzeyde kayışını ve yeşil bir macun kavanozuna çarpmasını izledi. Rhea'nın görünüşünü önemsediği açıktı. "Aslında, Galen için duyduğum endişeyle kıvranıyorum. Lütfen bana iyileştiğini söyle, ah, güzel kraliçe."

"Yalancı! Galen'ı önemsemiyorsun." Gideon kadının kıpırdadığını bile duymadı ancak bir an sonra arkasında duruyordu, pençelerini Gideon'ın ensesine geçiriyor ve onu sarsıyordu. "Ondan nefret ediyorsun, onun ölmesini istiyorsun. Pekâlâ, tahmin et bakalım ne oldu? Dileğine kavuşamadın. O yaşıyor ve iyileşecek."

"Müthiş."

Rhea çenesini öne doğru çıkardı, gözleri ışıldıyordu. "Seni öldürmem için bana yalvardı. Ama ona hayır dedim, senin için başka planlarım var."

Yine, doğruydu. Yalan kadına tısladı. "Ne şanslıyım."

Kadın kaşlarını çatarak onu serbest bıraktı. Fakat uzun süreliğine değil. Daha kısacık zaman geçmişken, kadının elleri yine ona döndü ancak bu defa hareketin sebebi öfke değil, kararlılıktı.

"Kendini soğukkanlı sanıyorsun demek, öyle mi? Tamam, bakalım bu konuda neler yapabiliriz. Haydi seni biraz daha rahat ettirelim." Kadının sesi şehvetli bir sözle boğuklaşmıştı.

Haydi oradan. Hayır. Gideon'ın yatmak istediği tek kadın Scarlet'tı. Fakat Rhea'dan uzaklaşamadı. Bir şekilde, ayaklarını yere sabitlemişti. *İfadeni rahatlat, evlat. Seni korkuttuğunu bilmesine izin verme.*

Kadının parmaklarından biri tişörtünün ortasında gezindi ve kumaş için için yanarak tamamen yok olup göğsünü çıplak bıraktı. Derisi bu ateşten dokunuştan etkilenmemişti.

Ah evet, kadın güçlüydü.

"Vay. Sağ ol ya." Sakin, pürüzsüz. Bundan ne kadar nefret ettiğini onun bilmesinin imkânı yoktu. "Böylesi daha iyi hissettiriyor."

Kadın sersemleyerek geri adım attı, aralarındaki mesafeyi artırıyordu. "Kızımdan hoşlandığını sanıyordum."

"Yanlış."

Rhea'mn gözleri şüpheyle kısıldı. "Nasıl bir oyun oynuyorsun?"

"Oyun yok." Dudaklarının kenarları bir sırıtışla kalktı.

Rhea uzun bir süre boyunca sadece onu izleyip inceledi. Sonra omuzlarını dikleştirdi. "Yalan söylüyorsun. Onu seviyorsun. Bunu söyleyebilirim. Ama bu ne kadar sürecek, görelim mi?" Bakışları Gideon'ın gözlerini hiç terk etmeden tuniğinin üst kısmını sıyırıp çekti. Kumaş ortadan ikiye ayrılarak kollarından kaydı ve yere düşerek kadını tamamen çırılçıplak bıraktı.

Gideon'ın dişleri birbirine geçti. Sadece Scarlet'a itiraf edişini hayal edebildi çünkü böyle bir şeyi sır olarak tutmaya çalışacak değildi. Aralarında sır olmamasını istiyordu. Hiç. Ve ayrıca, bunu gerçekleri saptıracak sürtük annesinden duymasındansa, ondan duyması daha iyi olurdu. *Hey, şeytan, annen –biliyorsun, hani seni çok seven şu kadın– önümde soyunmadı ve onun ağda tercihini görmedim.*

Göğsüne bir çatal daha yemeyi hak etmişti.

"Muhteşemim, değil mi?" Rhea avuçlarını, göğüslerini ve omuzlarını süsleyerek yanlarından aşağı giden, kusursuzca kıvrımlı kalçasının üzerinden geçtikten sonra, uyluklarının birleşim yerinin etrafında dolanan sivri uçlu kelebek dövmelerinin üzerinden geçirdi. Ardından siyah tüy kümesinde parmaklarını dolaştırdı.

Rhea'nın onu olmakla suçladığı korkak gibi davranarak gözlerini kubbemsi tavana çevirdi, geçip giden pofuduk beyaz bulutları izledi. Damarlarında dehşet geziyor ve bütün bedenine yayılıyordu. Bunun nereye gittiğini tahmin edebiliyordu.

"Ee?" diye sordu kadın.

"Tabii. Muhteşem."

"Cık cık. Ses tonun yine yalan söylediğini gösteriyor ama ikimiz de beni arzuladığını biliyoruz. Ve yakında Scarlet de bunu öğrenecek."

Orospu çocuğu! Tahmini doğruydu öyleyse. Ona tecavüz etmeyi planlıyordu. Ve bu gerçekten tecavüz olacaktı çünkü rıza göstermesine imkân yoktu. Sonra kızına gammazlayacaktı. Yılın Annesi Ödülü'nün sahibi Rhea'yla tanışın. Ya da tanışmayın.

Rhea bir kez daha uzanıp ona dokundu. Parmakları pantolonunun kemerinde gezindi ve o da yanarak yok oldu, düşerken için için yanıyorlardı, yine de derisini serin, etkilenmemiş halde bıraktı.

"Böylesi çok daha i...yi." Kadından hüsran dolu bir hırlama çıktı.

Hiç şüphesiz Gideon'ın gevşek erkekliğini görmüştü. Mini Gid, bu kadına o şekilde yanıt vermezdi. Neredeyse kahkaha atacaktı. Neredeyse. "Umarım bu konuda gerçekten iyi hissediyorsundur," dedi. "Planladığın şey hakkında. Sonuçta, yıllar boyunca Scarlet'a yeterince acı vermedin. Ve ona yaptığın her şeyi hak ettiğinden eminim. Çünkü seni hiç sevmedi, değil mi? Evet, gerçekten kendinle gurur duymalısın, hayatım."

Söylediği her kelimeyle birlikte, Kraliçe biraz daha kasıldı. "Bitirdin mi?" Tırnaklarından biriyle Gideon'ın göğsünü çizdi, bu defa kan akıttı. Kadının gözleri kırmızı kırmızı parlıyor, saklamak için fazlasıyla uğraştığı iblisini açığa çıkarıyordu.

"Evet." Gideon birkaç yıl önce kadar Rhea'nın İhtilaf iblisinin muhafızı olduğunu öğrenmişti, çekişmelerden besleniyordu. Gerçi Rhea bunun için iblisini suçlayamazdı. Ele geçirilmeden önce de bu kadar sürtüktü. Güzeller güzeli Scarlet'ıne hapiste nasıl davrandığına bakılınca. Dahası, karanlık dürtülerini kontrol edebilirdi fakat sadece etmemeyi seçmişti. Gideon ve arkadaşları bunun kanıtıydı.

Reyes'in iblisi Acı, bir zamanlar karşı karşıya kaldığı herkesin canını acıtmak istemişti. Reyes bu arzuyu kendine çevirmeyi öğrenmiş, diğerlerini kurtarmak için kendini kesmişti.

Maddox'un iblisi Şiddet, bir zamanlar her ters kelimeyle, her kazara dokunuşla patlamak isterdi. Fakat Maddox hiddeti kendi içinde tutmayı öğrenmişti.

Lucien'ın iblisi Ölüm, bir zamanlar karşılaştığı her insanın ruhunu çalmak istemişti. Lucien dürtüsüne göre davranmadan önce insanlar ölene kadar beklemeyi öğrenmişti.

Gideon buna devam edebilirdi. Her iblis muhafızının sınavları ve zorlukları olmuştu fakat canavarlarını uslandırmak, o karanlık dürtüleri bir yerde toplamak için ne gerekliyse onu yapmışlardı. Rhea aynısını yapabilirdi ama yapmamıştı. Fikir ayrılıklarıyla birlikte kavgalar yaratmayı tercih etmişti, hatta sevmesi ve koruması gerekenlerin arasında bile.

Rhea aniden yarım bir gülümsemeyle, "Seni çözdüm," dedi. "Kastettiğin şeyin tam aksini söylüyorsun. Scarlet'ın masum olduğunu düşünüyorsun. Onun üstüne titremem gerektiğini düşünüyorsun. Bilmediğin şeyse onun bana komplo kurduğu, beni yok etmeyi planladığı ve tahtımı ele geçirmek istediği. Ta en başından beri! Hatta kocamla bile yattı. Senin liderinle."

Yalanlar. Hepsi yalandı. İblisi hazla mırladı, hatta Gideon daha önce hiç bilmediği bir hiddetle savaşırken bile mırlıyordu. Scarlet'a karşı değil, asla ona karşı değil. Rhea'ya karşı bir hiddet. Ne cüretle onun kadını hakkında böyle şeyler söylerdi? Ve evet, Gideon ironiyi tamamen görüyordu.

Bu kadına bağırıp onun hakkındaki gerçek hislerini ve kıymetli Scarlet'ıyle ilgili şeyleri söylemek için çok ama çok baştan çıkmıştı. Kadının bunu bilmesini istiyordu ve düşüncelerini sesli olarak dile getiremediği için her zamankinden daha çok hüsrana uğramıştı. Onun etrafındayken güçlü olması gerekmemişti... ama oldu. Scarlet için.

Rhea uzanıp tırnaklarından birini Gideon'ın çenesinde gezdirirken, başını dalgın dalgın yana yatırdı. Gideon onun dokunuşundan uzaklaştı fakat o çekilemeden dokunuş onu yakmış, derisini mühürlemiş ve açık bir yara bırakmıştı.

"Bak bak. Hayal kırıklığı yaratan bir piçin içindeki iyiliğe inanmak isteyene de bir bakın. Çok aptalsın ama takdire değer. Belki bir gün hatanı fark edersin ve sadakatini *bana* verirsin."

Asla. "Epey olası."

Rhea kollarını ona dolayıp çıplaklığını ona bastırdı. Aleti elbette gevşek kaldı. Gerçi bu, kadını engellemedi. Gideon'ın alt dudağını dişleyip kendini ona sürttü, bacağını onun uyluğunda aşağı yukarı gezdirdi. "Kızım rüyalarımda beni mahvetmeyi düşünüyor, biliyorsun. Onu zihnimin gerisinde hissedebiliyorum, bekliyor. Fakat bana meydan okumaması gerektiğini öğrenecek. Bunun nasıl olacağını bilmek ister misin, sevgili oğlum?"

Tanrılar yardımcısı olsun.

"O rüyalarımı her istila edişinde, sen benimle sevişeceksin." Dudakları ağır, hevesli bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve inan bana, bunu yapacaksın."

Gideon kasıldı, tabii Rhea'nın açıkça istediği şekilde kasılmamıştı. "Ölmeyi tercih etmem." *Seni azgın psikopat.*

"Ne fena. Kocamın benim Avcılarımı öldürme izni olmadığı için, benim de seni öldürmeye iznim yok. Fakat işbirliğinden emin olmak için başka yollar var."

Bu. Sikik. Kadını. Boğacaktı. Ayakları hâlâ yere sabitlenmiş olsa da, kadına doğru eğilerek ağırlığının tüm gücüyle ona çarpmasına izin verdi. Rhea, onun ellerini hareketsizleştirmeyi düşünmediği için Gideon ona uzandı, parmaklarını onun kırılgan boynuna dolamak niyetindeydi. Elleri bir çeşit görünmez engele denk geldi.

Rheadan çınlayan bir kahkaha kaçıverdi. "Aptal iblis. Bu odanın içindeyken başıma kötü bir şey gelemez. Başka neden burada durayım? Şimdi, niçin canım ne zaman isterse benimle sevişeceğini sana göstermeme izin ver..." Bir adım geri çekildi, sonra iki, Gideon'ı dik durmaya zorluyordu.

Rhea sırıtarak hızlı bir şekilde kendi etrafında döndü. Gideon onun cehaletine gülecekti –sırıtmak mı? gerçekten mi?– fakat kadın tekrar onunla yüzleştiğinde, artık Rhea değildi. Scarlet'tı ve Gideon'ın yaşadığı şok midesine yumruk yemek gibiydi. Aniden Scarlet'ın güzel yüzüne bakıyordu. Scarlet'ın siyah gözlerine. Onun kan kırmızısı

dudaklarına. Scarlet'ın kusursuz tenine. Scarlet'ın daha uzun ve daha güçlü bedenine. Ve kendi bedeni karşılık verdi!

Gideon çaresizce bir kusur ararken korkmuş araştırması yoğunluk kazandı. Siktir, siktir, siktir. Aynılardı. Lanet olsun, onlar... Hayır. Bir dakika. Rhea'da Scarlet'ın dövmeleri eksikti. O harika, hemen-şuramdan-yala dövmeleri yoktu. Yani, tamam. Pekâlâ. Güzel. Bununla başa çıkabilirdi. Aynı değillerdi. *İn aşağı, evlat.*

"Ne? Hoşlanmadın mı?" Hatta Scarlet'ın boğuk sesiyle konuşuyordu.

"Hayır." Hoşlanmıştı. Siktir, hoşlanmıştı. Scarlet'a öyle açtı ki öyle kahrolası şekilde açtı ki. Ve şimdi, işte buradaydı, onunla konuşabilirdi. *Dövmeler yok, Scarlet değil. Unutma.*

"Bunu yaptığım zaman bile mi?" Rhea hareket ederken onu izledi, parmaklarını düz karnından kaydırıp göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını çimdikleyerek ufak inciler gibi sertleştirdi.

Dövmeler yok, Scarlet değil. Siktiğim dövmeleri yok, Scarlet falan değil. Yine de. Bedeni tepki vermeye devam etti, kendine mani olamıyordu. Aletine göre, bu yakında onun karısı olacak olan kadındı, onun kadınıydı. Öyle umuyordu. Ve aleti ona umutsuzca bir açlık besliyordu, çok uzun zamandır onsuzdu.

Hain aletine durmadan, *Scarlet değil, Scarlet değil, Scarlet değil,* diye tekrarladı, kanın büyümekte olan ereksiyonunu terk etmesini istiyordu.

Ama Yalan bunu sevdi. Rhea'nın bir yalanı *yaşamasını* bilmek hoşuna gitti. Aslında iblisi hiç bu kadar heyecanlanmamıştı. *Scarlet'ı kalmaya zorlamam için bana yalvardın. Şimdi ona ihanet etmek mi istiyorsun?*

Scarlet. Scarlet'ı sev.

Bir yalan. Ama...ama... *Onun senin olduğunu söyledin.*

Öyle. Öyle değil.

Ne haltlar oluyordu? *Sana lanet olsun. Biz Scarlet Takımı'ndayız. Anlıyor musun?*

Tabii tabii, aldığı cevap oldu.

Bunun anlamı, Yalan, Scarlet Takımı'nda *değildi*.

Yine ne haltlar döndüğünü merak etti. Niçin *herkes* ona karşı birlik oluyordu?

"Sana söyledim." Rhea ona başka bir sırıtış gönderdi fakat o karanlık gözlerde şeytani parıltılar vardı, Scarlet'ın ona asla doğrultmadığı bir şeydi. "Haydi oyunlar oynamayı bırakalım ve zevk almaya başlayalım."

Rhea bir kral gibi elini havada salladı, Gideon'ı dehşete düşüren bir başlangıçtı ve aniden kendini yatakta uzanmış, ellerini kollarını esneterek yine yerine sabitlenmiş ve hareket edemez bir halde buldu. Tıpkı bir bez bebek gibiydi, Kraliçe onun nerede olmasını arzularsa oraya atıyordu ve Gideon bundan bıkmıştı.

"Dinle hayatım, sen... off."

Rhea kendini onun üzerine atıp bacaklarını ayırarak belinin üzerine ata biner gibi tünedi. Bir kez daha kendi gibi görünüyordu ve Gideon'ın bedeniyle birlikte iblisi de sönüverdi. Tanrılara şükür.

Yani yine Scarlet Takımı'ndasın? diye sordu Yalan'a.

Evet. Hayır.

Seni anlamıyorum.

"Ah, Gideon. Bu çok eğlenceli olacak." Rhea'nın gülümsemesi solmadı. Aslında sırıtışı daha da genişledi. "Bak," dedi ve sağ tarafı işaret etti.

Başını çevirirken bütün bedeninden dehşet geçti. O hiçbir şey... görmedi ve kaşlarını çattı. Bu kadın niçin... Hayır, bir dakika. Hemen yatağın önünde ufak beyaz ışıklar parıldıyordu, gittikçe büyüyor, birbirine bağlanıyordu ve sonra Scarlet oradaydı. *Gerçek* Scarlet.

Tamamen siyahlar içindeydi. Siyah tişört, siyah deri pantolon, siyah çizmeler. Hatta siyah deri bileklikler. Saçı aşağıdan bir atkuyruğuyla toplanmıştı, boynunun zarif uzunluğunu gösteriyordu. Boynunda kelebekli kolye yoktu.

Gideon'ı üzerinde sırıtan Rhea'yla gördü ve şokla, korkuyla soluk aldı.

Gideon, "Şeytan," diye bağırdı fakat bir sonraki anda, sanki hiç orada olmamış gibi yok oluverdi. Ardından Gideon Rhea'ya, "Sürtük," diye bağırdı ve Yalan kafasının içinde kükredi. Acı içinde patlak verdi, onu çabucak şu nefret ettiği zayıflık takip etti. Yüzünü buruşturdu, sarsıldı, nefret etti, nefret… acı çekti.

Tekrar olmaz.

Fakat kendine engel olamadı. Öyle çok nefretle, pişmanlıkla, hiddetle doldu ki kendisinden taşan kelimeleri durduramadı. "Seni öldüreceğim. Zaten planlıyordum ama şimdi benim elimden acı çekeceksin. Kızına zarar verdiğin her şey için pişman olacaksın." Daha fazla acı, daha fazla zayıflık.

En sonunda Rhea'nın gülümsemesi yok oldu. Rengi attı. Yatağın dibine gelene kadar Gideon'ın bedeninden santim santim kaydı ve doğrulmak zorunda kaldı. Kadının dizleri titriyor olmalıydı çünkü sendeledi.

"Y-yine yalan söylüyorsun. Söylediğini biliyorum."

Gideon bir yanıt veremeden başka bir ses yankılandı. "Konuşacak çok şeyimiz var, kadın."

Hâlâ çıplak olan Rhea dehşetle etrafında döndü, Gideon'ın gözü önünde –ki geçen her saniyeyle birlikte daralıyor ve kararıyordu– odanın ortasına gitti. Kronos odada belirmişti ve yanında bir… kadın getirmişti? Evet, kesinlikle bir kadındı. Derisi kapkara kömüre dönmüştü ve saçı da yanmıştı fakat kemiklerinin inceliği belliydi. Biraz *fazla* belliydi.

Belki Gideon inledi. Belki de Tanrı Kral sadece onu sezdi. Sonuç ne olursa olsun, Kronos'un dikkati ona döndü ve Kral afallamış gibi bir soluk aldı. Gözleri öfkeyle iki küçük çizgiye döndü.

"Demek öyle. Fark ettiğimden daha çok tartışacak şeyimiz var. Savaşçılarımdan birini kullanmayı düşünüyorsun." Sert, ancak her duygudan yoksundu. "O yola girmeyeceğimize karar verdikten *sonra*."

Rhea çenesini havaya kaldırdı, aniden beyaz bir pelerin belirerek onu sarmaladı. "Her saniyesine bayıldı, seni temin ederim."

"O yüzden her an kusacak gibi görünüyor." Kronos da çenesini kaldırdı.

"Kız kardeşim, *senin metresin*, yanında dururken hareketlerim yüzünden bana nasihat vermeye hakkın yok." Bakışları Kronos'un yanındaki titreyen kadına döndü. "Onu niye yaktın?" Kız kardeşi kocasıyla yatıyor olmasına rağmen, Rhea'nın sesi şaşırtıcı bir şekilde bu görüntüden canı sıkılmış gibi çıkıyordu. "Gözden mi düştü?"

Kız kardeşi. Bu isle kaplı iskelet Hafıza tanrıçası, Scarlet'ın teyzesiydi. Bokla kuşatılan gün, aniden düzelmeye başladı.

Gideon kendini yataktan dışarı attı. Ayakta duracak gücü yoktu, sadece kadına doğru kayabildi, onu yakalamayı ve eve dönmenin bir yolunu bulana kadar tutmayı planlıyordu.

"Onu ben yakmadım," diye bağırdı Kronos. "Kızın yaktı. Ama bu özel bir konuşma olmalı. Gideon, ben onu geri alana kadar Mnemosyne'yi koruyacağın konusunda sana güveniyorum. Sonuçta," derken Rhea'ya attığı imalı bir bakışla devam etti, "kız kardeşi gibi seni baştan çıkarmaya çalışacak durumda olduğunu sanmıyorum."

Rhea uğursuz bir sesle cırladı ve Gideon zaten acıyan kulaklarını kapamak için uzanırken, kendini kendi yatak odasındaki yatağında uzanırken buldu. NeeMah yerdeydi, görünüşe göre canı ne isterse yapması için oradaydı çünkü artık kadının boynunda bir köle tasması vardı.

"Teşekkürler," diye bağırdı. Kronos'un duyması ve kraliçesinin çürümüş, kara kalbine bir hançer saplaması için dua etti.

Bu son söylediği gerçekle birlikte iblisi kükredi ve acısı üç katına çıktı, onu ateş gibi yakıyordu. Görüşü üzerinden karanlık göz kırptı fakat kendini yere atıp NeeMah'a doğru süründü.

Kadın ürperip sürünerek kaçmaya çalıştı.

"Kaçmak istemene hiç gerek yok, hayatım. Zevk alacaksın." Gideon kadını kollarının altından tutmayı başardıktan sonra titrek bacaklarla doğruldu ve onu zindana sürüklemeye başladı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Uyanır uyanmaz Scarlet'ta oluşan ilk düşünce, '*o sürtük!*' kelimeleriydi. Burnundan soluyarak doğrulup oturdu. Rhea en sonunda onu Budapeşte'den alıp gökyüzüne çıkarmıştı. İşte tam orada çıplak annesini, çıplak erkek arkadaşının üzerinde otururken görmüştü. *Sonra* Rhea onu güneşli bir yere atmıştı. Scarlet neresi olduğunu bilmiyordu. Bildiği tek şey, aniden karanlığın ışıkla yer değiştirmesinin iblisinin kafasını tamamen karıştırdığıydı. Ambrosia tarlasının aksine, iki yer arasında zaman farkı vardı.

Hızla giden arabaları ve yüksek binaları gördükten sonra, gözleri kendi kendilerine kapanmıştı ve zihni derin, rahatsız edilemeyen bir uykuya dalmıştı.

Etrafındakilere bakınırken, şimdi kahrolası bir hastanede olduğunu fark etti. Kalabalık bir kaldırımda içi geçmiş olmalıydı, kimse onu uyandıramamıştı ve o yüzden tıbbi tedavi alması için onu buraya getirmişlerdi. Siktir!

Yanındaki bir kalp monitörü bipledi. Elektrotlar göğsüne bağlıydı ve kolundan bir serum yükseliyordu. Görevliler kıyafetlerini kâğıt inceliğinde bir önlükle değiştirmiş ve silahlarını almışlardı. Muhtemelen bölge polisi onunla konuşmak için buralardaydı ve şu anda buna ihtiyacı yoktu.

Yeniden, *lanet olsun*, diye düşündü. Beklenmedik bir hareketle iğneyi çekip çıkardı, dirseğinin iç kısmından kan sızıyordu ve kabloları çekip söktü. Monitör deliye döndü, bacaklarını sedyeden aşağı sallandırırken, alet gürültülü ve uzun bir şekilde bağırıyordu.

Ayak sesleri yankılandı ve sonra kısa, tombul bir kadın köşeden dönüp Scarlet'ın odasına girdi. Scarlet'ın doğrulup oturduğunu, ayağa kalkmak üzere olduğunu gördüğünde yüzündeki gerginlik gitti fakat Scarlet'ı yeniden yatırmak için kollarını uzattı.

"Hanımefendi, dikkatli olmalısınız." İngilizce konuşuyordu, aksanı yoktu. Scarlet, *Amerika'da olduğunu* fark etti. "Henüz neyiniz olduğunu bilmiyoruz ve..."

"Ben iyiyim ve gidiyorum." Kararlı bir şekilde kadını kenara itip ayağa kalktı. Dizleri zayıftı ve neredeyse bağları çözülüyordu fakat ağırlığını topuklarına verip kendini dengeledi, hatta bir baş dönmesi onu sarstığında bile.

Damarına ne halt vermişlerdi böyle?

Güçlü eller omuzlarından tutarak onu dengeleyip üzerine baskı uyguladı. Scarlet bunların hiçbirinden etkilenmeyerek kadının kollarını kenara itti. "Kıyafetlerim nerede?" Kelebek kolyesi pantolonunun cebindeydi ve geri istiyordu.

İnsan kadının meydan okumalara alışkın olmadığı açıktı; geriye çekilirken rengi attı, ellerini havaya kaldırmıştı. "Kıyafetlerin cephanenle birlikte."

Evet. O silahlar başını belaya sokmuştu. "Ve cephanem nerede?"

Açık kahverengi gözler kısıldı. "Poliste." Sert, buyurucu bir ton. "Seninle konuşmak için bekleyen bir memur var, o yüzden sana uzanmanı tavsiye ediyorum. Ayakta olup etrafta dolaşmamalısın. Hâlâ testleri bekliyoruz, sorununun ne olduğunu çözmeye çalışıyoruz."

Siktir, diye düşündü tekrar. Eğer kıyafetleri bir polis karakolunda kilit altındaysa geri almak çok zaman ve çaba gerektirecekti. Sahip olmadığı zaman ve çaba. "Bak, kıyafetlerimin ve eşyalarımın

çalınmış olması haricinde hiçbir sorunum yok. Şimdi, ben hangi cehennemdeyim?"

"Northwestern Memorial."

"Hayır. Hangi şehir?"

Hemşire ona gözlerini kırpıştırdı. "Şikago."

Annesi ne halt yemeye onu buraya göndermişti?

"Doktorunu getirmeye gideceğim ve taburcu olmaya hazır olduğunu söyleyeceğim," dedi hemşire. Scarlet elbette onun yalan söylediğini biliyordu. Gideon sağ olsun, kendini şu anda yalan detektörü gibi düşünüyordu. Hemşire polis memurunu çağırmaya gidecekti.

Scarlet karşı çıkmadan kadının odadan çıkmasına izin verdi. Yalnız kaldığı anda gölgeleri kafasından çıkardı. Etrafını sararak onu yakına çektiler, içine girilmez bir karanlıkla çevreliyorlardı. Pekâlâ, ondan başka herkes için girilmezdi. Kimse onu göremezdi fakat o herkesi ve her şeyi kesinlikle görebilirdi.

Ancak gitmek yerine hemen kapının yanındaki duvara yaslandı. Tam da zamanında. Yirmilerinin başlarındaki, fiziksel olarak zinde ve kararlı olan memur elinde kahveyle koridordan koşturarak geldi. Adımlarını yavaşlatmadan kahveyi alelade bir şekilde hemşire masasının üzerine bıraktı, diğer eli silahının üzerinde kaldı.

Scarlet korkuyla bir şeyi fark ederek keskin bir nefes aldı. Adam bir Avcıydı. Bileğindeki sonsuzluk sembolü şeklindeki dövme sadece görsel değildi. O adamın işareti, iblis tarafından ele geçirilmişleri öldürmeye yeminiydi.

İşte *bu* yüzden annesi onu buraya ışınlamıştı. Muhtemelen buraya konuşlanmış bir Avcı birliği vardı.

Karnı buruldu. En azından Rhea onu birliğin ortasına ışınlamamıştı. Bu da bir noktada Rhea'nın ona karşı *biraz* sevgi duyduğu anlamına gelirdi. *Hayal kuruyorsun ve bunu biliyorsun.* Büyük ihtimalle, Rhea mesafeyi yanlış hesaplamıştı.

Adam Scarlet'ın odasına ulaşınca kapıyı itip açtı, tıpkı İspiyoncu Hemşire gibi onun da ifadesi değişti. Adam durdu ve yalnız olduğunu fark edince hırladı.

"Nereye gitti?" diye sordu.

Hemşirelerden hiçbiri yaklaşmaya ve yanıt vermeye istekli değildi.

Rhea adama Scarlet'ın kim olduğunu söylemiş miydi? Scarlet'ın *ne* olduğunu? Muhtemelen hayır. Aksi halde, onun uyanmasını bekleyen birden fazla Avcı olurdu ve bu da onu yalnız bırakmazdı. Bir saniyeliğine bile. Öyleyse bu adam niçin buradaydı?

Muhtemelen onun aniden belirivermesiyle ilgili bir rapor gelmişti ve adam da onun bunu nasıl yaptığını bilmek istiyordu.

Yenilenen bir öfke göğsünde parladı, bu karnındaki acıyı hafifletiyordu. Ona istedikleri her şeyi yapabilecek insanların önünde uykuya dalmıştı ve kendini savunamazdı bile. İşte kalpsiz annesini cezalandırmak için bir günah daha.

Memur destek için telsizine konuştu, sonra binanın tüm kapılarını kilitlemeleri için hastane personeline emirler yağdırdı. Scarlet koridora süzülüp gölgelerin arasında kalmak için elinden geleni yaptı, böylece *onun* gölgesi de aralarına karışıyordu.

Dışarı çıkışı olaysız oldu. Kaza kurbanları sedyeyle içeri alındığı için acil servis çıkışlarını kapatmalarının imkânı yoktu. Güneş ışığı soluyor, mor bir gökyüzü yaratıyordu, yaz çiçekleriyle akşam mis gibi kokuyordu. Ağustos böcekleri öttü ve arabalar yakındaki yoldan geçip gitti. Bir ambulans park yerine girerken sirenleri çalıyordu.

Scarlet bir araba çalma niyetiyle park alanına doğru yöneldi. Ama nereye gitmeliydi? Teyzesi şu anda onu bulamayacak kadar zayıftı. Annesine güzel bir ders vermek için gökyüzüne çıkamazdı, yerini tanrılardan gizleyemezdi, yani her an onlardan biri tarafından bulunabilir ve başka bir Avcı birliğinin içine atılabilirdi.

Gideon evde değildi, yani o...

Gideon. Elleri yumruk halini aldı. Arkadaşları onun nerede olduğunu biliyor muydu? Ve *kiminle* yattığını? Tırnakları keskinleşerek avuçlarını deldi. *Ağır ol. Onun annenle seks yaptığından emin misin? Hazzın içinde kaybolmuş bir adam gibi görünmüyordu.*

Scarlet bunu düşünüp kaşlarını çattı. Elbette, annesi ve Gideon çıplaktı. Ve elbette, annesi onun beline oturmuştu. Ve tamam, evet, Gideon'la aralarında verilmiş sözler yoktu. Scarlet bir şeylerın bittiğini, sona erdiğini söylemişti. Gideon neyi ya da kimi isterse yapmakta özgür olduğunu düşünüyordu. Fakat gözlerinde panik vardı. Panik, acı ve hiddet.

Peki ya kendi isteği dışında alıkonulmuşsa? Umut etmeye korkarak yutkundu. Bunu istediği için bile kendinden nefret etti. Gideon ciddi bir belanın içinde olabilirdi. Fakat Gideon'ın ifadesi, annesinin niçin eyleme şahit olması için Scarlet'ı ışınlandığını ve Gideon herhangi bir şey söyleyemeden onu kovduğunu açıklardı. Scarlet'a acı çektirmek için erkeğini "çalmaktan" daha mantıklı ne vardı ki?

Korktuğu umut aniden kanatlandı ve ona doğru kanatlarını çırpmaya başladı. Eğer olanlar konusunda yanılıyorsa ve Gideon gerçekten Rhea'yı istiyorsa kendisi... ne yapardı? İkisini de öldürür müydü? Gideon'a *kendi* aralarındaki şeyin ne kadar iyi olduğunu hatırlatmaya mı çalışırdı?

Hayır. Bu hâlâ bir seçenek değildi. Hâlâ çok tehlikeliydi. Ayrıca, tüm olanlardan sonra, Gideon uzun ve mutlu bir hayatı hak ediyordu.

Scarlet sonunda onu kurtarmak, ona uzun ve mutlu bir yaşam vermek için ne yapması gerektiğini biliyordu. Ve bunu yapmaktansa dişleriyle bacağını koparmayı tercih ederdi. Çünkü şimdi acı dolu bir sonsuzluk kendisini bekliyordu.

Gideon zindandaki hücrenin önüne oturup içerideki NeeMah'a baktı, hâlâ büyük bölümü kömür gibiydi. Ancak kafatasından sarı saç tutamları çıkmıştı ve yüzü ile uzuvlarında yeni deri şekilleniyordu.

Şimdiye kadar çoktan yeniden oluşması gerekirdi fakat köle tasması tanrısal güçlerini kullanmasını önlüyor, iyileşme sürecini kayda değer şekilde yavaşlatıyordu.

Gideon bir tasma takmasa da kendi iyileşme süreci de yavaşlamış görünüyordu. İki günün ardından, hâlâ zayıftı ve buraya gelmek için –ve burada kalmıştı– kaleden zorlukla geçip basamaklardan güçlükle inmişti fakat kararlılığı onu ileri götürmüştü.

Scarlet için yanıtlar *alacaktı.*

"Sen sorduğum her şeye cevap..." Sesini kısarak olumsuz kısmı sessizce söyledi, NeeMah'ın yalnızca onun duymasını istediği şeyleri duymasını sağlamayı umut ediyordu. "...vermeyeceksin. Eğer dediğimi... yaparsan... iyileşen derini ateşe veririm." Ve bu bir palavra değildi. Yapardı. Gülümseyerek.

"E-evet," dedi NeeMah. Bir karyolada uzanıyordu, elleri yanağının altındaydı. Gözkapakları açılarak gözlerinin beyazını ortaya çıkardı. Etrafını saran siyahlıklatezat oluşturuyordu. "Yapacağım."

Eskiden her türlü bilgi kırıntısı için Avcılara işkence ederdi, yani kadının kolayca kabullenmesi onu şaşırttı. İlk cevabı alabilmek için onu en az bir defa yakmak zorunda kalacağını düşünmüştü. Aslında bunu... Şüpheci doğası kararlılığının ve hayal kırıklığının üzerinden bir göz attı. Ondan ızgara yapmak eğlenceli olabilirdi.

"Niçin bunca yıl boyunca Scarlet'a işkence... etmedin?"

"Niye umursuyorsun?" Sesi rahatsız ediciydi, duman yüzünden hırıltılıydı. "Sen onun kocası değilsin."

Olmak istiyorum. Bir gün, olacağım. "Soruyu cevapla..." diye bağırdıktan sonra "...ma," diye sessizce ekledi. Çakmağı yaktı.

Kadın irkildi, hatta yüzünü buruşturdu. "Sıkıntıdan," dedi aceleyle. "Kız kardeşim Kraliçe için. Başka neden olacak?"

Gerçek. O anda Gideon kendinden de nefret etti çünkü bir şekilde, Scarlet'a yapılan davranış teyzesinin olduğu kadar, Gideon'ın da hatasıydı. Tartarus'a kaç defa girmişti? Sayılamayacak kadar çok.

Niçin Scarlet'ı fark etmemişti? Kadını, çocuğu değil. Eğer fark etmiş olsaydı, onu korumak için yapabileceği binlerce şey olurdu.

Mesela, onu özel bir hücreye taşıtabilirdi. Rhea ve NeeMah'ı öldürebilirdi ya da en azından, ona işkence etmeyi kesmezlerse neler olacağı konusunda uyarabilirdi. Buna rağmen, o güzel kadını fark etmemişti ve o yüzden hiçbir şey yapmamıştı.

Onu nasıl fark etmezdi? Ne kadar aptal ve kördü! Scarlet hayatındaki en önemli insandı.

Gerçekten onu hak etmiyordu fakat bu, onu kazanmaya çalışmasını engellemeyecekti.

"Sebep..." sesini yumuşak bir fısıltı haline getirdi, "...olmadığın" dedikten sonra sesini normal haline getirdi "...hasarı geri almanın bir yolu var mı?"

"Evet. Bütün anılarını silebilirim."

Ki Scarlet'ın istediği de buydu. Gideon istemiyordu gerçi. Scarlet'ı olduğu gibi istiyordu. Fakat ayrıca onun tüm isteklerini kendininkilerin üzerine koyuyordu ve onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa onu yapardı. Şimdi onu bile yapacağını fark ediyordu.

Bu, onunla tekrar romantizm yaşamaya çalışmasını engellemeyecekti.

"Ama hatıralarını silecek miyim?" diye devam etti NeeMah, bir şekilde şimdi daha güçlüydü. "Hayır. İnan bana. Düşmanım Rhea olacağına Scarlet olsun, daha iyi."

Ama buna rağmen Kronos'un metresi olmuştu. Belki de onu da kız kardeşinin ricasıyla yapıyordu, böylece gözünü sürekli adamın üzerinde tutmasının bir yolu oluyordu. İlginç. Amun gerçeği ortaya çıkarabilirdi, Kronos da zaten o yüzden savaşçının yardımını istemişti.

NeeMah neredeyse yeniden düşünmüş gibi, "Ve dürüst olmak gerekirse," derken, sıktığı dişlerini gizleyemedi, "Scarlet'ın bana yaptığı şeyden sonra, ona yardım etmektense ölürüm daha iyi."

Bu NeeMah'ın tek diğer seçeneği olduğundan, dileğine kavuşabilirdi. Gerçi Gideon çakmak ve bir bidon benzinle ona yaklaştığı anda fikrini değiştirirdi. Bundan emindi. Fakat onu tekrar tehdit etmedi. Gerek yoktu. Scarlet burada değildi, henüz niye meseleyi zorlayacaktı ki?

"Neden annesi ondan nefret... etmiyor?" diye sordu, yine gerektiğinde sesini alçaltıp yükseltiyordu.

NeeMah sırtüstü döndü ve acılı bir solukla tısladı. "Kız kardeşim kendine hâkim olamıyor. Scarlet'ın babasını sevdiğini sandı ancak adam sadece onu kullanıyordu. Adamın bir karısı vardı ve hamileliğini öğrendiği anda Rhea'yı bir kenara attı. Sonra Yunanlar Titanlar'ı yakaladı ve bizi hapse attılar, Rhea'nın o aptal ölümlüden intikam almasını önlediler."

"Yani Rhea Scarlet'ı mi... suçlamıyor?" *Kaltak*. Gideon çakmağı yakıp söndürerek onun cevabını bekledi, onu reddetmesi için meydan okuyordu.

"İlk önceleri öyle değildi. Başlarda, çocuğu sevdi. Ya da şöyle söylemeli, elinden geldiği kadar sevdi. Fakat Scarlet büyüdükçe babasına o kadar çok benziyordu ki Rhea'nın sevgisi öldü. Ve Scarlet'ın öyle güzel bir kadına dönüşmesi de iyi olmadı. Zaten Rhea'nın elinden çok şey alınmıştı. Tahtı, gücü, özgürlüğü. Artık âlemin en güzeli olarak değerlendirilmemek egosunun kaldıramadığı bir darbeydi."

Sırf gösteriş yüzünden, canavarlarla dolu hücrelerinin içinde kızını resmen hediye paketiyle sarmıştı. O kadına kaltak demenin kaltaklara hakaret olacağını fark etti.

"Devam." Gideon elinde bir bıçakla Rhea'nın yanına dönmenin özlemini duyuyordu. Hiç tereddüt etmeden boğazını keser, sonra da cansız bedenine tükürürdü. *Aç*. *Kapa*. Alevler parladı, öldü. "Etme."

NeeMah titrekçe, "Sonra Rhea İhtilaf tarafından ele geçirilince," diye devam etti, "bütün hisleri yoğunlaştı. Nefreti, kıskançlığı, kendini kanıtlama ihtiyacı. Soruna yol açmaya *zorlandı*. Senin de bildiğin gibi."

"Sana bir iblis verildi." Bu bir soru değil, açıklamaydı. Kadının gözleri bir defa bile kırmızı parlamamıştı. Bir defa bile yüzünün arkasındaki saf kötülüğün görüntüsünü görmemişti. Ah, bir kötülük vardı, evet, sadece iblisvari bir şey değildi.

Kadın yine de cevapladı. "Hayır. Ben bağışlandım."

"Neden? Değil," diye fısıltıyla bitirdi. *Aç. Kapa.*

"Kimlerin hangi iblislerle eşleşeceğini Zeus seçti ve her eşleşme bilerek belirlendi. Bir çeşit ceza işte. Ben ona zarar verecek hiçbir şey yapmadım. En azından onun hatırladığı kadarıyla."

Gerçek, kendini beğenmişçe bir üstünlükle karışmıştı.

Yalan tısladı.

Zeus Efendilerden bazılarına niçin o iblislerin verildiğini söylemişti. Lucien Ölüm'ü almıştı çünkü Pandora'nın kutusunu açarak neredeyse dünyanın toptan ölmesine sebep olacaktı. Maddox Şiddet'i almıştı çünkü kutuya ulaşmak için yaptığı araştırmada askerlerin çoğunu öldürmüştü. Paris Pandora'nın dikkatini dağıtmak için onu baştan çıkarmıştı, o yüzden de Şehvet'i almıştı.

İyi ama Gideon'a niçin Yalan verilmişti? Kral için iyi bir savaşçı olmuştu. Pandora'nın kutusunun çalınmasına yardım etmişti, evet fakat onun işlevi çok ufaktı çünkü yaratıcısına ihanet ettiği için fena halde suçlu hissetmişti.

Böyle düşününce aklına bir soru daha geldi. Scarlet'a niçin Kâbus verilmişti?

Yalan mırlamaya başladı.

Gideon kaşlarını çattı. Ne diye mırlıyordu? Bu ilginin diliydi. *Scarlet'ı aştığını sanıyordum, seni kaypak piç kurusu.*

Benim değil, dedi Yalan. Yani aslında, *tamamen benim,* diyordu.

Bunu yapamazsın, seni küçük bok. İkide bir fikrini değiştirerek bir an onu isteyip sonra da bir kenara atamazsın.

Benim değil.

Onun iblisine sorma...

BENİM DEĞİL.

Bekle. Ne? *Onun... iblisi mi?*

BENİM DEĞİL.

Her şey sonunda yerli yerine otururken Gideon'ın gözleri büyüdü. İki iblis kutunun içindeyken mi... sevgililerdi? Ya da belki cehennemdeyken?

Mırlama sesini artırırken, Gideon yalnızca hayretle başını iki yana sallayabildi. Bunca zamandır iblisiyle birlikteydi ve böyle varlıkların bu şekilde bağlantılar kurabildiklerini fark etmemişti. Fakat Yalan ve Kâbus öyle yapmış olmalıydı.

Bu çok şeyi açıklıyordu. Niçin Yalan'ın Scarlet'la birlikte kalmak istediğini ama Scarlet'ın kendisini önemsemediğini. Neden Yalan'ın Scarlet'ı yanında tutmak için kendine tiksindirici gelen bir şeyi yapmaya gönüllü olarak gerçeği konuştuğunu. Neden Rhea Scarlet gibi göründüğünde ona tepki verdiğini. İblis sadece paketi görmüş ve Kâbus'un içeride olduğunu varsaymıştı.

Belki Zeus bu bağlantıyı biliyordu. Belki Zeus Scarlet'ın Gideon'a duyduğu arzuyu da biliyordu. Belki Gideon'a Yalan iblisini bir... hediye olarak vermişti.

Ve sen onu öldürmenin bir yolunu bulmaya çalışıyordun. Eski Kral'a kocaman bir teşekkür borcu olabilirdi. Gerçi Scarlet'ı öpmeyi tercih ederdi. Lanet olsun, neredeydi bu kadın? Ne yapıyordu?

Gideon'ı bir sonraki görüşünde boğazına atlar mıydı? Sonuçta o sürtük annesini becerdiğini düşünüyordu. Ya da sonsuzluğun kalanı boyunca Gideon'dan uzak durmaya mı çalışırdı?

İsteseydi bile, bunu yapamazdı. NeeMah'ı takip ediyordu ve en sonunda kadının izinin buraya geldiğini keşfedecekti. Yani yeniden karşılaşacaklardı. Sadece hazırlıklı olduğundan emin olmalıydı. Gideon, Scarlet'ın onu uyurken öldürmemesi ya da açıklamaya fırsat bulamadan kafasını koparmaması için dua etti.

Gideon'ın açıklamasını duymak istemesine bile dua etti.

"Hafıza kaybından bahsetmişken... Scarlet'la ikinizin yeniden karşılaşması ne komik."

NeeMah'ın sesi onu düşüncelerinden uyandırdı ve ona tek kaşını kaldırdı. "Yeniden değil, derken?" Sesini bir alçaltıp bir yükseltti.

"Muhtemelen hatırlamıyorsundur," dedi gülümseyerek ama aynı şekilde duruyordu, "fakat bir defa ona bakmaya geldin. Şey, o ufak oğlanın aslında bir kız olduğunu keşfettin. O zaman büyümüştü ve sen gördüğünden açıkça hoşlanmıştın."

Göğsünde bir ateş tutuştu, sonra uzuvlarına yayıldı. Önce, Gideon nedenini anlamadı. Sonra Yalan'ın büyük bir kuvvetle ondan dışarı hücum ettiğini fark etti, öyle tedirgindi ki Gideon'ın içini bir telaş sardı. Neden?

Tanrıça ona, "*Hatırlıyor musun*?" diye sordu.

Gideon o ufak oğlanı hatırlıyordu ve şimdi onun aslında Scarlet olduğunu biliyordu. Yine de Scarlet'ın yetişkin haliyle karşılaştığını hatırlamıyordu. Hafızasıyla mı oynanmıştı?

"Her neyse, bir sebepten, bir daha hiç dönmedin. Onu orada bıraktın." Gideon'a başka bir sahte sırıtış yolladı. "Ne yazık."

Gideon ayağa fırladı, aniden hücum eden hiddetin gücüyle nefes nefeseydi. *Aç. Kapa. Aç. Kapa.* Kadın onunla *oynamıştı.*

"Ah, hatırlamak ister misin? Bana elini ver ve hallolsun. Tasmam bile olsa, aklına girebilirim."

"Bir gün," diye hırladı, parmaklıkları kavrayıp sarsarken, çakmak metale çarpıyordu.

"Evet?" diye sordu. Açıkça Gideon'ın yapabileceği bir şey olmadığını düşünüyordu. Doğrulup otururken bakışlarını Gideon'dan hiç ayırmadı. "Bir gün? Ne yapacaksın?"

"Ben... ben..." Hiçbir şey kulağa yeterince vahşi gelmedi.

"Beni öldürecek misin? İşkence mi edeceksin? Bana zarar vermek için gerçekten ne yapabilirsin? Çirkin olduğumu mu söylersin? Güçsüz olduğumu mu söylersin? Yap o zaman. Ve karşılığında Scarlet'ı nasıl

cezalandırdığımı görürsün. İkimiz de benim için geri döneceğini biliyoruz. Onu senden nefret etmesi için ikna ederim. Seni öldürmesi için. Bir sürü başka adamla yatması için ikna ederim. Onu kendini öldürmesi için ikna ederim. Ve senin yapabileceğin hiçbir şey..."

Aralarında uzun ve gürültülü bir kükreme yankılandı. Tüm bu nutuk sırasında Yalan sinsice dolaşmış ve kafeslenmiş hiddetle dolu bir yırtıcı gibi aşağı yukarı yürüyordu. Scarlet'ın ölümünden bahsedildiği anda, iblisi patlamıştı.

Daha Gideon neler olduğunu anlayamadan, iblisi bedeninden patlamış, pulların, boynuzların ve kemiklerin karanlık bir gölgesiyle dışarıda belirmişti. Şeytaniydi.

İblis NeeMah'ın üzerine giderken kadın korkunç bir panikle çığlık attı, ardından iblis kadının içinde kayboldu. NeeMah sarsılarak iki büklüm oldu. Hafifçe inledi. Kısa süre sonra yüzünden yaşlar akmaya başladı.

"Ben çok çirkinim," diye ağladı. "Çok güçsüzüm. Yaşamayı hak etmiyorum. Ah tanrılar, çok değersizim."

Gideon'a ahkâm kestiği tüm o şeyler, kendisiyle ilgili asla inanmayacağı şeylerdi. Fakat şimdi, iblis onu yalanların gerçek olduğuna ikna ediyordu, kadın inanıyordu ve bu onu içeriden paramparça ediyordu.

Gideon'ın kendi öfkesi şok ve büyülenme karışımının gölgesinde azalırken, yalnızca izleyebildi. Yalan gerçekten ondan ayrılmıştı. *Ondan ayrılmıştı.* Ve şimdi açıkça NeeMah'ın zihninde sinsi sinsi dolaşıyor, güzelliği ve gücüyle ilgili yalanlara inanmasını sağlıyordu. İblisin bunu nasıl yaptığını bilmiyordu. İblis niçin daha önce ondan hiç ayrılmamıştı, bilmiyordu.

İblis nasıl aklı başında ve Gideon nasıl sağ kaldı, onu da bilmiyordu.

Dakikalar sonra, NeeMah bütün bedeni titreyen, karyolasında hıçkıran bir yığından ibaret olduğunda, iblisi Gideon'a geri dönmüş ve kafasının içine yerleşirken o tatminle mırlamıştı.

Gideon serseme dönmüş bir halde, *bunu nasıl yaptın?* diye sordu.

Biliyorum.

O zaman iblisin de hiçbir fikri yoktu. *Niçin geri döndün?*

Sana bağlı değilim.

Haydi oradan. *Bir kez daha yapabilir misin?*

Biliyorum.

Haydi öğrenelim. "Kemerini bağlamak isteyebilirsin," dedi Tanrıça'ya sırıtarak. "*Fazlasıyla* eğlenmek üzeresin."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ağaç yığınından uzanan kurumuş, kolayca kırılan yapraklar Strider'ın yanaklarına çarpıyor, derisini çiziyor ve zaten kara olan ruh halini daha da karartıyordu. Hadiee, yani Haidee, yani Ex'i kendine bağlamıştı ve kadın önden gidiyor, dalların tokat atar gibi darbelerini aldıkça homurdanıyor, şikâyet ediyor ve ona çeşitli isimlerle sesleniyordu. "Piç kurusu" bunların içinde en kibarıydı.

Oteldeyken kadının üzerine çıkıp canını daha önce hiç yanmadığı kadar kötü bir şekilde yakacağına yemin etmişti fakat sonunda onu ufak parçalara bölmemiş, hatta bir çizik bile atmamıştı ve bu konuda deli gibi öfkeliydi.

Yapmak için bıçağını kaldırmıştı. En azından bir parmağını alacaktı. Baden'ı öldürdüğü için bunu hak ediyordu. Fakat ona öyle bir cesaretle, meydan okumayla bakmıştı ki Strider'ın onun sonunu getirmesini bekliyor gibi görünüyordu. O yüzden kendini frenlemişti. Strider'm ona *istediği* şeyi vermesine imkân yoktu.

Sanki Strider'm düşüncelerinin gittiği yönü sezmiş gibiydi, belki de sezmişti. O artık ölümsüzdü ama Strider bunun nasıl olduğunu ya da onun ne olduğunu bilmiyordu. Kadın omzunun üzerinden bağırdı: "Beni öldürmeliydin, seni geri zekâlı!" Gri gözleri parladı. Teni kızarmış ve terden ıslanmıştı –aslında ufak buz parçalarını andırıyordu– ve pembe saçları şakaklarına yapışmıştı.

Perişan halde olsa da görüntüsü güzeldi. Neyse ki "güzel sürtük" tarzı onun tipi değildi. "Ve ızdırabına son mu vereyim? Ha! Devam et."

"Izdırap çekecek tek kişi sensin. Eğer öfkemi kendime saklayacağımı zannediyorsan göründüğünden daha aptalsın demektir. Ve fena halde aptal görünüyorsun! Canımı sıkan her lanet olası şeyi sana söylemeyi planlıyorum. Böceklerden başlayarak. Beni diri diri yiyorlar!"

Yarım saat boyunca, lanet olası böceklerden şikâyet etti. Sesinin tizliğinden dolayı Strider'ın kulaklarının kanamaya başlaması beş dakika sürmüştü gerçi.

"Mola," diye bağırdı kadın. "Saatlerdir yürüyoruz, dinlenmem gerek."

"Mola bitti. Olmak istediğim yere yakınız. Henüz dinlenmek yok."

"*Mola*. Yoksa birkaç dakikalığına dinlenemeyecek kadar çok mu korkuyorsun?"

Korkmak mı? Bu kendini kanıtlaması için bir meydan okumaydı ve iblisi bunu kabul etti.

Strider kaşlarını çatarak aniden durdu. Ex bunu fark etmeyip ilerlemeye devam etti, ayak bileğinin etrafındaki –Strider'ın koluna bağlıydı– ip gerildi ve Ex sarsıldı. Yüzüstü yuvarlanıp çabucak döndü ve Strider'a dik dik baktı.

Strider'ın kaş çatışı bir sırıtışa dönüşürken çantasını bir ağacın gövdesine bıraktı ve oraya çöküverdi. "Tamam. Mola."

Ex yerde kaldı, gerçi doğrulup oturmuş ve dizlerini göğsüne doğru çekmişti. "Piç," diye homurdandı.

"Ayağına dokunursan ellerini keserim." Palavraydı belki de ama kadın bunu bilmiyordu. "Ayrıca işte sana gerçeğin başka bir tokadı, küçük kız. Bundan sonra bana ne zaman meydan okursan, bunu seninle sevişmem için yaptığın bir davet olarak göreceğim." Hiçbir şey kadını daha çok tiksindiremezdi şüphesiz.

Yanaklarına kıpkırmızı kesildi. "Uyarı alındı."

Güzel. Şimdi. "Birkaç dakikalığına" dinlendiklerine göre, gerekeni yapabilirdi. "Aç mısın?"

"Evet."

Strider çantasının fermuarını açıp bir paket şekerleme çıkardı.

Ex onları gördüğünde neredeyse gözleri yuvalarından fırlıyordu. "Kumanya diye getirdiğin şey o mu? Seni gerzek! *Aptal* senin için fazla cömert bir kelime. Şeker bizi ayakta tutmaz."

"Kendi adına konuş." Strider ağzına bir avuç attı, çiğnedi ve leziz tatla birlikte gözlerini yumdu. Hatta belki inlemişti de.

Sonra Ex'e baktığında onun kaşlarını çatarak elini uzattığını gördü.

"İstediğinden emin misin? Bunlar yalnızca uygun kumanya getirmeyecek kadar aptal olan gerzekler için."

"Ver işte."

Strider kadını beslemekle ilgilini fikrini değiştirmeden önce, kadının şaşırtıcı şekilde soğuk avcuna kıymetli şekerlerinden birkaç tane bıraktı, sonra kendi ağzına sığdırabildiği kadarını tıktı. Yine hazla gözlerini kapadı. Tarçın. Bundan daha güzel tat yoktu. Hatta kadınlarla bile kıyaslanamazdı. Tabii tatları tarçın gibi değilse. Fakat öyle biriyle önceden karşılaşmamıştı. En azından doğal şekilde olanıyla.

Ex, "Her neyse, nereye gidiyoruz?" diye homurdandı.

Strider yutkundu. "Senin sorunun değil." Hoş bir tavırla konuştu, yine de tartışmaya yer bırakmıyordu.

Gerçek şuydu ki, onu Budapeşte'ye götürüyordu. Ancak, uzun yoldan gidiyorlardı. Ormandan, çölden ve ilgisini çekecek şeyler dışında yerlerden. Kadının moralini bozacak, onu zayıflatarak Strider'a güvenmeye zorlayacak yoldan. Tabii kızın onların peşine düşmüş erkek arkadaşından bahsetmeye gerek yoktu.

Şu anda, Dile Getirilmeyenler'in henüz yükselen adalarında, tapınağa giden yoldaydılar fakat medeniyetten uzak duruyorlardı.

Sonuçta Ex ve arkadaşları onu rahatsız etmeden önce Dile Getirilmeyenler'i ziyarete gitmek üzere yoldaydı ve sırf yanında kız

var diye planlarını değiştirmeyi düşünmüyordu. Ayrıca, bu şekilde Ex'e *gerçek* bir canavarın nasıl olduğunu göstererek kendi yararına kullanacaktı.

Onu korkutacaklardı, Strider'ın düşündüğü kadar kötü olmadığını fark edecek ve kendisini güvende tuttuğu için ona minnettar olacaktı. Kısa sürede korunmasıyla ilgili her şeyde *hep* ona güvenecekti. Açılacak ve Strider'a kendisiyle ve Avcı dostlarıyla ilgili neyi bilmek istiyorsa anlatacaktı. Açıkça onu öldürecek cesareti olmadığından –en azından şimdilik ve bu ona hâlâ utanç veriyordu– en azından onu kullanabilirdi. Ve sonra ona ihanet ederdi. Tıpkı onun Baden'a ihanet ettiği gibi.

Strider'ın onunla işi bittiğinde, kadın ona tamamen güvendiğinde, onu insanlarına geri yollayabilirdi. İnsanları onun ne kadar sadakatsiz olduğunu bildikleri için işi biterdi. Ardından *onlar* Ex'i öldürebilirdi.

Gerçi güvenini kazanmak için ona karşı fazla iyi olmamalıydı. En azından en başında. Şüphelenirdi. Ayrıca, kendisi de iyi bir oyuncu değildi. Bu kadından nefret ediyordu ve ona karşı iyi olma düşüncesi onu sinirlendiriyordu.

Şu sızlanan, şikâyetçi ses tonuyla, "Hiç su var mı?" diye sordu.

Sinirlendiriyor. "Evet." Getirdiği su şişelerinden birini alıp kapağını açtı ve o izlerken içindekilerin çoğunu içti. Kızdan bir inilti kaçtı ve Strider şişeyi biraz fazla sertçe sıkıp plastiği çatırdattı.

"Ee? Paylaşacak mısın, paylaşmayacak mısın?"

Strider zorlama bir şekilde omuz silkerek kalanı ona attı. "Ona mikroplarım bulaştı," diyerek bilgilendirdi.

"Neyse ki bütün aşılarımı yaptırdım." Saniyeler içinde suyu tüketip şişenin üzerinden ona göz attı, ona o kadar az miktarda su vermesinden rahatsızlık duyduğu açıktı.

"Sana o kadarını bile verdiğime dua et," dedi.

"Uğursuz piç kurusu."

"Katil sürtük." *Dur. Bu onu kazanmanın yolu değil. Tatlı davranış karşısında şüphelenirse kime ne?*

Kazan onu, diye emretti Yenilgi. *Kazan. Kazan. Kazan.*

Harika. İblisi onu kazanmayı bir meydan okuma olarak görüyordu. İhtiyaç duymadığı bir meydan okumaydı fakat artık başka türlüsünün yolu yoktu. Strider'dan hoşlanması için –neredeyse hırladı– onu ikna etmek zorundaydı.

Strider hızlı hareketlerle sırt çantasını karıştırıp yanında getirdiği kurutulmuş eti aradı. Çantadan onunla birlikte bir şişe daha su çıkarıp ikisini de kıza attı.

Ex onları kolaylıkla yakalayıp ne olduklarını fark ettiğinde, "Teşekkürler," diye mırıldandı.

"Rica... ederim." Ahh. Bunu söylemek hoş değildi. Aslında dilinde kül tadı bırakıyordu.

Strider sessizlik içinde onun yemesini izledi. Kızın yüzüne toprak bulaşmıştı ve çenesinde ufak çizikler vardı. Böcekler boynunu ısırmış, şişkin, pembe daireler bırakmışlardı. Kıyafetleri terden ıslaktı ve yüzü kadar kirliydi.

Niçin hiçbiri güzelliğini azaltmıyordu?

Muhtemelen şeytanla bir anlaşma yapmıştır. Legion gibi. Aeron'ın aksine, kendisi kızı kurtarmak için ölmeye gönüllü değildi. "Erkeğinle ne kadar zamandır çıkıyorsun?"

Siyah kirpikler kalktı ve top metaline benzeyen gözler ruhunun içine baktı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Meraktan."

"Pekâlâ. Sana anlatacağım. Ama önce sen benim bir soruma cevap ver."

"Tabii." Bu dürüstçe cevaplayacağı anlamına gelmiyordu.

"Kız arkadaşın var mı?"

"Hayır." Doğruydu. Bununla ilgili yalan söylemenin gereği yoktu.

Strider'ı rahatsız eden bir kendini beğenmişlikle, "Olduğunu düşünmemiştim zaten," dedi.

Strider çenesini öne doğru çıkardı? Ne? Strider'ın bir kadını tavlayacak kadar yakışıklı olmadığını mı düşünüyordu? Birinin ona uzun süre boyunca dayanamayacağını mı düşünüyordu? Pekâlâ, yanılıyordu. Bir kız arkadaşı yoktu çünkü olmasını istemiyordu. İblisi onların kalplerini kazanmanın meydan okumasıyla besleniyordu fakat bunu bir kez başardığında iblisinin ilgisi gidiyordu.

Ve sonra, tabii ki, kadınlar ona başka şekillerde meydan okumaya çalışırdı. Strider'ın *nefret ettiği* şekillerde. *Bahse varım bütün bir günü benimle birlikte geçirip keyif alamazsın. Bahse varım önümüzdeki haftanın her gecesi beni aramazsın.* Eğer işleri geçici olarak tutarsa, dahil olan herkes için daha iyi olurdu.

"Ee," dedi Strider. "Erkeğinle ne kadar zamandır çıkıyorsunuz?"

"Yedi aydır."

Yedi ay mı? İnsan yılıyla –köpek yılına benzer bir şeydi– bu uzun bir zamandı. "O zaman niye evlenmediniz?"

Ex ağzına son parça kuru eti tıkıştırırken omzunu silkti.

"Dur tahmin edeyim. Sen istedin, ama o istemedi?"

"Aslında," dedi gergince, "o istedi ama ben istemedim."

İlginç ve beklenmedik. "Niye istemedin? Onu sadece seks için mi kullanıyorsun?"

O kızarıklık yanaklarına yeniden dönerek yüz hatlarını yumuşattı, onu güzelden daha öte bir şeye dönüştürdü. Onun görünüşünü savunmasız... bir tatlılığa taşıdı. "Öyle bir şey," diye homurdandı.

Strider'ın göğsünde bir sıkışma vardı. Anlamadığı ve kafa yormak istemediği bir şeydi. *Bu kadına ilgi duymuyorsun.*

"Konuyu değiştirmek için değil ama bununla konuyu değiştirmeye hazır olduğumu kastediyorum. Beni öldürdüğünü hatırlıyor musun?" diye sordu.

"Evet." Yüzlerce yıl önce, onun Baden'a yaptığı şeyle öyle hiddetlenmişti ki bıçağını kadının karnına saplamıştı. Sonra kadın iki büklüm olduğunda, kafasını kesmişti. "Bana nasıl hayatta kaldığını söyler misin?"

Kadın onu dikkate almadı. "Yaptıklarından suçluluk duymuyor musun?"

"Tabii ki hayır, asla. Sen en iyi arkadaşıma yaptığın şey için suçlu hissediyor musun?"

"Tabii ki hayır, asla."

Strider da öyle düşünmüştü. Ve bu onun... canını sıktı. Canını sıkmamalıydı. Onun kim ve ne olduğunu biliyordu, yani çoğu kısmını. Şeytani kötülüğe son vermek onun nihai amacıydı ve Baden'ı şeytani kötü olarak değerlendirmişti. Pişmanlık duyuyormuş *gibi davranmak* onu öldürür müydü?

Strider kaşlarını çatarak çantasının fermuarını çekti ve doğruldu. "Mola bitti. Yine," diye bağırdı. Sonra irkildi. Sesinin bu kadar sert çıkmasını amaçlamamıştı.

Ex itaat etmek için acele etmedi. Aslında bir süre boyunca gözlerini ona dikip baktı, elleriyle bacaklarını ovalanıyordu.

Strider daha nazik bir tonla, "Kalk," diyerek ipi çekiştirdi. Fakat ipte çekecek bir şey yoktu. Strider kadının parmaklarının oraya gittiğini hiç görmemiş olsa bile bir şekilde onu kesmeyi başarmıştı. Ve kesinlikle elinde bir bıçak falan yoktu. En azından onun görebildiği bir şey yoktu.

"Mola." Ex sırıtarak onun boyutundaki birinin sahip olması gerekenden daha büyük bir güçle bacaklarını savurdu, bileklerini birbirine doladı ve Strider'ı yere yıktı. Tıpkı çakan bir şimşek gibi fırlayıverdi.

Yakala, yakala. Kazan, kazan. Yenilgi bağırırken Strider ayağa fırlamış onun ardından koşuyordu. *Kaybediyorsun. Kazanmalısın.*

Koşarken göğsüne bağladığı Pelerin'e uzandı, oraya saklamıştı, çünkü Ex'in isteyeceği son şeyin kendisine dokunmak olacağını biliyordu. Ama Pelerin orada değildi.

O... kaltak! Bir şekilde çalmıştı. Tıpkı ipe olduğu gibi, nasıl yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Sadece onu yakalaması gerektiğini biliyordu. O erkek arkadaşına ulaşmadan *önce.*

Çok gürültülü... çok korkunç. Bir şekilde Amun ayakları üzerindeydi, bir bıçak tutuyordu. William ve Aeron iki yanındaydı, onu korumak için yaklaştırıyorlardı. Yeni bir iblis sürüsü etraflarını sarmıştı, birinci ve ikinci savunma hattıyla zaten dövüşmüşlerdi; kimisi ufak, kimisi iriydi ama hepsi de kararlıydı. Düşünceleri... tamamıyla kana, acıya ve ölüme odaklıydı.

Tadına bak, diye düşündüler. *Acıt. Öldür.* Savaşçılara pençeleriyle vuruyorlar, zehirli dişleriyle ısırıyorlar, tekmeliyor ve yumruk atıyorlar, gülüyorlar ve alay ediyorlardı.

Savaşın kendisi saatlerdir sürüyordu. Belki günlerdir. Belki de yıllardır. Her adam bitkin, kesilmiş, kanar halde, titrek, kıyıda, muhtemelen acıyla ızdırap çekiyordu ve ne zaman bir iblis öldürseler yerini üç tanesi alıyordu. Ancak pes etmeyi reddettiler.

Amun onlara yardım etmeye çalıştı fakat ne zaman hareket etse, ne zaman yaratıklardan birini doğramak için uzansa aklına yeni bir ses giriyor ve sesi açıyor, zihninde yeni görüntüler belirirken –tecavüzler, daha fazla işkence, daha fazla cinayet– neredeyse dizlerinin üzerine düşecek gibi oluyordu.

Hepsinden ötesi, Lucifer tahtına oturmuş, izliyor, sırıtıyordu ve Legion ayaklarının dibindeydi. Arada bir, sanki o sevdiği bir köpeğiymiş gibi uzanıp kızın başını okşuyordu. Ve ne zaman Legion Aeron'a yardım etmek için doğrulmaya çalışsa, karanlığın prensi pençelerini onun kafatasına saplıyor ve kız ağlayarak teslim olana kadar onu öyle tutuyordu, Legion'un şakaklarından kan akıyordu.

Aeron dişlerinin arasından, "Daha ne kadarını kaldırabilirim bilmiyorum," dedi.

"Kolum... koptu... kopacak," diye yanıtladı William. O da abartmıyordu.

Amun, *onlara yardım etmeliyim*, diye düşündü. Hava sıcaktı, kalan ufacık gücünü tüketiyordu. Ve duman... tanrılar, tek yapmak istediği öksürmekti. Ölmesine yetecek kadar bağırsak çıkarana kadar öksürmek.

Yine de buna gerek olmayabilirdi. Her nefesine ölümün kokusu tutunuyor, burun deliklerini yakıyor, bir hesaplaşmanın sözünü veriyordu. Çok, çok yakında.

İt şunu. Sesi, görüntüleri dikkate alma. İki savaşçının iblis ısırıklarıyla verilen zehre rağmen hâlâ ayakta duruyor olmalarının tek sebebi, Hayat Suyu'nun kalanını içmiş olmalarıydı.

Eğer bu yakında sona ermezse su etkisini kaybedecekti ve onları hiçbir şey kurtaramayacaktı.

Ölmelerine izin veremem. Kendisi, evet. Bir sonu hoş karşılardı. Ama arkadaşları olmazdı. Arkadaşları asla olmazdı. Bir kükremeyle birlikte Amun bıçağını hazır ederek kolunu kaldırdı. Ve evet, sesler ve görüntüler yoğunluğunu artırdı fakat bu kez ikisinin de onu durdurmasına izin vermedi. Arkadaşlarının koruyucu çemberinden çıkıp ileri atıldı ve doğradı. Doğradı, doğradı. İblis üstüne iblis doğradı, homurdanıyor, inliyor, ayaklarına doğru kan akıtıyordu.

Ortalarına ulaştığında üzerinden onların sıvıları akıyordu, gözleri yanıyordu, ağzında çürümenin tadı vardı, ama yine de durmadı. Ve kısa süre sonra, durmak istemedi. Görüntüler... evet, öldürmek istiyordu. Sakat bırakmak istiyordu.

Bir iblisin kolunu kesince sırıttı. Bir iblisin bacağını ikiye böldüğünde kahkaha attı. Göz kürelerini, dilleri, hatta kimilerinin mahrem bölgelerini söküp aldı ve daha fazla kahkaha attı. Bu. Şey. Eğlenceliydi.

Kırmızı gözlerde korku parladı ve bir müddet sonra ondan uzaklaşmaya başladılar. Fakat Amun bunların hiçbirini önemsemedi. Daha fazlasına ihtiyacı vardı. Heyecanlıydı. Çığlık atacak, yalvaracak, kanayacaklardı.

Evet. *Eğlenceli.*

"Durdurun onu!" Lucifer artık rahat görünmeyerek bağırdı. "Kafasını kesin."

"Onun yerine biz senin kafanı alsak?" diye buyurdu yeni bir ses. "Başın duvarımda güzel görünür."

Amun sesi tanıdı, hayranlık duyduğu birine ait olduğunu biliyordu fakat konuşana bakacak vakti yoktu. Çok fazla hedef vardı, bıçağını bekliyorlardı. Bir boğazı kesti, bir kalbi deşti, yüzüne sıcak şekilde sıçradığını hissetti ve yaladı. *Leziz.*

Lucifer, "Lysander," diye tısladı.

"Ah, Aeron," diye bağırdı bir kadın. "Benim zavallı sevgilim. Dağılıyorsun."

"Olivia! Çık buradan. Git! Bunu görmemelisin."

"Sensiz olmaz. Eğer Cennet Yüksek Konseyi'ni buraya bir ordu yollamaya ikna etmek için ne yapmak zorunda olduğum hakkında bir fikrin olsaydı, beni arkada bırakmanı bağışlamam için yalvarır ve yardımına geldiğim için bol bol teşekkür ederdin."

Amun soğuk bir şekilde meleklerin geldiğini düşündü. Muhtemelen bu konuda mutlu olmalıydı fakat etrafındaki iblisler kaçıyor, çığlık atıyor, ona öldürecek kimseyi bırakmıyorlardı. Ya da alacak. Bu eğlenceli *değildi.*

Kaşlarını çatarak etrafında döndü. Beyaz cüppeli meleklerden oluşan bir ordunun Lucifer'ın etrafında yarım daire şeklini aldıklarını gördü. Karanlığın prensi de kaçmaya çalışırken, bir yandan onlara tıslıyordu. Meleklerden biri hıçkıran Legion'u tutuyordu, diğeri neredeyse bilinci kapalı olan William'laydı ve Olivia kollarını titreyen Aeron'ın etrafına sarmıştı.

Eğer Amun iblisleri öldüremiyorsa, melekleri öldürebileceğini düşündü. Evet. Evet, yapabilirdi. Gülümsedi. Hatta onlar daha iyi hedefler olabilirlerdi. Daha yüksek sesle çığlık atar, daha sertçe düşer, daha kolayca incinirlerdi.

Artık sırıtarak ileri doğru atıldı, bıçağını kaldırdı... aşağı doğru indiriyordu... kanatlı piç kurularından birini sırtından haklamak üzereydi. *Eğlenceli, eğlenceli, eğlenceli.* Fakat sert bir el bileğinin etrafına kilitlenerek onu durdurdu.

Amun hiddetle kükredi. Uzun zamandır tek kelime konuşmamıştı ve ses telleri deneyimsizdi, kulağa rahatsız edici geliyordu.

Lysander onu sarsarak, "Sen ne yapıyorsun, Sır?" diye sordu. "Bunlar benim insanlarım, sana yardım etmeye geldiler. Onlara saldırmayacaksın. Asla."

Amun yeniden kükredi. Gözucuyla zayıflamakta olan Aeron'ın Olivia'nın tutuşundan çıkmaya çalışmasını izledi. "Onu bırak, Lysander. Kendinde değil."

Olivia Aeron'ı kendine daha çok yaklaştırmak için kanatlarını onun etrafına sarıp, "Aeron, dur," dedi. "Amun'un gözlerine baksana. Artık tamamen iblis. Ondan uzak dur, yoksa sana da bulaştırabilir."

Bulaştırmak mı? Amun kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Yaptıklarından hiç bu kadar keyif almamıştı. Arkadaşları bunu tecrübe ederse şanslılardı.

Aeron, "Sadece izin verin onunla konuşayım," diye yalvardı. "Benim yüzümden bu halde."

"Sadece konuşmak yetmez," dedi Lysander. Koyu renk gözleri girdap gibi dönüyor, resmen Amun'un karanlık ruhuna bakıyordu. Sesi sakin, hipnotize ediciydi. "Değil mi, iblis?"

Amun kıvranıp kendini kurtardı ve meleğe kuvvetle yumruk savurdu, elinde bir iblisin kolunu tuttuğunu görünce sersemledi. Ne zaman koparmıştı? Ancak Lysander darbeyi bekliyordu ve tek eliyle onu durdururken, diğer elinde ateşten bir kılıç yarattı.

Aeron ve William aynı anda, "Hayır!" diye bağırdı.

Fakat çok geçti. Meleğin onu durdurmak için kullandığı hız Amun'u kendi etrafında döndürmüştü ve ardından gelen sersemlik onu dizlerinin üzerine düşürmüştü. Kafasının kesilmesi için kusursuz bir pozisyondu.

Fakat Lysander onun kafasını kesmedi.

Ateşten kılıç aşağı inerek tam göğsüne saplandı, kıyafetini ve etini yakarak geriye koca bir delik bıraktı.

Önce, Amun dumanı tüten yaraya bakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar şaşkındı. Sonra acı geldi, bütün bedeninden geçiyor, onu diri diri yiyor, zihnindeki sesleri ve görüntüleri kendi kafalarına göre bir karmaşaya yönlendiriyordu. Öne doğru suratının üzerine düştü, bedenindeki her kas ızdırapla kasılıyordu.

Lysander yanma diz çöktü. "Eğer şanslıysan, bu seni öldürür. Eğer değilsen, hayatta kalacaksın ama kalmamış olmayı dileyeceksin. İki türlü de, hayatının kalan günlerini tutuklu olarak geçireceksin."

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Scarlet kendini bir mahzen mezara kapattı. Bu altı saat sürdü. Günlerini denizde sürüklenerek geçirmeye niyetlenerek bir tekne çaldı. Üç kilometre gitti.

Sibirya'ya uçtu. Üç dakikalığına.

Her seferinde, yeniden Budapeşte'ye ışınlanıyordu. Kalenin içine; Gideon'ın odasının olduğu koridora. Her seferinde fark edilmeden, gizlice çıkmak zorunda kalmıştı. Ancak sinsice çıkıp durmaktan yorulmuştu, çünkü yine buraya geri gönderileceğini biliyordu. Kim tarafından? Bilmiyordu. Artık umursamıyordu.

Birinin onun burada bitmemiş bir işi olduğunu düşündüğü belliydi. O yüzden o işi bitirecek ve kendi kendine yaptığı ebedi sürgüne geri dönecekti. İntikam yok. Savaş yok. Sevgi yok.

Gideon yok.

Bu en güvenli yoldu. Gideon için. Kendisi için.

Bu şekilde, kimse onu Gideon'a karşı kullanamazdı. Eğer teyzesi yine zihniyle oynadığından Gideon'a zarar vermek için buradaysa... eğer yine onu annesiyle birlikteyken görmek için buradaysa, çıplak ve bundan hoşlanırken...

Elleri yumruk halini aldı. Gideon'ın yatak odasına giden koridorun duvarına yaslandı, iblisinin gölgeleri onu sarıp sarmalıyordu. Kimse onu göremezdi, ama kesinlikle onu duyabilirlerdi. Kâbus'un

çığlıkları gölgeler kadar yoğundu. Gerçi sadece pencerelerden gelen rüzgâr sesi olduğunu düşünmelerini umuyordu.

Efendileri onun gibi tanıyınca, bunun olacağından şüpheliydi. Onlar tedbirli, şüpheci ve önce hareket et, sonra soru sor tarzı adamlardı. Scarlet'ın onlara hayranlık duymasının bir sürü sebebinden biriydi. Fakat hiçbir şeyi fırsata bırakmayacaktı. Gideon'ı bulacak, onunla konuşacak ve gidecekti. Bu defa son olmasını umuyordu.

Gideon'ın odası köşede ve sağdaydı. Sadece birazcık daha ileride.

İçindeki her şey ona doğru koşması, kendini kollarına atması için zorluyordu—bu Gideon'dı, ona kimsenin veremediği kadar zevk vermiş olan tatlı Gideon—fakat ağır bir şekilde gitmesi gerekiyordu, yoksa ona çarpan herhangi biri bir şeylerin yolunda olmadığını fark ederdi. Yanlış. Konuşmaya fırsatları olmazdı. Doğrudan zindana geri dönerdi.

Aniden bir erkek sesi, "Evet, şey, selam," dedi, ancak etrafında kimse yoktu. "Orada olduğunu biliyorum, Scarlet. Benden saklanmayı başaramadığın için kendini suçlama, o benim muhteşemliğimden oluyor. Her neyse, az önce Gideon'a mesaj atıp haber verdim, yani her an onu görebilir..."

Ardından Gideon'ın, "Scar!" diye bağırdığını duydu. Gideon koşarak köşeden dönerken kalbi göğüs kafesini kırmaya çalıştı. Gideon hızlıca konuşuyordu, "Torin seni kalenin içinde görmedi, yani burada olduğunu..." Ondan birkaç santim ötede durdu ve hafif bir soluk koyuverdi. "Bilmiyorum." Omuzları çöktü. "Tanrılara şükürler olmasın."

Kâbus günlerden beri ilk kez hoşnut olarak iç geçirdi.

Ve siktir, Gideon öyle güzeldi ki. Mavi saçları dikilmişti, mavi gözleri parlak, teni bronz ve kusursuzdu. Elleri ona dokunmak için karıncalandı. Diliyle dövmelerini takip etmenin özlemini duyuyordu. İlk ve son defa seviştiklerinde, neredeyse onu yeterince keşfetmemişti; onu içine almak için fazla hevesliydi. Bir dahaki sefere, diye düşündü.

Bir dahaki sefere mi? Bir dahaki sefer falan olamazdı.

"Gördüğün şeyi açıklamama izin verme," derken hâlâ kelimeleri hızlıca söylüyordu. "Annen beni gökyüzüne ışınlamadı ve kıyafetlerimi yakıp yok etmedi, bir şekilde beni hareketsiz bırakıp üzerime çıkmadı. Onu istemedim, sana yemin ederim." Son itirafını ettiği anda, yüz hatları acıyla büküldü ve dizleri iki büklüm oldu.

Lanet olsun. Gerçek. Ona gerçeği söylemişti. Onu istemedim. Scarlet içten içe erirken gölgeleri ve çığlıkları azalttı. Eğilip onu tekrar ayaklarının üzerine kaldırmak için kollarını adamın beline doladı.

"Sersem," dedi sakince. "O kadarını zaten anladım." Çoğu kısmını. Şöyle böyle. "Bana yalan söylemeliydin. Karşımdayken kendini zayıflatmamalıydın. *Sersem!*" dedi tekrar. Şimdi Scarlet ondan faydalanabilirdi...

"Ama... ben... seni... seviyorum."

"Ne!" Şok içinden geçip giderken Scarlet onu düşürdü. Gideon bir hırıltıyla yere yapıştı. "Üzgünüm," diye homurdanıp eğildi ve onu yeniden kaldırdı. Yüce tanrılar. Öyle söylemiş olamazdı... Mümkün değildi...

Gideon onu sevemezdi; Scarlet sevilebilir biri değildi. O çok sertti, çok inatçıydı, çok vahşiydi. Gideon tatlı ve yatıştırıcı, hassas ve canlandırıcı birini hak ediyordu.

"Ben... Ben..." dedikten sonra yutkundu.

"Sen de söylemek zorunda değilsin." Gideon artık soluk soluğaydı, kelimeler dudaklarından daha hızlı dökülüyordu. Sanki kısa süre içinde bayılacağını biliyordu. "Sadece bil diye söylüyorum, teyzen elimde. Kronos onu bana verdi."

Scarlet neredeyse onu bir daha düşürüyordu fakat onunla birlikte yürümeye devam etmeyi başardı. En sonunda köşeden dönüp yatak odasına girdiler. Teyzesi buradaydı. Sikik teyzesi bu kahrolası yerdeydi. Şimdi teyzesi Scarlet'ın en çok korktuğu şeyi yapabilirdi.

"Nerede o?" diye üsteledi.

"Zindanda." Gideon inledi.

"Lanet olsun, Gideon. Bana yalan söylemeye başla!"

"Üzgünüm." Homurdandı.

Daha fazla gerçek. "Üzgün olma. Sadece kendini kalıcı şekilde yaralamadan önce çeneni kapa."

"Çok... önemli..." Tısladı.

"Çeneni kapa!" Scarlet onun yatağa girmesine yardım ederken hareketleri gergindi. Gideon ne kadar kaslı olursa olsun, oldukça ağır olduğunu kanıtlamıştı. Fakat en sonunda yatağa uzandığında gözkapakları kapanıyor, başı sağa sola dönüyordu.

"Gitme..." dediğinde, bir kez daha acısı öyle yoğun oldu ki konuşmasını kesti. Görmeden uzanıp onu tuttu. "Sadece...Scarlet mi?"

Scarlet onun ne sorduğunu biliyordu. Aklında kendini başka bir aktörle eşleştirmiş miydi? "Evet, sadece Scarlet'ım," diye fısıldadı. "Şimdi sana söylediğim gibi sessiz ol. Lütfen." Gözleri aniden yanmaya başladı, parmaklarını birbirine geçirdi ve onun yanında oturdu. Umutsuzca alt kata gidip teyzesinin hayatına son vermek istese de, Gideon'a karşı koyamıyordu. Tabii eğer o kadına yaklaşacak kadar cesareti varsa.

Gideon anında sakinleşti ve Scarlet'ın gözleri biraz daha fazla yandı.

Odanın penceresinden içeri ay ışığı sızıyor, adamı okşuyor, terle parlayan derisini sanki sim dökülmüş gibi gösteriyordu. Onu nasıl da özlemişti. Ona özlem duyuyordu.

Lanet olsun ona. Gideon her şeyi mahvetmişti. *Seni seviyorum* demişti ve dediğinde ciddiydi. Henüz ondan vazgeçemezdi, hatta onu kendinden korumak için bile yapamazdı. Bunu *hiç yapabilecek misin ki?* Scarlet titrek parmaklarını onun alnında gezdirdi. Gideon yine şu rahatlamış iç çekişlerden birini koyuverdi, Kâbus'unkine çok benziyordu. Bedenini Scarlet'a doğru çevirdi, onu arıyordu. Gideon-onu-seviyordu.

Cidden. Onu nasıl sevebilirdi?

Sevemez, diye karar verdi. Gideon'ın kafası karışıktı, o kadar. Belki de Scarlet ona özlemini duyduğu seksi verdiği için minnettar hissediyordu. Şey, durumun tazeliği geçtiğinde Gideon onun kendisi için yanlış olduğunu fark edecek. Başka birinin kendisi için daha iyi olacağını fark edecekti. Scarlet'ı bir kenara atacaktı.

Scarlet, ondan vazgeçmeye *mecbur bırakılacaktı.*

Bu muhteşem savaşçının başka bir kadını öptüğünü ve başka bir kadına dokunduğunu hayal ettiğinde tırnakları uzayıp pençe gibi keskinleşti. Fakat Gideon onun keyfinin kaçtığını sezmiş olmalıydı, çünkü yine sağa sola dönmeye başladı. Scarlet dokunuşunu nazikleştirir nazikleştirmez, yeniden sakinleşti.

Uzun bir müddet geçip giderken Scarlet onun yüzünü okşadı ve en sonunda Gideon derin bir uykuya daldı. Scarlet'ın rahatlaması, Gideon'ın önceki rahatlaması gibi dokunulabilirdi. Onun ızdırap çektiğini görmekten hoşlanmıyordu. Eğer huzuru hak eden birisi varsa, o da bu adamdı.

"Galen onun peşine düştü, anlarsın ya." Koridordan gelen şu ses aniden konuşmuştu.

Scarlet'ın gözleri kalkıp odayı taradı. Yine yakında kimse yoktu. Bu da hoparlörlerin her yerde olduğu anlamına geliyordu. Ve bu adamın onu izlediği açıktı, yani kameralarda her yerdeydi ve her hareketini gösteriyordu.

"Yani Galen'ı da yakaladınız, öyle mi?" Zindana indiğinde onunla *ve* teyzesiyle başa çıkacaktı. Eğer cesaret edebilirse tabii. Bu defa teyzesinin numaralarından bir zaferle çıkabilir miydi?

"Hayır. Galen en sonunda yenilmek üzereydi ve Gideon'ın onu öldürmesine izin vermeyeceğiyle ilgili saçmalayıp dururken Tanrı Kraliçe belirdi. İki adamı da alıp ışınlandı."

Galen, Gideon'ın onu öldürmesine izin vermeyeceğiyle ilgili saçmalıyordu. Scarlet'ın bedenindeki sıcaklığın her zerresi yok oldu,

onu kendine ait boş bir kabuk gibi bıraktı. Galen özellikle Gideon'ın peşinden gelmişti. *Gideon.* Scarlet korkuyla, bunun sebebinin kendisi olduğunu fark etti. Çünkü Galen'ın rüyalarıyla oynamıştı.

Scarlet ona işkence etmeye, gerilemesini sağlamaya niyetlenmişti. Bunun yerine, onu savaşın daha derinine çekmiş, kazanmaya daha kararlı hale getirmişti. Bu da Gideon'ın hayatında mahvettiği başka şeylerden biriydi. Ayrıca başka birinin onun için daha iyi olacağının bir diğer sebebiydi. Scarlet onu incitmişti, defalarca. Karnı mide bulantısıyla buruldu.

Scarlet Gideon'ı rahatsız etmemeye dikkat ederek ayağa fırladı ve parmak uçlarında yürüyerek odadan çıktı. Burayı son ziyaret edişinde düzenini hatırlamıştı ve nereye gideceğini tam olarak biliyordu.

Evet. Cesaret ediyordu.

"Onu öldürmene izin vermeyeceğim," dedi ses.

Scarlet basamaklardan aşağı inerken, "Sen *kimsin*?" diye üsteledi. Pencerelerden bazıları vitraydandı ve ayın altın rengi ışıltısı onlara çarptığında gökkuşakları duvarlara yansıyordu.

"Torin, Hastalık'ın muhafızı ve evrenin koruyucusu." Scarlet nereye giderse gitsin adamın sesi aynı tonda kalıyordu. "Şey, en azından kalenin," diye düzeltti.

"Seni hiç duymadım."

"Tartarus'ta mahkûmken bile mi? Kahramanlıklarım efsanevidir."

"Kusura bakma."

Düş kırıklığıyla iç geçirdi. "Her neyse, Gideon kadını sorgulamayı bitirmedi, o yüzden bunu yapabilsin diye onun hayatta kaldığından emin olacağım."

Sadık bir arkadaş. Bunda bir sorun bulamazdı ve aslında Gideon böyle güçlü bir desteğe sahip olduğu için mutluydu. Bu Scarlet'ın her zaman istediği ama asla sahip olmadığı bir şeydi. "Bil bakalım ne oldu? Gideon onu benim için tutuyordu." Scarlet Gideon'ı bu kelimeleri güvenle söyleyecek kadar tanıyordu. Gideon hep *vericiydi.*

"Yani kadının boğazını kopardığımda umursamayacağından eminim. Hatta bana teşekkür edecek."

"Bunu bana kendisinin söylemesi lazım." Torin'in sert ses tonu tartışmaya yer bırakmıyordu.

Scarlet bir köşeden dönüp başka bir koridordan yürüdü ve başka bir merdivene vardı. Bu seferki daha geniş, daha basit, daha pisti. Hatta soluduğu hava bile daha ağırdı, ciğerlerine toz doluyordu.

"Eğer fark etmediysen," dedi Scarlet, "Gideon şu anda biraz güçsüz durumda."

"Bu da demektir ki Gideon artık güçsüz durumda olmayana kadar kadının yaşadığından emin olmak zorundayım. Güven bana, eğer ölümcül darbeyi yapacağını *aklımdan bile geçirsem* seni indiririm. Ve içimden bir ses yeterince bilinçsiz zaman geçirdiğini söylüyor."

"Peki beni nasıl indirmeyi planlıyorsun?"

Samimi bir eğlenceyle kahkaha attı ve hoş bir sesti. "Sanki cidden sırlarımı dökermişim gibi."

"Pekâlâ. Sadece onunla konuşacağım," dedi iç çekerek. Doğru ya da yalan olduğundan emin değildi. Teyzesine ulaştığında öğreneceğini düşünüyordu.

En sonunda basamakların dibine geldi ve zindana girdi. Burayı iyi biliyordu, birkaç haftalığına hücrelerden birindeydi. Ve teyzesinin bir zamanlar onun kaldığı hücrede olduğunu görünce neredeyse okullu kızlardan biri gibi kıkırdayacaktı. Ne hoş bir adaletti. Gideon'a altın yıldız.

Kirli beyaz bir tunik giymekte olan Mnemosyne bir karyolanın üzerinde uyuyordu, derisinin geniş yama gibi kısımları pembe ve sağlıklıydı, diğer bölgeler hâlâ siyah ve kömür gibiydi. Saçının birazı yeniden uzamıştı, gerçi cılız ve kısaydı. Göğsü fazla hızlı bir şekilde yükselip alçalıyordu.

Scarlet sırıtarak parmaklıkları kavradı. "Bak sen. Kendini beğenmiş nerelere düşmüş. Tanrı Kral'ın metresliğinden, Karanlığın Efendileri'nin tutsaklığına. Zavallı bebek."

Mnemosyne'nin göz kapakları aralandı ve Scarlet'a odaklandı. Sonra teyzesi hızla doğrulup geriledi ve kendini en uzaktaki duvara yaslandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Gördüğü korku, onu iblisini memnun ettiğinden daha çok memnun etti. "En sevdiğim teyzeme selam vermeye geldim, o kadar."

Dilinin pembe ucu kararmış dudaklarını yaladı. "Ve hatıralarını silmem için yalvarmaya geldiğine eminim."

"Yalvarmak mı?" Scarlet kısık sesle güldü. "Hayır."

Teyzesi çenesini havaya kaldırdı, görünüşe göre öfke ona cesaret veriyordu. "Zaten bir yararı olmazdı. Bana suçlama değil, teşekkür borçlusun, seni küçük piç."

"Öyle mi?" Eklemlerini parmaklıkların üzerinden geçirirken alaycı bir edayla tek kaşını kaldırdı. "Ne için?"

"Gideon'ın seninle evli olduğunu düşünmeseydin, onu aramaya çıkacak cesaretin olmazdı. Yıllarca onu uzaktan uzağa izledin, dikkatini çekemeyecek kadar korktun, seni hor görüp reddetmesinden korktun."

"Ayrıca binlerce yıl boyunca oğlumun öldürülmesine tanık olduğuma inanarak yaşadım. Yani teşekkür etmek mi?" Parmaklıkları kavrayıp öyle bir güçle sarstı ki, bütün beton sarsıldı, tavandan toz dökülüyordu. "Bir daha olmaz. Benden alacağın şey o olmayacak."

"O zaman öldür beni." Teyzesi çenesini biraz daha kaldırdı. "Yap haydi."

Scarlet kendisine yapılan her alçakça eylemin ifadesinde parlamasına izin verdi. "Sana zaten söyledim. Seninle o şekilde uğraşmayacağım." Böylece bugün teyzesini öldürmeyeceğini fark etti, hatta öldürme arzusu *oradaydı* ve yapmak için baştan çıkmıştı. Gideon için değildi, bu kadın hiçliğe, acının olmadığı, ızdırabın olmadığı bir yere sürüklenmeyi hak etmiyordu.

Gerçekten mi?

Kaşlarını çatarak, pekâlâ, diye düşündü. Bunu şimdi yapmayacaktı, çünkü Gideon kadının öldürülmesi için henüz emir vermemişti. Scarlet Gideon'a karşı arkadaşı kadar sadık olmak istiyordu. Belki de o zaman onun kadını olmaya uygun olurdu.

Gerçi ona uygun olmak için kendini kanıtlamak zorunda olmak istiyor muydu?

Evet. Evet, istiyordu. Dünyadaki her şeyden daha çok, hatta teyzesinden intikam almaktan bile daha çok istiyordu. Scarlet onu seviyordu. Öyle çok seviyordu ki içi sızlıyordu. Kocası değildi, ama yine de onu kocasıymış gibi seviyordu. Belki yaratmış olduğu hatıraları yüzündendi, belki değildi. Hangisi olursa olsun, Gideon onun kalbine sahipti. *Her zaman* kalbine sahipti. Eğer birlikte olabilmeleri için bir şans varsa, ufacık bile bir şans...

Mnemosyne zevkle, "Erkeğin bana geldi, biliyor musun?" diyerek Scarlet'ı iyimser düşüncelerinden çekip çıkardı. "Neden senden bu kadar çok nefret ettiğimi bilmek istedi ama ona söylemeyi reddettim." Zevkine kendine beğenmişlik katıldı.

Scarlet omzunu silkti. "Bana yaptığın şeyi niçin yaptığını cidden umursamıyorum, sadece hepsini sen yaptın."

Mnemosyne gözlerini kırpıştırdı, kendine hâkimiyeti gitmek üzereyken başını iki yana salladı ve ifadesini düzeltti. "Umursuyorsun. Umursadığını biliyorum."

"Bir zamanlar umursuyor olabilirdim. Ama biliyor musun? Sen önemli değilsin. Ayrıca, senin de söylediğin gibi, yaptığın şey beni Gideon'a yönlendirdi." Bununla birlikte Scarlet yukarı geri dönmeye ve erkeğiyle olmaya hazır olarak döndü. Erkeğini rahatlatacaktı. Ona ihtiyacı olan her şeyi verecekti.

"Nereye gidiyorsun? Buraya dön, Scarlet."

Bir adım, iki, yukarı çıktı.

"Scarlet! Gidemezsin. Tutukluyken annen seni öldüremedi, bunu biliyorsun. Sadece denemesi bile yaşlanacak demekti. Ama başarılı olsaydı sonsuza kadar yaşlı kalacaktı, bir zamanların o harika güzelliğinin geri dönmesinin umudu yoktu. Bu nedenle, beni sana işkence yapmakla görevlendirdi ve ben de kabul ettim, çünkü... çünkü..."

Scarlet durakladı. Teyzesinin hücresi duvar yüzünden görünmüyordu, ama sesi, ah, o sesi... tiz, ama dürüsttü. "Devam et."

"Eğer bilmek istiyorsan buraya gelip benimle yüzleşirsin."

Bir dakika geçti. Bir dakika daha. Vakit kaybı olabilirdi ama... Merak aklını başından aldı ve bir kez daha onun hücresinin önünde durana kadar geri gitti.

Mnemosyne başıyla onayladı, suratındaki telaşlı ifade yatışıyordu. "Bir gün hücremize bir kâhin attılar. O kâhin sana bir bakış attı ve kahkaha attı. Anneni öldürüp tanrısal tahta hükmedeceğini iddia etti. Bu anıyı Rhea ve Kronos haricinde herkesin zihninden çıkardım. Onlar senin hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı."

"Yani? Bunun olanlarla ne ilgisi var?"

"Onlar senin muhtemelen anlayamayacağın bir şekilde bağlılar, yine de sana söyleyeceğim. Biri öldüğünde, diğeri de otomatik olarak takip eder. Rhea'yı öldüreceğin gerçeği, Kronos'u da öldüreceğin anlamına geliyordu."

Scarlet'ın ağzındaki bütün ıslaklık yok oldu.

Teyzesi, "Kâhini," diye devam etti, "öldürdük. Kendini öldürmeni umut ederek seni romantizm ve trajediyle meşgul ettik. Gerçi bunu hiç denemedin bile, değil mi?"

Fakat o dediği şeyi yapmak için kaç defa *aklı çelinmişti*? Defalarca.

"Yani Kronos'un beni Gideon'a vermesinin asıl sebebini şimdi idrak ediyor musun?"

"Hayır."

Şimdi sırıtan kişi Mnemosyne'ydi. "Tahta olan sadakatimi kanıtlayabilmem... ve seni sonsuza kadar ortadan kaldırabilmem için."

Scarlet kıpırdayacak zaman bulamadan, Mnemosyne geri çekilip üç küçük, gümüş yıldız fırlattı. Öyle keskinlerdi ki, Scarlet'ın boğazını kestiler, her biri damarlarını, hatta gırtlağını kesiyordu. Gölgeler ve çığlıklar kendi başlarına kafasından çıkıp onu sarmalıyor, onun için ağlıyorlardı.

Ve sonra, Scarlet de tıpkı Gideon gibi bilincini kaybetti.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

"Gideon. Gideon!"

Torin'in endişeli sesi Gideon'ı uykusundan çekip çıkardı ve doğrudan acıdan oluşan bir nehre attı. Yanıyor, pençeleniyor, kemikleri birbirinden ayrılıyor ve damarlarından keskin parçalar akıyor, karşılaştıkları her şeyi kesiyorlardı.

"Gideon, adamım. Beni duyuyor musun? Uyanman gerek."

Kendisi neden… ah, evet. Scarlet'a gerçeği söylemişti. Sonra neredeyse sırıtarak buna değdiğini düşündü. Scarlet buradaydı, onun güzel Scarlet'ı ve artık onu sevdiğini biliyordu. Sonunda.

Annesiyle yatmadığını biliyordu. Kendine Scarlet demişti. Scarlet Pattinson değil. Scarlet Reynolds değil. Sadece Scarlet.

Onun Scarlet'ı.

O da Gideon'ı istiyor olmalıydı.

Gücü geri döndüğünde, planladığı gibi onu romantizme boğacaktı. Birlikle olmaları gerektiğini kanıtlayacaktı.

Yalan bile bu planın doğruluğuna mırıldadı.

Onu bulmak istemiyorum.

"Gideon!"

Zihni ve bedeni yeniden bilinçsizliğe gömülmenin özlemini duysa da, Gideon göz kapaklarını açılmaya zorladı. Ay ışığı azalıyor, güneş ışığı gökyüzünde kendi yerini almak için savaş veriyordu.

Kadını kısa süre içinde uykuya dalacaktı. Gideon ona sarılabilirdi. Sadece onu soluyabilirdi.

"Scarlet yaralandı. Kane şu anda onu senin odana taşıyor. Bir dakikadan kısa bir süre sonra burada olurlar. Kane birkaç defa sendeledi ve bileğini burktu. O orospu tanrıça aklına bir şeyler yapmış ve Kane onun hücresinden çıkmasına izin verdi. Kadın kaleden kaçıyor ve burada onu durduracak kimse yok."

Gideon'ın düşünceleri ilk cümleye kilitlendi, sahip olduğu her koruyucu içgüdü bir kargaşaya dönüşüyordu. *Scarlet yaralandı.* Siktir, hayır. Doğrulup oturdu, nefes nefeseydi, terliyordu, bakışları vahşice etrafı tarıyordu. Yaraları ne kadar kötüydü? O neredeydi?

Odasının kapısı açılıverdi ve Kane kollarında hareketsiz Scarlet'la sekerek içeri girdi. Kızın boynu, omuzları ve tişörtü kanla sırılsıklam olmuş, saçlarını da matlaştırmıştı. Gideon inledi. Hayır. *Hayır!*

Yataktan dışarı fırladı, dizleri tutmadı. Yere çarparken, Kane Scarlet'ı nazikçe yatağın üzerine yerleştirdi. Scarlet tek bir ses bile çıkarmadı. Gideon çömelmiş vaziyette kalmak için kendini zorladı, kadınının yarasını araştırmak için bakarken görüşü bulanıklaşıyordu.

Boynunda üç derin kesik vardı. Biri şahdamarı boyunca uzanıyordu, biri soluk borusunu ve diğeri de omzunun kıvrımını kesmişti. İkisi ölümcül atışlardı, ölümsüzler için bile ve biri özellikle onun ızdırabını uzatmak içindi. Gideon içten içe inledi.

"Ne..."

Kane, "Bilmiyorum," diyerek onu susturdu. "O..."

"Tanrıça Kane'in hafızasıyla oynadı," diyen Torin, *Kane'i* susturdu. "Kane Scarlet'ı almakla meşgulken, Mnemosyne parmaklıkların arasından uzanıp onun ayak bileğini yakaladı. Scarlet'ın hücrenin içinde onunla birlikte olduğunu ve onu almak için kapıyı açması gerektiğini söyledi. O yüzden Kane de açtı. Ayrıca ona hücrenin içinde başka kimsenin olmadığını, o yüzden Tanrıça hücreden kaçarken ona dikkat etmemesi gerektiğini söyledi. Her şeyi kaydettim. Ah, iyi işti, millet."

Onları alkışladı, hareket alaycılık kokuyordu. "Sürtüğün üzerinde silah var mı diye araştırırken harika bir iş çıkardınız."

Gideon fırsatı varken onu öldürmeliydi. Öldürmemişti ve şimdi Scarlet... onun Scarlet'ı...Gözyaşları görüşünden geriye kalanı mahvetti. Titrek avucunu kızın kalbinin üzerine bastırdı. Atışlar yüzeysel, dengesiz ve tehlikeli şekilde yavaştı.

Kesiklerden hâlâ kan sızıyordu ve eğer yakında kapanmazlarsa kan kaybından... Torin doktorluk meselesinde faydasızdı. Gideon'ın, kadınına savaşçının hastalığının bulaşmasına izin vermesinin yolu yoktu, hatta bir zamanlar Scarlet'ı kendine saklamanın güzel olacağını düşünmüş olsa bile. Evet, Torin ten tene teması önlemek için eldiven giyebilirdi, ancak hâlâ riskliydi. Ve Gideon en ufak bir riske girmeyi bile istemiyordu. Scarlet bu kadar zayıfken hastalık onu gerçekten öldürebilirdi. Eğer kesikler yapmazsa tabii.

Kane de faydasızdı. Adam *kendini* bile zorlukla hayatta tutuyordu. Kaplamalar onun üzerine düşmeye bayılıyordu ve zemin, o üzerinde dururken çökmekten hoşlanıyordu. Gideon'ın, kadınını bu adamların tedavi etmesine izin vermesi olanaksızdı.

Bu geriye her ne kadar zayıf ve titrek olsa da, Gideon'ı bıraktı. Onu hastaneye götürecek zaman yoktu.

"Ecza çantasına ihtiyacım yok," dedi. Kendine ve arkadaşlarına binlerce kez dikiş atmıştı.

Kane, "Yapamazsın..." diye başladı.

"*Hemen* değil!" diye bağırdı, sabırsızlığının ve endişesinin her zerresi çınladı.

Kane başıyla onaylayıp sekerek işe koyuldu.

Gideon Yalan'ın zihninde sızlandığını duyabiliyordu, durmadan *tatlı rüya, tatlı rüya, tatlı rüya* deyip duruyordu.

Gideon tercüme etti: Kâbus, Kâbus, Kâbus. Bir kükremeyi bastırmak zorunda kaldı.

"İyi olacaksın, Scarlet," dedi. Yeni bir acı şoku yoktu, uyuşukluğu da artmıyordu. Zihni ve iblisi sözlerini yalan olarak görüyordu. "İyi olacaksın," diye tekrarlarken, artık gözyaşları özgürce düşüyordu.

Kızın saçlarını ve yüzündeki kanı çekerken elleri titredi. Hareketi omuzlarındaki kasların düğümlenmesine sebep olsa da umursamadı. Acı *bununla* karşılaştırıldığında hiçbir şeydi.

Torin ağırbaşlılıkla, "Bunu yapacak durumda değilsin," dedi.

Sanki başka bir şansı varmış gibi. Bir şey yapmamak, ölmesini izlemekti. Ve Gideon onun ölmesini izlemeyecekti. Hepsi neye inanıyor olursa olsun, Scarlet bundan kurtulacaktı.

Kane koşarak odaya girdi, yüzünden beyaz parçalar düşüyordu. Yoldayken üzerine alçı düşmüş olmalıydı, Gideon'ın olacağını bildiği gibi.

"Tamamen senindir." Kane siyah deri çantayı yatağın üzerine bıraktı. "Sadece ne yaptığını bildiğini umut ediyorum."

Gideon daha fazla titreyerek çantayı itip açtı. İğne, iplik ve ufak makası alarak işe koyuldu. Tek bir kesiği dikmek bile sonsuzluk kadar vaktini aldı, gözleri durmadan bulanıklaşıyor, tutuşu zayıflıyordu, ama yaptı. Sonra diğerine geçti ve sonra da öbürüne, ta ki Scarlet'tan artık kan akmayana kadar.

Fakat Scarlet zaten çok fazla kan kaybetmişti ve kan nakli yapmak için yeterli ekipmanı yoktu. Scarlet'ın buna ihtiyacı vardı. Umutsuzca. Ve alacaktı. Yani sadece eski moda yöntemlerle yapması gerekecekti.

Ölümsüzler aynı kan grubuna sahipti ve insanlarda olduğu gibi ters tepki konusunda endişelenmeleri gerekmezdi. Ancak Scarlet yarı insandı ve Gideon daha önce yarı insana hiç kan vermemişti. Sadece kendine ve diğer Efendilere. Yine de bu onu durdurmayacaktı. Çantanın içinden bir şırınga alıp dirseğinin iç kısmındaki yere batırdı ve ufak şırıngayı aldığı kadar yaşam sıvısıyla doldurdu. Sonra iğneyi Scarlet'ın koluna batırdı, sıvıyı yavaşça onun içine itiyordu.

Eğer daha sonra iğneyi paylaştıkları için şikâyetçi olacak olursa, onu şaplaklayacaktı. Ona sarıldıktan sonra. Ve seviştikten sonra. Ve tekrar sarıldıktan sonra. Onlar sevgili oldukları kadar, ölümsüzlerdi. Sorun olmazdı.

Bu süreci öyle çok tekrarladı ki sayısını unuttu. Kane bileğini tutup onu durdurana kadar tekrarladı. "Bu kadarı yeter. Kendini kurutuyorsun."

Doğru. Zayıftı. Bugüne kadar olduğundan daha zayıftı. Fakat eğer Scarlet'ın daha fazlasına ihtiyacı varsa, ona fazlasını verecekti. Her damlasını verirdi.

Kane, Torin gibi ağırbaşlılıkla, "Yapabileceğin başka bir şey yok, adamım," dedi. "Beklemekten başka. Ve dua etmekten."

Tatlı rüya, tatlı rüya, tatlı rüya.

Ne demek yapabileceği başka hiçbir şey yok, diye kara bir şekilde düşündü. Bir şey *vardı.* Kronos'u çağırabilirdi.

Gölgeler ve çığlıklar Scarlet'ı sarmalıyor, onu karanlıktan ve çınlayan sesten bir denize doğru çekiyor ve orada tutsak tutuyordu. Ondan daha güçlülerdi ve içinde kapana kısılmışlardı, o yüzden başka çıkışları, beslenmelerinin başka yolu yoktu. Ve beslenmek için korkuya ihtiyaçları vardı. Bir sürü korkuya.

Korkuyu ondan alacaklardı.

Aklında korkunç görüntüler oynayıp oynayıp duruyordu ve neredeyse hepsi Gideon'ı içeriyordu. Gideon başka bir kadınla birlikte ve her anını severken. Gideon'ın kafası Galen tarafından kesilirken. Gideon Scarlet'ın ölümünün öcünü almak için Mnemosyne'nin peşinden giderek kendi ölümüne sebep olurken.

Scarlet her sahneye kendini dahil ederek sonucu değiştirmeye çalıştı, fakat bu sadece olayları kötüleştirdi. Gideon ya ona gülüyordu, ya da boğazına atılıyordu. Ve tanrılar, boğazı fena *acıyordu.* Nefes almakta zorluk yaşıyordu ve uzuvları ağır ve soğuktu. Ve hayal ettiği

şeyin yanlış olduğunu biliyordu, Gideon'ın asla yapmayacağı şeylerdi. Bu da gürültülü duygularına suçluluğu da ekledi. O...

Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı. Sıcak bir ateş kanını kaynatıp bedeninden akıp geçiyor, ufak enerji paketçikleri bırakıyordu. O enerji büyüyor ve birbiriyle kaynaşıyordu, en sonunda tamamen onun tarafından tüketildi. Karanlık ve çığlıklar tamamen yatıştı ve huzurlu bir uykuya daldı.

Bir dahaki kendine gelişine kadar ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu.

"Şeytan! Beni duyamıyor musun?" Uzun, karanlık bir tünelin ucundan gürleyen bir erkek sesi ona seslendi. "Beni göremiyor musun?"

Gideon. Gideon yakındaydı. Batan gözlerini kırpıştırarak açtı, Gideon'ın yüzü bulanıklaşarak önünde belirince bütün bedeninden heyecan dalgaları geçip gitti. Bulanıktı çünkü çığlık atan gölgeler ondan taşıyor ve Gideon'ın etrafında dans ediyordu.

Bir hayal kırıklığı ve öfke dalgası heyecanını mahvetti. Bunun başka bir numara olduğunu düşündü. Gideon seraptan başka bir şey değildi, ona işkence etmenin bir yoluydu.

"Şeytan. Benimle konuşma. Lütfen."

Gerçek olamaz. "Git buradan," dedi hırıltıyla ve tanrılar, boğazı hâlâ acıyordu. Arkasını dönmeye çalıştı. "Beni yalnız bırak."

"Her zaman." Güçlü parmaklar çenesini kavradı, tıpkı kışın kar fırtınasının ortasındaki sıcak bir battaniye gibiydi ve başını eğip onunla göz teması kurmaya zorladı. Gideon ağır ağır sırıttı. "İyi olmayacaksın. Öyle çok korkmadım ki... Kronos'a dua etmedim, sana yardım etmesi için yalvarmadım. Aeron konusunda beni görmezden geldiği için bana bir borcu olduğunu söylemedim. Seni buraya getirenin o olduğunu bana söylemedi. Sana *kendi* kanından bir tüp vermedi."

Gideon saçmalıyordu ve Scarlet bunun başka bir kâbus olduğunu bilse bile ona doya doya baktı, bakışları karanlığı kesip geçiyordu.

Kabarık mavi saçları, meneviş mavisi gözleri. Pirsingli kaşı, kaslı vücudu. Kalp atışları hızlandı, aniden daha güçlü, daha dengeliydi.

"Yaralandığın için özür dilemiyorum. Fırsatım varken teyzenin icabına bakmadığım için özür dilemiyorum."

Scarlet kaşlarını çattı. Niçin bu rüya Gideon'ı ondan özür diliyordu? Bu bir zevkti, korkutucu bir dehşet değildi. Özür dilemek için herhangi bir sebebi de yoktu; o hiçbir şeyi yanlış yapmamıştı. Ama yine de, bu iblisinin yapacağı bir şey değildi. Neşe onun en sevdiği şeylerden değildi.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi... Gideon gerçekten buradaydı. Ona yakındı, onunla konuşuyordu. Ona dokunuyordu.

Scarlet yalnızca hayretle ona bakakaldı. "Uyanığım. *Yaşıyorum.* Anlamıyorum."

"Sana kendi kanımı, Kronos'un kanını vermedim." O nasırlı eller yukarı doğru kayıp parmaklarıyla şakaklarını okşadı. "Hayatta kalmayacaksın, değil mi? *Değil mi?*"

Gideon ona kendi kanını mı vermişti? Hissettiği güç patlaması, huzur ondan olmalıydı. Ve onun için Kronos'a yanaşmıştı, teyzesinden onu öldürmesini isteyen varlığın kendisine... Kronos niçin kabul etmişti, bilmiyordu. Yalnızca Gideondan daha iyi bir adam olmadığını biliyordu.

Hayretle bu savaşçının onu gerçekten sevdiğini düşündü. Gerçeği söylediği için acı çekiyordu, yine de bir şekilde Scarlet'a ihtiyacı olan şeyi verecek gücü bulmuştu.

Yine eriyorsun. Eğer onunla birlikte kalırsan o zarar görecek.

Ben zaten eriyordum. Aslında, şişmiş kalbinin etrafında artık buz falan yoktu.

"Evet. Evet, hayatta kalacağım," dedi ona. Ve sonunda Mnemosyne'yi öldürecekti. "Senin sayende şimdiden daha güçlü hissediyorum." Özellikle de artık burada onunla birlikteyken.

"Kötü, çok kötü. Benim iblisimin istediği..." Gölgeler ve çığlıklar Gideon'ın etrafında daha yoğun bir şekilde dönmeye başladığında sözleri kesildi.

Artık başka bir hedefleri vardı. Ve ilk defa Kâbus yeni hedeflerinin Gideon olmasını fark etmedi ya da umursamadı. Açlığının çok büyük olduğunu varsaydı.

Sonraki anda Gideon'ın vücudunda binlerce ufak örümcek belirdi, üzerinde sürünüyorlardı.

Gideon endişesini gizleyemeyerek tekrar tekrar, "Yalan değil, yalan değil, yalan değil," diyordu. Kendine görüntülerin bir illüzyon olduğunu hatırlatmaya çalıştığını biliyordu.

Scarlet onun dikkatini dağıtmak için, "İblisine ne olmuş?" diye sordu. Kollarını onun etrafına dolayıp dirseklerini kollarının altından geçirdi ve ensesini kavradı. Öyle sert, öyle sıcaktı ki. "Söyle bana. Lütfen."

"Seninkiyle... bir şey denemek... istemiyor." Gideon gergindi, ufak yaratıklara vurma dürtüsüyle boğuştuğu öyle belliydi ki. Fakat onlara vurmak, orada olduklarına inanmak zorunda olmak demekti. Zihnine karşı verdiği savaşı kaybedecekti.

"O zaman benimkiyle bir şey denemesine izin ver," dedi. Yalan'la dalaşmanın Kâbus'un dikkatini dağıtacağını umut ediyordu.

"Tabii. Zaten hiç tehlikeli değil."

"Yap şunu, beni öpmene izin vereceğim." Eğer yapmayı hâlâ istiyorsa tabii. Yaptığı şeylerden sonra...

"Nasıl?"

Gideon onu öpmeyi hâlâ istiyordu; rahatlaması dokunulabilirdi. "Seni nasıl mı öpeceğim? Dudaklarımı seninkilere bastırarak, dilimi ağzına sokarak ve o leziz tadını çıkararak."

Gideon'ın ağzının kenarları titredi. "Ne demek istediğimi bilmiyorsun."

Güzel. Gideon'ın dikkati uygun şekilde dağılmıştı. Ve iblisinin onunkiyle bir şey denemesine nasıl izin verebileceğini bilmek istiyordu. "Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Senin bildiğini sanıyordum. En iyi önerim, belki… kontrolü bırakmak? Ben kendi kontrolümü kaybettiğimde, Kâbus bana bağlı olarak kalsa bile, şu andaki gibi benden ayrılıyor."

Gideon dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi. "Yalan bugün ya da dün, her neyse işte, yerime geçmedi. Öfkesi çok fazla gelmedi ve kendini içimden çıkmaya zorlamadı. Yani belki de yanılıyorsundur. Belki bunu onun için kolaylaştıramam. Ama eğer seni okşarsa…"

Eğer ona zarar verirse. "Vermeyecek." Belki. "Bir denemeye değer." *Lütfen işe yara, lütfen işe yara, lütfen işe yara*. "Lütfen."

Başıyla onayladı. Gideon gözlerini yumdu, odaklanınca ifadesi gerildi. Birkaç dakika geçti ancak hiçbir şey olmadı. O bir savaşçıydı ve kontrolünden sıyrılmak zor olacaktı, o yüzden Scarlet çenesinin kenarına ufak öpücükler kondurdu, başarırsa onu neyin beklediğini hatırlatıyordu.

"İşe… işe… yaramıyor." Yavaşça, çok yavaşça teninden koyu bir sis çıkmaya başladı. Sis ondan tamamen çıkıp özgür kalana kadar sonsuzluk geçmiş gibi göründü. Başından ve omuzların boynuzların çıkıntı yaptığı, uzun, pullu bir yaratığın şeklini aldı. Lanet olsun, her santiminden boynuzlar çıkıyordu.

En sonunda, Kâbus hareket etmeyi kesti, çığlıklar sustu ve yalnızca sağır edici bir sessizlik bıraktı. Ardından bir iniltiyle birlikte onun iblisi de şekil almaya başladı. Diğerinden daha uzun bir pullu yaratığa dönüştü, çenesine kadar giden sivri dişleri ve Karanlığın Efendileri'nin her birini utandıracak kadar kasları vardı.

İki yaratık birbirlerine doğru koşup ortada buluştular ve budaklı kollarını birbirlerine sardılar. Ardından dudakları buluştu, sonraysa pullu bedenleri yere düşerek birlikte kıvranmaya başladı. Kâbus

kocaman ereksiyonunu, bacaklarını açan daha ufak vücutlu Yalan'a sürtüyordu.

Gideon hayretle, "Benim iblisim bir *kız* mı?" dedi.

Gerçek. Az önce gerçeği söylemişti, ama acı çekmiyordu. Farkında mıydı? "Bilmiyor muydun? Ben kendi iblisimin erkek olduğunu hep biliyordum."

"Senin akıllı taraf olduğun açık."

Gözleri buluştu ve boğuk bir kahkahayı paylaştılar.

Gideon'ın ifadesi yumuşadı ve Scarlet'ın çenesini çok tatlı bir şekilde hafifçe ısırarak onu ödüllendirdi. "Tanrılar, kahkahana hayranım."

Scarlet'ın gözleri nemlendi ve onun önünde bir bebek gibi ağlamadan önce konuşmalarını hızla iblislere getirdi. "Sanırım birbirlerinden hoşlanıyorlar."

"Bence birbirlerini *seviyorlar*." Gideon kendine gelip kaşlarını çattı. "Gerçeği söylüyorum," dedi, "yine de acı çekmiyorum."

Hayır, çekmiyordu. "Bu konuda... mutlu musun? Demek istediğim, dürüstçe konuşabiliyorsun."

"Tabii ki."

Tanrılara şükür. Ondan bunu yapmasını istedikten sonra, eğer Gideon pişman olsaydı Scarlet kendinden nefret ederdi.

Gideon sırıtarak gözlerinde hayranlıkla ona baktı. "Sana söyleyecek o kadar çok şeyim var ki. Ve sana söyleme fırsatı bulamadan seni kaybedersem diye ödüm koptu. Seni seviyorum. Çok güzelsin."

Onun kendi halinde konuştuğunu duymak garipti ve Scarlet başta kendini onun söylediklerini tercüme etmeye çalışırken buldu.

"Gücüne ve cesaretine hayranım. Hayatımı seninle geçirmek istiyorum. Bu defa gerçekten benimle evlenmeni istiyorum. Seninle bebeklerimiz olsun istiyorum."

Scarlet elinde olmadan fısıldadı: "Steel gibi."

"Sevgili Steel'imiz gibi," dedi ve hassas bir bakışı paylaştılar. Gideon'm sırıtışı soldu ve ifadesi gerildi. "Benim hakkımda nasıl hissediyorsun, Scarlet? Bilmem gerekiyor."

Ve Scarlet onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi. "Sana söylememeliyim. Ben sadece... Sen benim zaafımsm. Bana karşı kullanılabilirsin ve defalarca bu oldu, bunun yüzünden incindin."

"Ben senin zaafın mıyım?" Sırıtışı geri döndü, dudakları sakince kıvrılıyordu.

Başıyla onaylarken nabzı hızlandı. İnce bir buzun üzerinde yürüyordu; hem de ayağında kramponlarla. "Evet, birlikte olduğumuz süre boyunca tehlikedesin. Buna rağmen seninle birlikte olmak istediğim için bu beni bencil bir sürtük yapıyor, ama..."

"Kendine hâkim olamıyorsun."

Bir kez daha başıyla onayladı. "Bilmeni istiyorum ki ben... ben... Ben..."

Gideon tek parmağını onun dudaklarına bastırarak onu susturdu. "Şu anda önemli olan tek şey birbirimizi istememiz. Diğer her şeyi daha sonra çözeriz. Şu anda, sevgilim, yapmak için delirdiğim şekilde seni romantizme boğacağım."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Gideon dudaklarını Scarlet'ınkilere bastırdı ve aniden aldığı soluğun tadını çıkardı, sanki Gideon'ını içine çekiliyordu, sanki o da Gideon'ın yaptığı gibi onun tadını çıkarıyordu. Gideon'ın bir parçası –aleti– acele etmek, birlikte olabilmeleri için mümkün olduğunca hızlı bir şekilde onun içine girmek, tek bir varlık olmak istiyordu. Ve lanet olsun, onunla son eğlenmelerinden beri geçen zaman sonsuzluk gibiydi. Fakat Gideon acele etmemeye, bu şehvetli hamleyi sonuna kadar sürdürmeye, son seferde yapamadığı her şeyi yapmaya kararlıydı.

Mesela dövmelerinin her birini yalamayı. Scarlet onun dövmelerini yalarken onu izlemeyi. Ayrıca, Gideon'ın bu alanda *bazı* yetenekleri olduğunu kanıtlaması gerekiyordu. Son seferde tek bir hamleyle boşalmıştı; şu anda erkekliği mevzubahisti. Sonuna kadar dayanabilirdi, lanet olsun. Ve dayanacaktı da.

Dilleri dakikalarca, saatlerce kıvrılıp hamleler yaptı, artık ciğerlerinde hava kalmayınca başını kaldırıp çok sevdiği kadına baktı. "Yapamaz mısın... üzgünüm." Gerçeği söylemeye alışması gerekmişti. "Yani, bizi başka bir yere götürebilir misin? Bir gündüz düşüne?" Yanlarındaki inleyen, kıvranan iblislerden uzağa.

Scarlet yumuşakça, "Evet," diye yanıtladı.

"Yap o zaman. Lütfen."

Scarlet gözlerini onunkinden ayırıp etraflarına bakındı. Bir dakika sonra, üzerinde uzandıkları yatak, bir pornonun içinde kilitlenmiş gibi görünen iki iblisin bulunduğu yatak odasından uzağa götürülmüş gibiydi ve parıldayan beyaz kumlarıyla durgun bir kumsaldaydılar. Kristal gibi su kıyıyı yıkıyordu ve kuşlar tepelerinde şakıyor, yumuşakça şarkı söylüyorlardı.

Scarlet kızararak, "Hep seninle birlikte bir kumsalda uzanıp güneşin batışını izlemek istedim," dedi. "Filmlerle kıyaslanamaz, değil mi?"

Çok basit bir arzu olsa bile, çok fazla şey söylüyordu. Scarlet bir hapishanede dünyaya gelmişti, her zaman onu içeride tutan duvarlar vardı. Ardından iblisi tarafından ele geçirildikten sonra gündüz saatlerinde yürüme kabiliyetini de kaybetmişti. Uyuma saatleri çeşitlilik gösteriyor olsa bile, asla istediği şeyi yapmak için gerçekten özgür olmamıştı ya da istediği zaman. Şimdiyse, herkesin çantada keklik olarak gördüğü şeyin özlemini duyuyordu. Hatta *Gideon* bile çantada keklik olarak görüyordu.

Gideon, "Bu çok güzel," diye yanıtladı, sonra doğrudan kulağına soludu, "Gerçi senin kadar güzel değil."

Scarlet, "Hey," diye bağırıp göğsünden itti. "Az önce bana... güzel dedin." Scarlet başını iki yana sallarken kaş çatışı yok oluyordu. "Üzgünüm. Gerçeği söylemene alışkın değilim. Neredeyse bana çirkin demeni tercih edeceğim."

Şimdi, "Çirkin, çirkin, çirkin," diye fısıldıyordu, çenesini tutarak onu kendine bakmaya zorladı. "Senden daha çirkin bir kadın yok, daha az özlem duyduğum bir kadın yok..."

Scarlet dudaklarını yaladı ve bu tam bir davetti.

"Bak işte, şimdi istiyorsun, melek." Başını eğdi ve bir kez daha ağzını esir aldı, dilleri birbiriyle oynuyordu, kadının tadı bütün duyularını tüketiyordu. Onu deliye çeviriyordu. *Aceleye getirme...*

Scarlet'ın kolları beline dolanmaya başladı, ancak Gideon onu durdurdu.

"Bekle." Scarlet'ın tişörtünün kenarını kavrayıp kumaşı başından çıkardı. Yumuşak saçları çıplak omuzlarına döküldü. Muhteşem solgun teni, siyah dantelli bir sutyendeydi. "Şimdi bana sarılabilirsin."

Dudakları tekrar buluştu ve Scarlet o güçlü kolları ona doladı, parmakları pantolonunun kemer kısmında oyalandıktan sonra yeniden sırtına doğru çıktı, kaslarına masaj yapıyordu. Kılıç kabzalarından dolayı Scarlet'ın elleri nasırlıydı ve gelmiş geçmiş en erotik teması yaratıyordu.

Kan dolaşımı ısı kıvılcımları çakarak Gideon'ı ısıtıyor, harekete geçiriyordu. *Yavaş*. Ancak belki bunu *birazcık* hızlandırabilirdi. Scarlet'ın sutyenini çözdü ve kumaşı kenara iterek o büyüleyici göğüsleri açığa çıkardı.

Gideon bir inlemeyle birlikte kendi tişörtünü parçalayıp çıkardı. Eti Scarlet'ınkiyle buluşunca tekrar inledi. Kahrolası şey inanılmazdı. Meme uçları hazzın küçük incileri gibi sertti. Ah, evet, kesinlikle istiyordu.

Daha fazla. Gideon kızın pantolonu üzerinde uğraştı. Şanslı kumaş, ona bu kadar yakın duruyordu. Kısa sürede deri pantolonu külotuyla birlikte çıkararak onu tamamen çıplak bıraktı ve bakışlarıyla onu yiyip bitirdi. Scarlet kendini örtmeye çalışmadı ve kızarmadı. Alt dudağını ısırıp kalçasını dalgalandırıyor, dikkatli incelemesinin onu ne kadar tahrik ettiğini bilmesine izin veriyordu. Lanet olsun, bu Gideon'ı tahrik etti. Bu kadın olağanüstüydü. Şu krema gibi ten, ince bacaklar, dümdüz karın, gül rengi meme uçlarının olduğu ufak, sıkı göğüsler ve zarifçe kıvrımlı omuzlar.

Gideon sertçe, "Benim için ıslandın mı?" diye sordu.

"Evet."

"Bırak da göreyim."

Scarlet aniden emin olamayarak gözlerini kırpıştırarak baktı. "Ama ben... Bu bölgede ben sorumluyum diye düşünmüştüm, yani benim yapmam..."

"Sırayla yapacağız. Şu anda, kontrol bende. Görmeme izin ver."

Scarlet hiç tereddüt etmeden bacaklarını aralayarak, cennetine bir bakış sundu. Pembe katları nemliydi, Gideon'ın görme ayrıcalığına sahip olduğu en tatlı yerdi. Bakışları gezinerek yakınlardaki rengârenk kelebek dövmesine takıldı ve ağzı sulandı.

Şanslı dövme.

Şanslı ben. Gideon eğilip dilini kanatlarda gezdirdikten sonra uzunluğu boyunca uyluğunun iç kısmına doğru gitti. Scarlet'ın uzuvlarındaki tüyler diken diken oldu. Parmakları Gideon'ın saçlarına karıştı, tırnakları kafatasına giriyordu. Gideon o damgayı yaladı, emdi, ısırdı, doğru düzgün hürmet gösterdi. Sanki şu anda birlikte olmalarının sebeplerinden biri gibiydi.

"Evet," diye inledi Scarlet. "Evet."

Gideon onun üzerine düşerek yiyip bitirmek, her damlasını tüketmek istese bile, kalçasını avuçladı ve onu ters çevirdi. Scarlet nefesini tutarak omzunun üzerinden ona baktı, kafası karışmış gibiydi.

"Diğerinin de biraz ilgiye ihtiyacı var," diye açıkladı. Sonra en üstten başlayarak sırtından aşağı doğru indi, sahip olduğu her dövmeyi öpüyordu. AYRILIK ÖLÜM DEMEK dövmesini nefes nefese kalana kadar yıkadı. Terliyordu. Canı yanıyordu.

Orada durmadı. Durmazdı. Poposuna da eşit ilgiyi göstererek o tatlı yanakları ısırıyor ve kalçasıyla bacağının arasındaki aralığı yalıyordu. Tüm bu süre boyunca o nemli, bekleyen kadınlığına üfleyerek ve mırlayarak ancak asla tam olarak dokunmayarak sataşıyordu.

Scarlet kıvranıyor, içine girmesi için yalvarıyor, hatta sancısını dindirmek için kendi bacaklarının arasına uzanıyor, Gideon'ın onu bileklerinden yakalayıp arkasında hareketsiz hale getirmesine zorluyordu. Gideon en sonunda hareketsizleşti. Durumu değerlendirdi. Aleti pantolonunun fermuarına baskı yapıyordu ve ciğerlerine çektiği her soluk ateş gibiydi.

"Gideon," diye soludu. "Lütfen."

Kadının sesindeki tahrik, acıyla karıştı ve Gideon kaşlarını çattı. Gideon onun aklını başından almayı istiyordu, evet ama acı çekmesin istemiyordu.

"Harekete geçmeye mi ihtiyacın var, melek?"

"Tanrılar, evet."

Gideon onun bileklerini serbest bırakarak tekrar sırt üstü çevirdi ve en sonunda kendine başından beri istediği şeyi yapmak için izin verdi. Onu tamamen tattı, derinden ve darbeler yaparak, sanki dili ona sahip oluyormuş gibiydi. Scarlet anında çığlık attı, kalçası dalgalanıyor, onunla buluşuyor, onu daha derine yolluyordu.

"Evet, evet, evetttttt!"

Orgazmı onu sarstı, derisi ateş gibiydi, dizleri Gideon'ın şakaklarında kasıldı, parmakları çarşafı avuçluyordu. Gideon, Scarlet'ın ona verdiği hazzın her damlasını yuttu, onun tatlılığı damarlarında dolaşan ambrosia'dan daha iyiydi, Gideon'ı damgalıyor, ona coşku veriyordu.

Ancak Scarlet hareketsizleştiğinde başını kaldırdı, kızın bakışlarını araştırırken dudaklarını yalıyordu. Her damla Gideon'a aitti, onlar bile. Gözleri yarı kapalıydı, göğsü hızla inip kalkıyordu ve kollarıyla bacakları sanki kaldıramayacak kadar ağırmış gibi yanlarına bırakılmıştı. Hiçbir kadın bu kadar doymuş görünmemişti. Ve Gideon hiç bu kadar gururlu hissetmemişti. Bunu o yapmıştı. Scarlet'a bunu o vermişti.

Scarlet'ın yarattığı güneş ışığı kızın her santimini okşuyor, tenine altınsı bir ışıltı ekliyordu. Boğazının alt kısmında nabzı vahşice atıyordu. Meme uçları şimdi daha koyuydu, sanki o inceledikçe kızarıyordu.

"Teşekkürler," diye soludu Scarlet. "Teşekkürler."

"Benim için zevkti."

Belki Scarlet de *onun* sesindeki acıyı duymuştu çünkü dirseklerinin üzerinde doğruldu, bakışları gergin ereksiyonunda geziniyordu. "Onunla ilgilenmemi ister misin?" diye sordu boğukça. "Çünkü hayatım, *çok* iyi görünüyor."

Gideon neredeyse kendi tükürüğünde boğuluyordu. "Henüz değil." Zar zor duyulurdu. Scarlet yine kontrolden çıkıp onun için umutsuz hale gelene kadar olmazdı.

"Umarım bu bir yalandır."

"Gerçek. Sayılır. Sadece sana biraz daha ihtiyacım var." Gideon başını eğdi ve dilinin ucunu o güzel göğüs uçlarında kıvırdı. Diğerinin kendini dışlanmış hissetmemesi için onu da çekiştirdi.

Bu onun kadınıydı. Sevgilisi. Onunla geçen her an değerliydi. Ve işkence edici. Tanrılar, nasıl da canı acıyordu. *Adam ol. Erkek gibi davran. Onun için dayan.*

Scarlet bir kez daha ona doğru yükseldiğinde ve siktir, o tatlı, ıslak noktayı aletine sürterek daha önce hiç olmadığı gibi zonklayıp uzamasına sebep olduğunda, Gideon parmaklarını kızın karnından aşağı kaydırdı, o koyu, ipeksi tüylerden ufak yığını geçti ve açıklığına girdi. Yine ıslaktı, damlıyordu.

Hazırdı.

Ah, tatlı cennet.

Gideon kendini ondan uzaklaştırarak bütün teması bıraktı. Kıyafetlerini parçaladı, nezaketi kafasına bile takmadı. Kısa süre içerisinde kumaş parçalar halinde etrafındaydı ve o yeniden kadınının üzerindeydi, bacakları onun için açılıyordu, kara gözlerinin bakışları cilalanmış oniks gibi parlıyordu.

"Hazır mısın?" Sesi gaklama gibi çıktı.

"Ötesindeyim."

"Sana öyle derinden gireceğim ki." Gideon onun bacaklarını omuzlarında hizaladı, bacaklarının alt kısımları sırtına değiyordu ve sonra aletini açıklığından içeri yönlendirdi. Ancak hemen içeri bastırmadı. *Henüz olmaz, henüz olmaz, henüz olmaz*. Şimdiden patlamak istiyordu. *Sakinleşmen gerek.*

"Ne bekliyorsun? Ona *ihtiyacım* var."

Zihninden kahrolası matematik işlemleri yapması gerekse bile, dayanacaktı. "Sadece... soluklanmam... gerek."

"Ama ben şimdiden başlıyorum... Gideon! Ben geliyorum."

Sadece Gideon onun içinde olacağı düşüncesi bile Scarlet'ı sınıra mı getirmişti? Siktir, evet! Gideon kalçasının tek bir hareketiyle ileri doğru atılarak dibine kadar girdi. Sıkı bir yumruk gibi etrafını saran o sıcak, ıslak duvarlar onu mükemmel şekilde sıkıyordu. Lanet olsun, bu haz. Bir kez daha, neredeyse çok fazlaydı. Özellikle de Scarlet ikinci orgazmından beri ona sürtündüğü için. Fakat Gideon ağzının iç kısmını çiğneyip kan akıttı ve hareket etmeye başladı.

Bir defa, iki defa, evet, evet. Çok iyiydi. Çok fena şekilde iyiydi. Gideon onu öptü, dili aletini taklit ediyordu. Hamle yapıyor, geri çekiliyor, tekrar giriyordu. Scarlet'ın elleri Gideon'ın kalçasını buldu, tırnakları derisini delip geçerek onu ileri doğru, daha derine hareket ettiriyordu. Buydu işte, hayatı boyunca hasretini çektiği şey buydu.

Gideon ona, "Sen... her şeysin," dedi.

"Gideon! Seviyorum... Seviyorum... bunu."

Scarlet'ın söylemeye niyetli olduğu şey bu muydu? Gideon emin değildi ve ancak Scarlet'ın onu sevebilecek olma düşüncesi bile onu öyle bir heyecanlandırdı ki, mağara adamına döndü. *Onu sahiplen. Tamamen.*

"Scarlet!" Sert, derin, çok sert, içeri ve dışarı girip çıkıyor, durmadan onu aletiyle besliyordu. Kızın doruğa ulaşma dalgalarını öyle sert bir şekilde yönlendir ki Scarlet'ın bedenini üçüncü orgazma doğru götürdü.

Scarlet sonraki anda ona tutundu, resmen tohumlarını onun içinden çekiyordu.

Rahatlaması öyle yoğun, öyle zihin uyuşturan cinstendi ki, bütün kasları taş keserken Gideon gözlerinin arkasında yıldızların göz kırpışlarını gördü. Hareket edemedi, nefes alamadı, sadece hissedebildi. Ve sonra onun üzerine yığıldı.

Gideon uzun bir müddet sonra, "İşte ben buna dayanma gücü derim," diye soludu.

Scarlet'tan bir kahkaha kaçıverdi. Gerçek, içten bir kahkahaydı ve Gideon'ı ruhunun derinliklerine kadar hoşnut etti. Seksten bile daha tatmin ediciydi, göğsünün kasılmasına sebep oluyordu. Scarlet yeterince fazla gülmüyordu ancak tanrılara yemin ediyordu ki gelecekte gülecekti. Gideon bundan emin olacaktı. Son nefesinde ve ondan önceki her nefesinde gözeteceği bir yemindi.

Gideon kendi tarafına yuvarlanırken Scarlet'ı de kendi bedeninin kıvrımına doğru çekti. "Seninle evlenmek istiyorum. Gerçekten." Bu bir *ihtiyaçtı*. "Ama sana bunu zaten söyledim."

Scarlet kasılarak geri çekilmeye çalıştı fakat Gideon ona izin vermedi. "Evet ama..."

Gideon başını iki yana sallarken, "Aması falan yok," dedi.

"Ama senin için bir engel olduğum gerçeğini görmezden geliyorsun. Sanırım seninle birlikte kalmaya karar vermiştim. Şu anda kendi adımı bile hatırlayamıyorum. Ama ya benim yüzümden yaralanırsan ne olacak? Onun yerine ölmeyi tercih..."

"Aslında hiçbir şeyi görmezden gelmiyorum. Sadece umurumda değil." Etrafına sardığı kollarını sıktı, bu kıymetli hazinesinden vazgeçmeyecekti. "Hayatımda olmanı istiyorum ve tek söylenecek şey bu. Eski savaşçıların hayatlarını krallarına adadığı gibi, hayatımı sana adamak istiyorum. Ve bundan daha iyi bir zaman olamaz. Gerçeği hemen şimdi beyan edebilirim."

Bunu takip eden yoğun, zulmedici sessizlik Gideon'ı kesip geçti.

Yine de, itirafını hazmetmesi ve bununla ciddi bir şeyle ilgilenmesi için Scarlet'a ihtiyaç duyduğu zamanı verdi. Ona baskı yapmasının hiç yolu yoktu. Bu onu şu sürtük NeeMah'a biraz fazla benzetirdi. Ama tanrılar, nasıl da istiyordu. İçindeki her sahiplenici içgüdüyle bu meselenin üzerine gitmek istiyordu.

"Bunu anlamıyorum, Gideon." İşkence dolu bir fısıltıydı.

"Anlayacak ne var ki? Seni seviyorum." O kadar uzun süre savaştıktan sonra, ne kadar kolayca itiraf etmişti. Bir zamanlar ne aptaldı.

Scarlet ızdırapla, "Ama daha iyisini yapabilirdin," dedi.

Ama, ama, ama. Gideon bu aptal kelimeden bıkmıştı. "Senden daha iyisi mi?" Gideon onun üzerine yuvarlanarak kızı ezdi ve yerinde tuttu. "Senden daha iyi *birisi* yok. Sen çirkinsin, zayıfsın ve sadece seni düşünerek bile *asla* tahrik olmadım."

Scarlet'ın dudakları seğirdi, ama neşesiyle savaştı ve Gideon'a tam sırıtışını göstermedi. "Peki ya ileride bu kararından pişmanlık duyarsan?"

"Duymayacağım." Hayatında hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı.

"Emin misin? Çünkü bir kere kabul edince geri dönüşü olmayacak."

"Tüm gün boyunca söylediğin en iyi şey buydu. Hatta 'evet, evet, daha fazla' demenden bile daha iyi."

Hâlâ tam sırıtış yoktu, fakat şimdi o kara gözlerde bir parıltı vardı. "Evet, ama pişman olmayacağını nasıl *bilebilirsin*? Yani, ya teyzem bir kez daha hafızamla oynarsa ve..."

"Her çiftin sorunları vardır, melek." Gideon onun yanaklarını avuçlayarak derinlemesine incelesin, onun için ne kadar fazla şey ifade ettiğini görsün diye Scarlet'ın bakışlarının onunkilere kenetli kalmasına zorladı. "Üstesinden geleceğiz."

Gözyaşları o parıltıyı kapladı ve her damla Gideon'ı kesti. "Evet ama bu sana zarar verecek ve zaten sana çok defa zarar verdim."

Onun anlamasını sağlamak için ne söyleyebilirdi? "Fark etmediysen diye söylüyorum, ben onların hepsini ön sevişme olarak değerlendirdim."

Yine Scarlet'ın dudakları titredi ve eğlenceli homurtusunu önleyemedi. Lanet olsun, Gideon bu işte gittikçe iyiye gidiyordu. Scarlet'ın her durumdan eğlence bulmasını sağlamakta yani.

İşte bak... Birbirleri için kusursuzlardı.

Scarlet bir iç çekişle, "Pekâlâ," dedi, gözyaşları yavaş yavaş kuruyordu. "Gerçekten evlenebiliriz ama tanrılara yemin ediyorum Gideon, eğer teyzem yine hafızamla oynarsa, eğer annem seni kaçırırsa, senden ayrılırım."

Tanrılara şükürler olsun. "Rhea beni endişelendirmiyor," diye yanıtladı. Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki organı sonsuza kadar yaralı kalacaktı. "Öte yandan NeeMah? Onun peşine düşüp onu öldüreceğiz. Yani, bizim için bundan daha iyi bir balayı olabilir mi?" Scarlet'ın ne sebep için olursa olsun gitmesine izin vermezdi, ama ona bunu söyleyip de ürkütmeyecekti. Nereye giderse gitsin, ne kadar sürerse sürsün onu takip edeceğini söylemeyecekti. "Beklemek istemiyorum. Ve dediğim gibi, bunu eski yöntemle yapmak istiyorum. Ama eğer sen büyük bir düğün istiyorsan, onu da daha sonra yapabiliriz."

Scarlet *onu* sırt üstü çevirip belinin üzerine oturdu. "Büyük bir düğüne ihtiyacım yok. Ancak eğer sen bunu eski yöntemle yapacaksan, ben de öyle yapacağım. Çünkü ben de bir savaşçıyım, biliyorsun."

"İnan bana, biliyorum." Gideon'ın onda sevdiği şeylerden biri buydu. Tüm o gücü... siktir, yine sertleşiyordu ve az önce tecrübe ettiği haz göz önüne alındığında, bedeninin haftalarca tepki vermemesi gerekirdi.

O arzuyu ciddi heyecanıyla karıştırdı. Sevdiği kadınla evlenmek üzereydi.

Scarlet üzerine doğru eğilerek meme uçlarını ona sürtüyordu. Gideon yalayıp emdiğinde nefesi kesildi ve inledi. Scarlet'ın aklı birazcık temizlendiğinde, Gideon'ın yastığının altında saklı duran bıçaklardan birini eline almayı hatırladı. Doğrularak bıçağın ucuyla kendi göğüslerinin arasını kesti. Derisi açıldı ve kanamaya başlayarak karnına doğru akmaya başladı.

Scarlet titrek sesle, "Bundan emin misin?" diye sordu. "Son şansın..."

Gideon bıçağı ondan alarak kendi göğsünün ortasını kesti, aynen Scarlet'ın yaptığı gibi. Hiç tereddüt yoktu. Kan her yöne akıyor, kaburgalarına yağmur gibi yağıyor ve boynuna doğru çıkıyordu. "Fazlasıyla uzun olan hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmadım. Şimdi buraya gel."

Scarlet onun üzerine uzanana kadar aşağı eğildi, kanları karışıyordu. Scarlet titriyordu. Gideon onun gözlerinin içine baktı, o kusursuz kara gözlere. "Ben seninim ve sen benimsin."

"Ben... ben seninim ve sen... sen benimsin," diyerek tekrarladı.

Gideon onun boştaki elini alarak gümbürdeyen kalbinin üzerine yerleştirdi. "Şu andan itibaren, zamanın sonuna kadar."

Gideon'a dayanan parmakları sarsıldı fakat geri çekmedi. "Şu andan itibaren..."

Haydi. Söyle şunu. Kadim güç etraflarında dönüyordu, sessizlik gibi yoğundu. Bekliyordu...

"Şu andan itibaren... zamanın sonuna kadar."

Evet. *Evet!* Sonunda.

Ateşten bir akım içine çarpıverdi ve Gideon haykırdı. Aynısı Scarlet'a de olmuş olmalıydı, çünkü onun bağırışı da kendisininkine katıldı. O ateş ruhunu boylu boyunca yakıyor, ikiye bölüyordu. Ama sonra, tatlı, serin bir buz kristalleşti, yaralı boşluğu doldurdu. Onu yeniden bir bütün yapıyordu. Onu Gideon'dan daha fazlası yapıyordu. Scarlet'ın erkeği yapıyordu.

"Ve işte tamamlandı," dedi Gideon. Sesi tatminle gürlüyordu. Çok basit, çok kolaydı. Ve yine de, Scarlet onundu. Onun karısıydı. Şimdi... her zaman. Bedenindeki her kemik, her hücre bu bilgiyle titriyordu. "Ayrılık ölüm demek," diye ekledi. Bu ifadeyle, yüzlerce yıl önce, Scarlet onun rüyalarına girdiğinde karşılaştığından artık emindi. O zaman bile birbirlerine bağlılardı.

Scarlet, "Umarım bundan hiç pişman olmazsın," diye fısıldadı.

"Asla." Gideon onu yaklaşması için çekiştirip yumuşak, hızlı bir öpücük kondurduktan sonra gülümsedi. "Şimdi senin bana söyleyecek başka bir şeyin yok mu?"

"Ayrılık ölüm demek," diye tekrarladı Scarlet. "Ve bilmeni isterim ki... ben hiç başka biriyle birlikte olmadım. Buraya geldikten ve seni gördükten sonra. Sana yalan söyledim."

Gideon bu itirafı beklememişti ve bir an için gözlerini yumup sıcak bir soluk koyuverdi. "Buna memnunum. Niçin yaptığını anlıyorum, ama yalan söylediğine memnunum. Hem de nasıl memnunum. Sen benimsin."

Scarlet kesik kesik, "Senin," dedi, sanki kelimeye inanmak imkânsızdı.

Bir gün inanacaktı. Tamamen. Gideon iki parmağıyla onun omurgasını sıvazladı. "Ee, bugün kimsin?"

"Scarlet... Lord."

Tanrılar merhamet etsin, ama bunun kulağa gelişinden çok hoşlanmıştı. Bu, alacağı açıklamaya en yakın şeydi. Çünkü Scarlet'ı biraz olsun tanıyorsa ve oldukça iyi tanıdığını düşünmek hoşuna gidiyordu, Scarlet hislerini göstermeyecekti. Ve evet, hisleri vardı, Gideon bunu biliyordu, yoksa Scarlet onunla evlenmezdi. Ancak teyzesi ölene ve annesi de yoldan çekilene kadar, bir çeşit mesafe koymaya çalışacaktı.

Gideon sorunların hepsini halledecekti. En azından Kronos artık bir tehdit değildi. Aksi takdirde, Kral Scarlet'ın iyileşmesine yardım etmezdi. Yine de, Gideon artık yardım almayacağını biliyordu. Tek başına olacaktı. Ancak kendinden daha kuvvetli ve daha güçlü olan iki varlıkla savaşacak olmak onu korkutmuyordu. Ödül Scarlet'ın kalbiyken korkmazdı.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Strider, Dile Getirilmeyenler Tapınağı'nın merkezinde dururken kollarını açarak etrafında döndü. Burası başvuracağı yerdi, başvuracağı *tek* yerdi. Aksi takdirde kadın Avcı, Ex, ondan kaçacaktı. Hem de *elinde* Görünmezlik Pelerini vardı. Strider bir başarısızlık abidesi, bir kaybeden olacaktı ve aralarındaki bu meydan okumayı kadın kazanacaktı.

İşte buna izin vermeyecekti.

"Yardımınıza ihtiyacım var," diye seslendi. "Pazarlık yapmaya geldim."

Son ziyaretinde onu bekletmişlerdi. Ancak bu defa tepkileri ani oldu. Tıpkı önceki gibi, devasa bir canavar iki sütunun arasında maddeleşti. Tamamen çıplaktı, ama öte yandan, kıyafete ihtiyacı yoktu. Sanki bir atmış gibi derisi tüyle kaplıydı. Ve kafasında saç yerine, tıslayan yılanlar vardı. Tıpkı yaratık gibi, o yılanların da sivri dişleri vardı.

Üst üste binmiş kasları vardı, meme uçları iki geniş, gümüş halkayla delinmişti. Boynunun, el ve ayak bileklerinin çevresinde zincirler vardı. Ayrıca elleri insan elleriyken, ayakları toynaktı.

Onun yanındaki iki sütunun arasında başka bir canavar belirdi. Alt tarafı koyu kırmızı kürkle ve üst yarısı insan derisiyle kaplı bir erkekti. Derisi yara izlerinden bir yığındı. O da zincirlerle bağlıydı.

O zincirler, canavarlardan yayılan tehdidi azaltmıyordu.

Üçüncü bir canavar belirdi, bu seferki dişiydi. Arkadaşlarının aksine, o deri bir etek giyiyordu. Göğüsleri çıplak, mükemmel şekilde büyüktü ve uçlarında da pirsing vardı. Ancak o gümüş halkalar yerine elmasları tercih etmişti.

Kadın yan durduğu için, Strider omurgasındaki ufak boynuzları görebiliyordu. Aslında Strider boynuzlarından da göğüsleri kadar hoşlanmıştı. Öte yandan yüzü, bir kuşunki gibi gagalıydı. Bu bir erkeğin kolayca aşabileceği bir şey değildi. O da kürklü ve zincirliydi.

Hızla dördüncü ve beşinci de belirdi, ikisi de öyle uzun ve iriydi ki tıpkı yaşayan dağlara benziyorlardı. Kafalarında yılanlar yoktu gerçi. Ondan daha kötüsü vardı. Biri keldi, ancak kafatasından gölgeler sızıyormuş gibi görünüyordu. Yoğun, siyah ve leş gibi kokan. Ve aç. Ah, aç görünüyorlardı.

Diğer yaratıkta bıçaklar vardı. Ufak ama keskindi, kafatasından dışarı fırlamışlardı, her biri saydam ve ıslak bir şeyle parlıyordu. Zehir miydi? Muhtemelen, gerçi kimse yaratıkların güçleriyle ilgili somut veriler toplayamamıştı.

Sonuçta bu iblislerinden Dile Getirilmeyenler diye bahsedilmesinin bir sebebi vardı.

Tıpkı önceki gibi, kadın olan zincirlerini şangırdatarak öne çıktı, "Demek Karanlığın bir efendisi aramıza geri döndü. Bunun sadece bir sebebi olabilir. Kronos'un başını istedik. Nerede?" Kadının sesi, umutsuzca kaçmaya çalışan bin tane ruhun zihnini bağlayarak bir araya getirdi. Ondan çığlıklar atarak uzaklaşıyorlardı, tapınakta yankılanıyordu, onların gözyaşları resmen Strider'ı yıkıyordu.

"Ah, aslında elimde yok," dedi ve Dile Getirilmeyenler anında tıslamaya ve hırlamaya başladı, ona ulaşmak için zincirlerini çekiştiriyorlardı ve Strider onu parçalara ayıracaklarından emindi. "Henüz yok," diye ekledi aceleyle.

Evet, Kronos'un başı karşılığında ona dördüncü nesneyi –Budama Asası– vermeye razılardı ve evet, aynı pazarlığı Avcılara da

sunmuşlardı. Fakat Avcılara Rhea önderlik ediyordu ve Torin'in son telefon konuşmalarında söylediği gibi, Rhea'nın hayatı gerçekten Kronos'unkine bağlıysa, o zaman Rhea adamlarının, kocasının hayatını almalarına izin vermezdi.

Zaten insanlar bir tanrıyı öldürmekte zorlanırlardı. O yüzden Strider artık Avcıların kazanmasından endişelenmiyordu. Ve eğer rekabet yoksa, Dile Getirilmeyenler'in pazarlık kozu yoktu. Her şey arz ve talep meselesiydi, bebek. Onlarda arz vardı fakat talepler Strider'daydı.

Kazan. Yenilgi hırladı, *kendi* taleplerinin haberini veriyordu.

Kazanacağım.

Kadın, "O zaman niçin buradasın?" diye buyurdu.

"Size başka bir nesneyi vermek istiyorum."

Bu onları susturdu. Yoğun bir şekilde ona bakıyorlardı, kafaları karışmıştı, muhtemelen onun bakış açısını anlamaya çalışıyorlardı. Karanlığın Efendileri'nden biri, düşmanları hayatlarını sona erdiremesin diye kendisini Pandora'nın kutusuna yönlendirecek şeyleri kahramanca arayan bir savaşçı, savaşı kazanması için ihtiyaç duyduğu şeyden niçin vazgeçerdi?

Kadın sonunda, "Neden?" diye sordu. "Ve karşılığında ne istiyorsun?"

"Bu adada bir insan kadını var. Onu istiyorum. Onu buraya ışınlarsanız size Görünmezlik Pelerini'ni veririm." Gerçi Ex konusunda dikkatli olması gerekecekti. O fark etmeden bir şeyleri çalabiliyor ya da saklayabiliyordu, böylece onları göremiyor ya da sezemiyordu. Nasıl yaptığını bilmiyordu ancak öğrenmeye kararlıydı.

Kadın sırıtarak hançerlerden daha keskin dişlerini açığa çıkardı. "Burada, evet, gerçi çok uzun bir süre kalmayacak. Ve bu adadan ayrıldıktan sonra, artık ne yerini saptayabiliriz ne de onu herhangi bir yere ışınlayabiliriz. Gücümüz yalnızca burasıyla sınırlı." Kadının sözlerindeki, *şimdilik*, iması gayet açıktı. "Onu niçin istiyorsun?"

Siktir. Ex adadan ayrılmak üzere miydi? Bu kadar çabuk mu? Aciliyet hissi üzerinden akıp giderken ne sikik bir dönüm noktası olduğunu düşündü. "En iyi arkadaşımı öldürdü. Onu cezalandırmak *zorundayım*." Bu yaratıkların intikam ihtiyacını anlaması gerekiyordu. Sonuçta onları köleleştirdiği için Kronos'un başını istiyorlardı.

Kadının boynuzları büyüyerek omurgasından kollarına kadar sarıyormuş gibi göründü. "Ancak Pelerin kızda. Sende değil."

Siktir, diye düşündü yine. Bunu fark etmeyeceklerini ummuştu.

Erkeklerden biri, hani şu tepesinde yılanlar olan, öne doğru çıktı. "Bir insandan alamayız. Bu yasak." Son kısmı alayla küçümsedi. "Bu nedenle, eğer onu buraya getirirsek, Pelerin'i ondan senin alman lazım."

Demek yasaktı. Kronos'un kurallarından biriydi mutlaka ve Tanrı Kral'ın köleleri oldukları için ona itaat etmek zorundaydılar. Bunu itiraf etmemeliydiler. Bu sanki, pokerde Strider'ın ihtiyaç duyduğu ası vermeleri gibiydi. "Kabul." Ayrıca, yapmayı planladığı şey de zaten buydu.

Kadın başıyla onaylayarak, "Biz de kabul ediyoruz," dedi. "Pelerin'in karşılığında kız senindir."

Kusursuz.

Strider sırıtışını bastırmak zorunda kaldı. Bu birçok yönden onun işine gelecekti. Nesnelerden biri zaten bu yaratıklardaydı ve güvende tutuyorlardı. Şimdi ikisini de koruyacaklardı ve Avcılar onlardan asla alamazdı.

"O zaman çok geç olmadan şunu halledelim." Eninde sonunda Strider'ın geri dönüp iki nesneyi de alması gerekecekti. Bir şekilde işte. Hatta belki onlarla pazarlık yapar, en sonunda onlara istedikleri şeyi verirdi. Ya da belki Kronos nesneleri geri almanın bir yolunu bulurdu. Bu yaratıkların elinde bulunmasını istemezdi ve Efendilerin ölmesini de istemiyordu. Karısını hizada tutabilen tek kişiler onlardı. Çift taraflı kazanç.

Yaratıklar uzanıp ellerini birleştirdi. Tam bir çember oluşturduklarında havada bir güç hımladı, toz zerrecikleri jöle kıvamına gelerek yoğunlaştı. Dalgalanan ve parıldayan bir jöleydi. Strider'ın kulaklarını sessiz bir vızıltı doldurdu ve o vızıltı gittikçe yükseldi. Öyle yüksek bir ses halini aldı ki dizlerinin üzerine düştü ve elleriyle kulaklarını kapadı, şakakları keskince zonkluyordu.

Sonra aniden, vızıltı kesildi. Ellerini çektiğinde avuçlarına kan bulaştığını gördü ve titrek bacaklarla kalktı. Göreceği şeyin düşüncesiyle kalbi göğsünde gümbürdüyordu.

Ex tam onun önünde belirdi.

Kazan, kazan, kazan.

Anında kanı ısındı. Kızın pembe saçı başına ve yanaklarına yapışmıştı, her yanma toprak bulaşmıştı ve kıyafetleri yırtık pırtıktı. Nefes nefese, ter içindeydi ve vahşi gözlerle kendi etrafında dönüyor, nerede olduğunu ve neler döndüğünü anlamaya çalışıyordu.

Dile Getirilmeyenler'i gördüğünde çığlık attı.

Pelerin ayaklarının dibinde duruyordu. Sanki etrafına sarmıştı, ancak bir yerden başka bir yere ışınlanmak omuzlarından düşürmeye zorlamıştı.

Kazan! Strider ufak kare kumaşa doğru atıldı ve Ex onun hareket ettiğini bile fark edemeden yerden aldı. Kız onun kolunu yakaladı fakat Pelerin'i almak için değil de, Strider'ı önüne çekerek bedenini bir kalkan olarak kullanmak içindi. *Kazandık. Biz kazandık!*

Çatallı bir sesle, "Onlar ne?" diye sordu.

İçinde zevk patlayarak onu dolduruyor, ona güç veriyor ve lanet olsun, onu kaya gibi sert hale getiriyordu. "Onlar senin çöküşün, hayatım." Pelerin'i havaya kaldırdı. "Artık bu sizin." Yaratıklardan hiçbiri uzanmasa da kumaş ortadan kayboldu. "Teşekkürler."

"Seninle yeniden konuşacağız, Yenilgi," dedi kadın olan. "İşte bundan hiç şüphem yok."

Bununla birlikte bütün yaratıklar ortadan kayboldu.

Ex titrek bir solukla, "Ben... ben anlamıyorum," dedi. "Neler oluyor?"

Strider dönüp onunla yüzleşti ve kadının kollarının üst kısmını kavradı. Kolları hâlâ şaşırtıcı şekilde soğuktu. Kendine engel olamayarak sırıtıyordu. "Senin için onlarla takas yaptım, tatlım. Yani bu demektir ki sen benimsin."

Evliydi. Scarlet evliydi. Keyif aldığı derin, iyileştirici uykusundan uyandığı anda aklını dolduran ilk düşünce bu olmuştu. Gideon'la seviştikten sonra. Onunla *evlendikten* sonra. Bak işte yine o kelime karşısına çıkıyordu.

Yatak odasının penceresinden içeri ay ışığı sızıyordu, sessiz ve güzeldi. Hava temizdi ve yeni yıkanmış çarşafın kokusu vardı. İblisleri bedenlerine geri dönmüştü, saatlerce süren zinalarından sonra dinleniyorlardı. Sanki onlar da evlenmiş gibiydiler.

Evlenmek.

Gerçekten yapmıştı. Kendisini sonsuza kadar Gideon'a bağlayacak yemini etmişti. Bir parçası neşesinin keyfini sürmek istiyordu. Diğer parçası, çok sevdiği bu adamın başına kötü bir şey gelmeden önce kaçmak istiyordu. Ona doğru dönmüş bir halde yanında uyuyan, kolunu onun karnının üzerine atmış ve bacağını onunkilere doğru kıvırmış adam. Uykusundayken bile onun üzerinde hak iddia ediyordu.

Doğrulup oturmaya çalıştı fakat boynu boyunca uzanan yara kabukları gerilip açılacak gibi oldu, o yüzden olduğu gibi kaldı. Komikti. Gideon'la sevişirken yaralarını fark etmemişti. Ya da onunla *evlenirken.*

Bir erkek sesi, "Ağırdan al," dedi.

Davetsiz misafir! Odayı araştırırken soluğu boğazında donakaldı ve gizlice Gideon'ın yastığının altına uzandı. Düğün töreninden sonra bıçağı oraya bırakmıştı. Şimdi kabzasını kavrıyor, silahı gizli yerinden yavaşça çıkarıyordu. *Koru!*

Uzak duvara dayanmış, kollarını göğsünde bağlamış bir adam vardı. Beyaz saçlara, büyüleyici yeşil gözlere, siyah kaşlara ve daha önce gördüğü bütün yüzlerden daha güzel bir yüze sahipti. Biraz kötülükle karışmış ve eroin serpilmiş masumiyetti.

Kaç kadın büyüsüne kapılmıştı?

Bıçağın soğuk metalini koluna bastırdı, ona doğru dönerken adamın bıçağı görmesini önlüyordu ve tüm bu süre boyunca Gideon'ın kalkanı olmak için santim santim ilerliyordu. Eğer bu yabancı yaklaşırsa, o daha Scarlet'ın yataktan ayrıldığının farkına varamadan kalbini ikiye bölerdi.

"Anladığım kadarıyla ölümümü planlıyorsun. Şey, durabilirsin. Ben Torin," dedi. Siyah eldivenli ellerinden birini kaldırıp salladı. "Hastalık'ın muhafızı. Gideon'ın arkadaşı. Daha önce konuşmuştuk."

Ah, evet. Hastalık, kendini evrenin koruyucusu ilân eden ve Gideon henüz izin vermediği için Scarlet'tan teyzesini öldürmemesini isteyen adam. Scarlet ondan hemen hoşlandı. Özür dileyen bir sırıtışla bıçağı tekrar yastığın altına kaydırdı.

"Uyanmanızı bekliyordum," dedi.

Beklemek mi? "Ne kadar zamandır?"

"Birkaç gün."

Birkaç gün mü? Lanet olsun. O burada uyurken teyzesi dışarıda bir yerlerde iyileşiyordu. Aslında, şimdiye kadar muhtemelen iyileşmişti.

Yanındaki Gideon gerindi. Göz kapakları titreyerek açıldı ve sonra ona doğru baktığında dudakları bir sırıtışla ayrıldı. "Ne güzel..." Gözlerini kırpıştırıp kaşlarını çattı. "Ne kötü sabah," dedi.

Scarlet, iblisinin Gideon'ın gerçeği söylemesine izin vermediğini fark etti. Aldırmadı. Aslında onun yalanlarından hoşlanıyordu. "Evet. Kötü bir sabah."

Gideon uzanıp nazikçe ensesini kavradı, onu öpmek için yakına çekiyordu. Hareket boynunu acıttı ancak Scarlet kendine yüzünü

buruşturmak için izin vermedi. Gideon'dan öpücük almak için çok, çok daha kötüsüne katlanırdı. Kocasından.

"Tamam," diye soludu dudaklarına doğru. "İşte *şimdi* iyi bir sabah."

Gideon boğuk bir sesle güldü. "Çok daha kötüye gitmek üzere."

Torin boğazını temizledi. "Aslında öpüşmenizi izlemeyi ne kadar çok istesem de, sizinle bir konuda konuşmam gerekiyor."

Gideon yine kaşlarını çatarak arkadaşına doğru baktı. "Kal. Burada olmanı istiyorum."

Aslında, *kaybol seni baş belası,* diyordu. Elbette, Torin işareti almadı.

Sırıtan kötü çocuk suçsuzluğunu göstermek istercesine ellerini havaya kaldırdı. "Dün Kronos'u çağırdım ve Mnemosyne'nin Scarlet'ı öldürmeye çalışmasını izlettim. Tanrıçanın yaptığı şeyin suçunu ona atmasına çok sinirlendi. Böyle bir şey için birini tutmasına gerek olmadığını, Scarlet'ın işini kendi başına çok rahatça bitirebileceğini söyledi. Tabii eğer bunu istiyor olsaydı. Sana o yüzden yardım ettiğinden şüpheleniyorum, Gideon."

Yıllar önce Kronos da onu öldürmeye çalışmıştı. O yüzden o şekilde yaşlanmıştı. Öyleyse, niçin onunla ilgili fikrini değiştirmişti? Teyzesinin iddiaları konusunda masum olduğunu kanıtlamak için olsa bile?

Gideon aniden, "Kron NeeMah'ın işini başlatmaya mı niyetli?" diye çıkış yaptı.

Başlatmak mı? Tercüme etmek Scarlet'ın bir dakikasını aldı ve ettiğinde bakışları Torin'e odaklandı. Kronos teyzesinin işini *bitirmeye* mi niyetliydi?

"Söylemedi. Her neyse," diye devam etti Torin. "Sanırım o…"

"Gerek yok," diyerek araya girdi yeni bir ses. "Buradayım."

Kronos.

Birdenbire Kral, Torin'in yanın duruyordu, beyaz tuniği her zamanki gibi el değmemişti, siyah saçları bir atkuyruğuyla geriye

doğru toplanmıştı ve tek bir gri tel bile yoktu. Derisi pürüzsüzdü, gözleri parlaktı. Hiç bu kadar genç görünmemişti.

Gideon anında doğrulup Scarlet'm ona verdiği hançere dokundu. Yatak yaylanarak Scarlet'ın irkilmesine sebep oldu ve Gideon özür dilercesine onun omzunu öptü ancak dikkatini tanrıdan hiç uzaklaştırmadı.

Çıplak mı?

Scarlet başını eğip kendine baktığında üstsüz olduğunu gördü. Yorganı aceleyle yukarı doğru çekip göğüslerini kapatırken yanaklarını ateş bastı. Normalde böyle şeyleri hiç önemsemezdi. Hayatının çoğunda erkeklerle aynı hücrede kapana kısıldığında, böyle şeyleri önemseyemiyordun. Fakat artık evliydi, artık Gideon'ı cezalandırmak yoktu ve diğer adamların onu görmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Onu tamamen kendine istiyordu ve bu, Scarlet'ın hoşuna gidiyordu.

"Torin'in dediği gibi, Mnemosyne'ye Scarlet'ı öldürmesini emretmedim," dedi Tanrı, hoşnutsuzluğu açıktı. "Ancak onu kendim öldürmek için de burada değilim."

Bir dakika geçti, sonra Gideon Scarlet'a baktı, kafası karışıktı. "Yalan söylüyor."

Yani. Gerçekti. "O zaman teyzem o yıldızları Efendilerden nasıl sakladı?" diye üsteledi. "Bir köle tasması takıyordu. Sahibi bir silah taşıdığında parlaması gereken bir tasma. Tasma parlamıyordu."

"Kardeşi, sevgili karım, onu ziyaret etti, tasmasını sahtesiyle değiştirdi ve seni birlikte öldürmeyi planladılar," diye yanıtladı Kronos. "Ve hayır, Torin, kameralarından göremezdin. Benim gibi, o da bir şeyleri gizlice kurcalayabilir. Seni öldürüp kaçmaya niyetliydi ve Gideon onu avladığındaysa, ya onu meşgul tutacak ya da Mnemosyne'nin onu Avcılara katılması için ikna etmesine izin verecekti. Bana karşı."

Scarlet'm Gideon'la evlenmekle, onunla birlikte olmakla ilgili tereddütlerinin boşuna olmadığının kanıtıydı. Teyzesi onu öldürmeyi

başarmış olsaydı, Gideon Tanrıça'nın peşinden giderdi. Teyzesi onu manipüle ederdi ve Gideon kendi isteğiyle en nefret ettiği şeylerden birine dönüşürdü.

Scarlet'ın ailesi tarafından ihanete uğramış gibi hissetmesi gerekiyordu, fakat hissetmedi. Belki bunu bekler hale gelmişti. Belki artık alışmıştı. Ne olursa olsun, ölmek zorundaydılar. Gideon'ı mahvetmeden onunla kalabilmesinin tek yolu buydu. Ve onunla kalmayı umutsuzca istiyordu.

"Rhea'yla yaptığın pazarlığı biliyorum," dedi Kronos ona. "Gideon'dan istediğim şeyi bana vermesine engel olacaksın. Mnemosyne'nin amacını ortaya çıkarabilmem için Amun'u bulmama."

Scarlet cevap vermeyi reddederek dudaklarını birbirine bastırdı. Pazarlığın kendine düşen kısmını yapmadığı için Gideon'ın başının belaya girmesini istemiyordu.

Kronos, "Ancak," diye devam etti. "Artık öyle bir hizmete ihtiyacım yok. Mnemosyne'nin bana ihanet ettiğini biliyorum." Bakışları Gideon'a kaydı, irislerinde keyifli ışıklar yanıp sönüyordu. "Bu yüzden, pazarlığımızın koşullarını değiştiriyorum. Şimdi senden sefalet içinde yaşamanı istiyorum. Bu da senin," derken bakışını Scarlet'a çevirdi, "onu bundan alıkoyman gerektiği anlamına geliyor."

Şok genç kadına fazla geldi ve ağzı açık kaldı. O... ne? Kesinlikle onu yanlış duymuştu.

Gideon kısık sesle güldü, sıcak ve zengindi, ani belirsizlik fırtınasındaki tek dayanak noktasıydı.

Kronos kaşlarını çattı, tepkilerinden rahatsız olduğu açıktı. "Yumuşak olduğumu düşünmeyin. Hareketlerim son derece bencilce. *Kendi* pazarlığı yüzünden kızının mutlu olduğunu fark ettiğinde karımın yüzleşeceği hiddeti biliyorum. Fakat Kraliçe'yi yalnız bırakacaksınız. Anlıyor musunuz? Yoksa en sonunda seni yok ederim."

Gideon basitçe başını sallayarak, "Hayır," dedi.

Scarlet'ın bunu da beklemesi gerekirdi. Teyzesi ona Rhea ve Kronos'un bir şekilde bağlandıklarını ve biri öldüğünde diğerinin de takip edeceğini söylemişti. Fakat kendini annesinin cinayetini planlamaktan alıkoyamamıştı.

Kronos dişlerinin arasından, "Sen. Anlıyor musun?" diye sordu

"Evet." Scarlet artık hassas olan boğazıyla güç bela konuştu. Korkuyu sesine yansıtmamayı başardı. Şimdi gözlerini yakan yaşları gizlemekte iyi iş çıkardı. Gideon'la kalabilmek ve onu güvende tutabilmek için yapması gereken iki şey olduğunu çoktan fark etmişti. Sadece iki kahrolası şey. Teyzesini öldürmek. Ve annesini öldürmek.

Bu yüzden kendisine onunla evlenme izni vermişti. Çünkü umut olacağına inanmıştı. Bir fırsat. Şimdiyse... Kronos onu durdurmaya çalışırken... başarısız olacaktı. Muhtemelen aklında ölümle annesine yanaşacak bile olsa, Kronos ceza olarak Gideon'ın canını yakabilirdi.

"Ve teşekkür, etmiyorum," diye ekledi Gideon. Öyle mutluydu ki patlamaya hazır görünüyordu. "Ama neden bize yardım etmiyorsun?"

"Sözde, Scarlet beni öldürecekken niçin size yardım ediyorum demek mi istiyorsun?"

Scarlet'ın bedenindeki her sıcaklık zerresi tükendi. Bu düşünce hattını takip etme sebebi neydi? Tabii harekete geçme niyeti yoksa.

"Ona dokunursan yaşarsın." Gideon'ın mutluluğunun yerini açıkça öfkesi alırken, onun aklının da Scarlet'ınkiyle aynı yöne gittiği belliydi. Gideon onu arkasına doğru iterek sırt üstü düşmesine sebep oldu. Scarlet anında kendini çabucak düzeltip yeniden onun yanındaki yerini aldı.

Kronos gözlerini devirdi. "Senin de hatırlayacağın gibi, Yalan, beni öldüreceği öngörülen tek kişi o değil. Bu muazzam görev aynı zamanda Galen'a bağışlandı. Yani hangi görü doğru? Biri mi? İkisi mi? İmkânsız. Ve bu da görülerin değişebileceği, geleceğin değiştirileceği anlamına geliyor. Ben kendiminkini değiştirdim, hatta seninkini bile değiştirdim. Ve Mnemosyne'ninkini."

Gideon rahatladı.

"Ve şimdi," diye devam etti Kronos, "size bir düğün hediyem var." Ellerini şaklattı ve Scarlet kendini aniden bulutlarda buldu. Tekrar. Sadece bu defa Titanlar'ın kutsal saraylarında değildi, hiçliğin ortasındaki... koca bir boşluktaydı. Bembeyazdı. Kokusuz, sonsuz.

Gideon onun yanında durdu ve ikisi de bir savaşçının kıyafetlerini giyiyorlardı. Esnek gömlekler, deri pantolonlar. Mnemosyne önlerinde duruyordu, saldırı mesafesinin dışındaydı, ancak köle tasması yoktu. Sahte ya da değil. Scarlet'ın korktuğu gibi tamamen iyileşmişti.

Kronos aralarındaki boşluğu kapattı, birbirlerine saldırmalarını önlemek için kollarını açtı.

Tanrıça, "Neler oluyor?" diye talep etti. Kralı gördüğünde ifadesini yumuşattı. "Kronos, sevgilim, beni bulduğuna çok memnunum. Ben..."

"Yeter." Kral duygudan yoksun bir halde ona baktı. "Mnemosyne, kız kardeşin sana ihanet etmekten çok mutlu oldu ve ikinizin ne planladığını itiraf etti. Böbürlenmeyi seviyor, değil mi?"

Mnemosyne'nin yanaklarındaki renk çekildi. "Hayır, ben... Rhea yalan söyledi. Sana yemin ederim, o yalan söyledi. Ben sana karşı asla böyle bir davranışta bulunmam. Seni seviyorum. Bizim kaderimizde birlikte olmak var. Hatırlamıyor musun? Biz..."

"Bittik. Birlikte geçirdiğimiz vakitten keyif aldım, ama sen bana ihanet ettin ve bunun için seni asla bağışlamayacağım." Kronos'un gülümsemesi samimi bir hal aldı. "Ancak, seni kendim yok etmeyeceğim. Bunun yerine, sana kendini kurtarman için bir fırsat vereceğim. Yapman gereken tek şey yenmek... onlardan birini."

Büyüyen gözleri Gideon'a yönelmeden önce Scarlet'a baktı. "N-Ne? Anlamıyorum."

"Bütün silahlarını aldım, onlarınkini de öyle, yani bu yumruk yumruğa olacak. Savaşmayı arzuladığın kişiyi seçmelisin, Mnemosyne. Gideon ya da Scarlet. Ama beni yanlış anlama. Bugün bir dövüş

olacak. Bu küçük kan davası sona erecek, askerlerimin dikkatlerinin bölünmesini istemiyorum."

Tanrıça, Gideon'ı inceledi. Gideon her zamankinden daha güçlü görünüyordu, gerçeği söyleme laneti yüzünden tamamen dinlenmişti. Sonra Scarlet'ı inceledi. Hâlâ solgundu ve boğazı yaralıydı.

"Nasıl isterseniz, Kralım." Mnemosyne yavaşça sırıttı. "Scarlet'ı seçiyorum."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Gideon bunun hata olduğunu düşündü. Kendisi onu çabucak öldürebilirdi. Scarlet zayıf bile olsa, teyzesine acı çektirecekti. Gideon hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştı. Şey, belki de bu kadını ne kadar çok sevdiği dışında.

Gideon tek eliyle onun bileğini ve diğeriyle çenesini kavradı, ona bakmaya zorlamak için yakına çekti. Scarlet'ın gözleri onun ağzına sabitlendi. "Senden nefret ediyorum," dedi Gideon. "Ve başarısız olacağını biliyorum." Yaralı bile olsa kaybetmezdi. Tehlikede olan çok şey vardı. O kaltak Tanrıça'ya yöneltilmiş çok fazla öfkesi vardı.

Scarlet sessiz kalarak onayladı, hâlâ başını kaldırıp ona bakmayı reddediyordu. Gideon kaşlarını çattı. Bu da neydi? "Hey. Bana bakma."

Kronos sabırsızca, "Gideon," dedi ve Gideon ona kızgınca baktı.

"Bir dakikaya ihtiyacım yok," diye bağırdıktan sonra dikkatini Scarlet'a çevirdi. Dövüş bekleyebilirdi. "Şeytan. Bana bakma. Hemen."

Scarlet'ın gözleri yukarı doğru kalktı. O güzel gözlerde gözyaşları yüzüyor ve yanaklarından damlıyordu.

"Şeytan," derken göğsü kasıldı. "Neyin yok?" Var.

"Teyzemi öldüreceğim. O konuda haklısın. Ama sonrasında, seninle birlikte kalamam. Annemi bulup öldürebileceğimi düşünürken, seni mutlu edebilme fırsatım vardı. Ama şimdi... o hayattayken...

sana ulaşmak için beni kullanacak ve buna izin veremem. Bu da seni bırakmam *gerektiği* anlamına geliyor."

"Evet, evet, evet." Hayır, hayır, hayır. "Kronos'u duymadın. Benim sefil olmamı sağlayacaksın ve sen hayatımda yoksan sefil olamam."

"Şimdilik, evet. Ama sana saldırması için onuncu defa askerlerini yollarsa ne olacak? Yirminci defa? Yüzüncü? Ya seni tekrar kaçırıp baştan çıkarmaya çalışırsa? Asla durmayacak. Beni mutlu ediyorsun, o yüzden hiç durmayacak. Bundan bıkacaksın ve sonra benden bıkacaksın. Ve sonra gerçekten sefil olacaksın."

Gideon onu sertçe sarstı. "Her zaman. Senden her zaman bıkacağım." Asla. Sonsuza kadar.

Gözyaşları birbiri ardına aktı ve Scarlet burnunu çekti. "Tekrar seninle birlikte olup da seni kaybedemem. Yapamam işte."

"Beni kaybedeceksin." Onun anlamasını sağlamak için can atıyordu. "Sensiz mutlu olabilirim. Annen önemli, gerçekten öyle. Seni bundan caydırmak için ne yapmam gerekiyor? Onu hayatta mı tutayım?" Öldüreyim. Yapardı. Göz açıp kapayıncaya kadar Kronos'a ihanet ederdi. Scarlet'ı kendisiyle birlikte tutmak için her şeyi yapardı.

"Hayır, seni yeterince incittim. Ben..."

Tamam. Sert sevgi gösterisinin zamanı gelmişti. Başka türlü ona ulaşamamıştı. "Zayıf bir kadınla evlendiğini sanıyordum ama kendine bir bak. Güçlüsün. Ne kadar kendine güvenli olduğuna bir bak. *Bana* ne kadar güvendiğine bir bak." Gideon kelimeleri alayla söylemek için kendini zorladı. "Bu hiç hayal kırıklığı yaratıcı değil. İşte buradayım, sahip olduğum her şeyi sana vermeye gönülsüzüm. Kalbimi, hayatımı, desteğimi. Ve işte sen buradasın, gözü kara bir şekilde yanımda durmaya gönüllüsün. Sen gerçekten de olduğunu düşündüğüm savaşçısın."

Tanrılar, bunu söylemek canını yakmıştı. Yalan söylediği zamankinden farklı bir acıydı, fiziksel olmaktan ziyade zihinseldi ve yine de çok daha kötüydü.

Scarlet şok içinde gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Güçlü olduğumu düşünüyordun ama artık zayıf olduğumu mu düşünüyorsun? Kendime güvenimin olmadığını mı düşünüyorsun? Benimle ilgili hayal kırıklığına mı uğradın?"

Gideon kendini başıyla onaylamaya zorladı.

Scarlet gözlerini kısarak çenesini öne doğru çıkardı. "Sana göstereceğim. Sırf bu yüzden benimle kaldın. Annemin sana kaç defa yaklaşacağı umurumda değil. Üstesinden gelmen gerekecek, seni zalim piç."

Neredeyse Gideon'ın dizlerinin bağı çözülüyordu, rahatlığı öyle büyüktü ki. "Ve bu benim için zevk olmayacak. Şimdi. Gitme. Teyzenle dövüşme. Ve işini bitirdiğinde, gerçek bir balayına gitmeyeceğiz. Bir sürü şiddet içeren bir balayı."

Scarlet yine, "Piç," dedi fakat ses tonunda öfke yoktu. Tatlı bir an için alnını Gideon'ın göğsüne yasladı. "Bana terslik yapmadan ters psikoloji uyguladın. Değil mi?"

İtiraf etmek yerine basitçe, "Senden nefret ediyorum, Scar. Çok," dedi.

"Ama ben de senden nefret ediyorum." Ve bununla birlikte ayrılıp başlamaya hazır şekilde ileri çıktı.

Gideon sırıtmaya hazır bir halde, Scarlet'ın ondan nefret ettiğini düşündü. Ondan gerçekten nefret ediyordu! Kelimeleri daha önce hiç söylememişti ve şimdi söylediği için neredeyse yere yıkılıp kahkaha atacak, ağlayacaktı. Hiç olmadığı kadar mutluydu. Evet, diğer mutluluğu, onunla evlendiği zaman, bunun karşılığında *soluklaştı.*

Dövüş biter bitmez kadınına sarılacak ve onu sevgisiyle şımartacaktı. Ve bunun kendisini ne kadar yumuşak gösterdiği umurunda değildi.

Kronos bir soluk koyuverirken, "Sonunda," dedi. "Bir hediye veriyorum ve görmezden geliniyorum. Ve hem de hayatımda duyduğum en garip konuşma için."

Herkes ona öylece baktı.

"Ne? Varlığımı şimdi mi fark ediyorsunuz? Sunduğum şeyi mi arzuluyorsunuz?"

Ne bebek ama.

Kronos biraz daha oflayıp pofladıktan sonra konuştu. "Hanımlar. Başlayabilirsiniz." Bir sonraki anda elinde bir kâse patlamış mısırla Gideon'ın yanında bitiverdi. "İnsanların spor müsabakasında seyirciyken yapmaktan hoşlandıkları şey bu, öyle değil mi?"

"Kesinlikle değil." Gideon bir avuç mısır alıp ağzına attı. Silahları olmadığı için bu kanlı bir dövüş olmayacaktı fakat vahşi olacaktı. Gideon bu konuda hayatı üzerine bahse girerdi.

Scarlet en sonunda diyetinin her zerresini alacaktı.

Gideon sabırsızlanıyordu.

Birbirlerine laf atmalar, etraflarında dolanmalar yoktu. Scarlet çoktan hazır bir halde NeeMah'a atladı. *Temas.* İki kadın kollardan ve bacaklardan oluşan bir yığın halinde yere düştü. Çığlıkların ortasında yumruklar atıldı, tırnaklar çıkarılıp kullanıldı (NeeMah tarafından) ve dirsekler ile dizler indirildi (Scarlet tarafından).

Ayrıldıkları sırada şansı yaver giden hırıltılı NeeMah, Scarlet'ı tişörtünden kavrayıp çevirdi ve fırlattı. Kronos bir çeşit görünmez bariyer yaratmış olmalıydı, çünkü Scarlet hiçliğe çarptıktan sonra yerde kaydı. Yerde uzun süre kalmadı. Bir saniye sonra ayağa fırlayıp saçını yüzünden çekti ve ileri fırladı.

Kaltak tanrıça şimdi pişman olacaktı.

Gideon bir avuç daha almak için kâseye uzanırken, "Bu iğrenç atıştırmalık için acı sos var mı?" diye sordu Kronos'a.

"Hayır." Kral ürperdi. "Niye acı sos isteyesin ki? Kim patlamış mısıra acı sos koyar?"

Scarlet teyzesine ulaşmadan hemen önce, sanki bir bıçak fırlatıyormuş gibi kolunu uzattı. Ancak parmaklarından çıkan şey *iblisiydi*, siyahtı ve kıvrılıyor, NeeMah'a giden süratli yolda bükülüyordu. Siyah

bulut çarptığında Tanrıça çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü ve kendi tenine vurmaya başladı.

Gideon umutla örümceklerin olduğunu düşündü.

Scarlet mesafenin kalanını kapatıp ellerini yumruk yaptı ve saldırıp Tanrıça'yı yere yıktı. Tanrıça yan tarafına düşmüş bir halde hâlâ kendine vuruyordu.

"Benim sıram." Scarlet elini uzattığında, sanki bir elektrikli süpürgenin düğmesine basmış gibi karanlık ona doğru çekilmeye başladı.

"Hayır. *Benim* sıram." NeeMah uğursuz bir çığlıkla tekme savurup Scarlet'ın ayak bileklerine temas ettirdi. Scarlet onun yanma yuvarlandı, içindeki hava bir solukta çıktı.

Scarlet doğrulurken, "Sana yapacağım her şeyi hak ediyorsun," diye hırladı.

NeeMah ayağa fırladı, dikkatini hiç ayırmıyordu. "Sürtük!"

"Orospu."

"Baş belası."

"Orospu."

Scarlet aynı şeyi tekrarladığında, Gideon kendini *akıllı kız*, diye düşünürken buldu. Gerçeği niye değiştirecekti ki?

Başta yapmadığı şeyi yaparak etrafında dolaşmaya başladığında, "Seni öldürürken, " dedi NeeMah, "bana teşekkür etmeni sağlayacağım. Sana arzu ettiğim her şeyi yaptırabilirim. Gideon için ne kadar ağladığını hatırlıyor musun? Steel için nasıl acı çektiğini anımsıyor musun?"

Scarlet hiçbir şey söylemeden tekmesini savurdu ve orospuyu kıçının üzerine düşürdü. Bir saniye sonra, Scarlet yine aralarındaki mesafeyi kapamıştı. Tanrıça'nın tuniğini kavradı, Tanrıça'yı çevirip dururken ivme ona güç veriyordu, sonra onu bırakıp havaya fırlattı.

NeeMah da tıpkı Scarlet gibi hiçliğe çarptı. Ayağa kalkmakta o kadar hızlı değildi gerçi ve Scarlet bunu avantaj olarak kullanarak ileri doğru koştu ve bütün gücüyle dirseğiyle daldı. *Çat.* Kemik kırıldı.

Gideon kendine engel olamadı. Her yana mısır saçarak sevinçle haykırdı.

Kronos ona dik dik bakarak yerini bildirdi.

Kronos'a sessizce ağzını oynatarak, "*Ne?*" dedikten sonra, dikkatini katliama çevirdi.

NeeMah'ın burnundan ve ağzından kan damlıyordu, alt dudağı açılmıştı ve çenesinde şişmiş bir bağ vardı. Hepsi de Scarlet'ın dirseğinin marifetiydi. Henüz işi bitmemiş dirseğinin. *Bam, bam, bam.* Tanrıça doğrulup oturmak için sağa sola sallanıyor, onu itiyordu ve Scarlet ona üst üste üç defa vurmayı başararak NeeMah'ın ağzından dişlerini döktü.

Yüceler yücesi. *Gelmiş geçmiş* en seksi görüntü.

NeeMah'm acısı ona güç, bir adrenalin patlaması, herhangi bir şey vermiş olmalıydı çünkü en sonunda Scarlet'ın boğazına bir yumruk geçirmeyi başardı. Scarlet nefes nefese geriye doğru düştü, muhtemelen yıldızları görüyordu.

Kronos, "Off," dedi.

Gideon öz güvenle, "Cennet hükmetmek üzere," diye yanıtladı. Cehennemin ateşleri hiddetlenecekti.

NeeMah yavaşça ayağa kalktı ve Scarlet aynısını yaptı. Tanrıçanın yine avının etrafında dönmeyi beklediği açıktı, tekrar sağlığına kavuşmak için birkaç dakika çalıyordu, çünkü kenara çekiliyordu. Scarlet ileri doğru atılıp Tanrıça'nın çenesine vurarak başını diğer yana çevirmesine, sendelemesine sebep oldu.

Scarlet onun üzerine atlayıp ata biner gibi oturdu ve kafatasını yere çarpıp durdu. Teyzesi kör bir şekilde tırmalıyordu ve aslında ellerinden birini Scarlet'ın dikişlerinden aşağı çekmeyi başarıp her birini açmıştı.

Kronos hayal kırıklığıyla, "Eski metresim tam bir... kız," dedi. "Gümbürdeyen yumruklar nerede?"

Gideon gururla, "Şey, benim adamımda hiç yetenek yok," diye yanıtladı. Ayağa kalkıp kendini işaret etmek ve Scarlet'ın onun olduğunu haykırmak istiyordu. Ona ait olduğunu. "Bekleyip görme."

Bir dakika sessizlik içinde geçti, sonra Kronos başını iki yana sallayarak, "Diğerleri sana nasıl katlanıyor?" dedi.

Gideon onu dikkate almadı. "Yapamazsın, şeytan," diye seslendi.

Belki "övgüsü" ona güç vermişti çünkü Scarlet zihnini temizlemek ister gibi başını iki yana salladı. Boynundan aşağı kan akıyordu ve üzerinden acımasız bir gaddarlık yükseliyordu. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Sende bunu yapacak güç yok..."

Nefes nefeseydi, ifadesi karanlıktı, NeeMah'ın boğazını ısırıp açarken bile onun ayağa kalkmasıyla mücadele etti. Tanrıça öyle hararetli bir şekilde çığlık attı ki Gideon bile irkildi. Fakat orada uzanıp nefes almak için solurken, Scarlet ikinci defa onun beline oturdu ve başını yakaladı, tekrar tekrar yere çarpıyordu.

NeeMah parmaklarını Scarlet'ın boğazındaki yaralara soktu ve daha fazla çekiştirdi. "Pes et," dedi dişlerinin arasından. "Pes etmek istiyorsun. Benim elimden ölmeyi hak ediyorsun. Ölümünün elimden olmasını istiyorsun. Hatırlıyor musun nasıl..."

"Hayır." Scarlet onu tekrar yumrukladı, görünüşe göre kendi yaralarından bihaberdi. Kan fışkırdı ve zemin gerçekten titredi. "Ben... hatırlamıyorum. Vazgeçmek istediğimi sanmıyorum."

Tanrıça tek eliyle yüzünü korumaya çalışırken, yine kör bir şekilde diğeriyle uzandı... ta ki avucunu Scarlet'ın kalbinin üzerinde açana kadar. "Beni öldürmek istemiyorsun." Gıcırtı gibi, zorlukla duyulabilirdi. "Hayatımı kurtarmak istiyorsun, değil mi? Hatırlıyor musun? Tıpkı bir keresinde benim seninkini kurtardığım gibi."

Scarlet nefes nefeseyken hareketsizleşti.

"Ölmeyi hak ediyorsun. Hep öyle düşündün. Ölmek *istiyorsun.* Hatırlıyor musun?"

Siktir. "Faul değil. Kahrolası bir faul değil!" Gideon ayağa kalkmaya çalıştı, fakat Kronos onu esir alarak yerinde tuttu. Mısırlar saçıldı. Eğer Scarlet'ın anılarıyla oynanırsa, o...

"Scarlet iblisini kullandı," dedi Kronos. "Tanrıça'nın gücünü kullanma izni var."

"Ama..."

Gideon korku içinde Scarlet'ın başını yana yatırmasını ve gözlerinin bulanmasını izledi. Başıyla onayladı. "Evet. Hak ediyorum. İstiyorum."

"Senden nefret ediyorum, şeytan," diye haykırdı Gideon. "Lütfen, senden ne kadar nefret ettiğimi unut. Lütfen."

NeeMah, "Seni kurtardığım için beni kurtarmak istiyorsun," dedi, masalını anlatmaya devam ederken sesi artık daha güçlüydü. "Seni Gideondan kurtardım. Kesilmiş olmanın ve kanamanın sebebi o. Onun yüzünden..."

"Hayır." Scarlet aniden tısladı. "Hayır. Onlar benim anılarım ve onları seviyorum. Senin hayatını kurtarmayı *istemiyorum.* Sona erdirmek istiyorum. Ölmek istemiyorum. Gideon beni seviyor. *Beni.*"

"Bundan nasıl emin olabilirsin? Sen..."

Scarlet kaşlarını çatarak teyzesinin boynunu kavradı ve tek bir acımasız hamleyle çevirdi. Kadının omurgası anında kırıldı, bedeni cansız şekilde yerde uzanıyordu. Fakat bundan kurtulabilirdi ve Scarlet'ın bilmesi gerekirdi.

Gideon başı bedenden ayırması için bir yol bulmasını söylemek üzere ağzını açtı fakat Scarlet lafı ağzına tıktı. Bir yol bulmuştu. Çıplak elleriyle ayırıyordu.

İşte benim kızım.

"Bu onu tamamen öldürmeyecek, değil mi?" diye sordu Kronos'a, sadece güvence istiyordu. Ölümsüzlerde işe yarıyordu fakat gerçek bir tanrı ya da tanrıçaya hiç ölümcül darbeyi vurmamıştı.

Kronos esrarengiz bir şekilde, "Zaman gösterecek," diye yanıtladı.

Gideon bunu bir adım öteye götürüp "sürtük geberip gitti" olarak değerlendirecekti.

Bitirdiği sırada çok daha fena halde soluyan Scarlet doğruldu. Gideon ayağa fırlayıp ona doğru koştu, hava kalkanı gitmişti, ancak daha Gideon ona ulaşmadan Kronos ikisini Gideon'ın odasına ışınlamıştı bile. O yüzden Scarlet'a çarptığında, ikisi birlikte yatağına yuvarlandılar. Bir daha hiç ayrılmak istemediği yatağa.

"Yaptım," dedi Scarlet. Şişmiş gözleriyle ona bakarken, patlamış dudakları bir sırıtışla kıvrıldı. "Onu gerçekten öldürdüm."

Gideon yüzünün her yanına ufak öpücükler kondurdu, yaralarına dikkat ediyordu. "Seninle gurur duymuyorum."

"Teşekkürler." Titrek kollarını ona doladı. "Kafama girmeye çalıştığında, bu defa onu hissettim. Onun olduğunu biliyordum ve beni ikna etmeye çalıştığı şeyin yanlış olduğunun farkındaydım. Çünkü gerçek anılarım çok güçlüydü. Ve çok sevgi dolu."

"Memnun değilim, memnun değilim." Gideon ona sıkıca sarıldı. "Ah, senden öyle çok nefret ediyorum ki."

En sonunda, Scarlet de onu öptü. "Ben de seni seviyorum."

Bu onun yalanını tekrar edişini duymaktan daha iyiydi. *Scarlet onu seviyordu.* Gideon cidden bundan daha fazlasını isteyemezdi. Ah, bekle. İsteyebilirdi. "Ve beni terk edeceksin, değil mi?"

"Kalacağım," dedi hiç tereddüt etmeden. "Sonuçta, sevgili anneciğimi delirtecek ve Kronos'la ortak bir yanımız olduğunu kabul etmekten ne kadar nefret ediyor olsam da, annemi gıcık etmekten hoşlanmaya başlıyorum. Ya da en azından, artık onunla ters düşmekten korkmuyorum. Bak, kardeşine ne yaptım. Eğer senin yanına yaklaşırsa

aynısını ona da yaparım. Ve kim bilir? Belki Pandora'nın kutusunu bulman için sana yardım edebilirim ve annemi içine kilitleyebiliriz. Bu eğlenceli olmaz mıydı?"

İşte bu Gideon'ın hayran olduğu kendine güvenen, kinci Scarlet'tı. Birlikte *çok* mutlu olacaklardı.

Kapıları çalındı ve Torin seslendi, "Siz ikiniz, oynaşmayı bırakın. Amun, Aeron ve William, Legion'la birlikte eve geri döndü. Ve onlarla birlikte kimin geldiğine asla inanmayacaksınız."

"Her zaman nerede olduğumuzu ve ne yaptığımızı nasıl bilmiyor?" Gideon kadınından isteksizce ayrıldı. Eğer arkadaşlarını çok özlemiş olmasaydı, eğer iyi olduklarını kendi gözleriyle görmeye ihtiyaç duymasaydı, Torin'in çağrılarını dikkate almazdı.

Scarlet onun yanında durdu, biraz sendeliyordu ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Haydi. Onlara bakalım. Artı, beni resmi olarak tanıştırman gerekiyor, böylece beni yakalamaya ve öldürmeye çalışmaya bir son verirler."

Nasıl da iyi bir kız, nasıl da anlayışlıydı. "Anlaşmadık."

Yatak odasından çıkıp koridordan yürüdüler, merdivenden inerek girişe vardılar. Ancak onları bekleyen görüntüyle birlikte oldukları yerde kaldılar. Meleklerden bir birlik çember halinde duruyor, birbirleriyle konuşuyorlardı. Her birinden parlak ışıklar süzülüyordu ve fiziksel olarak öyle kusursuzlardı ki, aslında onlara bakmak can yakıyordu. Çoğu erkekti, ancak birkaç kadın da vardı. Cinsiyetleri önemli değildi, hepsinin altın rengiyle işlenmiş beyaz kanatları vardı, geriliyor ve her boş alanı işgal ediyorlardı.

Gideon kararlılıkla aralarından geçti. Orada olan... Çemberin merkezinde arkadaşları vardı. Sırt üstü yatıyorlar, zorlukla nefes alıyorlardı. Daha önce onları hiç bu kadar dağınık ve yaralı halde görmemişti. Ve siktir, Amun'ın fena halde berbat olduğunu gördü. Hepsi is lekesi, sayasız yara, sıyrıklarla kaplıydı ve buram buram sülfür kokuyorlardı.

Aeron'ın kadını Olivia, savaşçının başını kucağında tutuyor ve alnındaki saçlarını düzeltiyordu. William inleyip Gilly'e sesleniyordu, kollarından biri neredeyse bedeninden ayrıydı. Legion hiç hareket etmiyordu, sadece kendi kanının içinde yatıyordu.

Ama Amun... Amun en kötüsüydü. Kulaklarını tırmalıyor ve alt dudağını ısırıyordu, Gideon'ın asla idrak edemeyeceği bir ızdırapta kaybolduğu açıktı.

Savaşçı meleklerin lideri Lysander, "Gözlerine bakma," dedi. "Zihni enfekte oldu."

Scarlet anında Gideon'ın yanında belirerek, "Neyle?" diye sordu ve teselli edercesine kolunu onun beline doladı. Destek sunarak ona sarıldı.

Lysander, "İblisle," diye yanıtladı.

Gideon sadece ona gözlerini kırpıştırarak baktı.

"Bunu biliyoruz," dedi Scarlet. "Hepimize aynı şey oldu."

"Hayır," dedi Lysander ısrarla. "O *tamamen* iblis. Siz sadece biriyle bağlısınız ama onun zihni şeytani, içinde iyiliğe dair bir şey kalmadı. Eğer size bakarsa ruhunuza kadar görecek ve karanlıkla zehirleyecek."

Gideon, ah, siktir, diye düşünürken Scarlet'ı yanma daha çok çekti. Amun'u severdi ama kadınını riske atmayacaktı. "Ona yardım etmek için ne yapamayız?"

Scarlet araya girerek, "Ona yardım etmek için ne *yapabiliriz* demek istiyor," diye düzeltti.

Gideon bu defa *onu* sıktı.

Lysander duygusuz bir şekilde, "Öldürün onu," dedi.

"Evet!" diye bağırdı Gideon. *Hayır!*

"Hayır, bu bize uygun değil," dedi Scarlet.

Melek iç geçirdi. "Onu gökyüzünde hapsetmek istedik ama Olivia onu buraya getirmemiz için bizi ikna etti."

Scarlet, "Onunla ilgileneceğiz," diyerek onunla birlikte diğer melekleri de temin etti. "Ona yardım edeceğiz. Onu öldürmeden," diye ekledi.

Gideon, "Bianka bize zaman vermeni istemezdi," dedi.

Scarlet, "İsterdi demek istiyor," diye düzeltti.

Lysander'ın gözünün altındaki bir kas seğirdi. Bianka onun eşi ya da karısı ya da melekler bu tür şeylere ne ad veriyorsa işte ondandı ve Lysander onu memnun etmek için yaşıyordu. Ve Bianka Amun'la dolambaçlı yollardan bir çeşit akraba gibi olduğundan, Amun'un öldürülmesine gerçekten sevinmezdi.

"Pekâlâ. Onu kurtarmaya çalışabilirsiniz," dedi savaşçı gergince.

Scarlet Gideon'ın adına, "Teşekkürler," dedi.

"Ama size uzun zaman veremem. Bir hafta, belki iki. Ve onu kaçırmayı düşünmeyin bile." Her sözü demir gibi sertti. "Sizi buluruz. Ve çok... öfkeli oluruz."

"Dikkate alındı," dedi Scarlet.

Ardından melekler birer birer kaybolmaya başladı. Gideon üç adamın ve Legion'un yataklarına taşınmasına yardım etti. Amun'un asla onlara bakmaya çalışmadığını, gözlerini kapalı tuttuğunu fark etti. Sanki bir parçası kendisine ne olduğunu biliyordu ve hâlâ onları korumayı düşünüyordu.

Herkes yerine yerleştirildiğinde, Gideon ve Scarlet, Amun'un yatağının yanında durdu. Olivia, Aeron ve Legion'la ve Gilly de William'la ilgileniyordu.

"Ölümsüzlere bakmak için eğitilmiş bir doktora ihtiyacınız var," dedi Scarlet. "Sizin birini tanımadığınızı biliyorum, ama endişelenmeyin. Bir tane bulacağız. Arkadaşınız iyileşecek."

Gerçek ya da yalan, Gideon bilmiyordu. Scarlet'a dönüp ellerini tuttu. "Senden nefret ediyorum," dedi yine ona. Bir günde bin defa söylemişti.

"Memnun oldum. Ayrıca bil diye söylüyorum, bir daha beni sevdiğini söylediğini duyarsam seni öldüreceğim."

Gideon'ın dudakları titredi. Scarlet'ı kötü ruh hallerinden nasıl çıkaracağını öğrenmişti ve görünüşe göre, Scarlet de aynısını onun için yapmıştı. "Yani başıma kalmadın mı?"

"Ah, başına kaldım. Sonsuza kadar."

Gideon, "Siktir," dedi ve Scarlet kahkaha attı. Yumuşak bir öpücük paylaştılar. "Balayımız beklemek zorunda olmadığı için üzgün değilim."

"Biliyorum. Ama sadece seninle birlikte olmak bile balayı."

Gideon onun elini öptü. Ona bundan daha fazlasını borçluydu ve bir gün ona daha fazlasını verecekti fakat desteği Gideon için çok fazla anlam ifade ediyordu. Özellikle de arkadaşlarına düşkün olmadığı düşünülünce. Ama Gideon'ı sevdiği için, ona nasıl davrandıklarını unutmaya gönüllüydü.

Gideon onu hak etmediğini her zamankinden daha fazla biliyordu. Ama ondan vazgeçer miydi? Hayır. Scarlet onu seçmişti ve onun Scarlet'ı istediği şeyi alırdı. Aksi fenaydı.

Bugüne kadar üstlendiği görevler içinde, Scarlet'ın mutlu olduğundan emin olmak onun için en önemli görevdi.

"Bunun üstesinden geleceğiz," dedi Scarlet. "Başarılı bir şekilde. Ve o da öyle." Çenesinin hareketiyle Amun'u işaret etti. "Söz veriyorum. Yüz iblis tarafından enfekte olmuşsa ne olmuş yani? Bir yolunu bulacağız. Hep buluruz."

Evet. Bir yolunu bulacaklardı. Melekler geri dönmeden. Hiçbir şey imkânsız değildi; bunu artık biliyordu. Aksi takdirde, asla Scarlet'ı kazanamazdı; tanrıça katili, savaşçı terbiyecisi... eğer Kronos'un bahsettiği görü doğruysa tanrıların gelecekteki kraliçesi.

"Gideon? Bana inanıyor musun?"

"Hayır. Yanılıyorsun, şeytan. Başarısız olacağız." Acı yoktu, zayıflık yoktu. Yalanlar.

Scarlet başını onun omzuna yaslayarak yaklaşıp sokuldu. "Güzel. Çünkü Gidlet Takımı'nın biraz kıç tekmeleme zamanı."

Gidlet Takımı mı? Durumun kederli haline rağmen, bir kez daha kendini bir sırıtışla savaşırken buldu. "Seni sadece tek bir gün seveceğim, şeytan," dedi. Sonsuz sadakatini ilân etmeye en çok bu kadar yaklaşabilirdi.

"Ben de seni sadece tek bir gün seveceğim. Ve sonra o günü takip eden her günde."

Onlar için, ayrılık gerçekten ölüm demekti. Ve Gideon başka türlüsünü istemezdi.

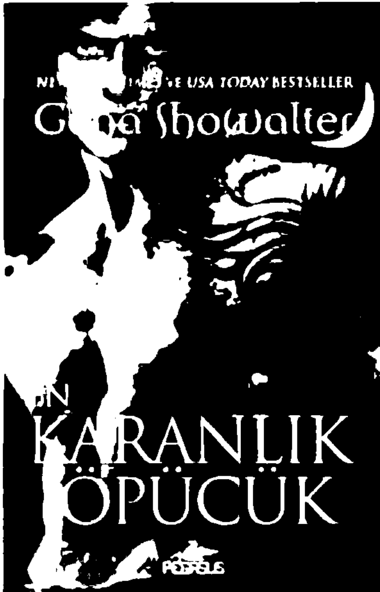

En karanlık gecelerde
saklanır aşk...

Güçleri... insanüstü
Tutkusu... sonsuzluğun
ötesinde...

"[Showalter] hikâyelerini tutku, umut ve aşkla dolduruyor. Eğer paranormal kitabınızın karanlık ve tutkulu bir şekilde tatlandırılmasını seviyorsanız, bu seri tam size göre."

RT Book Reviews, 4 yıldız

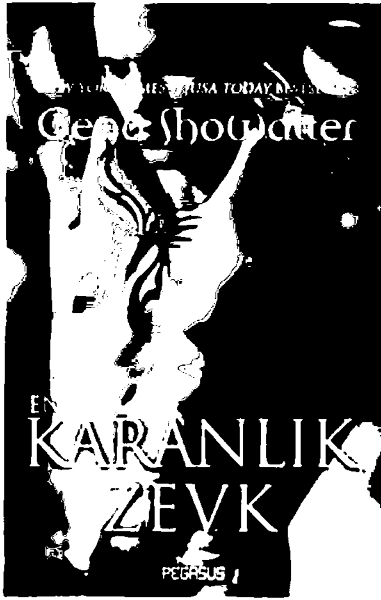

Birçok erkeği baştan çıkardı...

Fakat hiçbir zaman
aradığını bulamadı.
Bugüne kadar...

"İşkence gören karakterleriyle, Showalter'ın fena şekilde tehlikeli Karanlığın Efendileri serisi, tatmin edici bir sonuca yaklaşıyor... Yazarın saygı uyandıran evreni, anlatılacak daha fazla hikâyenin olasılığını barındırıyor."

RT Book Reviews, 4 yıldız

Onu kaybetmek dışında her acı ona zevk verebilirdi...

"Karanlığın Efendileri'nin bu bölümü ölümcül bir dansa bağlanıyor. Anya cesaretin, ukalalığın ve savunmasızlığın nefes kesici bir karışımı; acı çekmiş Lucien için kusursuz bir eş."

RT Book Reviews, 4,5 yıldız

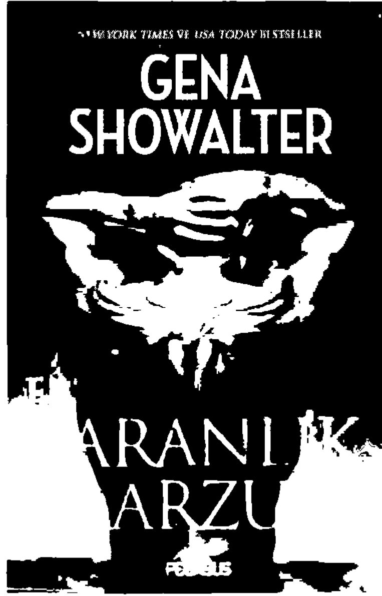

Kendisinden kaçan ölümsüz bir kadın...

Ve onu yok edebilecek, baştan çıkarıcı bir savaşçı...

"Büyüleyici bir temel, seksi bir kahraman ve durmak bilmez aksiyonuyla, Showalter *En Karanlık Gece*'yle en iyi işini çıkarmış ve bu yaratıcı yeni seri için inanılmaz bir başlangıç."

New York Times çok satan yazarı Karen Marie Moning

Ölümlülere ait zevkleri tadabilmek için
cennetten vazgeçen bir melek ve
arzularını onunla keşfeden ölümsüz bir savaşçı...

Sonsuza dek lanetlenmiş, karşı konulamayacak kadar baştan çıkarıcı ve kesinlikle çok ateşli savaşçılar...

Karanlığın Efendileri

AŞK BAZEN İNSANI GERÇEK İLE YALAN ARASINDA BIRAKIR.

Ne zaman doğruyu konuşsa acı içinde kıvranan Gideon aynı zamanda söylenen her yalanı anlayabilmektedir. Ancak tutsak ettiği ölümsüz Scarlet'ın onun uzun süre önce bıraktığı karısı olduğu iddiasının yalan olup olmadığını anlayamaz. Gideon onunla ne evlendiğini ne de birlikte olduğunu hatırlayabilmektedir. Ne var ki genç kadını çok istemektedir…

Scarlet, özgürce dolaşması çok tehlikeli olan Kâbus iblisinin muhafızıdır ve onunla bir gelecek, kesin bir yıkım demektir. Özellikle de Gideon'ın düşmanları yaklaşırken ve gerçek, sevmeye başladığı her şeye zarar vermek üzereyken…

Adım adım gerçeğe ulaşan bir Yalan iblisi…

"Paranormal romansın öncülerinden."
Kresley Cole

